FORŢĂ CONTRA FORŢĂ
Mărturiile unui clarvăzător
Editurii Alaya, 2001
Ediţia I

Cuprins

Cuvânt înainte
Cap.1 Un paranormal cât se poate de normal
1. Accidentul
2. Ceremonia de investire: şepraute şaman
3. La confluenţa a două lumi: clarvederea
→ Clarvederea
→ Vederea, mirosul, auzul, simţul vechimii
Cap. 2 Aura omului
1. Omul în afară… trupului
2. Structura energetico-informaţională a omului
3. Determinarea nivelului evolutiv uman
Cap. 3 Terra aurica
1. Dreapta învăţătură a „fiului femeii".
→ Turul de informare
→ Cosmos integral şi niveluri ortoexistenţiale
→ Oceanul gândurilor reziduale
→ Contrapartea eterică a Lumii
→ Tunelul
2. Lumea eterică
→ *O* lume care „coboară".
→ Aspectul general al Lumii eterice
2. Locuitorii Lumii eterice: spiritele naturii
3. Porţile
4. Akataka, limba lumii eterice
Cap. 4 Entităţile angelice ale Terrei aurica
1. Structura ontologică a Fiinţelor din Terra aurica
→ Entităţi angelice, oameni sau extratereştri?
→ Entităţi eterice, entităţi astrale
→ Forma de manifestare a Entităţilor

2. Cele trei forţe cosmice
3. Fiii Luminii sau Fiii Focului: Eminem
→ HAUTI
→ Organigrama Fiilor Focului
→ Transmiterea Luminii
→ Putere şi Tărie
→ Lucrarea Duhului Sfânt
4. Ierarhia Fiilor întunericului
5. Din nou despre clarvedere
Cap. 5 Oamenii din Terra aurica
1. Oamenii raselor anterioare
2. Oamenii „neutri".
3. Oamenii rebeli tehnologizaţi: „extratereştrii".
→ Principiul prometeic
→ Zona de reşedinţă
→ OZN-uri
→ Semizeii
Cap. 6 Palingeneza omului prin Terra aurica
1. Omul, ultima noutate a creaţiei
2. Omul, eternul pelerin
3. Şcoala vieţii: procesul evolutiv terestru
Cap.7 Trecutul Terrei aurica
1. Nu suntem singuri în Cosmos
2. Istoria Terrei aurica
→ Cele trei „căderi".
→ Cele patru rase umane
3. Camera cu draperii povesteşte
→ Cronica akasha din lumea eterică
→ Timpurile fericite ale începutului
→ Lupta Fiilor Flăcării cu Entităţile luciferice
Cap. 8 Iisus Hristos, Lumina Lumii
1. Şona: Iisus Hristos
→ Cosmos creştin
→ Iisus Hristos Cel Viu
→ Alaiul: Cercurile Puterii
→ Sfânta Născătoare de Dumnezeu

2. Calea, Adevărul, Viaţa
→ Numele Sfânt şi Taina Zilei Judecăţii
→ Chakra iubirii
→ Mântuirea
→ Principiul candelei
3. Paştele, celebrarea Luminii
→ Reîntoarcerea la întuneric
→ Înfrângerea Morţii
→ Lehi, Lehi Te Hesaii
→ Stabilirea Destinului
Cap. 9 Forţă contra Forţă

Cuvânt înainte

În această lume există mulţi indivizi care, într-un fel sau altul, pe căi adesea nebănuite, caută sensurile adânci ale existenţei proprii, dar şi sensurile adânci ale lumii. De fapt, căutând sensurile adânci ale destinului propriu, nu poţi să nu înglobezi destinul propriu în sensurile şi resorturile destinului mai larg al lumii.

Deşi, noi, oamenii, ne considerăm atât de diferiţi unul de celălalt, sunt mult prea multe lucruri care ne unesc, iar existenţele noastre au, pe undeva, un numitor comun. Ceea ce ne desparte este numai o aparenţă, iar această aparenţă devine vizibilă numai dacă reuşim să ne sustragem lumii cotidiene, concrete, să ne ridicăm deasupra vremurilor şi să ne focalizăm atenţia asupra a ceea ce ne uneşte şi asupra a ceea ce, pe undeva, transcende existenţa noastră de zi cu zi. Iar acest deziderat se împlineşte dacă încercăm să ridicăm capul din pământ şi să privim, dacă nu spre înălţimile care, simţim, ne sunt atât de intime, cel puţin să privim peste umăr, cu coada ochiului, spre străfulgerările sau chiar către luminile care, într-un mod misterios, ne luminează paşii. Sau, cu alte cuvinte, dacă încercăm să devenim oameni adevăraţi.

Sunt persoane care o viaţă întreagă caută cu înfrigurare transcenderea condiţiei umane normale, dedicându-se unor forme exotice de iniţiere, tehnicilor yoga, feluritelor tipuri de meditaţie, asanelor, austerităţilor de tot felul. Uneori ei nu obţin nimic sau, dacă

obţin, este prea puţin din ceea ce au sperat că vor obţine. Această nereuşită pare să se producă datorită faptului că uităm mult prea adesea că viaţa ne dă, fiecăruia dintre noi, exact experienţele de care avem nevoie.

Nu o dată, s-a spus, perfect îndreptăţit, că experienţele vieţii, chiar dacă uneori par grele, dificil de suportat, reprezintă iniţierea cea mai desăvârşită. Problemele puse de cursul cotidian al vieţii reprezentă probabil cea mai eficientă formă individualizată de iniţiere.

Viaţa ne oferă ecuaţia a ceea ce noi înşine încă nu suntem şi trebuie să devenim, iar rezolvările pe care noi le dăm acestei ecuaţii ne transformă mai mult decât orice altă formă artificială de iniţiere. De aceea, trăsăturile caracteriale dobândite de-a lungul vieţii, reprezintă bunul nostru cel mai de preţ, singurul, de altfel, pe care nu ni-l poate lua nimeni.

Chiar dacă visăm la transcenderea condiţiei umane şi la o transformare radicală a cursului existenţei noastre, uităm prea adesea că nu putem fi altceva decât produsul împrejurărilor vieţii cotidiene şi al destinului propriu şi că, abia în momentul în care totul este copt, când acumulările cantitative se transformă în salturi calitative, apare ceva nou în existenţa noastră, ceva ce pare demn de a fi experimentat în scurtul periplu pe acest pământ.

Şi semnatarul acestor rânduri, la fel ca orice individ scindat între lumea aceasta, supusă „terorii istoriei" şi lumea interioară căreia, singură, îi sunt necesare anumite răspunsuri sau chiar unele certitudini pentru a fi în acord cu sine, a căutat, de-a lungul vieţii, un răspuns cât de cât coerent întrebărilor interioare. În ceea ce mă priveşte, sunt o persoană interesată de anumite probleme pe care, începând de la un moment dat al existenţei mele, am încercat să mi le pun. Într-un târziu, după o anumită cotitură a destinului propriu, am încercat să le reflect în scris. Consider scrisul ca un fel de iniţiere – să-i spunem o iniţiere care ajută la conştientizarea mai amplă a experienţelor vieţii.

Atunci când, la începutul lunii noiembrie a anului 1999, l-am cunoscut pe Eugen Nicolae Gîscă, am înţeles cu adevărat ce înaltă formă de iniţiere poate oferi viaţa şi, mai ales, ce preţ poţi plăti pentru ea. În acea toamnă târzie a anului 1999, abia terminasem ultimul

capitol la o carte referitoare la misterele Egiptului antic, şi mă aflam, ca să zic aşa, într-o pauză planificată, care să-mi permită apoi lecturarea la rece a ceea ce scrisesem.

În acea perioadă de timp, care încă mai reverberează straniu în amintirea mea, Eugen era în căutarea nu numai a unui partener de dialog, ci, mai ales, în căutarea unui partener care să-l ajute să aştearnă în scris ceea ce putuse afla despre lumea în care trăim şi, mai ales, despre lumea pe care o „accesase" printr-o întâmplare – dacă, într-adevăr, termenul de „întâmplare" mai poate avea acoperire în lumea în care trăim.

De înălţime medie, subţire, cu ochii căprui cu reflexe verzui, parcă aţintiţi spre o lume necunoscută, de o modestie incredibilă, Eugen era ca un sac plin cu informaţii şi căuta persoana de dialog disponibilă să-l asculte şi, mai ales, să-l înţeleagă. Bătuse la multe uşi, dar majoritatea dintre ele, mai mult sau mai puţin elegant, îi fuseseră trântite în nas.

Dialogând pentru prima dată cu Eugen, prima mea senzaţie, cum avea să remarce mai târziu cu umor noul meu prieten, a fost cea de uluială şi de neîncredere. Eram de-a dreptul stupefiat, deşi eram oarecum familiarizat cu informaţiile pe care Eugen decisese să le deşerte în faţa mea. Una este să citeşti astfel de informaţii în cărţi sau să te bazezi pe intuiţia proprie, şi alta este să vină cineva în faţa ta şi să-ţi spună direct, că el chiar vede astfel de lucruri şi fenomene.

Eugen este ceea ce s-ar putea numi, printr-un termen la modă, un „paranormal". El vede lucruri, fiinţe, evenimente care se desfăşoară într-un alt plan de existenţă decât cel care, printr-un termen generic, a primit numele de „lumea noastră".

Cum a venit, Eugen mi-a explicat dintr-o suflare ceea ce percepe în acel plan de existenţă „paralel", cu vorbele sale, nu întru totul logic – la acel moment – pentru mine. Mi-am dat seama că trebuia, înainte de toate, să adaptez acele informaţii la propriile mele cunoştinţe din acel moment. Că trebuie să sintetizez apoi ce-a rezultat şi, nu în ultimul rând, să redau totul într-o formă închegată şi explicită. După aceea, trebuia să raportez cele aflate la informaţiile şi la limbajul deja existent în mass-media. Eram conştient de faptul că în mintea oamenilor au început să se încurce anumite concepţii, anumiţi termeni, anumite

interpretări.

De-a lungul a multor sute sau poate, mii de ore de discuţii şi de experimente, de despicat firul în patru, de controverse şi de neînţelegeri, de confirmări şi de reformulări, am reuşit să înţeleg ceea ce voia Eugen să comunice prin mine oamenilor interesaţi de acest subiect.

Rămâneau în suspensie o serie de întrebări. Pe atunci nu eram convins că voi fi capabil să reproduc fidel informaţiile furnizate de Eugen, fără a încerca să le „modelez" şi să le interpretez, în funcţie de informaţiile şi cunoştinţele pe care, de-a lungul timpului, într-un răstimp ce deja depăşeşte douăzeci de ani, le-am obţinut prin intermediul cărţilor. Dar întrebarea cea mai presantă era dacă voi fi capabil să-mi anesteziez egoul, pentru a deveni un canal potrivit prin care informaţiile oferite de Eugen să parvină la cunoştinţa celor interesaţi.

În general, autorii care dedică astfel de lucrări unor personalităţi complexe şi atipice precum sunt paranormalii, consideră că este de datoria lor de a interveni pe parcursul lucrării asupra subiectelor dezbătute. Autorii unor astfel de demersuri au o formaţie intelectualistă şi enciclopedică destul de vastă, care îi îndreptăţeşte, cel puţin până la un punct, să intervină asupra informaţiilor furnizate de cei cărora le-au servit, cu multă generozitate, drept intermediari.

Am plecat de la ideea că este necesară eliminarea unor impulsuri egocentrice, că trebuie să mă ascund, pe cât posibil, în spatele textului şi că trebuie să intervin cât mai discret cu putinţă, tocmai pentru a lăsa să ajungă liber la cititor informaţiile, unele dintre ele incredibile, pe care Eugen le are de oferit. De aceea, decisesem să-l las pe el să povestească ceea ce are de povestit, lăsând, cu multă plăcere, egocentrismul să se manifeste în cărţile pe care le scriu singur.

Eugen se prezenta ca un canal de contact între aspectul manifestat al lumii materiale şi aspectul ortoexistenţial, iar orice intervenţie exterioară nu ar fi făcut decât să modifice sau să coloreze cu o altă tentă mesajul său complex. Ulterior însă, mi-am dat seama că rolul de „secretar", liber asumat, nu se integra deloc în contextul general al colaborării noastre.

Iniţial, rolul meu în această carte trebuia să fie acela de a tria,

selecta şi ordona o cantitate imensă de informaţie, astfel încât cititorul să se poată descurca cu uşurinţă într-un păienjeniş vast – multe informaţii fiind absolut incredibile, unele aflate aparent în contradicţie cu cele furnizate de alţi paranormali – şi să obţină maximum de beneficiu din lecturarea lor.

Însă, cu timpul, am înţeles că rolul meu trebuia să devină mult mai activ decât cel de a reproduce informaţiile furnizate de Eugen. Ceea ce-mi povestea el nu putea fi pur şi simplu, transmis în mod direct. Eugen vorbea despre „beculeţe", despre „cămăşi aurice", despre fel de fel de evenimente petrecute într-un univers paralel lumii materiale în termeni extrem de improprii.

Una din particularităţile personalităţii lui Eugen era aceea că nu avea cunoştinţă despre ce se scrisese în domeniu, nu cunoştea încă denumirile folosite în mod curent în literatura, s-o numim, ocultă, iar informaţiile acumulate aveau toate şansele de a se pierde într-o relatare naivă datorită unei evidente sărăcii de limbaj. La capătul a nenumărate şi obositoare ore de discuţie, am început, treptat, să ajungem la un anumit rezultat. Iar rezultatul final al acestor ore de discuţii este rezumat în această carte.

Astfel, felul meu specific de a înţelege a modificat felul specific de a înţelege al lui Eugen, iar ceea ce percepe el în planurile paralele ale cosmosului, prin capacităţile de care dispune, a modificat sensibil concepţia mea proprie. Acesta este şi motivul pentru care, rolul asumat iniţial, de „scrib autorizat" sau de „secretar", s-a dovedit a nu se potrivi nici persoanei mele, nici conjuncturii generale.

Dacă, până în acel moment al existenţei mele eram un individualist convins, după aceea am ajuns la concluzia că, în lumea oamenilor, există o complementaritate perfectă între indivizi, iar lucrările date oamenilor, la fel ca şi cele asumate prin liberul arbitru, pot fi realizate uneori în tandem.

Astfel, cu timpul, nu s-a mai pus problema de a delimita foarte clar aportul unuia sau al celuilalt. Unul dintre parteneri percepe anumite aspecte spirituale, iar celălalt îl ajută pe primul să înţeleagă ceea ce vede şi notează în scris rezultatul.

Acest aspect al parteneriatului dintre mine şi Eugen este o realitate incontestabilă, care nu trebuie ascunsă sau supraestimată. Nu

trebuie însă pierdut din vedere faptul că cele narate în această carte reprezintă rezultatul percepţiei extrasenzoriale şi că trăirile fenomenelor sau evenimentelor descrise îi aparţin în exclusivitate lui Eugen. În cele din urmă, rolul meu a fost doar acela de a încerca să prezint de-o manieră accesibilă experienţele sale suprasensibile.

Cristian Gănescu

Capitolul I
UN PARANORMAL CÂT SE POATE DE NORMAL

1. Accidentul

Dacă înainte de producerea evenimentului care i-a marcat viaţa într-un mod profund, *Eugen Nicolae Gîscă* era un om obişnuit, cu nimic deosebit de ceilalţi semeni ai săi, după aceea lucrurile s-au schimbat. Înaintea accidentului, Eugen nu era interesat în niciun fel de evenimentele considerate astăzi paranormale, fiind, la fel ca majoritatea oamenilor, interesat în primul rând de problemele cotidiene, de munca sa şi de modul în care-şi petrecea timpul liber.

Înaintea accidentului care i-a modificat radical modul de a fi şi de a percepe lumea, Eugen nu-şi punea niciun fel de probleme metafizice, iar despre o concepţie despre lume în adevăratul sens al cuvântului încă nu putea fi vorba. Nu-l interesau prea mult noţiuni precum lumea de dincolo sau metempsihoză. Viaţa lui se scurgea lin, destul de liniştit şi de banal, fără să nască întrebări existenţiale serioase.

Singura instituţie care, în viziunea lui Eugen, avea îndreptăţirea să se ocupe de aspectele metafizice ale lumii era Biserica. Dar, la fel ca la marea majoritate a oamenilor, luând contact cu cei îndrituiţi să reprezinte Biserica, adică cu preoţii, remarcând în acelaşi timp cât de departe sunt slujitorii Bisericii de modelele pe care încearcă să le împărtăşească altora, Eugen considera că doctrinele religioase reprezintă un fel de mijloc de prostire în masă. Acesta a fost unul din motivele pentru care Eugen nu a fost niciodată atras de marile subiecte ale cunoaşterii omeneşti: cine este omul, de unde vine, încotro

se îndreaptă etc.

Dar evenimentul cel mai important al vieţii sale încă nu avusese loc. El s-a produs atunci când Eugen avea 26 de ani, cu trei săptămâni înaintea Paştelui ortodox, în luna martie a anului 1994.

Eugen lucra în Secţia de transformatoare mari a unei întreprinderi. Dimineaţa, potrivit caietului de sarcini din ziua respectivă, primise misiunea de pătrunde în standul de probe al secţiei, locul unde se afla în probă un transformator de 400 MW. În acea dimineaţă nu exista niciun semn că, nu peste mult timp, lucrurile vor lua o întorsătură dramatică. Semnele au început să apară ceva mai târziu, ele manifestându-se sporadic, pe tot parcursul dimineţii.

Lucrând în standul de probe, loc unde nu puteau pătrunde persoanele neautorizate, a avut loc un scurtcircuit. În momentul scurtcircuitului, Eugen a simţit o căldură intensă urcând prin tălpile picioarelor spre creştetul capului. Tot corpul lui a început să fie învăluit în căldură. Avea senzaţia că mii şi mii de furnici îi invadează trupul dinspre picioare, de-a lungul coloanei vertebrale, spre creştetul capului. Valul de căldură urcase începând de la extremităţile mâinilor şi picioarelor, de-a lungul spatelui, cu o senzaţie mai intensă de-a lungul coloanei vertebrale. Cele mai dureroase senzaţii s-au produs în regiunea gâtului şi în regiunea frunţii, exact la rădăcina nasului. Acolo Eugen a simţit o durere, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un ţăruş fierbinte.

Senzaţia cea mai stranie s-a produs însă în creştetul capului: în timp ce restul trupului era fierbinte, creştetul capului era rece ca gheaţa. Impresia copleşitoare pe care a avut-o în acel moment a fost că, începând din creştet, capul se deschide ca o varză, ale cărei frunze se desfac cu rapiditate.

Aceste senzaţii stranii s-au derulat în răstimpul a maximum două minute, după care mediul exterior a început să se estompeze. Mediul exterior, standul de probe al transformatorului, n-a dispărut total, dar peste imaginea familiară a început să se suprapună altă imagine, cea a unei lumi ciudate şi stranii. Acesta a fost de fapt începutul unei aventuri care nu a încetat nici în ziua de astăzi.

Peste imaginea atât de familiară a mediului înconjurător s-a suprapus, fără ca aceasta să dispară cu totul, o altă lume, una paralelă. Imaginile s-au succedat cu o aşa de mare repeziciune, iar evenimentele

au fost atât de insolite, încât, iniţial, Eugen nu şi-a dat seama chiar de la început că s-a întâmplat ceva deosebit. De fapt, nu a remarcat încă de la început că ceva esenţial s-a întâmplat.

„Furat" de noul peisaj, Eugen a remarcat mai multe entităţi de formă umanoidă care se mişcau undeva în fundal, iar în jurul lui erau mai mulţi pomi fructiferi, care aveau fructe ce semănau întrucâtva cu merele. Imaginea care se suprapusese lumii cotidiene nu a durat prea mult şi, imediat după aceea, după o scurtă perioadă de suprapunere, a dispărut lăsând loc mediului înconjurător, cel cunoscut.

Toate aceste evenimente s-au derulat cu viteza unui fulger, Eugen fiind surprins în poziţie ortostatică. Abia a reuşit să se aşeze pe o bancă. Persista, apăsătoare, o senzaţie de greaţă. Instinctiv, şi-a aprins o ţigară, dar imediat după aceea a trebuit să o lase în scrumieră: greaţa devenise tot mai apăsătoare. Apoi, a început să se ridice de pe banca pe care se aşezase, dar senzaţia care a urmat a fost mai presus de tot ceea ce simţise până în acel moment.

Ridicându-se, Eugen a avut uriaşa surpriză să se dedubleze în două lumi diferite. Fără niciun presentiment, care să-l fi anunţat dinainte, în momentul în care s-a ridicat de pe bancă, ceva din el, să-i spunem *dublura sa energetică,* s-a ridicat în picioare pentru a se deplasa. În timp ce *dublura energetică* – termen pe care-l folosim în lipsa, deocamdată, a unui termen mai bun – era în picioare, trupul fizic rămăsese aşezat pe scaun, cu ochii deschişi, fără să clipească.

Eugen a avut uriaşa surpriză să se vadă pe sine din două ipostaze complet diferite, fiind conştient de ambele: pe de-o parte îşi privea dublura energetică prin ochii fizici, imagine de care era complet conştient şi, pe de altă parte, se vedea pe sine însuşi prin ochii dublurii energetice. Prin ochii *dublurii energetice,* Eugen îşi vedea propriul său trup cum stătea aşezat pe bancă.

Prima senzaţie pe care a avut-o, aflându-se în dublura energetică, a fost aceea că legile lumii fizice nu mai funcţionează şi că noul său trup, în care-şi mutase câmpul de perceptibilitate, nu este identic, ca structură şi compoziţie, cu trupul fizic care stătea aşezat pe scaun.

Deşi atenţia era distribuită în două direcţii diferite – pe de-o parte pentru a privi prin ochii trupului fizic la dublura energetică, iar

pe de altă parte pentru a privi prin ochii dublurii energetice trupul fizic care stătea nemişcat pe banca din lemn –, Eugen a reuşit să păstreze o imagine globală asupra fenomenului. O senzaţie de libertate şi, oarecum, de detaşare faţă de îngrădirile trupeşti a prevalat în primele momente.

Apoi a început să-şi studieze dublura energetică, trupul de lumină, aşa cum i s-a părut a fi în acele prime momente. Se simţea martorul mut al unor fenomene ieşite din comun, pe care le contempla cu multă atenţie şi cu mare interes. Trupul de lumină era aidoma trupului fizic, reproducând o înfăţişare, să-i spunem idealizată, a acestuia. Dacă trupul fizic prezenta anumite disfuncţii şi anumite inconveniente – de exemplu părul era destul de rar şi tuns scurt, prima falangă de la degetul mâinii drepte lipsea –, nu acelaşi lucru se putea spune despre trupul de lumină, *dublura energetică.*

Trupul de lumină se prezenta într-o stare impecabilă: avea părul mult mai lung, aproape la nivelul umerilor şi ondulat, falanga lipsă de la degetul mare era acolo, la locul ei, iar dantura se prezenta în condiţii impecabile, ceea ce nu era cazul cu dantura reală a trupului fizic. Era, cum s-ar spune, o stare de „har", o stare idealizată. Trupul de lumină, după cum a remarcat nu peste mult timp, emitea un miros plăcut, iar atunci când se mişca, emitea un bâzâit foarte uşor, ca un fel de mic transformator aflat sub tensiune. Mirosul emis de trupul de lumină era oarecum asemănător cu mirosul emis de florile de câmp sau, mai exact, semăna cu un amestec de mirosuri ce emană din fânul cosit proaspăt.

Abia s-a obişnuit cu noul său statut existenţial, de dublură energetică sau de fiinţă de lumină învăluită într-o pace profundă, sentiment atotprezent în noua stare în care se afla, că dinspre partea stângă s-a auzit un sunet, sau mai curând o melodie foarte frumoasă, cântată parcă în surdină de un cor format din mii de persoane. Eugen a întors imediat capul pentru a vedea de unde provine acea melodie diafană ce aducea mai mult cu muzica sferelor, de care vorbea cândva Pythagoras sau cu corurile îngereşti, despre care amintesc tradiţiile creştine. Dar, după cum şi-a dat seama imediat, era mai degrabă o muzică a naturii; natura emite un sunet, mai precis spus o muzică care însoţeşte procesele ce au loc la sânul ei.

În partea din care venea muzica aceea melodioasă, Eugen a remarcat un fel de perdea de ceaţă, sau mai degrabă un fel de Poartă multicoloră, iar din Poartă şi-a făcut apariţia o *entitate* cu un „trup" strălucitor, cu sclipiri violete, luminoase.

Entitatea avea o înălţime impresionantă, cam 2,5 – 3 metri înălţime, se mişca extrem de rapid, ca şi cum n-ar fi atins pământul, avea părul foarte lung, până aproape de genunchi, negru ca pana corbului, care contrasta cu faţa foarte albă, cu ochii negri fără iris şi foarte luminoşi, cu buzele roz, foarte senzuale, faţa ovală, cu trăsături foarte plăcute.

Această entitate stranie era înveşmântată într-un fel de halat de baie, putea fi chiar o togă, deşi i se vedeau foarte clar nasturii şi cordonul cu care era încins la mijloc, iar în picioarele albe, la fel ca şi faţa, avea un fel de sandale de culoare închisă. Nu exista niciun indiciu asupra sexului pe care l-ar fi posedat entitatea, nici dacă era sexuată, nici dacă era asexuată, nici dacă era androgină.

La un moment dat, entitatea respectivă a scos din faldurile halatului său dintr-un buzunar, un fel de sferă de o lumină pală, roşiatică, de mărimea unei bile de biliard. Sfera arăta ca un fel de planetă, fiind vizibile principalele forme de relief, munţii şi oceanele. Nu era însă vorba despre globul terestru, ci despre o altă planetă, căci, după cum se putea observa foarte clar, proporţia oceanelor şi a uscatului erau diferite. Uscatul ocupa o suprafaţă mult mai mare decât apa, iar totul prezenta o frumoasă culoare roşiatică. În momentul în care entitatea i-a întins globul de mărimea unei mingi de biliard, Eugen s-a simţit brusc aspirat înapoi în trupul fizic, ca şi cum ar fi fost atras de o forţă căreia nu i se putea opune.

În momentul în care Eugen s-a „instalat" din nou în trupul fizic, tot ce văzuse înainte a dispărut, iar privirile i s-au oprit asupra ţigării care încă ardea în scrumieră. Deşi a avut senzaţia că trecuseră multe ore, ţigara din scrumieră nu arsese decât un centimetru. Ceea ce înseamnă că nu trecuse prea mult peste un minut.

2. Ceremonia de investire: şepraute şaman

O perioadă de timp, Eugen nu a mai avut ocazia să aibă astfel de

percepţii. Aproape că uitase de acel straniu accident. Îşi amintea vag cum, imediat ce îşi revenise, strigase după ajutor şi cum colegii de muncă îl ajutaseră să se întindă pe o bancă de lemn.

Lucrurile păruseră să reintre în normal când, într-o bună zi, cam la trei săptămâni după accident, *a doua vedere* i s-a activat brusc şi a fost din nou martorul unor evenimente care nu aveau nicio legătură cu lumea noastră. La un moment dat, fiind cuprins de un acces de spaimă cumplit, a luat-o la fugă pe străzi pentru a scăpa, după cum credea la acele momente, de „extratereştrii" care invadaseră planeta.

În primul an ce a urmat accidentului, Eugen a pătruns destul de des în lumea situată dincolo de percepţia umană normală: *a doua vedere* i se activa uneori şi devenea martorul tăcut al unor noi realităţi existenţiale. Desigur, atunci când încerca să vorbească prietenilor sau cunoscuţilor despre astfel de lucruri era privit cu neîncredere sau, în cel mai bun caz, era îndrumat cu condescendenţă spre cel mai apropiat spital unde vegheau nelipsitele personaje îmbrăcate în alb, medicii psihiatri, atât de siguri pe ştiinţa lor şi pe ceea ce trebuie să fie normal…

Atunci când avea activată *cea de-a doua vedere,* Eugen a început să fie conştient de faptul că imaginea trupului fizic începe să se estompeze, iar în locul familiarei imagini apare un fel de fantomă luminoasă, în anumite locuri strălucitoare, ca un fel de dublură eterată a trupului fizic. La început nu prea înţelegea ce se întâmpla, întrucât până în acel moment nu auzise vorbindu-se despre aură, despre bioenergie, sau despre faptul că la acest nivel invizibil percepţiei normale există anumite organe – chakrele – observabile prin *a doua vedere* ca nişte puncte strălucitoare.

Oricum, la început, percepţia era destul de difuză şi de neclară. În acea perioadă, în care nu prea pricepea ce se întâmplă cu el, Eugen vorbea prietenilor săi sau oricui dorea să-l asculte despre o aureolă eterată, formată din mai multe „cămăşi" ce înconjoară omul şi despre „beculeţele" ce strălucesc straniu în anumite puncte ale aureolei eterate.

În afara observării aurei umane, Eugen a început să perceapă tot mai clar existenţa unei alte lumi, o lume paralelă lumii fizice, o lume la fel de reală ca şi lumea fizică, formată însă dintr-o substanţă diferită.

Această lume era, la fel ca şi aura umană, o lume eterată, translucidă, formată dintr-o substanţă asemănătoare celei din care este formată aura. La fel ca şi lumea fizică, această lume paralelă era o lume tridimensională, dar în care componenta timp părea să aibă o altă valoare decât în planul fizic.

Dacă prima dată, percepţia lumii paralele a fost rezultatul unui nefericit accident, ulterior, Eugen a învăţat „întâmplător" cum să-şi provoace astfel de stări. Lovindu-se întâmplător într-un anume loc de pe suprafaţa trupului, în regiunea ombilicului, a învăţat instinctiv ce trebuie să facă pentru a percepe prin a doua vedere sau pentru a face să înceteze această stare.

Astfel, existenţa lui a început să se fragmenteze în două aspecte distincte: una percepută prin a doua vedere şi cealaltă prin percepţia fizică. În acea perioadă, chiar dacă nu era „activat" – termenul îi aparţine lui Eugen – deci dacă nu era conectat la cea de-a doua vedere, a început să perceapă instinctiv, ca o impresie, sentimentele izvorâte din aurele persoanelor ce treceau pe lângă el: ura, mânia, iubirea şi alte sentimente umane.

Modul lui de percepţie prin cea de-a doua vedere comporta mai multe trepte distincte. După ce se activa voluntar la nivelul celei de-a doua vederi, percepea la început dublurile aurice ale lumii materiale: aurele plantelor, animalelor, oamenilor, obiectelor, clădirilor etc. După aceea, treptat, pe parcursul câtorva secunde, această imagine se estompa pentru a face loc unei alte lumi, în care existau alte peisaje, alte obiecte, alte fiinţe.

Eugen nu ştia încă faptul că pătrunsese în ceea ce, în doctrinele esoterice, poartă numele de *lumea eterică.* Cum nu ştia nici faptul că această lume fusese accesată prin cea de-a doua vedere de foarte mult timp – practic, din antichitate. Eugen nu ştia nici faptul că, în mediile esoterice, ca şi în literatura esoterică, astfel de lucruri, care pe el l-au speriat de moarte, sunt destul de cunoscute. Astfel, la scurt timp, Eugen a început să se considere un fel de handicapat sau chiar un blestemat al sorţii. *Lumea eterică,* această nouă lume în care pătrunsese prin activarea celei de-a doua vederi, se prezenta ca o lume oarecum asemănătoare lumii fizice, cu diferenţa că era formată dintr-o substanţă diferită de cea pe care noi suntem obişnuiţi sau poate

educaţi să o numim materie.

În *lumea eterică* există peisaje vaste, formate din felurite forma de relief - văi, munţii, câmpii –, în care se găseşte o vegetaţie abundentă, între care foarte mulţi pomi, majoritatea fructiferi. *Lumea eterică* arată oarecum cum arăta pământul în timpurile îndepărtate, în care activitatea umană nu adusese îmbunătăţiri mediului. În *lumea eterică* nu există însă animale.

Cel mai surprinzător aspect a fost însă momentul în care a intrat în contact cu entităţile *lumii eterice.* În *lumea eterică* nu există oameni, aşa cum există în Lumea astrală, locul unde merg oamenii după pragul morţii, există însă anumite entităţi de formă umanoidă.

Aceste entităţi nu posedă trup fizic, dar posedă un trup specific lumii în care trăiesc. Cele mai multe dintre ele sunt ceea ce tradiţia esoterică denumeşte *spirite ale naturii,* adică entităţi de formă umanoidă sau semiumanoidă care au grijă de buna funcţionare a naturii.

În afara acestor entităţi specifice *lumii eterice,* care sunt locuitorii de drept ai acestei lumi, Eugen a mai fost martorul apariţiei unor alte Entităţi de formă umanoidă, ce păreau oameni în sensul strict al cuvântului, dar care, după cum avea să afle mai târziu, doar se manifestau sub formă de oameni.

Cu mult umor, Eugen povesteşte cum s-a petrecut prima întâlnire cu una dintre aceste entităţi, a căror caracteristică principală, la prima vedere, este aceea de a se deplasa extrem de rapid, la o anumită distanţă faţă de solul *lumii eterice.* Într-o bună zi, cam la o lună după prima „accesare" accidentală a *lumii eterice,* atunci când contururile familiare ale lumii fizice se estompaseră, Eugen s-a trezit lângă o Entitate destul de înaltă, cu o aură strălucitoare. Entitatea respectivă tocmai levita – acesta este cuvântul cel mai exact prin care pot să descriu modul de deplasare al Entităţii – alături de Eugen, puţin deasupra capului acestuia. Ea se ridicase pentru a ajunge la ramurile unui pom fructifer din *lumea eterică.* În *lumea eterică* pomii fructiferi sunt foarte deşi şi sunt încărcaţi de roade foarte bogate.

Entitatea strălucitoare, înaltă cam de doi metri şi jumătate, tocmai rupsese rodul, un fruct ce aducea cu o pară – ne putem imagina că aşa ar fi putut arăta perele în lumea fizică, dacă, de-a lungul

secolelor, oamenii n-ar fi realizat hibridizări şi n-ar fi folosit îngrăşăminte –, când privirile i-au căzut asupra mititelului de om ce tocmai îi privea uimit mişcările suave şi line, ca rupte dintr-un vis frumos.

Nelămurită, şocată chiar, entitatea şi-a schimbat brusc poziţia; din partea dreaptă a lui Eugen a trecut în partea stângă. În momentul în care a realizat faptul că Eugen încă o urmărea cu privirea, entităţii i-a căzut fructul din mână. După ce şi-a modificat poziţia de câteva ori, pentru a se convinge că este urmărită cu privirea de micul om, entitatea respectivă „şi-a luat zborul", deşi nu avea niciun fel de aripi, deplasându-se cu o viteză uimitoare spre o direcţie necunoscută. Practic, într-o fracţiune de secundă, entitatea a dispărut din raza vizuală a lui Eugen.

În *lumea eterică,* entităţile se mişcă cu viteze ameţitoare, unui om îi este practic imposibil de a le urmări, După ce îşi iau zborul – cuvântul zbor trebuie luat în sensul larg – entităţile respective dispar ca şi cum ar trece într-o altă dimensiune.

Nici nu apucase Eugen să facă un pas când, alături de el, se şi înfiinţă o armată de alte entităţi de acelaşi fel şi de acelaşi calibru ca cea care dispăruse anterior. Foarte uimite, vorbind precipitat între ele, toate entităţile începură să leviteze în jurul bietului om ce îndrăznise să le calce teritoriul său, eventual, să le strice siesta. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, prin faţa lui Eugen se perindară mai multe Entităţi care-l studiară cu multă atenţie.

Unele dintre ele îi cercetară ceea ce Eugen denumea pe atunci „beculeţe", adică chakrele, iar altele îi cercetau aura. Rând pe rând, mai multe entităţi se perindară prin faţa lui Eugen, ca şi cum acesta era un fel de exponat de muzeu. Fiecare îşi exprima surprinderea într-un mod foarte uman: se scărpina după ceafă. Ca şi când ar fi omis proverbul neaoş, după care calul de dar nu se caută după dinţi, probabil destul de intrigate de personajul uman din faţa lor, entităţile respective îi scotociră cu privirea fiecare aspect al aurei.

Dar, nu mult după aceea, – evenimentele derulându-se în mai puţin de un minut – Entităţile prezente se dădură la o parte în momentul în care, de nicăieri, apăru instantaneu în faţa lor, o Entitate impunătoare, atât ca aspect exterior, cât şi ca strălucire aurică.

Entitatea strălucitoare care se prezentă de nicăieri în faţa lui Eugen, după cum avea să afle ulterior, poartă numele *Gabriel.* Mai târziu, întrebând în dreapta şi în stânga, Eugen a aflat de la jucăuşele spirite ale naturii – care îl priveau cu oarecare compătimire pe micul om, care îşi permitea să nu cunoască numele entităţilor cu care se întâlnea în lumea lor – că numele entităţii respective este *„ceea ce în lumea oamenilor se numeşte Gabriel".*

La întrebarea probabil indiscretă sau poate naivă, specifică unui om, dacă entitatea în cauză era cea care, în vechile Cărţi sacre, purta numele *de Îngerul Gabriel,* toate entităţile întrebate au preferat să zâmbească sau să ridice din umeri.

Practic, în *lumea eterică* nimeni nu posedă un nume aşa cum poseda în lumea fizică. Entităţile prezente în *lumea eterică* se numesc pe ele însele prin anumite sintagme care definesc unul din atributele funcţionale. Astfel*, Îngerul Gabriel* – căci despre el este vorba, iar acest fapt reiese din cele ce urmează – se prezintă prin sintagma oarecum metaforică pentru înţelegerea omenească: *„Eu, Acelaşi".*

Cu un glas foarte cald, Îngerul Gabriel l-a întrebat pe Eugen cum se simte. Cum Eugen i-a răspuns că se simte bine, acesta i-a explicat că nou dobândita capacitate de a vedea *lumea eterică „oricum, nu este de la mine". „Fii Femeii n-ar trebui să ne vadă"* a spus entitatea pe care ceilalţi locuitori ai *lumii eterice* o denumeau Îngerul Gabriel, înainte ca aceasta să plece la fel de rapid şi de misterios şi să îl lase pe Eugen să-şi vadă de treabă. Expresia *fii femeii* este apelativul prin care entităţile din *lumea eterică* o dau oamenilor încarnaţi.

Dar, în timpul ce a urmat, Îngerul Gabriel l-a vizitat de multe ori pe Eugen, dându-i o grămadă de sfaturi utile şi foarte importante. Dacă Îngerul Gabriel nu era prezent, locul lui era luat de unul dintre „locotenenţii" săi, care-i dădeau lui Eugen toate sfaturile şi îngrijirile necesare. Ulterior, locul lor a fost luat de cei doi Veghetori personali ai lui Eugen.

Într-una din zilele ce au urmat, cam la două luni de la prima activare spontană, Eugen a început să se simtă foarte prost cu sănătatea. După ce s-a activat, au început să apară dureri în regiunea situată imediat sub ombilic. Durerile porneau de la un punct situat sub ombilic, ocoleau bustul şi se terminau undeva în partea dreaptă. Eugen

a consultat medicul, care i-a recomandat să se opereze la rinichiul drept.

Astfel, Eugen s-a internat în spital. Pe toată perioada internării în spital, Eugen auzea voci care-l încurajau, iar atunci când era trist, auzea voci vesele care încercau să-l bine dispună. Medicii au constatat faptul ca Eugen suferea, de un blocaj la rinichi încă din naştere, fiind foarte miraţi de faptul că până la vârsta de 26 de ani nu a mai acuzat dureri şi au decis să-l opereze.

Atunci când a intrat la operaţie, Eugen a ştiut că nu este singur, aşa cum nu este niciun om în împrejurări grele. După operaţie, a încercat să comunice medicilor că aude constant anumite voci şi că vede făpturi dintr-un plan cosmic diferit, pe care ceilalţi oameni nu-l văd. Foarte „înţelegători", medicii l-au mângâiat pe Eugen pe creştet, asigurându-l de faptul că este vorba despre halucinaţii trecătoare, datorate probabil anesteziei. Totuşi, efectele „anesteziei" prognozate de medici au durat un timp destul de îndelungat, din moment ce sunt prezente şi în ziua de astăzi şi, după câte se pare, vor persista toată viaţa.

Cam la două săptămâni după operaţie, când începuse să meargă singur, Eugen a început să viziteze bisericile ortodoxe, pentru a se ruga. În acest timp a remarcat că în timpul slujbei „se activa" involuntar. De fapt, nici nu era necesar să asculte slujba, contactul cu Biserica şi cu energiile din Biserică aveau darul să-i declanşeze spontan a doua vedere.

În momentul activării, Eugen a putut remarca faptul că structura sa aurică suferă anumite transformări: anumite chakre încep să se activeze, iar într-o anumită parte a aurei se formează un fel de halo luminos, format dintr-o energie ce apare de nicăieri.

Prima trăire interioară ce apare imediat după ce percepe prin cea de-a doua vedere este un sentiment de iubire intensă, ce provine de la cineva sau de la ceva imens, neasemuit de puternic şi de bun. *A doua senzaţie importantă* este de pace şi de calm, care nu poate fi percepută în stare normală de conştientă. *A treia senzaţie* este de natură calorică: pare că o căldură şi o răceală intense, ce pornesc de la polii opuşi ai trupului, se unesc undeva la mijloc pentru a forma ceva ce nu poate fi descris în cuvinte. Iar *a patra senzaţie* este un fel de

omniscienţă şi de cunoaştere totală într-un singur flash cognitiv. Toate senzaţiile durează însă foarte puţin, numai la începutul activării celei de-a doua vederi.

În următoarele săptămâni, după ce a început să-şi activeze în mod voluntar cea de-a doua vedere, Eugen a început să cerceteze metodic, elaborat, noua lume în care avea acces. I se părea însă foarte curios faptul că toate entităţile, de la spiritele naturii la Entităţile de forma umanoidă, îl ocolesc voit, continuându-şi activitatea, ca şi cum micul om ce le dădea târcoale şi le încălcase teritoriul nici nu exista.

La aproximativ o lună după operaţie, în timp ce hoinărea fără ţintă prin acea lume ciudată, Eugen a fost vizitat de doi Veghetori şi de Entitatea pe care o cunoştea sub numele de Gabriel. Toţi trei au fost foarte interesaţi de haloul ce se forma într-o anumită parte a aurei şi de modul de activare a unor chakre ce străluceau foarte intens. Veghetorii erau foarte surprinşi de ceea ce văd, şi puteai să juri că mai că nu le vine să creadă. Îl întrebau mereu pe Eugen dacă îl doare ceva.

În acea zi a avut loc un eveniment căruia, abia ulterior, Eugen i-a înţeles importanţa deosebită. La fel cum se întâmplă şi în existenţa cotidiană din planul material, când unele evenimente se desfăşoară atât de repede încât omul, parcă luat pe nepregătite, nu este capabil să le conştientizeze şi să le înţeleagă la adevărata lor valoare, tot astfel se întâmplă şi în *lumea eterică.* Îngerul Gabriel l-a întrebat pe Eugen dacă dorea să redevină om obişnuit. Cu alte cuvinte dacă doreşte să renunţe la capacităţile sale „paranormale" recent dobândite. Atunci când Eugen a răspuns negativ, Îngerul Gabriel a zâmbit şi a mai întrebat de două ori. Eugen a negat astfel de trei ori, afirmându-şi dorinţa de a continua ceea ce începuse.

Imediat după acel moment, ca şi cum ar fi apărut dintr-o altă dimensiune, au apărut patru personaje ciudate, patru oameni cu un aspect vestimentar foarte ciudat. Semănau oarecum cu strămoşii americanilor precolumbieni – tolteci, zapoteci sau mayaşi –, erau goi, vopsiţi în culori vişinii, iar în jurul taliei aveau piei de animale şi sfori pe care erau înşirate pene de diferite culori şi dinţi de animale. Cele patru personaje mai mult decât stranii erau foarte bătrâne, cu pielea aproape uscată, cu părul lung, în coame, cam ca punkiştii de azi, cu inele în nara stângă. Aveau urechile cam ciudate, lungi şi lăsate, ochii

mari şi foarte intenşi, nasul coroiat şi buzele subţiri.

Cele patru fiinţe umane stranii susţineau că îl cunosc pe Eugen, dar nu specificau de unde. Fiecare dintre ele, în timp ce se strâmba şi dansa un dans pantomimic – oricum, pantomima părea o artă pe care o stăpânesc la perfecţie –, îşi rostea numele, un nume sonor, dar cu neputinţă de reţinut. La un moment dat au început să se rotească în cerc în jurul lui Eugen, cântând sau rostind ascuţit, din gât, sunete sau onomatopee, AAA, HAAA, HEEE, HUI, în mod continuu.

Unul dintre cele patru personaje avea un fel de zornăitoare care scotea sunete ciudate, asemănătoare oarecum cu o zornăitoare de sugari, cu ajutorul căreia îl „tămâia" pe Eugen din cap până la tălpi. Aura lui Eugen a început să strălucească feeric: efluvii aurice luminoase emanau din el şi se răspândeau în mediul înconjurător. La nivelul aurei, între chakra inimii situată în partea stângă şi spirit s-a format un fel de firicel mai subţire decât firul de păr, din lumină roşie, foarte intensă. Acest firicel a rămas aşa până în ziua de astăzi. În momentul în care s-a format acel firicel de lumină, cele patru personaje stranii, ce păreau venite din alt veac şi din alt spaţiu, s-au oprit din dansul lor.

În acel moment, Îngerul Gabriel a coborât pe sol, el levitând mereu la o anumită înălţime deasupra solului, şi i-a pus lui Eugen mâna dreaptă în dreptul spiritului, în zona centrală a pieptului şi cea stângă pe frunte. Apoi a scos un fel de cutiuţă, iar din conţinutul ei a scos un fel de pastă sau alifie de culoare verzuie cu un miros asemănător ploii, şi l-a uns pe Eugen pe frunte, în dreptul inimii, sub ombilic, în dreptul chakrei swadistana, pe şoldul stâng şi, în sfârşit, pe soldul drept.

După ce a fost uns cu acele alifii, Îngerul Gabriel şi-a ridicat mâna dreaptă lateral în sus şi a coborât mâna stângă lateral în jos, cu degetele de la mâini în poziţia sa caracteristică, adică cu degetul mare împreunat cu degetul arătător. În acel moment, Îngerul Gabriel a devenit ca un fel de glob luminos, astfel încât faţa şi înfăţişarea cu care se manifesta în *lumea eterică* nici nu se mai zăreau. Vocea lui, de obicei şoptită şi blândă, a devenit metalică ca şi cum ar fi fost rostită de un cor format din multe persoane. Atunci a spus următoarele cuvinte în limba *lumii eterice,* amestecată cu o limbă română arhaică:

Hipaute umah... *tu, cel care te ştiu după nume*... **şepraute stamra gruit şaman**... **taima sek**... *care ţi-am făcut parte să cunoşti taina* **şekumi**... *iată ce-ţi spune* **Cel ce este în tine şi în afara ta**... *Fii cu luare aminte, uită-te în tine şi în afara ta*... **taima şek, taima şek uhmi**... *Şi dacă mă vei asculta,* **şepraute stamara gruit şaman**, *şi vei privi întocmai cum ţi-am spus,* **taima şek şi taima şek uhmi**, *o mare binecuvântare se va coborî peste tine şi ai tăi.*

Tradusă în limba oamenilor, această scurtă alocuţiune ar suna astfel:

Înţelege acum... tu, cel care Te ştiu după nume, martor al lumii care „coboară", care ai murit o dată, care Ţi-am făcut parte să mă cunoşti, şi ai murit a doua oară, iată ce-ţi spune **Cel ce este în tine şi în afara ta**... *Fii cu luare aminte, uită-te în tine şi în afara ta, cel ce ai murit prima dată, şi cel ce ai murit a doua oară. Şi dacă mă vei asculta, martorule al lumii ce „coboară", şi vei privi întocmai cum ţi-am spus, cel ce ai murit prima dată şi cel ce ai murit a doua oară, (literal: mortule prima dată şi mortule a doua oară) o mare binecuvântare va veni peste tine şi peste ai tăi.*

După ce Îngerul Gabriel a rostit aceste cuvinte, chipul şi înfăţişarea sa au devenit la fel ca la început. Atunci, spre stupoarea lui Eugen, cele patru personaje stranii au întins pe nişte ştergare, exact în faţa lui, un fel de masă ca la un picnic la iarbă verde, strigând cu glas tare **taima şek**.

Au mâncat şi au băut ce aveau pe ştergare, apoi au strâns ştergarele. Dar, după ce au strâns ştergarele, spre disperarea lui Eugen care nu înţelegea nimic, au întins alte ştergare, au strigat **taima şek uhmi** şi iarăşi au mâncat şi au băut. Apoi au strâns ştergarele şi au plecat la fel de rapid şi de ciudat precum au venit.

După terminarea acestui ritual inedit, probabil ritualul de învestire care marca acceptarea pătrunderi în *lumea eterică,* durerile pricinuite de activarea celei de-a doua percepţii au dispărut cu desăvârşire. Mai mult decât atât, percepţia prin a doua vedere s-a îmbunătăţit considerabil: dacă până în acel moment *lumea eterică* era percepută destul de difuz, ca prin ceaţă, de acum înainte, pe tot parcursul experienţelor ulterioare, percepţia a devenit foarte clară.

De atunci înainte, nu s-a mai modificat nimic în ceea ce priveşte

a doua vedere: totul se vede foarte clar şi foarte precis, la fel cum se vede realitatea fizică prin intermediul ochilor fizici. Din acel moment al aventurii sale spirituale, Eugen a început să pătrundă în *lumea eterică* oricând. A învăţat să-şi preseze anumite puncte de pe trup pentru a putea accede la percepţia *lumii eterice.* Este de la sine înţeles că în momentul în care percepe *lumea eterică,* Eugen percepe şi aura umană.

De câte ori îşi dezactivează a doua vedere şi părăseşte *lumea eterică,* Veghetorii săi personali, care stau mereu în apropierea lui, îl acoperă cu un fel de plase fine, una de culoare albastră şi cealaltă de culoare roşie. Aceste plase au caracteristica de a reţine orice influenţe ce ar putea trece din *lumea eterică* în lumea fizică, dar, pe de altă parte, ele îl determină pe Eugen să uite anumite cuvinte, evenimente sau imagini care se petrec în acea lume. Plasele au un rol profilactic important, constituindu-se într-un fel de filtre care determină o cenzură instantanee şi opresc informaţiile şi stările sufleteşti fără corespondenţă în lumea fizică şi, în consecinţă, nu pot fi decodate prin intermediul conştiinţei obişnuite şi a limbajului omenesc.

Imediat după ceremonie, i s-au prezentat lui Eugen cei doi Veghetori: Veghetorul de *suflet,* pe nume *Eminemo* şi Veghetorul de *corp astral,* pe nume *Mineme.* Imediat după aceea, s-au prezentat două personaje denumite „cadran", adică „prieteni" dintr-o altă încarnare: *Asisen* şi *Tatankah.* Tot în acea perioadă a cunoscut trei spirite ale naturii, *Ininina, Latea* şi *Suhara,* care-l simpatizau în mod natural.

După aceea, Eugen a reuşit să-l contacteze pe *Oza* sau, după cum îi place să fie strigat, *Zazar,* entitatea care este Păzitorul *Camerei cu Draperii,* adică a incintei unde (ceea ce în lumea noastră s-ar numi un fel de ecran cinematografic) un clarvăzător poate vedea imagini din *Cronica akasha.*

Acolo, aflat în faţa acestui „ecran cinematografic", orice om poate vedea evenimente ale trecutului, inclusiv evenimente din existenţele anterioare. Printre evenimentele văzute pe acel ecran, Eugen a văzut şi evenimentele căderii Arhanghelilor, despre care va fi vorba ceva mai departe. Dar, de regulă, atunci când un om cere să vadă anumite evenimente în *Camera cu Draperii,* i se cere un anumit *preţ,* care nu este comunicat direct şi care poate fi destul de mare, destul de

greu de plătit de o entitate umană. Omul poate vedea doar ce i se arată.

Mult timp după ceremonie, Eugen a mers foarte des în *lumea eterică,* pentru a cerceta mediul înconjurător şi modul de acţiune al fiinţelor eterice, care se deplasau extrem de repede. Treptat, Eugen a reuşit să clasifice şi să înţeleagă rolul şi funcţiile Entităţilor care apar în *Lumea eterică.*

După această ceremonie-ritual, fiinţele din lumea eterică nu l-au mai ocolit pe Eugen. Spiritele naturii, în special, sunt foarte bucuroase să vorbească cu un om. Dar, în lumea eterică, în afara simpaticelor spirite ale naturii, mai exista şi alte entităţi cu care omul poate comunica în mod direct.

3. La confluenţa a două lumi: clarvederea

→ Clarvederea

Informaţiile despre lumea spirituală provin de la persoanele care, într-un fel sau altul, prin mijloace adesea foarte diferite, reuşesc să acceseze lumea spirituală sau o parte a ei. Aceste persoane au primit de-a lungul timpului diferite denumiri: mediumi, contactori, clarvăzători etc.

Modul în care aceste persoane au reuşit să acceseze lumea spirituală este adesea destul de diferit, iar rezultatele la care au ajuns sunt, cu atât mai mult, diferenţiate în funcţie de capacităţile pe care le manifestă. Astfel, modul în care este cunoscută astăzi lumea spirituală ori structura aurică umană diferă în funcţie de caracteristicile spirituale ale contactorilor.

A doua vedere, ceea ce am denumit clarvederea eterică, este capacitatea spirituală prin care se obţin informaţii din mediul *lumii eterice.* Parapsihologia defineşte această capacitate prin sintagma *percepţie extrasenzorială extinsă.*

Parapsihologia, constituită în epoca modernă ca ştiinţă de graniţă, include această capacitate în categoria fenomenelor bioinformaţionale de tip Gamma. În această categorie foarte amplă, sunt incluse telepatia, clarviziunea, precogniţia, retrocogniţia, paradiagnoza, psihometria şi achiziţia exotică de informaţii.

În valoroasele tratate de parapsihologie apărute în ultima vreme, care prezintă taxonomia fenomenelor parapsihologice de tip bioinformaţional, *telepatia* este definită drept un transfer informaţional dintre doi indivizi, *clarviziunea* este definită drept achiziţia de informaţie dintr-o sursă externă, *precogniţia* drept achiziţia de informaţie din viitor, *retrocogniţia* drept achiziţia de informaţii din trecut, *paradiagnoza* drept achiziţia unor informaţii de la un pacient-subiect pentru a stabili boala de care suferă, *psihometria* drept o retrocogniţie prin clarvedere sau telepatie cu ajutorul unui obiect-inductor, iar *achiziţia exotică de informaţie* este definită drept receptarea unor informaţii modulate energetic care se propagă într-un cadru spaţio-temporal determinat.

Totuşi, această clasificare corectă din punctul de vedere al parapsihologiei formulată ca ştiinţă, nu face distincţia cuvenită între două tipuri fundamentale de capacităţi pe care, actualmente, omul le poate dobândi: *capacităţile strict parapsihologice,* cele care ţin în mod strict de aspectul psihomental al individului şi cele pe care noi le considerăm a fi de *natură spirituală.*

Pentru modul nostru de înţelegere, *capacităţile parapsihologice* provin dintr-o funcţionare atipică a unor structuri ale aurei umane, în special a unor chakre. Datorită funcţionării atipice a unor chakre şi datorită modificării unor parametrii aurici specifici, pot să apară în mod spontan anumite capacităţi psihomentale, precum telepatia sau clarviziunea, care fac parte din ceea ce ştiinţa parapsihologiei denumeşte prin termenul de fenomene bioinformaţionale. Aceste capacităţi apar numai o perioadă de timp, mai scurtă sau mai îndelungată, datorită modificării atipice a parametrilor aurici. Ele se pot manifesta, destul de rar, şi pe parcursul întregii existenţe a unui subiect.

În schimb, *capacităţile spirituale* apar datorită modificărilor radicale ale parametrilor unor chakre sau ale unor structuri aurice. Aceste capacităţi pot să apară la un anumit moment al existenţei unui individ, de regulă în împrejurări dramatice – accident, comă etc – sau în urma unei iniţieri spirituale.

Apariţia bruscă, într-un anumit moment al existenţei unui individ, a unor capacităţi spirituale de anvergură nu poate fi explicată,

în opinia noastră, decât prin anumite antecedente din încarnările anterioare. În existenţa prezentă, prin intermediul unui *eveniment-stimul,* se declanşează o ruptură de nivel care provoacă individului reactivarea unor capacităţi posedate anterior, în existenţa sau în existenţele precedente.

Astfel, în toate acele cazuri în care capacităţile spirituale apar spontan, de regulă în urma unei traume fizice – de exemplu un accident –, nu poate fi luată în considerare decât alternativă ca aceste capacităţi spirituale să fi fost însuşite, tot printr-o formă de iniţiere, într-o existentă anterioară, deci ele să fi fost prezente, latente, de-a lungul vieţii, până în momentul în care au devenit manifeste datorită evenimentului-stimul.

Acelaşi lucru se întâmplă, dar pe un alt plan, în cazurile de iniţiere desfăşurate în prezenta existenţă. Printr-o formă oarecare de iniţiere se poate declanşa activarea sau funcţionarea, „la altă viteză", a unor chakre, ceea ce determină anumite capacităţi de natură pur spirituală.

Privite din acest punct de vedere, fenomenele parapsihologice nu sunt decât interfaţa fenomenelor spirituale, sau altcumva spus, sclipiri sporadice datorate unor factori exogeni ce afectează sistemul auric uman, ale unor capacităţi latente de natură pur spirituală care nu pot fi activate în mod corect decât printr-o formă iniţiatică. Fenomenele parapsihologice reprezintă o interfaţă care în loc să se manifeste în mod ordonat şi coerent, aşa cum se manifestă capacităţile spirituale, se manifestă într-un mod haotic, asemănătoare cu unele boli psihice sau mentale.

La fel ca şi în cazul experienţelor ştiinţifice, şi în cazul domeniului spiritual orice experienţă trebuie să poată fi repetată ori de câte ori sunt întrunite condiţiile necesare. Marea diferenţă între experienţele de natură considerata astăzi parapsihologică şi experienţele spirituale este că primele apar şi se manifestă întâmplător şi haotic, ca şi cum avem de-a face cu ceva dereglat sau care funcţionează atipic în sistemul auric, în timp ce secundele se manifestă ordonat şi pot fi repetate ori de câte ori este nevoie.

Astfel, nu trebuie confundaţi maeştrii spirituali – cei care au accesat în mod voluntar şi conştient nivelurile spirituale

ortoexistenţiale ale cosmosului – cu cei ce acced ocazional la anumite capacităţi parapsihologice datorită funcţionarii defectuoase ale unor chakre. Din acest punct de vedere, nu există niciun fel de înrudire spirituală între, să spunem, Rudolf Steiner sau Edgar Cayce şi un medium a cărui capacitate parapsihologică are la bază crize de epilepsie şi care, pe acest fundal, aude voci sau are viziuni. Din această perspectivă, de exemplu, nu pot fi comparate nici producţiile spirituale ale Teresei d'Avilla, una dintre cele mai elevate mistice ale Evului Mediu cu cele ale lui Ted Serious, americanul care reuşea, în urma unei doze apreciabile de whisky, să-şi fotografieze propriile gânduri.

Capacităţile parapsihologice şi spirituale se manifestă totuşi mult mai des decât suntem noi astăzi dispuşi să credem. Reticenţa actuală, la fel ca şi concepţia materialist-mecanicistă practicată în epoca modernă, împiedică manifestarea plenară a unor indivizi dotaţi cu astfel de capacităţi, care preferă să îşi ascundă capacităţile native sau dobândite decât să fie consideraţi nebuni şi, în consecinţă, să fie excluşi de la marele „party" al distribuirii avutului obştesc şi privat. Frica de sărăcie şi de singurătate sunt cauzele cele mai dese ale ascunderii unor astfel de capacităţi native.

Pe de altă parte, trebuie făcută o distincţie mult mai clară între diferitele forme de achiziţie exotică de informaţii. Iar această distincţie trebuie făcută pe baza unei clasificări care să aibă în vedere atât capacităţile spirituale ale celui ce obţine informaţii pe cale exotică, cât şi pe baza unei clasificări care să ţină cont de domeniul sau părticica din cosmosul spiritual din care se obţin informaţiile.

Luând în considerare lucrurile din această perspectivă, ajungem la concluzia că *achiziţia exotică de informaţii* – pe scurt *clarvederea* – poate fi clasificată în funcţie de nivelul cosmosului spiritual de unde omul poate culege informaţiile. Cum, la nivelul, cosmosului integral există, grosso modo – trei zone sau regiuni principale – *regiunea eterică, regiunea astrală şi regiunea spirituală –*, se poate vorbi *despre un tip de clarvedere eterică, despre un tip de clarvedere astrală şi despre un tip de clarvedere spirituală.*

Pentru a accede la unul dintre aceste trei tipuri de clarvedere, subiectul trebuie să-şi fi dezvoltat capacităţile necesare şi, în consecinţă, să posede structuri aurice capabile de a opera la nivelul

respectiv.

Prin *clarvederea eterică,* omul poate percepe nivelul planului eteric, prin *clarvederea astrală* poate percepe Lumea astrală, impropriu denumită Lumea de dincolo, iar prin *clarvederea spirituală* omul poate percepe nivelurile spirituale cosmice, aflate dincolo de Lumea astrală. În afara acestor tipuri de clarvedere mai exista un al patrulea tip, pe care-l vom denumi *clarvederea infraeterică,* care constituie numai interfaţa clarvederii de tip eteric. El reprezintă un tip în sine, fiind totuşi diferit de cel eteric.

Pentru fiecare dintre aceste trei forme principale de clarvedere, este necesar ca experimentatorul să posede ceea ce în ocultism poartă numele de *„vehicul conştient".* Cu alte cuvinte, experimentatorul are neapărată nevoie ca structura lui aurică să fie suficient de dezvoltată pentru a putea fi conştient în planurile respective. Experimentatorul trebuie să-şi mute conştiinţa şi conştienţa în structura aurică corespunzătoare: cel ce vizitează planul eteric în *corpul eteric,* cel ce vizitează planul astral în *corpul astral,* cel ce vizitează planul spiritual în *corpul spiritual.*

Pentru clarvederea eterică, experimentatorul trebuie să-şi mute conştienţa la nivelul *corpului eteric,* care devine astfel un vehicul dotat cu conştienţă şi care poate percepe lumea pe a cărui frecvenţă lucrează. Acelaşi lucru se produce şi în cazul clarvederii astrale sau a celei spirituale.

Ar fi, desigur, ideal, ca un experimentator să reuşească să-şi transforme atât *corpul eteric,* cât şi *corpul astral* în vehicule conştiente, pentru a putea vizita lumile corespondente şi a realiza joncţiunea dintre macro- şi microcosmos. Dar, aceşti indivizi sunt, din păcate, destul de rari.

În cele ce urmează vom încerca să facem puţină lumină în acest domeniu atât de necunoscut al fenomenului de clarvedere, fenomen care, în opinia noastră nu face parte dintre capacităţile zise „paranormale", ci din *capacităţile spirituale* pe care le poate manifesta o fiinţă umană. Dar, pentru a duce la bun sfârşit acest demers am considerat că este oportun să începem cu ultimul tip de clarvedere, cel mai rar, clarvederea spirituală.

Despre *clarvederea spirituală* nu se cunosc prea multe lucruri,

existând destul de puţini subiecţi care s-au aventurat până în acele regiuni ortoexistenţiale îndepărtate ale cosmosului spiritual şi, în consecinţă, au reuşit să-şi formeze un *corp spiritual* de o asemenea anvergură încât să-l „formateze" – pentru a folosi un termen adaptat din limbajul informaticii – drept vehicul conştient. Numai marii maeştri spirituali ai umanităţii au reunit să acceseze în mod conştient nivelurile ortoexistenţiale cosmice şi să descrie ceea ce au perceput acolo.

Nivelul spiritual este un nivel format din gânduri pure, gânduri care se manifestă, destul de neverosimil pentru înţelegerea noastră, sub formă de sunete. Există foarte puţine comunicări despre acest nivel superior cosmic, cele mai multe aparţinând unor iniţiaţi de rang înalt, cum a fost de exemplu Rudolf Steiner.

Tot ce se poate cunoaşte despre acest nivel cosmic este faptul că acolo există numai fenomene sonore, urmate de lumini sau străluciri care nu pot fi interpretate în limbajul omenesc. Acesta este şi motivul pentru care, în clasificările tradiţionale, acest palier al cosmosului integral este denumit *arupa,* adică fără formă. Practic, palierul spiritual este format din arhetipurile a tot ce există în celelalte paliere. În palierul spiritual îşi au reşedinţa cei ce în antichitate se numeau Zei, iar, astăzi, în religia creştină, se numesc Îngeri şi Arhangheli. Palierul spiritual este palierul în care Cuvântul dintru începuturi se transformă în Lumină.

Clarviziunea astrală este tipul de clarviziune cel mai des întâlnit în zilele noastre. Până în prezent, au existat destul de mulţi experimentatori demni de toată încrederea care au raportat experienţe trăite la nivelul lumii astrale.

Toţi aceşti experimentatori au reuşit – unii datorită unor accidente, alţii datorită unor forme de iniţiere, mergând de la inhalarea unor substanţe chimice sau a unor droguri psihedelice până la unele forme de yoga, de la exersarea rugăciunii creştin-ortodoxe la trainingul autogen sau la diferite metode de meditaţie – să pătrundă în lumea astrală a pământului şi să obţină informaţii valoroase, pe care le-au comunicat în cărţi. Printre aceştia, francezul *Marcel Forhan,* care a semnat cărţi sub pseudonimul *Yram* sau românul *Ilie „Cici" Cioară* reprezintă exemple elocvente.

În cazul clarviziunii astrale – ceea ce în unele lucrări apare sub denumirea de dedublare sau voiaj astral, echivalentul termenului de *traveling clairvoyance* folosit în parapsihologie – experimentatorul pătrunde în lumea astrală într-o stare de conştiinţă diferită de cea normală, în timp ce trupul său, aflat într-o formă mai uşoară sau mai intensă de catalepsie, stă nemişcat în pat.

În cazul dedublării astrale, experimentatorul trebuie, în prealabil, printr-o serie de exerciţii iniţiatice, să producă modificări la nivelul corpului său astral, pentru a-l transforma într-un vehicul conştient. Corpul astral trebuie „formatat" – dacă ne este permis acest termen – pentru a percepe în lumea astrală. Experimentatorul se vede pe sine într-un corp diafan, un corp de lumină, în care străbate cu viteza gândului spaţii foarte mari, deplasându-se în diferite locuri ale lumii astrale.

După câte se pare, la omul actual, *corpul astral* este cel mai maleabil şi mai uşor de manipulat, iar exerciţiile iniţiatice pot determina destul de uşor formarea acestuia ca vehicul conştient. Acesta este motivul pentru care, cele mai multe experimente realizate în epoca modernă se referă la lumea astrală – aşa numita Lume de „dincolo" –, care poate fi accesată prin intermediul unui *corp astral* antrenat special pentru a deveni un vehicul conştient.

Clarvederea eterică este tot la fel de rară ca şi clarvederea spirituală. *Corpul eteric* este mult mai dificil de antrenat decât *corpul astral* pentru a deveni un vehicul conştient, prin intermediul căruia se pot obţine informaţii. Natura *corpului eteric* este foarte apropiată de nivelul material, deci este foarte dificil de manipulat prin intermediul tehnicilor iniţiatice.

Antrenarea *corpului eteric* pentru a deveni un vehicul conştient este într-adevăr dificilă, dar nu imposibilă, iar numărul celor ce reuşesc să devină conştienţi în corpul lor eteric este foarte mic. Pentru antrenarea în epoca actuală a *corpului eteric* ca vehicul conştient sunt necesare tehnici iniţiatice extrem de complexe, care să poată modifica ceea ce este atât de dificil de modificat. În timpurile străvechi, atunci când structura aurică a omului era diferită de cea a omului actual, antrenarea *corpului eteric* era ceva mai uşoară. De fapt, în antichitate, oamenii posedau în mod natural un anume tip de clarvedere eterică,

iar acest tip de clarvedere eterică era generat de structurarea diferită a corpurilor aurice ale omului.

Din punct de vedere auric, omul nu a fost tot timpul cum îl cunoaştem astăzi, întrucât structura sa a cunoscut modificări majore în ultimele două mii de ani. Se spune că, într-o perioadă îndepărtată de timp, acum aproximativ cinci mii de ani omul avea *corpul eteric* puţin decalat faţă de cum se prezintă astăzi, ceea ce-i permitea să perceapă direct, natural, *lumea etherică.* Între timp, lucrurile s-au schimbat, omul a evoluat în aşa fel, încât nu mai are posibilitatea de a contacta în mod direct *lumea etherică.*

Cu toate acestea, de-a lungul timpului, au fost puse la punct o serie de metode de iniţiere ce activau artificial anumite chakre şi forţau *corpul eteric* să-şi modifice poziţia faţă de corpul material, astfel încât omul să perceapă direct *lumea etherică.* Iniţierea în Marea Piramidă de la Gizeh avea, după câte se pare, tocmai rolul de a antrena *corpul eteric,* astfel încât să poată deveni un vehicul conştient al omului. Astăzi, însă, lucrurile sunt ceva mai complicate tocmai datorită legăturii foarte strânse dintre *corpul eteric* şi corpul material.

Şi în ziua de astăzi mai există oameni care sunt capabili să-şi mute conştienţa la nivelul *corpului eteric* pentru a putea obţine informaţii prin clarvederea eterică. Această capacitate, în afara cazurilor în care avem de-a face cu o iniţiere reală – numim iniţiere orice tehnică meditativă, bazată pe asceză, respiraţie, concentrare, meditaţie, rugăciune sau pe tehnici de autoîmbunătăţire –, poate să apară în mod spontan în urma unui şoc existenţial, a unei traume sau a unui accident. Este evident că această capacitate nu apare astăzi în mod „spontan" decât în cazul în care, în încarnările anterioare, individul respectiv a practicat în mod voluntar şi conştient una din vechile tehnici de iniţiere.

Acesta este şi cazul lui Eugen, la care clarvederea eterică a apărut pentru prima oară în urma unui accident, atunci când a intrat din greşeală în câmpul unei tensiuni extrem de puternice provocată de un scurtcircuit al unui generator de tensiune.

Practic, în astfel de cazuri, se produce o decalibrare a câmpurilor aurice în raport cu corpul fizic, ceea ce permite o modificare spontană a modului de percepţie normal. Paralel cu

decalibrarea corpurilor aurice se produce şi intensificarea activităţii unor chakre. Această stare durează la început foarte puţin, dar, în timp, datorită faptului că s-a creat un fel de precedent care s-a transformat într-un fel de instinct, tinde să se repete în momentul în care se produc condiţii analoage. Astfel, ori de câte ori trupul simte un disconfort oarecare sau chiar o ameninţare din partea mediului, se produce instinctiv, ca un fel de lecţie nou învăţată, culisarea corpurilor aurice în raport cu corpul fizic şi activarea chakrelor. Termenii decalibrare sau calibrare cu privire la fenomenele care se produc la nivelul auric trebuie luate mai mult în sens metaforic.

În momentele în care Eugen îşi activează ceea ce am convenit să denumim *a doua vedere sau clarvedere,* la nivelul aurei sale se produc anumite procese. În primul rând este vorba despre activarea spontană a câtorva chakre, care în mod normal, la omul obişnuit, sunt latente. Este vorba despre prima, a doua şi a şasea chakră, adică ajna, swadistana şi muladhara. La rândul său, elementul central al fiinţei omeneşti care este spiritul, situat în mijlocul pieptului, cu tot cu Linia Divină, se deplasează mult spre stânga. În această porţiune a aurei se formează un halou luminos, format dintr-o energie ce provine de nicăieri.

În acel moment are loc şi intensificarea luminozităţii chakrei swadistana, situată pe canalul median sushumna, dar şi activarea unor chakre mai mici situate pe acelaşi nivel cu chakra swadistana. Între spiritul situat în dreptul chakrei anahata din partea stângă, chakra swadistana centrală şi grupul de chakre mai mici situate în partea dreaptă se formează un fel de triunghi luminos, în care circulă, ca într-un circuit închis, energii calde şi reci. Paralel cu aceasta, se intensifică activitatea chakrei ajna, situată între sprâncene, care reprezintă comanda mentală a fiinţei omeneşti. În momentul în care are loc formarea triunghiului care uneşte ajna chakra, swadistana şi anahata, iar Linia divină se flambează uşor, pentru ca spiritul să se caleze în dreptul chakrei anahata, se realizează joncţiunea între toate planurile cuantice.

Dacă această stare se repetă de mai multe ori, devine o obişnuinţă ca toate celelalte, iar aceasta denotă faptul, poate destul de simplu, că încă din cea mai fragedă copilărie, datorită unei obişnuinţe a

speciei umane pe care o preia instinctiv fiecare membru, omul este învăţat şi îşi creează obişnuinţa de a percepe lumea într-un anume fel – fel pe care noi îl denumim „normal" –, dar că acesta nu este singurul fel de a percepe lumea.

Dacă prin dedublarea astrală, experimentatorul pătrunde într-o lume complet diferită de lumea noastră, – ceea ce în limbajul la modă astăzi a primit numele de Lumea astrală sau Lumea de dincolo – lume în care întâlneşte aproape numai oameni decorporaţi, prin clarvedere eterică se poate percepe *lumea eterică,* în care experimentatorul nu întâlneşte decât entităţi non-umane de natura angelică. În *lumea eterică* nu există oameni defuncţi şi, cu atât mai puţin, oameni vii, cu excepţia, desigur, a celor care, întâmplător, pot fi acordaţi în acel moment prin clarvedere cu *lumea eterică.*

Să nu uităm totuşi că, la origine, Eugen a fost victima unui accident de muncă, atunci când a pătruns în câmpul unei energii electrice foarte puternice. Declanşatorul fenomenului „paranormal" de percepţie prin cea de-a doua vedere pare să fi fost accidentul petrecut în bancul de probă. Atunci când eşti atins de câmpul de manifestare al unei energii de o asemenea putere, precum este cea generată în apropierea liniilor de înaltă tensiune, se produc scurt-circuite la nivel astral şi eteric pe canalele – nadisurile – ce unesc chakrele. Firește, nu este vorba despre o electrocutare care ar avea drept consecinţă carbonizarea instantanee, parţială sau totală, a corpului fizic, ci de rezonanţa vibratorie dintre linia electrică şi aura omenească. Electricitatea, transmisă prin linii de înaltă tensiune, poate produce perturbări aurice serioase persoanelor care au imprudenţa de a se aventura prea aproape. Acesta este şi cazul celor care lucrează în apropierea unor generatoare de înaltă tensiune, sau, mai ales, în apropierea unor generatoare atomice.

Se pare că, mai ales în apropierea generatoarelor atomo-electrice, cum este cazul generatoarelor de la Cernobîl, au loc fenomene bioeterice sau astrale destul de stranii, apariţii înspăimântătoare, destul de periculoase, care influenţează pe cei ce lucrează în jur. În literatura de specialitate sunt descrise depoziţii ale unor martori oculari care au văzut un fel de forme energetice cvasiumanoide care au intrat şi au ieşit de mai multe ori din reactorul

nr. 1 al centralei de la Cernobîl înainte de accidentul nuclear.

Folosirea energiei electrice şi, mai ales, a celei atomice, creează fenomene colaterale de altă natură decât cea atomo-nucleară, fenomene care nu pot fi explicate prea uşor prin datele ştiinţei moderne. Oricum, trebuie reţinut că energiile electrice sau atomice foarte intense determină anumite efecte imprevizibile la nivelul aurei omeneşti, iar aceste efecte, atunci când nu sunt devastatoare pentru organismul fizic, pot determina, în anumite condiţii, modificări aurice importante, cu repercusiune asupra chakrelor, ceea ce poate declanşa cea de-a doua vedere.

Un alt tip de energie care modifică în mod frecvent funcţionarea chakrelor la Eugen şi, în consecinţă, determină activarea celei de-a doua vederi, este cea generată de activitatea religioasă din mănăstiri, aşezăminte monahale sau din biserici, mai ales în timpul săvârşirii slujbelor.

Este destul de curioasă şi poate părea stranie punerea la acelaşi numitor a celor două tipuri de energii care nu au nimic în comun: energiile ce circulă prin liniile de înaltă tensiune şi energiile ce sunt emise în bisericile creştine, dar aceasta este situaţia.

Aceste energii diferite, care din punctul de vedere al ştiinţei moderne n-au niciun fel de legătură, care au desigur cauze şi substraturi diferite, produc efecte asemănătoare. Dar, în timp ce energiile ce circulă prin liniile de înaltă tensiune sunt distructive, ele activând chakrele numai în anumite condiţii, cu riscuri destul de mari, energiile emise de biserici sunt „blânde" şi plăcute. Ele chiar pot fi caracterizate prin senzaţia de dulce.

Clarvederea infraeterică este un tip intermediar de clarvedere, destul de răspândit în zilele noastre, prin care se vede contrapartea eterică a lumii materiale. La începutul clarvederii eterice, lumea materială începe, treptat, să se estompeze. Ea nu se estompează însă definitiv, iar obiectele lumii materiale – fie acestea fiinţe vii, oameni, animale sau plante, fie obiecte artificiale – continuă să se vadă ca nişte contururi difuze.

Peste imaginea familiară a lumii fizice se suprapune o altă imagine care devine, treptat, din ce în ce mai clară şi mai precisă. Această este *contrapartea eterică a lumii materiale.* Contrapartea

eterică a lumii materiale – dublurile obiectelor din lumea fizică – se percepe într-o stare intermediară pe care o denumim *clarvederea infraeterică.* În cazul lui Eugen, această stare nu durează prea mult timp, iar după câteva clipe imaginea familiară a lumii materiale şi a contrapărţii ei eterice, este luată de *lumea eterică,* lume care prezintă un decor total diferit.

În mod natural, nativ, prin *clarvederea infraeterică* spontană, unii oameni pot accede la cunoaşterea contrapărţii eterice a lumii materiale şi pot vedea dublurile obiectelor materiale. Ei pot vedea, de asemenea, aura omului, *dar nu pot vedea Lumea eterică, care este situată pe un alt nivel cuantic decât contrapartea eterică a lumii materiale.* Contrapartea eterică a lumii materiale face parte din planul material, deşi este invizibilă marii majorităţi a oamenilor.

Toate obiectele lumii materiale posedă o dublură energetică, un fel de câmp eteric, o aură sau un halou energetic care le înconjoară. Privită astfel, lumea apare cu totul altfel decât poate fi văzută prin intermediul ochilor. Dacă ne este permisă o comparaţie, chiar dacă este incompletă, s-ar putea spune că, prin clarvederea infraeterică, lumea materială se vede ca printr-un tomograf. Fiinţele vii nu mai apar corporal, conturul trupului se estompează atât de mult, încât nici nu mai este luat în seamă, ci se prezintă sub formă de radiaţii. Aceste radiaţii reprezintă energia specifică emisă de fiecare fiinţă vie, fie om, fie animal, fie vegetal, adică ceea ce vom denumi de aici înainte prin termenul de *aură.*

Pentru un clarvăzător lucrurile sunt, oricum, destul de complicate, deoarece este necesară o observare îndelungată şi foarte atentă a fiinţei umane pentru a putea face distincţiile necesare. La prima vedere, aura umană apare ca un fel de amalgam de energii colorate, din care cu greu se poate distinge care este *corpul eteric,* care este *corpul astral,* care este corpul mental şi aşa mai departe. Tot atât de anevoioasă este determinarea funcţionalităţii acestor structuri.

În lumea oamenilor, ne-am obişnuit să funcţionăm într-un tip de cultură pe care sociologii au denumit-o cultura PIP-ului, adică a unor flashuri informaţionale de nivel intelectual submediocru, pe care principalele canale mass-media, în primul rând televiziunea şi presa, le pun cu multă generozitate la dispoziţia oamenilor. Oamenii nu mai

gândesc singuri, gândeşte crainicul de pe ecranul televizorului care-i explică de ce, cum şi în ce fel se produce un fenomen sau un eveniment, sau gândeşte ziarul preferat care-i prezintă ştirile aşa cum vrea să le cunoască.

În ziua de astăzi, omul s-a obişnuit să vadă lucrurile prin intermediul ecranului televizorului, astfel încât preferă să vadă meciul de fotbal acasă şi nu pe terenul de joc sau preferă să vadă natura prin sticla televizorului, fără a se deplasa în mijlocul ei. Acolo, acasă, în faţa televizorului, fiecare imagine este însoţită de comentariul aferent, astfel încât omul nu mai are nevoie să-şi bată capul pentru a înţelege evenimentele.

Dar, atunci când te deplasezi la meci, eşti automat intrigat de faptul aproape monstruos că nu există reluări de faze şi că nu există comentator care să-ţi explice ce trebuie să înţelegi. Tot astfel, când mergi în natură, simţi că-ţi lipseşte ceva esenţial: comentariul atoateştiutor al crainicului care să-ţi explice ce fel de pom este cel pe care-l ai în faţă sau de ce nu trebuie să faci focul într-o pădure uscată.

Tot astfel, mulţi dintre cei care citesc despre fenomenele aurice au impresia că structurile aurice apar limpede şi clar, uitând mult prea lesne faptul destul de banal că nu este nimeni lângă tine care să-ţi explice fiecare element component, că nu auzi comentariul crainicului la fiecare pas pe care-l faci sau că nu există nicio traducere automată care să apară suspendată undeva în aerul din jur, care să-ţi ofere comentariile aferente. Acesta este şi motivul pentru care există multe deosebiri între opiniile unor clarvăzători competenţi care cercetează aura umană sau lumile ortoexistenţial-spirituale.

Prin clarvederea infraeterică, aura omului nu se poate vedea la fel ca prin clarvederea eterică, iar acest fapt devine evident în momentul în care, în cazul clarvederii eterice, devin observabile anumite structuri ale fiinţei umane, nesesizabile de clarvederea infraeterică. Clarvederea eterică presupune şi observarea *Lumii eterice,* lume care are un alt decor, radical diferit de ceea ce există în lumea materială.

→ *Vederea, auzul mirosul şi simţul vechimii*

Pentru a putea vedea aura umană în toată complexitatea ei, dar şi pentru a vedea Lumea eterică, Eugen trebuie *să îşi activeze clarvederea eterică. Clarvederea eterică* se activează datorită unor modificări la nivelul chakrelor, ceea ce permite schimbarea automată a registrului perceptiv.

Activarea pe frecvenţa de undă a *lumii eterice* se face *în stare de veghe,* în orice poziţie corporală – aflat în picioare, aşezat pe scaun, culcat – şi nu necesită niciun fel de exerciţiu preliminar. Singurul lucru care trebuie realizat pentru a trece de la percepţia lumii materiale la percepţia *lumii eterice* şi a aurei umane este, în cazul lui Eugen, presarea cu degetul a unor anumite puncte de pe suprafaţa corpului.

În *clarvederea eterică* nu se modifică starea de conştiinţă, precum se schimbă în meditaţii, sau în ceea ce unii denumesc *samādhi.* Clarvederea nu trebuie confundată nici cu extazul mistic, nici cu stările onirice speciale. Singura problemă ce se pune este aceea de a avea grijă să nu te loveşti de obiectele din jur, care se estompează treptat, până nu le mai bagi în seamă. Desigur, devine periculos atunci când eşti situat undeva la înălţime – pe munte, pe un bloc, pe balcon etc – sau în apropierea unei ape, pentru simplul motiv că se pot produce accidente neprevăzute.

Nici postul sau interdicţiile alimentare nu au prea mare influenţă. Desigur, nu este indicat să mănânci mâncăruri grele înaintea unei activări, deoarece pot să apară stări de greaţă. O hrană echilibrată este binevenită. În momentul în care te concentrezi asupra detaliilor obiectelor materiale, revii progresiv la percepţia normală a lumii materiale. Activarea la stadiul clarvederii eterice şi revenirea din această stare se face în mai puţin de un minut

Clarvederea eterică poate persista cam 24 de ore după activare, dar de cele mai multe ori nu trebuie să depăşească mai mult de câteva ore, întrucât efectele colaterale pot declanşa traume serioase la nivelul aurei şi, mai ales, la nivelul trupului fizic. După o anumită perioadă apare senzaţia destul de neplăcută, chiar periculoasă, de dezintegrare fizică şi aurică, ca şi cum celulele trupului ar tinde să explodeze.

Schimbarea registrului perceptiv aduce după sine activarea unor simţuri spirituale speciale: *vederea eterică, auzul eteric, mirosul eteric şi simţul vechimii.*

Corpul eteric, în ansamblul său, se dinamizează spontan, între el şi mediu se formează nenumărate schimburi de energie şi informaţie, materializate printr-un fel de scurt-circuite strălucitoare. *Corpul spiritual* creşte în intensitate, strălucire şi volum, depăşind cu până la 15 centimetri corpul mental. Paralel, apar unele senzaţii şi sentimente noi, precum sentimentul nemuririi, absenţa sau suspendarea timpului (ieşirea în afara timpului fizic), puterea nelimitată.

Clarvederea eterică aduce după sine nu numai observarea vizuală a aurei umane sau a unor stări de fapt sau evenimente dintr-un palier ortoexistenţial al cosmosului spiritual, ci şi o succesiune de informaţii parvenite prin mai multe canale perceptive distincte, dintre care doar unele au corespondenţă în organele de simţ ale trupului fizic. Activându-se, Eugen beneficiază de patru simţuri distincte: *simţul vederii,* deci al perceperii formelor şi, în special, al culorilor, *percepţia auditivă, percepţia unor mirosuri,* precum şi *percepţia vechimii.*

Prin *percepţia formelor şi culorilor* – ceea ce în lumea noastră se percepe prin organele de simţ ale văzului – Eugen ia cunoştinţă despre structura aurei umane, precum şi despre entităţile sau evenimentele care se manifestă la nivelul *lumii eterice.* Astfel, pentru clarvăzător este evident faptul că fiecare strat auric nu este altceva decât o energie modulată informaţional, care este tradusă prin intermediul simţului văzului în senzaţia de culoare.

Astfel, pentru cel ce percepe aura omului numai prin intermediul simţului vederii, totul este destul de confuz şi de neclar: nu ştie cu certitudine care este o structură aurică sau alta sau ce denotă o culoare sau alta. Dacă omul ar privi pur şi simplu o aură, fără să dispună şi de alte coordonate senzoriale, n-ar înţelege prea multe. Ar vedea un fel de film mut în care evenimentele se petrec destul de ilogic pentru o minte raţională.

Dar, în afara simţului văzului, *simţul auzului eteric* are o importanţă hotărâtoare. Fiecare structură aurică, fiecare chakră, fiecare individ, fiecare element al naturii, natura în totalitatea ei, emit anumite sunete perceptibile pentru auzul eteric. Astfel, în momentul în care clarvăzătorul îşi concentrează privirea asupra unei structuri aurice – de exemplu asupra *corpului eteric* al unei persoane, asupra unei chakre, chiar asupra unui organ fizic – în afara formei şi a culorii

perceptibile prin intermediul văzului, se mai poate percepe un sunet anumit, un fel de bâzâit, care constituie zgomotul său de fond. Audiţia sunetului de fond emis de o anumită structură materială sau eterică întregeşte cunoaşterea.

În afara văzului şi auzului de natură eterică mai există încă un simţ de natură eterică: *mirosul.* Fiecare element component al aurei are propriul său miros specific, distinct de toate celelalte mirosuri. Dar, mirosurile percepute în *lumea eterică* nu prea seamănă cu mirosurile din lumea fizică astfel încât, pentru a determina pe cineva să înţeleagă un anumit miros perceptibil prin clarvedere trebuie să faci apel la un miros cunoscut din lumea fizică, cu care pare să se asemene.

Astfel, din acest punct de vedere, pot să apară comparaţiile cele mai stranii. De exemplu, prin analogie, se poate afirma că spiritul emite un miros de pâine coaptă, abia scoasă din cuptor sau că o altă structură aurică emite un miros asemănător cu cel al cartofilor prăjiţi. Desigur, o asemenea afirmaţie pare şocantă sau prostească, dar aceasta este realitatea. Efortul necesar este acela de a descoperi mirosul din lumea fizică care seamănă cel mai bine cu mirosul eteric.

În afara simţurilor enumerate anterior, văzul, auzul şi mirosul, mai există un alt simţ foarte important, care nu are corespondenţă în lumea fizică: *simţul vechimii.* Atunci când Eugen îşi centrează atenţia asupra unei structuri aurice sau chiar asupra aurei unui om, percepe un sentiment al vechimii. El ştie ce vechime aproximativă are un strat al aurei, când şi-a format omul o anumită componentă aurică, care este vechimea corpului astral sau chiar, care este vechimea aproximativă a unui om. Din acest punct de vedere, unii oameni par mai vechi decât alţii.

Nu se poate însă aproxima în ani, secole, milenii sau milioane de ani, acest lucru este practic imposibil, dar se poate „mirosi" faptul că, de exemplu, spiritul este mai vechi decât *corpul cauzal* şi decât toate celelalte corpuri aurice. De asemenea, se poate aproxima vechimea corpului astral sau perioada aproximativă când a avut loc ultima încarnare a unui individ. De asemenea, se poate aproxima, în cazul unui eveniment petrecut în lumea fizică şi care şi-a lăsat amprenta în aură, cam în ce perioadă a vieţii unui om a avut loc.

Toate aceste simţuri ajută foarte mult la determinarea cât mai

corectă a structurii aurice umane, precum şi la precizarea aspectelor ce se înfăţişează unui clarvăzător în *lumea eterică.* Treptat, Eugen, a pus la *punct un sistem de scanare aurică,* prin care se poate face, cu destulă precizie, o diagnoză a sistemului auric uman.

Specializându-se asupra unor aspecte ce ţin mai ales de componenţa *sufletească* şi de cea spirituală a fiinţei umane, Eugen poate fi definit mai degrabă un fel de *doctor al sufletului* decât unul specializat asupra aspectelor corpului fizic şi ale *corpului eteric,* aşa cum fac bioenergeticienii moderni. Nu este puţin lucru să vină cineva să-ţi spună pe ce nivel te situezi ca *suflet* şi care sunt principalele probleme sufleteşti cu care te confrunţi în această existenţă, probleme care, netratate la timp, se repercutează asupra *corpului eteric* şi asupra corpului fizic, producând îmbolnăvirea.

Prin scanarea şi interpretarea aurei, Eugen poate afla starea generală de sănătate a unei persoane, care sunt compatibilităţile de rezonanţă cu mediul sau cu ceilalţi oameni, nivelul de evoluţie individuală, detectabil din interpretarea culorilor fundamentale ale aurei. Aura mai poate releva stările momentane ale omului: dacă îi este teamă, dacă se simte singur, dacă este tulburat, dacă minte sau spune adevărul, dacă se gândeşte la ceva bun sau la ceva rău, dacă are intenţii curate sau mai puţin curate.

Dar, privind şi analizând oamenii din punct de vedere auric, văzând în mod nemijlocit prin parcuri sau pe străzi tinerii care-şi jură iubire veşnică, dar care nu emit decât energii care posedă culori *şi* mirosuri urâte, specifice minciunii amestecate cu impulsul sexual, sau văzând patroni care au pierdut şi ultima fărâmă de umanitate, gândindu-se numai cum să înşele sau să beneficieze necuvenit de pe urma muncii angajaţilor pe care-i mint şi manipulează, sau politicieni care promit o viaţă mai bună, dar care emit culori aurice întunecate, dublate de mirosuri pestilenţiale, numai pentru a-şi satisface nevoia paranoică de putere, glorie şi bani, nu poţi decât să te întrebi dacă activarea clarvederii infraeterice şi, în special, cea a clarvederii eterice reprezintă o binecuvântare, un blestem sau un defect ce trebuie grabnic remediat.

Paralel cu cercetarea aurei, Eugen a încercat să înţeleagă modul în care se reflectă în *lumea eterică* cele mai importante evenimente din

viaţa omului: naşterea, botezul, căsătoria, moartea şi, mai ales, ce se întâmplă cu omul după trecerea prin poarta morţii. Despre toate aceste aspecte va fi vorba în cele ce urmează.

Capitolul 2
AURA OMULUI

1. Omul în afara... trupului

Analizând omul ca structură energetico-informaţională, aşa cum se observă prin cea de-a doua vedere, se pot trage mai multe concluzii extrem de importante. Aceste concluzii confirmă în bună măsură rezultatele cercetărilor similare făcute de alţi investigatori paranormali în ultimul secol de prolifică activitate spirituală. Există însă şi anumite aspecte, aspecte deloc neglijabile, care diferă de cele enunţate de cercetătorii care au investigat acest domeniu cvasinecunoscut al omului şi al universului.

Opinia unanimă a celor care s-au ocupat pe larg de acest subiect este aceea că omul este format, în afara trupului material, din mai multe componente aurice, denumite „corpuri". Clarvăzătorii care au oferit mărturii valoroase în ultimul secol despre structura aurică a fiinţei umane afirmă că aceste corpuri aurice sunt dispuse concentric în jurul trupului fizic, limitele lor întinzându-se la o anumită distanţă în jurul acestuia.

În cadrul modelelor teoretice consacrate, cunoscute deja foarte bine de opinia publică, există diferite clasificări ale structurilor aurice umane. Astfel, unii autori fac o clasificare a structurilor aurice umane pornind de la corpul material, în timp ce alţi autori pornesc cu clasificarea de la elementul cel mai subtil, care este spiritul.

Observând aura umană prin clarvedere, clarvedere care presupune cele patru simţuri spirituale speciale: *vederea eterică, auzul eteric, mirosul eteric şi simţul vechimii,* Eugen a ajuns la câteva concluzii extrem de interesante pe care le vom prezenta succint, urmând ca, ulterior, într-o lucrare viitoare, să le dedicăm un spaţiu mai amplu.

În cele ce urmează am ales o clasificare oarecum diferită de cea folosită actualmente în lucrările care tratează acest subiect, iar această clasificare ţine cont numai şi numai de ceea ce Eugen percepe prin clarvederea eterică.

Prima concluzie preliminară importantă care reiese din cercetarea de către Eugen, prin clarvedere, a structurii aurice umane

este că nu se pot clasifica în mod corect corpurile şi radiaţiile structurii aurice umane decât dacă se are în vedere *modul* în *care se prezintă fiinţa umană înainte de naştere, pe timpul vieţii şi după moartea fizica.* Acesta este şi motivul pentru care, pe parcursul demersului nostru, vom încerca abordarea structurii aurice umane diferenţiat, *din trei perspective distincte:* înaintea naşterii în lumea materială, în timpul existenţei materiale şi după actul morţii.

A doua concluzie preliminară importantă este aceea că orice clasificare trebuie să se facă începând cu elementul situat în interior – care este spiritul omului – spre elementul situat în exterior, care este ultimul strat al aurei. Astfel, undeva la mijlocul acestei clasificări se situează corpul material, care este instrumentul de manifestare a fiinţei umane în lumea materială.

Pentru foarte mulţi dintre contemporanii noştri, *ceea ce este omul înaintea naşterii în lumea materială* este o enigmă insondabilă. Dacă îi lăsăm în plata Domnului pe cei pentru care omul se reduce numai la trupul material, la procesele psihosomatice cercetate prin intermediul ştiinţelor pozitiviste, există foarte mulţi dintre noi care cred, pe bună dreptate, că omul este un *spirit* care se încarnează, pur şi simplu, în lumea materială, urmând ca după moarte, după ce omul „dezbracă" învelişul material, să revină la starea de spirit şi să pătrundă în lumea de „dincolo", în Lumea spirituală sau în Lumea astrală, acolo unde îi este locul de drept.

Însă nimeni nu spune în mod *concret* cum arată acel spirit, ce formă posedă şi ce caracteristici ontologice are. Nu explică nici motivul pentru care aşa, tam-nisam, acel spirit se încarnează în lumea materială. Ca să nu mai vorbim despre modul de explicare a existenţei unor inegalităţi fizice, psihice, sociale etc. De ce un om se naşte bogat sau în familii înstărite, iar altul sărac, fără nicio şansă în viaţă; de ce unul moare foarte tânăr, iar altul se chinuie în bătrâneţe, boală sau mizerie şi „nu-l ia Dumnezeu la cer" mai devreme. Şi astfel de probleme, pe care orice minte omenească, conştient sau inconştient, le pune cu îndârjire, se pot exprima la nesfârşit.

Toate aceste probleme esenţiale pentru orice fiinţă umană îşi pot găsi un răspuns cât de cât acceptabil în momentul în care, ideea aceea destul de abstractă şi generală, după care omul înaintea naşterii

în lumea materială este un spirit, este explicitată de cineva care, prin clarvedere, o poate percepe în mod concret. Numai descrierea *concretă* a unui astfel de fenomen ce se petrece la nivelul cosmosului spiritual este cea care ne poate scoate din impas şi poate explica într-un mod satisfăcător nu numai ce este omul, ci şi ce este aceea o aură umană despre care se vorbeşte atât de mult.

Astfel, prin clarvedere, *înainte de naştere,* omul se vede într-adevăr ca un spirit, dar acest spirit nu este o noţiune generală şi abstractă, ci o structură complexă, *concretă* şi, implicit, vizibilă pentru clarvăzător. Observat prin clarvedere, un spirit uman nu este chiar ceea ce ne-am aştepta cu toţii, adică ceva incomensurabil şi de necunoscut, ci este ceva foarte simplu şi neaşteptat. Spiritul este un fel de… bila strălucitoare, cam de mărimea unei mingi de ping pong.

Aşa cum apare unui clarvăzător, această bila strălucitoare nu se mişcă singură, ca un fel de fulg strălucitor de zăpada ce zburătăceşte în adierea vântului, ci este învelită în alte două învelişuri sferice, care au o altă culoare şi o alta strălucire, iar toate aceste sfere, la rândul lor, sunt întrupate într-un corp diafan de lumină de forma umanoidă.

Astfel, înainte de naşterea în lumea materială, omul este format dintr-un corp de lumină diafană în mijlocul căruia, cam la nivelul pieptului, străluceşte ca un soare ceea ce, în limbajul nostru, a primit numele de spirit.

Să ne imaginăm deci un corp luminos, diafan, de dimensiuni ceva mai mari decât trupul material, de formă umanoidă, în mijlocul căruia, ca printr-un geam mat, se observă trei sfere concentrice, strălucitoare. Cele trei sfere sunt dispuse, dacă se poate spune astfel, una în alta. Cea mai interioară dintre cele trei sfere este tocmai spiritul omului.

Tot acest ansamblu diafan, format dintr-un corp de formă umanoidă, în mijlocul căruia se află cele trei sfere strălucitoare – de departe, cea mai strălucitoare sferă este „spiritul" omului – constituie individualitatea umană care se încarnează în lumea materială.

Folosind limbajul acceptat astăzi în literatura spiritualistă, aceste patru elemente componente umane, care formează omul înainte de naşterea în lumea materială, ar putea fi numite astfel: sfera de mărimea unei mingi de ping-pong, cea mai strălucitoare esenţă care

poate fi percepută prin clarvedere, este *spiritul* însuşi, învelişul sferic care înveleşte spiritul ca un fel de membrană poartă numele de *corp sau înveliş al spiritului,* iar sfera care le include pe amândouă poartă numele de *corp cauzal.*

În fine, corpul diafan de lumină care conţine acest ansamblu preţios – dar care mai conţine şi alte elemente componente despre care vom aminti la momentul potrivit –, poartă numele de *duh.* Unii autori l-au denumit *perispirit* sau purtător de spirit, iar alţii *corp astral,* ceea ce este perfect adevărat. Noi vom prefera termenii *corp-duh* sau *corp astral.* Deocamdată trebuie făcută menţiunea absolut necesară că acest *corp astral* nu este acel „corp" astral despre care se spune că este rezultatul dorinţelor şi pasiunilor omului pe timpul existenţei încarnate a omului.

Prin acest corp diafan de lumină – corpul-duh sau *corpul astral* – trece o linie foarte subţire de lumină argintie foarte strălucitoare, care se pierde în înalt şi care nu este vizibilă decât până la trei, patru metri deasupra capului omului. Această linie, pe care o denumim *linie divină,* trece exact prin centrul spiritului, pentru a se pierde undeva sub picioarele omului.

Acum, să facem un salt în timp şi, printr-un exerciţiu de imaginaţie, să vedem cum arată acest corp-duh încarnat în trupul material. Să spunem că este vorba despre un om în floarea vârstei, în jurul a treizeci şi trei de ani.

Astfel, *în timpul existenţei terestre,* omul pare oarecum diferit decât ceea ce a fost vizibil prin clarvederea eterică înaintea naşterii. Surprinzător, privit prin intermediul *clarvederii infraeterice* omul pare învăluit în mai multe straturi aurice care formează un fel de halo luminos şi emit străluciri multicolore ca o fântână arteziană. Nici vorbă despre acel ansamblu component – corpul-duh în care se află spiritul, *corpul spiritului* şi *corpul cauzal* – existent înaintea naşterii în lumea materială.

Privit prin clarvedere infraetherică se văd doar un număr variabil de straturi aurice care înconjoară concentric trupul material până la aproximativ 60 – 90 centimetri. Dar, în momentul în care clarvăzătorul foloseşte *clarvederea eterică,* perspectiva se schimbă. Linia divină, invizibilă prin clarvederea infraetherică, se poate observa foarte clar.

Nu la fel de clar se *văd* prin clarvederea eterică structurile existente înaintea naşterii în lumea materială: corpul-duh ce conţine spiritul, *corpul spiritului şi corpul cauzal,* dar oricum se văd.

În general, aceste structuri care preexistă naşterii în lumea materială sunt obturate de straturile exterioare ale aurei, care se modifică destul de repede, în funcţie de stările momentane ale omului. Pentru un clarvăzător atent, care pur şi simplu se holbează de aproape la structura aurică umană, *corpul duh* se poate vedea foarte clar doar dacă acesta ştie unde să privească.

La omul încarnat, *corpul duh* se poate vedea, în ciuda obturării celorlalte structuri aurice, doar într-o regiune circulară cam de mărimea unui pepene galben, în regiunea pieptului. Acea zonă circulară o numim *vizorul de control.* Tot acolo, vizibilă pentru clarvederea eterică, dar nu şi pentru cea infraeterică, se poate remarca strălucirea ce nu poate fi asemuită cu nimic, a *spiritului*

Astfel, privind omul prin clarvederea infraeterică, nu se pot observa decât straturile exterioare ale aurei, dar prin clarvederea eterică se pot remarca şi structurile care preexistă naşterii.

Dar ceea ce este cu adevărat impresionant şi, mai ales, surprinzător pentru un om familiarizat cât de cât cu descrierile celor ce, de-a lungul timpului, au cercetat structura aurică umană prin clarvedere, este faptul că, prin clarvederea eterică, *corpul-duh,* care înainte de naştere era mai mare decât statura unui om normal încarnat în lumea materială, acum este mai mic cu câţiva milimetri decât trupul material. La omul încarnat, *corpul duh* este mai mic decât trupul material. El este vag vizibil la omul încarnat, ca un fel de corp interior, a cărui strălucire este mai mult interioară, ce seamănă oarecum cu un neon rece care nu emite o radiaţie prea mare în mediul înconjurător. Luminozitatea sa nu se aseamănă cu luminozitatea unui strat auric.

Devine astfel evident, iar acest fapt este vizibil dacă un clarvăzător urmăreşte procesul efectiv al unei naşteri în lumea materială, că, *corpul duh* se comprimă în momentul *naşterii,* pentru ca „volumul său" să intre în volumul corpului material. Desigur, termenii precum volum sau dimensiuni trebuie luaţi doar în sens figurat şi mai mult pentru explicitarea fenomenului în sine, întrucât structurile ce compun fiinţa umană se află, fiecare, pe planuri cuantice diferite.

De-a lungul vieţii omului, începând de la naştere până în momentul morţii, *corpul duh* urmează dezvoltarea trupului material. El „creşte" simultan cu corpul material, nedepăşind însă niciodată limitele acestuia. Abia după moarte, *corpul duh,* în urma unei restructurări, revine la dimensiunile pe care le-a avut înainte de naştere.

Acest ansamblu de elemente componente, format din *spirit, învelişul spiritului, corpul cauzal şi corpul-duh,* care preexistă înainte de naştere şi care supravieţuieşte morţii, este ceea ce numim *individualitatea* perenă şi indestructibilă a omului, elementul nemuritor care se încarnează de-a lungul vremurilor în lumea materială pe planeta Pământ.

Pe timpul existenţei încarnate, în afara acestei structuri denumite de noi Individualitatea – formată din spirit, învelişul spiritului, *corpul cauzal* şi corpul duh –, care preexistă şi care supravieţuieşte existenţei încarnate, fiinţa umană mai este formată dintr-un ansamblu de alte structuri aurice umane. Toate aceste structuri aurice sunt *manifestările* individualităţii perene în decursul existenţei încarnate a omului.

Astfel, pornind de la limita epidermei corpului material spre exterior, se pot remarca mai multe straturi aurice concentrice, destul de cunoscute de cei interesaţi de problemele aurice ale fiinţei umane: *corpul eteric, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior, corpul spiritual.* Toate aceste straturi concentrice, la omul mediu actual, nu depăşesc 90 de centimetri în mărime. Toate la un loc constituie ceea ce denumim *aură.*

Exista însă un alt element extrem de important care nu este vizibil prin clarvederea infraetherică, dar care este vizibil prin clarvederea eterică: acesta este *sufletul.*

Foarte adesea, ceea ce vom denumi mai departe prin *suflet,* este confundat cu *corpul eteric* al omului. Pentru clarvederea eterică, *sufletul* este într-adevăr o parte componentă a *corpului eteric,* dar nu este *corpul eteric* despre care se vorbeşte astăzi atât de mult. Se poate spune că *sufletul* este o interfaţă a *corpului eteric,* dar nu trebuie confundat cu el. La fel de bine se poate spune că, *corpul eteric* este oarecum împărţit în două elemente componente: o parte care este

corpul eteric propriu-zis, parte care ar trebui denumită corp vital şi o a doua parte, care este ceea ce mai departe vom denumi *suflet.*

Cele afirmate anterior se bazează pe o îndelungată observare a structurii aurice umane prin clarvederea eterică de către Eugen, diferită de cea infraeterică.

Privit prin clarvederea eterică, *corpul vital* al omului – care în toate lucrările ce tratează acest domeniu este denumit corp eteric – arată ca un fel de *dublură a trupului material, care reproduce foarte exact toate organele şi toate componentele trupului uman.* Corpul vital este practic matricea energetico-informaţională a trupului material.

În schimb, *sufletul* apare ca un fel de *manta colorată care nu reproduce în niciun fel structura trupului material. Sufletul* nu reproduce nici organele trupului material, nici sistemul nervos; într-un cuvânt nu reproduce absolut nimic din ceea ce există la nivelul trupului material.

Dacă ar fi să-l detaşăm de corpul vital şi de corpul material, *sufletul* ar arăta ca un fel de fantomă alburie, la fel ca acele fantome din benzile desenate sau din filme.

Singurul element existent la nivelul trupului material care poate fi vizibil la această fantomă sunt ochii. Ochii „fantomei" *sufletului* – intensitatea privirii, culoarea ochilor, inclusiv ticurile nervilor oculari etc. sunt identici cu cei ai trupului material. Aici îşi găseşte foarte bine confirmarea acea zicală străveche care spune textual că „ochii sunt oglinda *sufletului".* Acest lucru este mai exact decât am fi înclinaţi să credem.

Unii oameni sunt de părere că, uneori, *corpul eteric-vital* se separă de corpul material, dar acest lucru este absolut incorect. Lipsit de *corpul eteric-vital,* trupul material ar muri instantaneu pentru simplul motiv că nu ar mai avea aportul energetico-informaţional necesar întreţinerii vieţii în lumea materială. Ceea ce se separă cu adevărat este ceea ce noi denumim *suflet,* care are forma unei fantome albicioase, uneori vag colorate.

Pentru clarvederea eterică, *sufletul* este la rândul lui format din trei elemente componente, asupra cărora vom reveni pe larg în cele ce urmează. Acestea sunt: *steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului, mantaua sufletului*

Sufletul se formează la naşterea omului, în momentul în care se taie cordonul ombilical şi fătul respiră pentru prima oară în lumea materială. În momentul primei respiraţii, la nivelul gâtului, în zona laringelui apare o stea foarte strălucitoare. Aceasta este *sufletul propriu-zis sau steaua sufletului.* Imediat după acest moment, steaua *sufletului îşi* formează un înveliş ca un fel de cocon strălucitor, de dimensiunea unei mingiuţe; acesta este *corpul cauzal al sufletului.* La naştere, din *steaua sufletului* situată la nivelul laringelui, porneşte un fel de energie colorată în alb strălucitor, care se răspândeşte pe toată suprafaţa trupului, ca un fel de fluid care se răspândeşte pe o matrice. În mai puţin de un minut după prima respiraţie a fătului, „matricea" *corpului eteric* este acoperită de un fel de fluid auric alburiu.

Toate aceste trei elemente componente – steaua *sufletului, corpul cauzal* al *sufletului* şi mantaua *sufletului* – formează o unitate indestructibilă pe timpul vieţii încarnate a omului, pe care o denumim *suflet.*

Sufletul nu este altceva decât reflectarea pentru o singură existenţă a corpului duh. Corpul duh nu se poate manifesta direct în lumea materială şi, de aceea, are nevoie de un fel de interfaţă identică până la un punct cu sine, prin care să se manifeste în lumea materială. Această interfaţă este *sufletul. Sufletul este personalitatea care se manifestă în această viaţă, în timp ce corpul-duh este individualitatea eternă a omului*

După moarte, *sufletul* este „supt" energetico-informaţional de corpul duh al omului, iar acest fapt oferă explicaţia clarificatoare, necesară acestui joc de puzzle care este structura aurică umană. *Corpul duh* este rezultanta tuturor *sufletelor* pe care le-a avut omul de-a lungul palingeneziei sale în lumea terestră.

În afara acestor elemente ce ţin în mod strict de *individualitate* şi de *personalitate,* omul, pe timpul vieţii încarnate, mai posedă şi alte elemente componente aurice distincte, pe care, în cele ce urmează, vom încerca să le trecem cât mai succint în revistă. Aceste elemente componente aurice sunt, în ordine, următoarele: *corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior şi corpul spiritual.* Toate aceste corpuri se prezintă ca un fel de straturi aurice concentrice, ce se modifică neîncetat datorită unor factori atât externi,

cât şi interni. Toate aceste corpuri aurice se manifestă şi sunt prezente doar pe timpul existenţei omului în lumea materială.

Întrucât aceste ultime elemente componente ale structurii aurei umane – *corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior şi corpul spiritual* – depăşesc limita trupului uman, considerăm util să le denumim corpuri aurice exterioare. În schimb, elementele componente ale aurei umane ce nu depăşesc limita corpului material – *spiritul, corpul spiritului, corpul cauzal, corpul-duh, s*ufletul – le numim corpuri aurice interioare.

Elementele aurei care depăşesc limitele corpului material se prezintă ca fiind manifestarea corpurilor interioare – *spiritul, corpul spiritului, corpul cauzal, corpul-duh, sufletul, corpul eteric* – în decursul existenţei unui om încarnat, urmând ca la moarte să dispară instantaneu, fiind resorbite în corpul duh.

Privite prin clarvederea eterică, corpurile interioare sunt diferite structural de corpurile exterioare: au alte culori, alte străluciri, emit alte sunete şi mirosuri, perceptibile pentru un clarvăzător.

2. *Elementele constitutive ale fiinţei umane*

În cele ce urmează, pentru o înţelegere de ansamblu a fiinţei umane şi a modului în care se manifestă pe timpul vieţii încarnate în trup material, chiar cu riscul de a ne repeta, vom analiza cât mai succint modul în care se prezintă clarvăzătorului fiinţa umană începând de la elementul situat în interior, care este spiritul omului şi până la elementul situat în exterior, care este ultimul strat al aurei. În această clasificare dinspre interior spre exterior, trupul material este situat undeva pe la mijloc.

Dar, după cum se va remarca mai departe, în afara elementelor constitutive deja amintite, există şi altele, al căror rol în funcţionarea fiinţei umane este la fel de important. Clasificarea care urmează, ia în considerare *toate* elementele componente ale fiinţei umane, în ordinea amintită, indiferent de importanţa sau de rolul pe care-l manifestă în vastul ansamblu care este fiinţa omenească.

Elementul fundamental al fiinţei umane este format din spirit, învelişul spiritului şi corpul cauzal, care se află dispuse în centrul

trupului uman. Fiecare dintre aceste trei structuri energetico-informaţionale de bază are o formă sferică. *Spiritul omului* are formă sferică şi dimensiunea unei mingi de tenis de masă, *învelişul spiritului* apare ca un fel de înveliş sferic, distinct de spirit, ca o membrană ce-l învăluie, iar *corpul cauzal* apare ca o sferă de dimensiunea unei portocale, ce învăluie atât învelişul spiritului, cât şi spiritul propriu-zis.

Spiritul este nucleul imperisabil, etern al fiinţei omeneşti, centrul de comanda al omului. De la el se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon de legătură format din lumină. La toţi oamenii, spiritul posedă aceeaşi structură standard. Strălucirea şi luminozitatea spiritului diferă însă în funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui om. Spiritul este sediul esenţei eterne a omului, sediul unic al individualităţii. Spiritul este învăluit de un fel de înveliş auric pe care l-am denumit *corpul spiritului.*

Corpul spiritului este un corp energetic de mărimea unei mingi de tenis de câmp, care învăluie sfera spiritului ca un fel de membrană strălucitoare alb mată.

Corpul cauzal, care învăluie spiritul, apare clarvăzătorului ca o sferă de mărimea unei portocale, fiind format dintr-o energie identică cu cea care există pe ultimul nivel al Terrei Aurica, motiv pentru care *corpul cauzal* poate fi denumit „planetar". Corpul cauzal este sediul conştiinţei şi voinţei, conştienţei şi memoriei. El este depozitul ancestral în care se strâng, stocate, toate experienţele individului de când s-a încarnat pentru prima oară în lumea terestră.

Prin cele trei structuri sferice, care reprezintă esenţa intimă a omului trece o linie de lumină foarte subţire: *linia divină. Linia divină* este o linie de energie strălucitoare, asemănătoare unei raze de laser, care se vede începând de la un metru deasupra capului omului şi se termină undeva sub tălpile picioarelor. Linia divină trece chiar prin centrul spiritului.

Linia divină poate fi considerată un fel de „fir de argint" care leagă spiritul individual al omului de Dumnezeu. Linia divină nu se termină deasupra capului, ci continuă în infinit, dar acest aspect nu este vizibil pentru a doua vedere decât estompat. Linia divină reprezintă legătura perenă şi indestructibilă a omului cu Dumnezeu,

proiecţia Divinităţii în corpul omenesc fiind chiar spiritul.

La nivelul structurii aurice umane se mai află o linie divină, ce pare să fi fost cândva în activitate. Probabil că *vechea linie divină* a avut rolul şi funcţiunea identică cu actuala linie divină într-o perioadă, un timp foarte îndepărtat în istoria umanităţii. *Vechea linie divină* apare ca o reminiscenţă pe cale de a se şterge definitiv, ca un fel de fir cândva luminos, ce se vede foarte slab şi foarte şters. Ba pare să se descompună tot mai mult de la o existenţă la alta.

Corpul duh – în unele lucrări este denumit *perispirit,* iar în altele *corp astral* – este situat în interiorul limitelor trupului fizic. El este primul înveliş de formă umanoidă al omului. *Corpul duh,* care este cu câţiva milimetri mai mic decât trupul fizic, nu reproduce organele interne ale trupului material, aşa cum face *corpul eteric. Corpul duh* are o *culoare unică,* care persistă pe toată durata vieţii omului.

Această culoare unică, neschimbătoare, a *corpului duh* nu poate fi vizibilă la omul încarnat datorită interacţiunii cu diferite straturi ale aurei decât într-o mică zonă din regiunea pieptului, prin ceea ce am convenit să denumim *vizorul de control,* zonă liberă de orice fel de influenţe aurice.

Culoarea *corpului-duh* este în funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui om. În funcţie de nivelul evolutiv al fiecărui om, culoarea *corpului-duh* corespunde culorilor spectrului solar, începând de la culoarea roşie, până la culoarea albă. Într-un fel, *corpul-duh* reprezintă chintesenţa evoluţiei anterioare naşterii fizice prezente, indicând cu precizie nivelul evolutiv atins de om până în momentul încarnării prezente.

La nivelul corpului-duh se află un fel de *chakre-esenţă sau chakre atribut,* de forma unor sfere, care reprezintă esenţa chakrelor situate la nivelul *corpului eteric-vital.* Chakrele-atribut ale corpului-duh arată ca un fel de mici sfere, colorate în funcţie de nivelul evolutiv uman. Ele nu sunt mai mari decât dimensiunea spiritului.

La nivelul corpului-duh, în regiunea pieptului, există, de asemenea, *trei pete sau sigilii karmice.* Aceste pete karmice sunt vizibile la toţi oamenii, dar ceea ce diferă este structura, dimensiunea şi coloratura lor. Petele karmice sunt locurile de la nivelul corpului-duh în care este concentrat destinul fiecăruia, destin

acumulat în existenţele trecute.

Elementul care înveleşte ca un fel de membrană corpul-duh şi care este situat între acesta şi *corpul eteric-vital,* este *sufletul omului. Sufletul omului* se manifestă numai pe durata unei singure existenţe umane.

Practic, *sufletul* este format din cinci *elemente* componente: *steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului, mantaua sufletului, corpul conştienţei şi corpul conştiinţei.*

Sufletul propriu-zis sau steaua sufletului apare ca o biluţă strălucitoare situată la nivelul laringelui. Ea se poate vedea prin clarvedere eterică, în cazul în care omul deschide gura. *Corpul cauzal al sufletului* este un înveliş sferic al stelei *sufletului,* cam de mărimea unei mingi de ping-pong. În fine, *corpul sufletului* apare ca un fel de manta ce înveleşte corpul duh al omului.

La nivelul *sufletului* mai există două corpuri distincte, care sunt vizibile clarvederii eterice: *corpul conştiinţei* şi *corpul conştienţei. Corpul conştiinţei* are formă de flacără, iar *corpul conştienţei* are forma unei oglinzi concave sau al unei antene parabolice.

Corpul conştiinţei apare prin clarvedere ca un fel de flacără strălucitoare ce porneşte din coconul *sufletului. Corpul conştienţei* este ca un fel de oglindă sau de antenă parabolică, cu suprafaţa plată, de dimensiunea întregii aure umane, prin care omul devine conştient de lumea înconjurătoare. Fără aceste două elemente esenţiale ale fiinţei umane, omul n-ar putea lua contact cu lumea: nu ar putea conştientiza ceea ce se petrece cu el şi nu ar reuşi să înţeleagă lumea.

În concluzie, *steaua sufletului reprezintă o reflectare, pe parcursul unei singure existenţe, a spiritului, corpul cauzal al sufletului reprezintă o reflectare a corpului cauzal, iar corpul sufletului reprezintă o reflectare, pentru o singură existenţă, a corpului-duh. Corpul conştiinţei şi corpul conştienţei* sunt funcţiuni sau atribute ale corpului-duh, manifestate prin intermediul *sufletului.*

Sufletul este în fond *personalitatea* fiinţei umane în actuala existenţă. *Sufletul este reflectarea* în *lumea terestră, la nivelul fiecărei încarnări, a Individualităţii.*

Corpul eteric-vital, care învăluie şi pătrunde corpul fizic, este *mai mic* decât corpul fizic. *Corpul eteric* emite o radiaţie care depăşeşte

cu *câţiva* centimetri limita epidermei, în funcţie de nivelul de sănătate al omului, iar aceasta reprezintă ceea ce, în lucrările de specialitate, poartă numele de câmp eteric. *Corpul eteric* reproduce structura şi înfăţişarea corpului material. Propriu vorbind, *corpul eteric* este dublura energetică perfectă a trupului material.

Rolul corpului eteric-vital este de a asigura buna funcţionare a trupului material. Fără existenţa *corpului eteric,* trupul material, supus entropiei prezente la nivelul lumii materiale, s-ar dezintegra rapid, aşa cum se întâmplă cu orice cadavru. De fapt, la moarte, *corpul eteric* se desprinde de trup, iar trupul este lăsat sub dominaţia forţelor ce există în lumea materială.

Corpul eteric are culoarea gri-albăstruie. Există însă diferenţe ale culorilor *corpului eteric-vital* în funcţie de starea de sănătate a omului sau de alţi factori exogeni.

La nivelul *corpului eteric,* Eugen poate percepe foarte clar contrapartea fiecărui organ anatomic al corpului material. La acest nivel se poate determina starea de sănătate a fiecărui organ şi a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncţiile să se manifeste la nivelul trupului material.

Corpul eteric pulsează neîncetat. În momentul pulsaţiilor, *corpul eteric* emite zeci de parfumuri florale şi de sunete care se modifică neîncetat. Practic, clarvăzătorul are impresia că, prin succesiunea de sunete, *corpul eteric* emite o muzică foarte suavă, asemănătoare oarecum cu sunetul emis de mii de tuburi de cupru care vibrează şi se ating în adierea vântului. În acelaşi timp, el emite mirosuri florale, de ghiocei, violete sau fân proaspăt cosit. *Corpul eteric* emite aceleaşi sunete şi mirosuri ca şi întreaga lume eterică.

Privit prin clarviziune eterică de către Eugen, fiinţa omenească apare ca o fiinţă de lumină, străbătută în toate direcţiile de linii strălucitoare de energie. La nivelul *corpului eteric* există numeroase elemente anatomice specific eterice, elemente care nu există la nivelul trupului material.

Astfel, *corpul eteric* este străbătut de numeroase canale prin care circulă energia, canale cunoscute încă din antichitate de specialiştii sacrului. Aceste canale energetice, prin care circulă energia vitală, au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de

astăzi, datorită influenţei definitorii pentru epoca modernă a înţelepciunii extrem orientale, mai ales cea hindusă, aceste canale au fost denumite prin termenul sanscrit de *nadisuri,* termen pe care, alături de marea majoritate a cunoscătorilor domeniului, îl vom folosi şi noi.

De asemenea, în afara acestor canale energetice principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale energetice secundare, de mai mică importanţă. O parte din aceste canale energetice secundare au fost denumite în limbajul curent *meridiane,* printr-un termen preluat din străvechea înţelepciune chineză. Unele dintre aceste canale energetice au un rol definitoriu în buna funcţionare a trupului şi a *corpului eteric,* în timp ce altele au o importanţă definitorie pentru procesul evolutiv uman în ansamblul său.

Potrivit tradiţiei, la nivelul *corpului eteric* există nu mai puţin de trei sute şaizeci de mii de canale energetice, dintre care trei principale. Un clarvăzător poate observa foarte bine cele trei canale energetice principale prin care circulă energia specifică. Canalele secundare sunt destul de greu de urmărit de către Eugen datorită faptului că sunt foarte subţiri. În mod practic, concret, prin clarvederea eterică, Eugen poate observa foarte clar şi foarte distinct modul în care, după principiul vaselor comunicante, circulă energia de-a lungul tuturor acestor canale.

Cele trei canale energetice principale au primit numele de *Sushumna, Pingala şi Ida.* Canalul situat de-a lungul coloanei vertebrale, în dreptul liniei divine, a fost denumit *Sushumna* în nomenclatura esoterică aflată astăzi în uz. În partea stângă, respectiv în partea dreaptă a trupului, încolăcindu-se ca doi şerpi în jurul Sushumnei, se află canalul *Ida* şi canalul *Pingala.*

În afara canalelor energetice prin care circulă energia, mai există şi alte elemente componente care fac posibilă funcţionarea *corpului eteric* şi a fiinţei umane în ansamblul său. Aceste elemente componente, care apar pentru clarvăzători ca nişte vârtejuri de energie, au primit în literatura aferentă denumirea de *chakre* – de la sanscritul *chakra* –, care înseamnă roată, prin extensie vârtej.

De-a lungul coloanei vertebrale a omului, la nivelul *corpului*

eteric unde este situat principalul nadis denumit Sushumna, sunt situate şapte chakre principale. Dar, în afara celor şapte chakre fundamentale, mai există un număr foarte mare de chakre mai mici, cu diferite roluri şi funcţiuni. Aceste chakre eterice de mai mică importanţă, sunt mai mult sau mai puţin vizibile la nivelul *corpului eteric,* în funcţie de nivelul evolutiv al omului şi de activitatea specifică de la un anumit moment dat.

Chakrele eterice se află la interfaţa *corpului eteric,* fiind situate cam la 5 centimetri în afara *corpului eteric.* Ele apar într-adevăr că nişte vârtejuri luminoase, fiind formate din vârtejuri conice mai mici, care au fost denumite simbolic petale. Chakrele arată ca nişte cilindri care străbat toate planurile cuantice, de la nivelul liniei divine până la nivelul *corpului eteric,* acolo unde se desfac ca nişte flori cu mai multe petale. Diferenţele dintre culoarea şi nivelul de rezonanţă ale chakrelor corpului-duh şi ale chakrelor *corpului eteric* indică cu cât a evoluat omul în perioada scursă de la încarnare până în momentul prezent

Dar, ceea ce este important, este faptul că aceste chakre eterice sunt legate de chakrele-atribut situate la nivelul *corpului-duh,* chakre care au formă sferică şi sunt situate pe Linia Divină.

Chakrele principale sunt: *muladhara,* care este situată la baza colonei vertebrale, *swadistana,* situată puţin mai jos de ombilic, *manipura,* situată în zona sternului, *anahata*, situată în mijlocul pieptului, *vishuddi* situată în zona gâtului, *ajna*, situată între sprâncene şi *sahasrara,* care este situată în creştetul capului. *Sahasrara* este denumită impropriu chakră, aspectul ei fiind oarecum asemănător unei pâlnii cu deschizătura mare în sus.

Spre deosebire de majoritatea cercetătorilor domeniului, care afirmă că omul posedă şapte chakre principale, care sunt situate de-a lungul canalului Sushumna, pentru Eugen *chakrele principate sunt în număr de opt.* A opta chakră importantă a sistemului auric uman nu este însă situată pe Sushumna, ci în dreptul inimii fizice. Aceasta este *chakra inimii.*

Chakra inimii este situată în partea stângă a chakrei anahata, chiar în dreptul inimii. *Chakra inimii, de culoare aurie,* corespunde celor ce şi-au deschis inima şi pot primi elementul iubire, impulsul

introdus de **Iisus Hristos** la începutul erei creştine. Totuşi, numai puţini oameni sunt capabili să se deschidă iubirii divine şi să-l perceapă pe **Iisus Hristos** în inimă.

Chakra inimii are însă şi o chakră opusă: chakra din partea dreaptă anahatei, situată în contrapartea chakrei inimii. *Chakra anahata din partea dreaptă, de culoarea maron,* aparţine persoanelor foarte egoiste, antioamenilor, care sunt aserviţi lui Lucifer. La aceste persoane, egoismul le colorează *corpul astral* în culoarea maron.

Chakrele eterice îşi au originea într-un nod luminos, pe canalul Sushumna. Chakrele situate la nivelul *corpului eteric* au rolul de a atrage informaţii din mediu sub formă de energie luminoasă. Această energie luminoasă este receptată de către sistemul chakrelor, iar apoi este prelucrată şi metabolizată, ceea ce provoacă jerbe de energie luminoasă atât la suprafaţa chakrei, cât şi în interior.

În scrierile apărute până în prezent cu privire la acest domeniu, se vorbeşte despre „activarea" unei chakre sau despre sensul în care este metabolizată energia ce circulă la nivelul respectivei chakre. Se afirmă astfel că unele chakre sunt „închise", în timp ce altele sunt „deschise". Mai mult decât atât, se mai spune că numai trecerea lui Kundalini printr-o chakră determină activarea acesteia.

Totuşi, trebuie evitate simplificările cu privire la modul de funcţionare a chakrelor. Despre chakre se poate discuta ţinând cont de mai multe sisteme de referinţe, astfel încât, explicarea chakrelor şi a întregului sistem auric uman în funcţie de trezirea şi activarea energiei Kundalini în cadrul unui sistem iniţiatic individual, cum este yoga, poate să fie adevărată numai pe jumătate.

După cum arată oamenii astăzi, *pentru clarvederea eterică este o evidenţă faptul că, chakrele sunt activate – mai mult sau mai puţin, într-un fel sau altul – la toţi oamenii,* iar acest fapt se datorează modului de comportare al omului în funcţie de experienţele la care viaţa îl obligă.

La nivelul *corpului eteric* se manifestă *energia de viaţă fundamentală,* care apare clarvăzătorului ca un *curent energetic vital,* ce pare să pornească de la nivelul chakrei Muladhara, care este situată la nivelul bazei coloanei vertebrale.

Această *energie vitală* se ramifică şi „curge" prin nadisuri,

transformându-se neîncetat în forme de energie particulară, fiecare dintre aceste energii particulare având propria sa funcţiune şi, în consecinţă, propria sa culoare, miros şi sunet.

Unii autori, preluând doctrinele hinduse, au numit acest curent de viaţă prin termenul sanscrit *Kundalini. Curentul energetic vital* care animă trupul, deşi porneşte dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale *nu este propriu-zis Kundalini* despre care amintesc doctrinele hinduse, ci, probabil, numai o manifestare a sa. De altfel, Kundalini este o energie transfizică care nu poate fi situată la nivelul auric uman, ci la un nivel mult mai profund.

Vom continua să denumim curentul energetic vital ce ţâşneşte din Muladhara prin termenul *energie vitală,* evitând însă a-l confunda cu ceea ce doctrinele hinduse denumesc prin *Kundalini,* convenind în acelaşi timp că energia despre care vorbim *este numai o formă de manifestare* a lui Kundalini, care acţionează pe timpul vieţii omului.

Corpul fizic este mult prea bine cunoscut pentru a mai zăbovi asupra lui. Totuşi se impun câteva consideraţii preliminare care pot servi la înţelegerea modului în care arată trupul material privit prin intermediul clarvederii lui Eugen.

Nivelul trupului material şi lumea materială este numai unul dintre nivelurile cuantice ale cosmosului integral. Tot ceea ce cunoaştem noi despre lume şi om se referă numai la un spectru îngust al cosmosului integral.

După cum au remarcat numeroşi autori, atenţi numai la nivelul material, din punct de vedere strict ştiinţific, corpul omenesc poate fi cercetat pe şase niveluri distincte: nivelul realităţii la scara 1: 1, nivelul mediu celular, nivelul molecular, nivelul atomic, nivelul particulelor elementare şi nivelul subparticulelor elementare. Fiecare dintre aceste niveluri pot fi cercetate în funcţie de sistemul lor propriu de referinţă, potrivit legităţilor ce există în fiecare dintre aceste subdomenii.

Nivelul realităţii fizice este nivelul anatomic uman, ce cuprinde organe, aparate, sisteme, glande. Există astfel, 216 oase, 452 muşchi, un număr de aparate – aparatul circulator, sanguin, digestiv etc. *Nivelul celular* este nivelul ţesuturilor şi celulelor ce formează ansamblul corpului fizic. Numărul estimativ al celulelor ce formează trupul uman, în funcţie de autori, este de 60 de trilioane după unii şi de

100 mii de miliarde, după alţii. *Nivelul molecular,* nivelul biologiei moleculare, la care se fac studiile de genetică, este nivelul la care, pentru cercetarea modernă, se face distincţia între materia vie şi cea nevie. Celelalte niveluri ale corpului fizic, *nivelul atomic, nivelul quarcic-gluconic* al particulelor elementare şi *nivelul rişonic* al subparticulelor elementare au fost mai puţin cercetate din perspectiva cunoaşterii omului.

Privit prin clarvedere de către Eugen, corpul material se vede într-un mod diferit decât se vede prin intermediul ochilor fizici. Tot ce poartă numele de materie se vede prin intermediul clarvederii ca un fel de aglomerare de bobiţe minuscule, miliarde şi miliarde de bobiţe, care strălucesc diafan. Tot ce înseamnă materie în lumea noastră se poate vedea în acest mod. Bobiţele strălucitoare, forme de energie condensată, care sunt de fapt ceea ce fizicienii denumesc atomi, formează împreună un corp material.

Trupul omenesc se vede ca un fel de conglomerat holografic format din atomi strălucitori. Prin clarvedere, Eugen poate vedea în interiorul corpului fizic, ca printr-un geam mat, toate organele interne ale omului. Sistemul circulator, sistemul nervos sau sistemul osos se pot observa prin a doua vedere la fel de bine ca şi printr-un tomograf sau într-o radiografie, cu singura deosebire că toate elementele componente ale trupului apar strălucitoare şi frumos colorate. Trebuie precizat că nu este vorba în această descriere despre *corpul eteric,* care şi el reproduce exact organele interne, ci despre trupul fizic.

Sistemul osos se vede prin clarvedere ca şi cum ar fi format dintr-o substanţă strălucitoare de culoare argintie, aproape fosforescentă. Se poate vedea fiecare os şi fiecare structură osoasă, observându-se totodată toate petele întunecate care reprezintă, la nivelul trupesc, disfuncţii majore.

Sistemul muscular, care se suprapune peste cel osos, are o culoare roz bombon, iar *sistemul circulator* este colorat în roşu, cu diferite variaţii de intensitate. *Sângele,* uneori se prezintă ca un roşu deschis, alteori se prezintă ca un roşu închis. *Sistemul nervos* are o strălucire şi o coloratură multicoloră. *Sistemul digestiv se* prezintă în culori mai închise, tipul de aliment digerat influenţând culoarea unui organ la un anumit moment dat.

Creierul apare uneori gri, bej sau maro, *intestinele* apar de cele mai multe ori albe, iar când sunt obligate să digere alimente grele capătă o coloratură întunecată. *Inima* pare să-şi modifice uneori culoarea, colorându-se în anumite împrejurări în cenuşiu deschis, maro sau verde.

Toate sistemele anatomice interioare au o coloratură specifică în funcţie de starea de sănătate a persoanei respectivă. Culorile diferă de la om la om, de la o perioadă a vieţii la alta. Se poate spune ce aliment face rău şi este greu tolerat de organism. De asemenea, se poate aprecia ce stare de spirit sau ce influenţă exterioară – influenţă aurică generată de prezenţa sau contactul cu aura altei persoane – provoacă dereglări ale organelor trupului fizic, ori chiar ce preocupare este nefasta pentru organismul uman.

@Organismul omenesc este alcătuit într-un mod atât de rafinat şi de perfect încât cu greu se poate afirma, împreună cu ştiinţa modernă, că a fost doar rezultatul unor banale legi ale naturii, combinării unor substanţe chimice sau, pur şi simplu, hazardului.

În jurul trupului fizic sunt vizibile mai multe structuri aurice care au căpătat denumirea de corpuri. Din punct de vedere funcţional, elementele care depăşesc limita trupului material sunt considerate *corpuri exterioare.* Ele apar numai pe timpul vieţii fizice a omului. După moarte, toate aceste straturi aurice dispar. Straturile aurice exterioare sunt produsul corpurilor interioare pe timpul vieţii omului încarnat. Corpurile interioare sunt emise de *corpul-duh* prin intermediul *sufletului,* al *corpului eteric* şi, în ultimă instanţă, al chakrelor numai în perioada în care omul este încarnat într-un corp fizic.

Pornind de la limita epidermei trupului material, corpurile exterioare ale aurei sunt, în ordine, următoarele: *corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior şi corpul spiritual*

Corpul emoţional, ceea ce unii autori denumesc *corp senzitiv-emoţional* sau *sufletul senzaţiei,* învăluie corpul ca un halou colorat, cu formaţiuni energetice de diferite culori, în funcţie de starea emoţională a omului la un anumit moment dat. În această componentă aurică se imprimă auric toate dorinţele şi emoţiile primare ale omului.

Corpul emoţional este situat imediat după *corpul eteric.* El

exprimă emoţiile, senzaţiile şi sentimentele primare ale omului. Acest nivel este apropiat de cel al lumii materiale, implicit de cel al trupului fizic, fiind nivelul aurei în care se exprimă senzaţiile şi emoţiile, dorinţele şi sentimentele omului.

Corpul emoţional este un strat auric care nu copiază structura corpului fizic, cum face *corpul eteric,* fiind puţin mai mare decât conturul corpului fizic. În mare, conturul *corpului emoţional* depăşeşte cam cu şapte-zece centimetri conturul trupului fizic.

Se crede uneori că structura câmpul emoţional este ca un fel de aureolă ce radiază în jurul trupului fizic, ca un fel de banda strălucitoare ce îl înconjoară. De fapt, *corpul emoţional* ocupă un spaţiu bine delimitat în interiorul şi în exteriorul trupului fizic. El se prezintă ca un balon ce imită imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri şi mai subţire în partea inferioară a trupului. Practic, *corpul emoţional* învăluie spaţial, omnidirecţional, trupul fizic.

Energia specifică *corpului emoţional* este alcătuită din formaţiuni fumurii, de culoare roşie, galbenă şi albastră care nu se amesteca între ele. Aceste formaţiuni colorate care apar ca nişte norişori, emit sunete şi parfumuri diferite. Atunci când omul are emoţii sau trăiri sufleteşti, la nivelul *corpului emoţional* se produc modificări rapide ale configuraţiei formelor, culorilor, sunetelor şi mirosurilor norişorilor coloraţi. Aceste modificări se produc atât de rapid încât, în momentul în care doreşti să descrii o anumită configuraţie, aceasta s-a şi schimbat.

Fiecare stare *sufletească* are o anumită configuraţie specifică. La nivelul *corpului emoţional* se produc schimbări fulgerătoare de culori, mirosuri sau sunete. Astfel, în funcţie de starea emoţională a omului, norişorii coloraţi îşi schimbă rapid culoarea, vibraţia şi configuraţia, respectiv sunetul şi mirosul. Ei se deplasează rapid în interiorul *corpului emoţional,* impregnând uneori *corpul eteric.* Dar, în momentul în care impregnează nivelul eteric, norişorii devin mult mai fluizi şi întrucâtva diferiţi de modul în care se prezintă la nivelul *corpului emoţional.*

Astfel, la persoanele care au într-un moment oarecare senzaţii, dorinţe şi sentimente negative – de angoasă, spaimă, frică, teroare – norişorii de la nivelul *corpului emoţional* se colorează în culori

întunecate, urâte, emiţând în acelaşi timp sunete joase şi dizarmonice, asemănătoare sirenei răguşite a unui vapor care părăseşte rada unui port. Mirosul său devine aproape pestilenţial.

Dar, în momentul în care omul este bine dispus şi percepe lucruri plăcute sau se simte confortabil, *corpul emoţional* capătă culori frumoase, vii, deschise, iar sunetul devine foarte melodios, ca şi cum ar fi emanat de mii de clopoţei de argint, emiţând în acelaşi timp un miros de flori de primăvară.

Corpul astral – numit uneori corp al dorinţelor – este o manifestare directă a corpului-duh al omului. În el se manifestă trăiri sufleteşti legate de plăcere, neplăcere, simpatie, nesimpatie. Privit dintr-o anumită perspectivă, s-ar putea spune că acest corp este mai degrabă un corp psiho-moral decât unul al dorinţelor şi al pasiunilor. Corpul astral formează o unitate cu *corpul emoţional,* dar cercetate prin clarvederea eterică, apar independente atât ca structură, cât şi ca paletă coloristică.

Corpul astral este situat, spaţial, imediat după *corpul emoţional*. Într-un fel, *corpul astral* formează o unitate şi cu corpul mental inferior. Este ceea ce hinduşii au denumit *kama-manas,* adică corpul sentiment-raţiune.

Corpul astral este alcătuit din formaţiuni colorate de energie care nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formaţiunile noroase de la nivelul corpului astral se transformă în culori închise, foarte urâte, emiţând sunete foarte joase, aproape groteşti, la fel ca şi *corpul emoţional.*

Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubeşte sincer o altă persoană, *corpul astral* devine un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul emis seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul este foarte melodios, distingându-se un fel de melodie ce se repetă parcă la infinit: AAAEEEOOO… Această melodie, ce se aude ca pe un fond de harpe şi răsună simultan din mai multe locuri al corpului astral, poate fi regăsită în planul astral al structurii aurice a pământului.

Informaţiile provenite din mediul exogen sunt „procesate" prin intermediul chakrelor. În momentul în care o chakră metabolizează o informaţie, o transmite prin intermediul corpului astral la corpul-duh,

a cărui reacţie este instantanee.

Corpul astral este asemănător unei membrane de difuzor care vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind impulsurile din mediu, prin intermediul chakrelor, *corpul astral* vibrează şi se colorează în funcţie de natura impulsului primit. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente, aceasta înseamnă că fiecare norişor sau formaţiune energetică ce apare la nivelul corpului astral reflectă într-un mod extrem de clar sentimentele persoanei respective.

Corpul mental intelectiv apare ca un fel de halou, mai mare în regiunea superioară a corpului, în special a capului, de culoare galbenă, în funcţie de nivelul de dezvoltare mentală a omului. Acesta este mentalul intelectiv liniar, atât de apreciat în lumea modernă.

Rolul corpului mental este acela de a reflecta gândurile legate de lumea fizică. Corpul mental inferior este oglinda gândurilor omului. Locul lui este între *corpul emoţional* şi *corpul astral* cu care fuzionează. Cum, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau gândire intelectivă pură, corpul mental inferior formează o unitate cu *corpul astral*

Energia fluidă a corpul mental este foarte fină, precum fumul de ţigară. Are un miros foarte puternic de iod. În momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibraţie, iar în energia fluidă a corpului mental se formează nenumărate explozii luminoase, ca un fel de stropi coloraţi pe geamul unui parbriz. *Corpul mental intelectiv* nu funcţionează decât cu gânduri ce ţin de intelect, adică cu gânduri ce au drept suport realităţi ale lumii fizice. Mentalul intelectiv combină, separă, sintetizează, analizează.

Deşi iniţial are o culoare verzuie, fluidul energetic al corpul mental devine galben şi se dilată, contopindu-se atât cu *corpul astral,* cât şi cu *corpul emoţional.* Cum, omul are în permanenţă senzaţii, sentimente, dorinţe, gânduri sau idei, cele trei elemente componente sunt unite şi par să funcţioneze împreună, motiv pentru care foarte mulţi autori consideră că au de-a face cu un singur corp auric.

Din reunirea celor trei corpuri, apar miliarde de stropi multicolori care tind să se depărteze la o anumită distanţă de aură, în funcţie de puterea mentală a omului care le emite. Gândurile rele sunt

închise la culoare, emit un sunet foarte jos şi au un miros greu de frunze putrezite. Gândurile de dragoste fizică au o culoare portocalie şi un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte şi la nivelul fizic, persoanele „curate" *sufleteşte* şi mental emit în mod regulat un miros de săpun, ca şi cum s-ar fi spălat de curând.

Corpul mental superior are culoare aurie, învăluie ca un fel de halou *corpul mental intelectiv,* în funcţie de nivelul evolutiv al omului. În general, oamenii posedă un corp mental superior destul de mic.

Corpul mental superior este reflectarea iubirii semenilor, dar şi a ridicării în lumea conceptelor, a raţiunii pure, într-un cuvânt a ridicării de la particular la general şi de la concret la universal.

Corpul mental superior apare ca un fel de structură aurică situată deasupra *corpului mental intelectiv,* pe care-l înveleşte precum o manta. *Corpul mental superior* se întinde la o distanţă de circa şase-şapte centimetri de *corpul mental intelectiv.*

Corpul mental superior are o culoare trandafiriu-aurie, şi un miros de dulceaţă sau de zambile. Sunetul emis de acest corp auric este ca un fel de sunet produs de o harpă, ce pare a veni din toate părţile învăluindu-te ca şi cum ai asculta o melodie cu ajutorul unor căşti stereo.

Corpul mental superior pare să exprime dragostea necondiţionată pentru toate fiinţele vii. Pe de altă parte, *corpul mental superior* permite celui ce îl posedă să înţeleagă lumea prin intermediul conceptelor abstracte, nelegate în vreun fel de lumea materială. Dar, întrucât reflectă şi iubirea necondiţionată faţă de întreaga lume şi faţă de toate fiinţele din cosmos, se poate înţelege că, caracteristica principală a corpului mental este ceea ce în limbajul omenesc s-ar putea numi iubire-înţelepciune.

Omul nu poate pătrunde cu gândirea pură, cu raţiunea pură la înţelegerea cosmosului decât în cazul în care această gândire este învăluită de iubire. Iubirea-înţelepciune este singura „armă" prin intermediul căreia cosmosul, în sfârşit, începe să se deschidă. Dar, acest tip de înţelepciune-iubire apare numai la un anumit moment al evoluţiei omului. Mai mult de şaptezeci la sută din oameni nu au încă acest corp auric, el fiind dobândit doar în momentul în care ura, mânia şi răutatea sunt treptat eliminate.

*Corpul spiritual***,** de culoare argintie, învăluie ca un halou *corpul mental superior.* Apare clarvederii eterice într-un mod asemănător efectului de coroană, care se manifestă în timpul unei eclipse de Soare, ca un fel de strălucire argintie care învăluie *corpul mental superior.*

În general, *corpul spiritual* se formează şi apare mai bine structurat la cei ce practică rugăciunea creştină. Uneori apare de la o vârstă fragedă. Preoţii creştini au acest *corp spiritual* foarte mare, dublu sau triplu faţă de ceilalţi oameni.

Prin clarvedere, *corpul spiritual* se poate observa strălucind deasupra *corpului mental superior* ca o bandă fină de lumina argintie. *Corpul spiritual* este legat intim de elementului iubire, dar nu de elementul manifestat de regulă în lumea fizică prin iubirea carnală, ci de acea iubire perenă care sta la temelia cosmosului şi pe care, acum 2000 de ani, **Iisus Hristos** a sădit-o în inimile tuturor oamenilor, ca un dar de nepreţuit pe care Fiul lui Dumnezeu l-a adus umanităţii.

Totuşi, foarte puţini oameni posedă un *corp spiritual* bine conturat. Unii oameni au *corpul spiritual* de câţiva centimetri, dar exista şi oameni care posedă un *corp spiritual* de un metru. Există şi oameni, la care *corpul spiritual* atinge treizeci de metri, iar radiaţiile sale se întind mult mai departe.

Culoarea *corpului spiritual* este argintiu sclipitor şi pare format din miliarde de străluciri ce supară privirea, precum zăpada proaspăt aşternută în bătaia razelor soarelui. *Corpul spiritual* emite un sunet asemănător unei trâmbiţe şi are un miros ce aduce cu mirosul familiar de vin roşu îmbibat în pâine proaspătă şi caldă, făcută în vatră. Alteori, *corpul spiritual* emite un sunet ce seamănă cu un.000… prelung, ca o exclamaţie de uimire sau ca susurul unui izvor de munte, care clipoceşte vesel şi jucăuş.

Corpul spiritual este în legătură directă cu *corpul astral.* Practic, *corpul spiritual* este un fel de *corp eteric transformat* de voinţa şi de liberul arbitru al omului. El indică cu precizie cât din instinctele primare, din dorinţele şi din pasiunile explozive ale omului au fost dominate în decursul procesului evolutiv uman.

Sistemul de protecţie şablon nu este un corp, ci un sistem de formă globulară de linii ce se suprapun într-o reţea de plase care încadrează întregul corp auric. Această structură are o frumoasă

culoare albastru-verzui închisă.

Sistemul de protecţie şablon conţine, ca un fel de negativ al unei fotografii, toate formele existente la nivelul trupului. Structura şablon apare ca un fel de model arhetipal sau paradigmatic al trupului material. Dacă o celulă sau un grup de celule al trupului este distrus, dacă omul suferă un accident, o operaţie sau o deformare a unui organ sau grup de oragane, datorită acestei structuri şablon, trupul se poate reface şi îşi poate redobândi forma şi structura iniţială.

Dacă o rană sau o operaţie se vindecă rapid nu se datorează, cum cred unii numai simplei „înţelepciuni" sau inteligenţe a materiei, ci se datorează în principal faptului că, undeva, la un anumit nivel auric, există o structură matricială în care sunt imprimate toate informaţiile referitoare la trupul fizic, informaţii pe baza cărora energia formatoare a trupului, forţa plăsmuitoare de viaţa, poate opera însănătoşirea. Rolul sistemului şablon este de a susţine şi de a alimenta întreaga structură a aurei. Despre acest corp se poate spune că este alfa şi omega deoarece susţine toate celelalte corpuri aurice.

Sistemul de protecţie şablon are forma unui glob alungit la ambele capete, format din mii şi mii de fire strălucitoare. El este susţinut de *linia divină.* Mirosul structurii şablon este asemănător oxigenului curat, care poate fi respirat pe vârfurile munţilor. Are o culoare roz aurie şi un sunet asemănător a mii de chibrituri ce se aprind necontenit, unul după altul.

Corpul eteric superior este ultimul înveliş auric care poate fi observat prin clarvederea eterică. *Corpul eteric superior* are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumina mată, care apar de nicăieri.

Culoarea acestui corp este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelor mici de lumină, care tind la un moment dat să se umfle şi să se spargă ca nişte balonaşe de săpun, creează impresia unei anumite culori ce nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu nimic existent în lumea materială.

Sunetul emis de acest corp aduce cu un fel de melodie nepământeană, un fel de muzică a sferelor sau a îngerilor, ce pare a fi compusă de un Geniu cosmic, care însă nu are niciun corespondent cu lumea fizică şi cu ceea ce noi numim muzică. Aceste sunete melodioase

se repetă la infinit, sunetele triste şi parcă tânguitoare alternând cu alte sunete, voioase şi zglobii.

Mirosurile emise de acest corp sunt extrem de parfumate, asemănătoare cu cele ale unor fructe sau flori ce nu există în lumea terestră, dar care vor apare cândva, în viitor. Este ca şi cum Geniul cosmic ar arăta omului cum vor mirosi florile şi fructele într-un viitor nedeterminat sau cum se va auzi muzica viitorului, atunci când, după cum stă scris în cărţile sacre ale creştinismului, va apărea „un pământ nou şi un cer nou".

Inima aurică – deşi termenul de inimă este impropriu, fiind folosit mai mult în sensul metaforic de inimă a fiinţei decât de inimă ca organ fizic al trupului – este un element despre care, cel puţin până în acest moment, nu s-a mai spus nimic. Termenul de inimă aurică a fost dat de către Veghetorii din *Lumea eterică,* dar termenul cel mai adecvat înţelegerii noastre umane pare să fie cel de inimă a fiinţei.

Să ne imaginăm că, în jurul trupului nostru, la o distanţă de câţiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă care execută o mişcare de rotaţie continuă. Pentru clarvederea eterică, aşa şi este: în jurul trupului omului se roteşte neîncetat o bilă strălucitoare, pe o orbită apropiată de limita *corpului eteric.*

Această bilă luminoasă ce se roteşte neîncetat, are diametrul de aproximativ 3 – 4 milimetri. Ce este cel mai interesant la bila strălucitoare pe care Veghetorii din *lumea eterică* o denumesc inimă aurică, este faptul că, rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, emite un „bip" foarte scurt în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice.

Inima aurică arată ca un fel de satelit minuscul care orbitează cu viteză în jurul trupului şi care, la fiecare bătaie a inimii fizice, se află exact în dreptul organului fizic al inimii pentru a emite un bip foarte scurt. Practic, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună.

Dar, rolul inimii aurice nu ţine de buna funcţionare a inimii fizice, ci de factorul conştienţei. Practic, inima aurică pare să fie legată de funcţionarea corpului conştienţei. În momentul în care omul devine conştient de un lucru anume, inima aurică se manifestă emiţând un fel

de explozie luminoasă ce creează fulgere energetice.

Chiar prin intermediul acestei interacţiuni continue, se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric. Prin acest proces continuu, spun Veghetorii din *lumea eterică,* omul învaţă tainele lumii materiale. Firește, acest proces se desfăşoară fulgerător de repede, aproape instantaneu, fiind destul de greu de prins de privirea unui om care posedă clarvederea eterică. Acesta este un proces foarte subtil, care are loc la nivelul microscopic al aurei şi, fără explicaţiile Veghetorilor din *lumea eterică,* ar fi fost destul de greu, dacă nu imposibil, de surprins în cuvinte.

Banda de lumină din jurul capului este o structură aurică foarte complexă, care apare într-un mod asemănător cu inelul planetei Saturn. La fel ca şi inima aurică, banda de lumină din jurul capului este un element al structurii ortoexistenţiale umane despre care nu s-a spus nimic până în prezent.

În jurul capului fiecărui om gravitează 11 steluţe strălucitoare care ţin de nivelul cuantic al *corpului duh.* Fiecare dintre cele 11 steluţe are propria sa strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet specific şi propriul său miros. Cele 11 steluţe, a căror strălucire este mai pală decât a *corpului duh,* pulsează ritmic ca nişte bliţuri care emit jerbe de lumini multicolore. Fiecare dintre cele 11 steluţe luminoase are diametrul de maximum un centimetru.

Între toate cele 11 steluţe se formează flashuri luminoase discontinue care, de la distanţă, dau impresia unei benzi continue de lumină cu irizări multicolore, într-un fel, banda din jurul capului se aseamănă cu inelul planetei Saturn, care este format din miliarde de particule ce gravitează datorită forţei de atracţie a planetei, dând impresia unei benzi continue. La copiii mici, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar, odată cu trecerea timpului, se depărtează până ce, la bătrâneţe, este mai depărtată de cap.

Rolul celor 11 steluţe este (printre altele) de a înregistra, ca nişte camere de filmat, toate evenimentele vieţii omului, de la naştere până la moarte. Tot ceea ce face omul se înregistrează prin intermediul celor 11 steluţe strălucitoare, viu colorate. Datorită activităţii acestor steluţe, omul este capabil, imediat după pragul morţii, să-şi amintească evenimentele existenţei sale, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor

fizici, ci ca şi cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului său. Din acest punct de vedere, câmpul luminos de steluţe ce înconjoară fruntea omului pare a fi în relaţie directă cu *corpul cauzal* al omului, locul unde se înregistrează toate evenimentele vieţii.

Fiecare steluţă are rolul ei specific, fiind „specializată" pe o anumită activitate umană. Atunci când omul rosteşte un cuvânt, inelul de lumină din jurul frunţii vibrează. În momentul în care un om se enervează, unele steluţe vibrează violent, emiţând culori murdare, sunete joase, chiar groteşti, şi mirosuri urâte. În acest caz, emisiile steluţelor din jurul capului se transmit la distanţă, reuşind să spargă aura persoanelor din preajmă.

Dar, în cazul în care omul este vesel, râde sau glumeşte, steluţele emit culori plăcute, sunete cristaline şi mirosuri parfumate. În cazul în care omul se roagă, toate steluţele devin argintii, foarte luminoase, emanând în acelaşi timp sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci şi un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioşi. În timpul rugăciunii, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafiriu şi emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

Corpul haric. În afara structurilor aurice descrise anterior, structuri aurice ce ţin de fiziologia aurei umane a omului încarnat în trup material, mai există o structură aurică, ce apare, doar în anumite momente, structură care nu este generată de sistemul aurei omului, ci este independentă.

Această structură este ceea ce vom denumi a fi *corpul haric al plaselor mesianice. Corpul haric nu apare decât în momentele în care omul se roagă.* El este format dintr-o structura împletită *de plase mesianice.*

Corpul haric nu face parte din structura aurică umană, ci se formează instantaneu doar în momentul în care omul rosteşte cu voce tare o rugăciune creştină sau în momentul în care rosteşte cu voce tare numele lui **Iisus Hristos***.*

Corpul haric al plaselor mesianice, care pare mai degrabă un fel de radiaţie, apare instantaneu, ca şi cum s-ar forma într-o altă dimensiune. El nu are de-a face strict cu aura omenească şi nu este generat de ea.

Corpul haric este un corp dublu: exista un strat interior – adică orientat spre aura umană – care are culoarea metalului topit şi un strat exterior, de culoarea albă strălucitoare. Stratul haric de culoarea metalului topit are o grosime cam de un lat de palmă, fiind format din formaţiuni noroase, ca un fel de aburi care apar instantaneu de nicăieri. Al doilea strat, stratul exterior, are cam aceeaşi grosime, fiind compus din miliarde de biluţe de genul atomilor materiali, care se deplasează foarte repede şi care se ciocnesc între ele.

În momentul în care se rosteşte cu voce tare numele **IISUS**, se formează plasa mesianică de culoare roşie, iar în momentul în care se rosteşte numele **HRISTOS** se formează plasa de culoare albă. Cele două plase mesianice apar doar pe durata rugăciunii. La tipurile de rugăciune necreştine nu s-a remarcat formarea plaselor mesianice.

Aspectul stratului exterior este de o claritate excepţională, fiind oarecum asemănător cu mii şi mii de cristale foarte fine de gheaţă care se formează instantaneu la temperaturi joase. Al doilea strat mesianic este legat de chakra anahata din partea stângă, situată în dreptul inimii. Acest al doilea strat apare instantaneu numai la cei care se roagă în sens creştin şi numai pe durata rugăciunii.

Corpul haric al plaselor mesianice apare la omul care se roagă prin intermediul *vocii,* rostind numele lui **Dumnezeu** sau **Iisus Hristos**, indiferent de limba pe care o folosesc. El nu se formează însă la cei ce se roagă mental sau în gând.

După ce s-a încheiat rugăciunea, corpul mesianic dispare la fel cum a apărut: instantaneu şi de nicăieri, ca şi cum acest corp protector ar fi fost împrumutat de *Cineva* cu care, pe durata rugăciunii, omul ar fi rezonat instantaneu.

Rolul acestui corp mesianic pare să fie cel de protecţie. El pare a proteja aura umană, prea slabă, de influenţele provenite din exterior. Nu pare a acţiona asupra altor corpuri aurice sau a interacţiona cu ele, dar asupra acestui subiect mai sunt multe lucruri de cercetat.

→ *Determinarea nivelului evolutiv uman*

Recapitulând, în concluzie, cele afirmate anterior, se poate spune că structura aurică a omului este formată din următoarele

elemente componente:

1. Spiritul este un înveliş sferic nu mai mare decât o minge de ping pong, foarte strălucitor, situat în centrul fiinţei umane, undeva în regiunea pieptului.

2. Învelişul spiritului apare clarvăzătorului ca o membrană energetică foarte subţire care înveleşte spiritul.

3. Corpul cauzal este depozitarul memoriei ancestrale a omului, de forma unei sfere ce cuprinde învelişul spiritului şi spiritul însuşi.

Aceste trei sfere se află însă situate pe trei planuri cuantice diferite, astfel încât arată ca şi cum ar fi trei sfere de sine stătătoare care ocupă acelaşi spaţiu, dar care, vizibile în planul material prin clarvedere, par a fi incluse una în alta.

4. Corpul duh este corpul diafan de lumină, purtător al spiritului de la prima încarnare în Terra aurica până la ultima. *Corpul duh* este învelişul de formă umanoidă al omului atât în lumea materială, cât şi în lumea spirituală, după moarte

5. Linia Divină este ca un fel de linie laser extrem de strălucitoare care vine de undeva din înalt, trece exact prin centrul spiritului şi, implicit, prin centrul învelişului spiritului, corpul cauzal şi corpului-duh şi se continuă în pământ. Alături de *linia divină* mai este vizibilă o veche linie divină, care astăzi nu mai are niciun fel de funcţionalitate. Ea pare să fi fost în funcţiune cândva, în trecutul umanităţii.

6. Sufletul este reflectarea pentru o singură existenţă a *corpului duh. Sufletul* este format din cinci structuri aurice distincte:

1. *Steaua sufletului,* o stea strălucitoare situata la nivelul laringelui, care este *sufletul* propriu-zis.

2. Corpul cauzal al sufletului, de forma unui cocon ce învăluie Steaua *sufletului,* care este depozitarul amintirilor *sufletului* din prezenta existenţă sau, pentru a folosi limbajul actual, subconştientul.

3. *Mantaua sufletului* este dublura corpului-duh pentru prezenta existenţă, ca un fel de fantomă ce învăluie *corpul eteric* al omului.

4. Corpul oglindă al conştienţei arată ca un fel de antenă parabolică ce învăluie întreaga suprafaţă a aurei omului.

5. *Corpul flacără al conştiinţei* arată ca un fel de flacără aurică ce izvorăşte direct din steaua *sufletului,* până la o înălţime de aproximativ

20 de centimetri.

7. Corpul eteric-vital este dublura exactă a corpului material, care conţine contrapartea energetică a tuturor organelor trupului. La nivelul *corpului eteric-vital* sunt situate *nadisurile* – canale energetice prin care circulă mai multe tipuri de energii vitale – şi *chakrele.*

8. Corpul material este perceptibil prin organele de simţ.

9. Corpul emoţional conţine reflectarea dorinţelor, emoţiilor primare, pasiunilor umane pe timpul existenţei încarnate a omului.

10. Corpul astral este expresia aurica, pe timpul vieţii unui om a *corpului duh* prin intermedeiul *sufletului* şi *corpului eteric.*

11. Corpul mental, „corpul gândurilor", reflectă intelectualitatea omului.

12. Corpul mental superior reflectă modul în care omul se integrează ordinii naturale şi se simte una cu tot ce există în cosmos. În măsura în care recunoaşte interior că în cosmos *toate sunt una,* omul posedă *intuiţia* drept principal instrument de cunoaştere.

13. Corpul eteric şablon este *patternul informaţional* al *corpului eteric.* Vizibil prin clarvedere arată ca un fel de negativ fotografic al *corpului eteric.*

14. Corpul spiritual este *corpul astral transformat*: mărimea sa indică cât din câmpul astral al omului, ce conţine dorinţe şi pasiuni, a fost transformat prin activitatea umană conştienta şi voluntară.

15. Corpul eteric superior arată ca un fel de dublură deocamdată destul de palida a *corpului eteric.* El este un *corp eteric transformat.*

15. Inima aurică arată ca o biluţă care se învârte în jurul omului la nivelul pieptului.

16. Banda de lumină din jurul capului conţine 11 steluţe strălucitoare precum o centură de asteroizi în jurul unui sistem solar

17 Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase distincte care apar în momentul rugăciunii creştine sau al rostirii numelui lui **Iisus Hristos** sau al lui **Dumnezeu**.

Înainte de naştere, omul este format din următoarele elemente componente: *spirit, corpul spiritului, corpul cauzal şi corpul duh. Corpul duh* posedă o anumită culoare, în funcţie de nivelul evolutiv al omului respectiv, iar această culoare nu se modifică pe timpul vieţii omului.

După două-trei săptămâni de la momentul concepţiei, începe să

se formeze *corpul eteric,* a cărui desăvârşire este încheiată în momentul naşterii. În *momentul naşterii fizice,* se naşte *sufletul,* care este reflectarea pentru o singură existenţă a *corpul-duh.* Mai întâi se formează steaua *sufletului* şi *corpul cauzal al sufletului,* apoi, instantaneu, ca un fel de lichid care se împrăştie pe o formă oarecare, se formează corpul *sufletului.*

Pe durata vieţii omului, fiecare corp auric este legat de funcţionarea şi de activarea unei chakre corespondente. De fapt, fiecare corp auric se formează în mod efectiv prin intermediul chakrei corespondente. Astfel, *corpul eteric* este legat de chakrele *swadistana şi manipura.* Cele două chakre nu sunt prea departe una de alta, funcţionând oarecum în tandem. *Corpul astral şi mentalul inferior* – ceea ce hinduşii numesc Kama-manaseste legat de chakra *manipura. Corpul mental superior* este legat de chakra *anahata. Corpul spiritual* este legat de *vishuddi.*

La omul actual *există corpuri care încă nu s-au format,* şi care sunt în relaţie cu ajna chakra, respectiv cu sahasrara. Astfel, *corpul spiritual* este o contraparte a corpului astral – un *corp astral transformat* –, iar *corpul eteric superior* este în legătură cu *corpul eteric* vital – un *corp eteric transformat. Corpul eteric* transformat, precum şi *corpul astral* transformat vor constitui, cândva, în viitorul speciei omeneşti, vehiculele omului de manifestare conştienta.

Dar, informaţii importante cu privire la fiinţa omului şi la structura sa energetico-informaţională pot fi cercetate observând şi modul în care apare *omul după moarte.*

În momentul morţii, *corpul eteric* se desprinde de trup. Toate chakrele *corpului eteric* se sting. Instantaneu sau în câteva fracţiuni de secundă înainte de acel moment, toate corpurile aurei exterioare sunt resorbite prin chakre în *suflet.* Nu după mult timp, la rândul său, *sufletul* se desprinde de întregul angrenaj care compusese fiinţa umană.

După moarte, toate straturile aurice exterioare – corpul emoţiilor, corpul astral al dorinţelor, corpul mental intelectiv, corpul mental superior, corpul spiritual – sunt resorbite în suflet şi apoi în corpul duh prin chakrele care cândva le-au produs.

Imediat după moarte, *sufletul* transmite *corpului duh,* prin

intermediul chakrelor, toate informaţiile acumulate în existenţa ce tocmai s-a încheiat. După acel moment, *sufletul* „golit" de informaţii rămâne ca un fel de fantomă, aparenţă a *sufletului* din timpul vieţii, care vorbeşte neinteligibil, păstrând o vagă amintire din personalitatea fizică. *Sufletul* continuă să rătăcească o perioadă de timp, după care, la fel ca şi *corpul eteric,* se descompune.

Strâns legat de trup, *corpul eteric* încă reproduce organele interne ale acestuia, chiar dacă par „stinse", iar fantoma *sufletului* care are doar aparentă umanoidă, o formă vagă de ou, din care se văd doar ochii, continuă să hălăduie, ca o frunză purtată de vânt, încoace şi încolo. În timp ce fantoma *sufletului* continuă să rătăcească o perioadă, plângând şi vorbind fără noimă, reminiscenţă a personalităţii terestre a omului, *corpul eteric* rămâne lângă trup, până ce va fi absorbit în entropia universală.

Aceasta enumerare succintă a elementelor ce compun fiinţa omenească din punct de vedere auric, la fel ca şi trecerea în revistă, foarte pe scurt, a modului de formare a structurii aurice în cazul omului încorporat în trup material, evidenţiază un fapt extrem de important pentru înţelegerea completă a fiinţei umane: *la baza manifestării omului în lumea materială se află corpul duh,* trupul de lumină diafană, purtător al spiritului, în care se manifestă omul atât în lumea materială, cât şi în Lumea de „dincolo". *Corpul duh* are drept *caracteristică* definitorie o anumită culoare *specifică,* în funcţie de nivelul evolutiv al omului.

În timpul vieţii omului, *corpul duh* nu poate fi observat cu foarte multă claritate, fiind acoperit de aurele corpurilor emoţional şi astral. Există o singură zonă, zonă denumită *vizorul de control,* care este situată în centrul pieptului, în apropierea chakrei anahata, prin care se poate vedea cu claritate culoarea corpul-duh. Corpul duh posedă o culoare unică, care nu se modifică de-a lungul vieţii omului.

Toate celelalte structuri aurice posedă culori variate, care se succed cu mare viteză. Dacă omul este supărat în acel moment, culoarea corpului astral şi a *corpului emoţional* se modifică, devenind întunecată, iar dacă se concentrează asupra unui lucrări, rezolvă o problemă de matematică sau citeşte o carte, corpul mental devine mai mare şi mai luminos.

Astfel, aura exterioară umană se modifică cu rapiditate în funcţie de stările emoţionale sau afective momentane ale individului, de activitatea sau de ocupaţia sa dintr-un anumit moment şi, bineînţeles, de nivelul de sănătate reflectat la nivelul *corpului eteric.*

Dar, indiferent în ce stare emoţională, afectivă sau mentală se afla omul în orice moment al vieţii sale, culoarea *corpului duh* nu se modifica. Ea rămâne aceeaşi pe toată durata vieţii.

Practic, culoarea nu este altceva decât expresia cromatică a unei energii modulate informaţional, iar o energie modulată informaţional posedă o anumită lungime de undă şi o anumită frecvenţă. Această modulare în aptitudine şi în frecvenţă a unei energii se reflecta în mai multe moduri, perceptibile fie prin organele de simţ fizice, fie cu ajutorul unor instrumente tehnologice, fie prin clarvedere.

Astfel, a vorbi despre culoarea unui strat auric oarecare, despre culoarea *corpului duh* sau chiar despre culoarea spiritului uman nu are de ce să fie chiar atât de surprinzătoare pe cât ar părea la prima vedere. Tot la fel de bine s-ar putea vorbi despre sunetul sau despre mirosul emis de aceste structuri aurice. De fapt, fiecărei culori îi corespunde un anumit sunet şi un anumit miros specific. Culorile tuturor structurilor aurice observabile corespund culorilor spectrului solar, iar sunetele corespund notelor gamei muzicale. Există o sinonimie perfectă între aceste elemente caracteristice, întrucât sunt faţete diferite ale aceluiaşi fenomen.

Ori de vorbeşti despre culori, ori de vorbeşti despre sunete este acelaşi lucru. Dacă vom vorbi mai mult despre culoarea unei anumite structuri aurice nu înseamnă decât că autorii acestei cărţi nu au ureche muzicală şi sunt afoni şi nu pot aproxima cu precizie sunetul emis de respectiva structură aurică. Dar, este de la sine înţeles faptul că, prin simţul auzului ce însoţeşte clarvederea – clarauzul – se percepe şi nota muzicală sau sunetul ce însoţeşte culoarea respectivă.

Totuşi, culorile corpurilor-duh ale oamenilor, deşi *conceptual* sunt identice cu culorile spectrului solar, au nuanţe şi străluciri diferite, astfel încât putem spune că sunt *nume sau denumiri* ale culorilor folosite în lumea materială. Pentru realităţile perceptibile prin clarvedere nu există întotdeauna un limbaj exact şi o corespondenţă bine determinată cu cea ce se manifestă în lumea fizică.

Prin scanarea clarvăzătoare a *corpului duh* al oamenilor de către Eugen apare evident faptul că *oamenii nu suni egali ca nivel evolutiv.* În general se vorbeşte despre vechimea spirituală a unui om şi despre experienţele pe care acesta le-a dobândit de-a lungul existenţelor sale, atât ca spirit încorporat în materie, cât şi ca spirit decorporat, în Lumea de dincolo. Probabil că, în mod normal, determinarea nivelului evolutiv al unui om s-ar putea face numai în cazul în care s-ar putea accesa informaţiile existente la nivelul memoriei ancestrale individuale, care se află la nivelul corpului cauzal.

Cercetarea prin clarvedere de către Eugen a unui mare număr de oameni, a evidenţiat faptul că, *informaţiile situate la nivelul corpului cauzal al omului sunt reflectate în culoarea corpul duh, iar culoarea corpului duh a fiecărui individ reflectă nivelul său evolutiv.* Este, desigur, vorba despre nivelul evolutiv al omului ca *individualitate.*

Astfel, folosind ca reper culorile spectrului solar, precum şi notele gamei muzicale – culorile cu toate subnuaţele posibile, iar notele muzicale cu octavele corespondente – oamenii pot fi împărţiţi în funcţie de atributele specifice ale *corpului duh,* vizibil clarvederii eterice a lui Eugen prin vizorul de control.

Cum există şapte culori ale spectrului solar – roşu, portocaliu (oranj), galben, verde, albastru, indigo şi violet, se poate afirma că există şapte tipuri principale de *corp duh* şi, implicit, de oameni. Astfel, se poate vorbi despre un tip de om „roşu", un tip de om „portocaliu" şi aşa mai departe. Fiecare dintre aceste grupe principale de oameni-culori are, desigur, o mulţime de nuanţe intermediare.

Acum nu trebuie uitat însă un mic „amănunt", iar acest „amănunt" are o importanţă definitorie în înţelegerea fiinţei umane. Culoarea *corpului duh* indică ceea ce era omul înaintea prezentei încarnări în lumea materială şi nu ceea ce este omul în momentul de faţă, să spunem la vârsta de treizeci şi trei de ani. Informaţiile referitoare la prezenta existenţă trebuie căutate în altă parte şi anume la nivelul *sufletului.*

Sufletul, în fapt *corpul sufletului,* are culoarea sa specifică după acelaşi principiu. *Sufletul,* care este reflectarea evoluţiei umane în prezenta încarnare – *personalitatea* omului – capătă o culoare specifică în funcţie de comportamentului omului. Şi culorile specifice *sufletului*

pot fi împărţite după acelaşi principiu ca şi corpul duh, cu singura distincţie că *sufletul* manifestă culori, luminozităţi şi străluciri diferite de cele ale *corpului duh.*

Pe timpul vieţii omului, informaţiile rezultate din comportarea şi manifestarea omului în prezenta existenţa – care se reflectă la nivelul *sufletului –,* nu sunt decât rar şi niciodată integral metabolizate şi transferate la nivelul *corpului duh,* astfel încât este vorba despre o evoluţie oarecum paralelă. De cele mai multe ori, culoarea *corpului duh* nu corespunde cu cea a *sufletului.* Abia în momentul în care, după moarte, informaţiile *sufletului* sunt metabolizate prin chakre şi transferate *corpului duh,* se modifică culoarea acestuia din urmă.

Perceperea culorii *corpului duh* şi stabilirea nivelului evolutiv, poate fi corelată cu o alta constatare foarte importantă, realizată prin clarvedere de către Eugen. Prin clarvederea eterică, Eugen poate observa cum, din chakra muladhara, situată la baza coloanei vertebrale, porneşte *energia vitală,* manifestarea lui Kundalini la toţi oamenii. Această energie vitală urcă progresiv pe canalul Sushumna, dar şi pe toate celelalte canale secundare ale *corpului eteric,* activând toate chakrele întâlnite în cale. Acest proces l-am denumit principiul termometrului.

Pe măsură ce energia de viaţă urcă pe Sushumna, activând tot sistemul de chakre, petalele chakrelor se activează pe rând, în mod treptat, şi încep să intre în activitate în funcţie de experienţele omului şi de modul în care se comportă în existenţa sa.

Mai mult decât atât, cercetând structura aurică umană prin clarvedere, se poate stabili o *corelaţie foarte semnificativă între culoarea corpului* duh *şi nivelul până la care poate urca Energia de viaţă, vivificând chakrele.*

Astfel, este evident pentru un clarvăzător că există şapte niveluri evolutive principale sau şapte clase evolutive şi că aceste niveluri evolutive sunt inextricabil legate de sistemul de chakre şi de nivelul până la care urcă energia de viaţă. Procesul parcurgerii sistemului celor şapte chakre principale de către energia de viaţa, precum şi nivelul indicat de culoarea *corpului duh,* l-am denumit *paradigma evoluţiei umane.*

Cum nivelul evolutiv al fiecărui om se reflectă în *culoarea*

corpului duh, tot astfel *umanitatea în ansamblul ei poate fi clasificată în şapte niveluri evolutive.* Fiecare dintre nivelurile evolutive corespunde activării unei chakre şi unei culori a *corpului duh.*

Pentru a exemplifica procesul respectiv, putem folosi o comparaţie. Putem compara fiecare chakră cu o clasa, iar fiecare petală cu un trimestru, în timp ce complexul celor şapte chakre poate fi comparată cu urmarea cursurilor unei şcoli. Parcurgerea unei şcoli corespunde cu activarea tuturor celor şapte chakre ale sistemului uman.

În mod tradiţional, fiecare dintre cele şapte chakre corespunde uneia dintre culorile spectrului solar. Astfel, fiecare clasă, deci fiecare chakră conferă *corpului duh* culoarea sa specifică. În fiecare clasă, elevul parcurge mai multe trimestre, fiecărui trimestru corespunzându-i o petală.

Astfel, muladharei îi corespunde culoarea roşie, svadistanului culoarea portocalie, manipurei îi corespunde culoarea galben, anahatei îi corespunde culoarea aurie, lui vishudi îi corespunde culoarea albastru, ajnei îi corespunde culoarea indigo şi chakrei sahasrara îi corespunde culoarea alb.

Fiecare dintre culorile de bază are mai multe nuanţe, în funcţie de numărul petalelor fiecărei chakre. Astfel:

muladhara are 4 nuanţe de roşu, corespunzătoare celor 4 petale, ceea ce reprezintă cele 4 trimestre ale clasei întâi; *swadistana* are 6 nuanţe ce corespund celor 6 petale, ceea ce reprezintă cele 6 trimestre ale clasei a doua; *manipura* are 10 nuanţe ce corespund celor 10 petale, ceea ce reprezintă cele 10 trimestre ale clasei a treia; *anahata* are 12 nuanţe ce corespund celor 12 petale, ceea ce reprezintă cele 12 trimestre ale clasei a patra; *vishudi* are 16 nuanţe ce corespund celor 16 petale, ceea ce reprezintă cele 16 trimestre ale clasei a cincea; *ajna* are numai 2 nuanţe ce corespund celor 2 petale, dar această reprezentare este mai mult schematica; *sahasrara* posedă, probabil, dacă ar fi să urmăm tradiţia, 1.000 de nuanţe corespunzătoare celor 1.000 de petale ce-i sunt atribuite. Oricum, ceea ce se întâmpla dincolo de *vishudi,* este deocamdată un mare mister.

Petalele chakrelor sunt activate, în mod foarte lent, de experienţele vieţii. În mod normal, numai experienţele vieţii şi,

implicit, conştientizarea experienţelor pe care viaţa le pune în faţa omului, în conformitate cu nivelul său evolutiv şi cu karma sa, sunt cele care activează sau „trezesc" petalele chakrelor. În măsura activării petalelor chakrelor, Energia de viaţă primeşte un nou impuls, fiind atrasă de chakrele respective şi urcă prin nadisuri.

Petalele mai pot fi trezite şi artificial, prin intermediul unor tehnici de iniţiere individuală, precum yoga – prin rostirea unor *mantre* care nu constituie altceva decât sinonimul sonor al sunetului de fond al chakrei respective –, dar acest procedeu nu este indicat, întrucât numai experienţa de om încarnat este cea care poate conferi în mod corect, în mod conştient, activarea petalelor. Trezirea şi activarea accelerată şi artificială a petalelor, respectiv a chakrelor, fără a conştientiza mersul evolutiv prin intermediul experienţelor de viaţă, duce la formarea unei personalităţi reci care poate atinge „dumnezeirea fără să-l cunoască pe **Dumnezeu**".

Percepând prin clarvedere eterică fiecare fiinţa umană şi având în vedere aceşti parametri – ultima chakră activată la acel moment, nivelul de urcare a Energiei de viaţă şi culoarea *corpului duh,* aşa cum se vede prin Vizorul de control –, se poate determina nivelul evolutiv al unui om.

Cum fiecare individ se află într-una din cele şapte clase evolutive principale, iar fiecare clasă are o culoare dominantă, am convenit să denumim fiecare om în funcţie de culoarea *corpului spiritual.* Astfel, există un tip de om roşu, un tip de om portocaliu, un tip de om galben, un tip de om auriu, un tip de om albastru, un tip de om indigo şi un tip de om alb. Dacă ar fi să redăm sintetic clasificarea nivelurilor evolutive umane, lucrurile ar sta în felul următor:

Omul roşu, Clasa întâi: Omul senzaţiilor şi dorinţelor brute, a cărui energie de viaţă este situată sub swadistana. Acest tip de oameni par să se afle la începutul evoluţiei.

Omul portocaliu, *Clasa a doua*: Omul senzaţiilor, poftelor necenzurate şi sexualităţii debordante, centrat în swadistana. Există şase nuanţe de portocaliu, corespunzând fiecărei petale a chakrei.

Omul galben, Clasa a treia: Omul dorinţelor şi intelectului, amestec specific omului contemporan, inteligent, ambiţios, tenace.

În mod normal ar trebui să urmeze un nivel evolutiv

corespunzător *culorii verde* a spectrului solar. Acest nivel însă nu există în prezent datorită intrării în activitate a principiului emanat de **Iisus Hristos** prin chakra inimii. Nivelul evolutiv „verde" a existat, într-adevăr, până acum 2000 de om.

Chakra inimii emite culoarea *aurie,* culoare care este „împrumutată" şi de corpul duh al omului. Astfel, datorită unui principiu microcosmic şi macrocosmic în acelaşi timp, principiu introdus acum 2000 de ani, nu mai există culoarea verde a *corpului duh,* ci o culoare oarecum compozită, indusă prin chakra iubirii de ceea ce am putea denumi *Principiul* **Iisus Hristos***.*

Principiul **Iisus Hristos** este un element auric nou introdus datorită activităţii macro-microcosmice a celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi, care este **Iisus Hristos**, Cel care, acum 2000 de ani, s-a încarnat în trup material în lumea terestră.

După Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea de acum 2000 de ani, **Iisus Hristos***. În corpul Său de slavă, conduce evoluţia umană din planul eteric al pământului,* iar acesta este un mare *mister* al lumii noastre.

Omul auriu, Clasa a patra: Omul căruia începe să-i funcţioneze mentalul superior şi care începe să înţeleagă mecanismele acestei lumi. Omul auriu, situat în clasa a patra, trebuie să străbată 12 trimestre.

Omul albastru, Clasa a cincea, la care, în afara mentalului superior, se dezvoltă aspectul religios, spiritual, al fiinţei umane. Omul albastru trebuie să străbată 16 trimestre.

Începând de la nivelul albastru, omul începe cu adevărat să înţeleagă aspectul divin al lumii, ceea ce însă nu se va întâmpla cu adevărat decât în apropierea ajna chakra, deci din momentul în care omul trece de nivelul albastru 10 în sus.

Despre *nivelurile superioare* nu se pot spune prea multe lucruri acum. Oricum, se pare că în momentul în care energia de viaţă atinge ajna chakra şi corpul-duh atinge culoarea indigo, omul înţelege cu exactitate de ce a venit în lume. El înţelege de ce s-a încarnat **Iisus Hristos** în trup fizic acum 2000 de ani. În general, oamenii care trec de nivelul albastru se retrag în mănăstiri, departe de zgomotele şi pasiunile vieţii cotidiene.

Totuşi, în afara acestor şapte culori de bază mai exista şi alte tipuri de culori, asupra cărora nu vom zăbovi prea mult, pentru că sunt atipice. Astfel, oamenii aflaţi la primele încarnări poseda la nivelul *corpului spiritual* culoarea metalului topit, ceea ce înseamnă că nu au încă toate cete patru petale ale muladharei în activitate. Există şi un tip de om maron, om care are în activitate chakra anahata din partea dreaptă, chakra egoismului, om care este unealta entităţilor luciferice în lumea pământească.

În decursul unei existenţe, omul mediu absolvă cam două trimestre dintr-o clasă, adică poate pune în activitate două petale ale unei chakre. S-ar părea că, aşa cum se prezintă astăzi, în epoca modernă, trupul fizic nu poate suporta mai mult.

Dacă ar fi să facem, statistic, la modul general, cu o marja de eroare destul de mare, o clasificare a oamenilor existenţi la nivelul unui oraş de 1000.000 de locuitori, structura ierarhica umană s-ar prezenta în felul următor: oamenii roşii: 8%, oamenii portocalii 28 %, oamenii galbeni peste 50 %, oamenii aurii 6 %, restul fiind alte tipuri superioare. Oamenii maro n-ar atinge nici ei mai mult de 2 – 3%.

Capitolul 3
TERRA AURICA

1. Începutul muncii de dreapta învăţătură

→ *Turul de informare*

Paralel cu studierea amănunţită a sistemului auric uman, Eugen a continuat să cerceteze pe îndelete *Lumea eterică.* La aproximativ o lună şi jumătate de la ceremonia de investire, Eugen a fost dus de către *Îngerul Gabriel* într-o *„Vizită”* de informare pe toate palierele aurei spirituale ale Pământului, sau după expresia folosita acolo, ale *Terrei aurica.* Începând cu luna august a anului 1994, Eugen a început parcurgerea cărării iniţierii în tainele *Terrei aurica – aura spirituală a Pământului* –, sau, pentru a folosi expresia *Îngerului Gabriel,* a avut loc *„începutul muncii de dreapta învăţătură a Fiului Femeii până la terminarea sa în slavă”.*

Pe parcursul unei perioade destul de lungi, care s-a întins pe câţiva ani, Eugen a fost condus *de Îngerul Gabriel* pe toate nivelurile Terrei aurica, atât în Lumea de dincolo – Lumea astrală –, acolo unde locuiesc oamenii, precum şi în regiunile superioare ale lumii spirituale. Acest voiaj în cele mai diferite zone şi paliere ale cosmosului spiritual reprezintă un fel *de tur de informare* şi în acelaşi timp o iniţiere necesară în marile taine ale „celeilalte lumi".

De-a lungul timpului, astfel de *„tururi de informare"* au fost descrise în multe feluri de marii iniţiaţi ai lumii, ele regăsindu-se şi în multe scrieri arhaice ale umanităţii despre care, astăzi, exegeţii moderni nu prea ştiu ce să creadă, interpretându-se fie ca o poveste fantezistă scornită de fabulaţia unui păstor din vechime, fie ca o răpire pe o navă extraterestră.

Turul de informare nu este nici pe departe un fapt extraordinar, aşa cum s-ar putea crede la prima vedere, ci, după toate probabilităţile, pare a fi unul din episoadele obligatorii prin care trebuie să treacă un om încarnat, atunci când pătrunde „întâmplător" în cosmosul spiritual. Indiferent dacă se iniţiază în timpul vieţii, dacă trece printr-un episod de moarte clinică sau dacă îşi părăseşte trupul la moarte, omul trebuie să fie supus turului de informare, pentru a cunoaşte structura cosmosului ortoexistenţial.

Faptul că omul este supus turului de informare nu se datorează cine ştie cărui artificiu gratuit sau faptului că omul respectiv este un „ales", ci reprezintă un fapt necesar. Necesitatea turului de informare pare să fie generată de o lege a cosmosului spiritual, pe care fiecare individ trebuie să o respecte.

Într-un fel, şi în lumea fizică se repetă acest procedeu atunci când un om se prezintă, de exemplu, la un nou loc de muncă. Noului angajat i se explică ce are de făcut şi ce activitate are de desfăşurat la noul loc de muncă. De asemenea, i se explică ce fel de activitate se desfăşoară în întreprinderea sau instituţia respectivă pentru că omul să înţeleagă şi să conştientizeze cât mai bine ce are de făcut şi care este rolul sau în organigrama instituţiei. În mod normal, în acel tur de informare, noului angajat i se prezintă şefii responsabili de bunul mers al întreprinderii şi principalele compartimente de producţie. Numai în acest fel, un nou angajat se poate acomoda rapid cu un nou loc de

muncă şi poate înţelege încă de la început ceea ce are de făcut şi, în consecinţă, poate să-şi desfăşoare activitatea într-un mod eficient.

Dacă acest eveniment se produce în lumea terestră la angajarea într-un nou loc de muncă sau la începutul oricărei alte activităţi umane, este de la sine înţeles că devine o necesitate stringentă atunci când un om pătrunde prin intermediul conştienţei de veghe specifică unui *suflet* încarnat, într-o lume pe care încă nu o cunoaşte.

Turul de informare a fost descris în toate marile scrieri antice sacre, printre care poemul babilonian *Coborârea Zeiţei Ishtar în Infern, Epopeea lui Ghilgameş, Cartea lui Enoch* – în care lui Enoch îi sunt arătate toate palierele cosmosului spiritual –, *Cartea morţilor egipteană,* pentru a nu cita decât câteva.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru *teologia creştin-ortodoxă* care afirmă, referindu-se în special la evenimentele care se petrec imediat după momentul morţii, că *sufletului* defunctului îi sunt arătate" vămile, cerurile şi infernurile".

Acest periplu se petrece şi în cazurile *morţilor clinice* – cazuri cercetate de *thanatologia* modernă –, dar şi în cazurile de pătrundere conştientă în „Lumea de dincolo", în planul eteric sau în planul astral. Iar faptul că prea puţini oameni îşi amintesc cu precizie despre acest tur de informare este o altă problemă, care ţine în special de calitatea şi de nivelul de evoluţie al celui care trece prin astfel de evenimente.

Acelaşi fenomen i s-a întâmplat şi lui Eugen, la câteva luni după ceremonia de acceptare. Ghidul lui Eugen în turul de informare în lumea de dincolo a fost acelaşi omniprezent *înger Gabriel,* cel care, ca „ *Prim Veghetor"* sau *„Păstrător al cheilor",* printre multe altele, are funcţia cosmică de a ocroti şi de a veghea pe toţi cei care, într-un fel sau altul, trec linia de demarcaţie dintre lumea „noastră" şi lumea de dincolo.

Pentru unii cititori poate fi un motiv de stupefacţie faptul că o entitate atât de înaltă, precum este *Îngerul Gabriel,* să fie prezentă în mod nemijlocit la aceste evenimente care pot părea banale şi, mai mult decât atât, să fie interesată de un om neînsemnat. Dar, aceste judecăţi pot ţine foarte bine de lumea noastră, în care valoarea unui om ţine de haina sau de funcţia sa socială.

Logica din lumea „noastră" nu este aceeaşi cu cea de dincolo.

Pentru logica din lumea de dincolo, orice om este important, orice om este unic, iar Entităţile diriguitoare ale cosmosului spiritual se comportă cu multă dragoste şi înţelegere faţă de fiecare om. Nu există niciun fel de diferenţe între oameni, nici în ceea ce priveşte naţionalitatea, nici în ceea ce priveşte sexul, rasa, gradul de cultură sau de inteligenţă, nici în ceea ce priveşte poziţia sociala. Aceştia sunt factori colaterali, care nu reprezintă nimic în lumea de dincolo.

Toţi oamenii sunt copiii lui **Dumnezeu** şi sunt egali în faţa *Sa,* iar Entităţile diriguitoare ale cosmosului sunt mesagerii lui **Dumnezeu***,* ei primind caracteristicile fiinţiale şi ontologice direct de la **Dumnezeu***;* într-un cuvânt, ei sunt reprezentanţii direcţi ai lui **Dumnezeu** într-un anumit domeniu al cosmosului.

O entitate precum este *Îngerul Gabriel* poate fi într-o infinitate de locuri în acelaşi timp, poate vorbi direct şi nemijlocit cu nenumăraţi oameni, poate veghea nenumăraţi oameni în momente de cumpănă sau poate fi văzut simultan în ipostaze diferite. Această caracteristică ontologică – denumită *aseietate* de teologia creştin-ortodoxă, *ubicuuitate* în vorbirea curentă – este specifică unei Entităţi de o asemenea putere. *Îngerul Gabriel* mai este prezent la naşterea *fiecărui* om care se încarnează în trup fizic, este prezent la plecarea *fiecărui* om din planul material şi, de asemenea, este prezent la toate evenimentele principale ale vieţii *fiecărui* om.

Aceste caracteristici fiinţiale, precum *omniprezenţa, aseietatea, atotcunoaşterea,* sunt specifice tuturor Entităţilor diriguitoare din cosmosul spiritual, în măsura gradului şi a funcţiei pe care o îndeplinesc în Organigrama cosmică.

Această scurtă expunere a avut numai rolul de a scoate în evidenţă faptul că logica cosmosului spiritual nu are nimic în comun cu cea cunoscută de noi în lumea de aici şi că nu reprezintă un element atât de senzaţional precum s-ar crede. Acesta este motivul pentru care, faptul că un om oarecare este condus prin palierele Lumii de dincolo de însuşi *Îngerul Gabriel,* nu trebuie să surprindă pe nimeni.

Înainte de a descrie cât mai succint posibil „turul de informare" în care Eugen a fost condus uneori de mână de Îngerul Gabriel trebuie să facem o altă precizare, absolut necesară în demersul nostru. De multe ori, Eugen a fost martorul unor evenimente care, în lumea de

aici nu au niciun fel de înţeles şi, mai ales, n-au niciun fel de logica. Unele dintre ele sunt atât de imposibile încât nici măcar nu pot fi concepute de o minte omenească. Unele dintre aceste evenimente nu au niciun fel de corespondenţă în lumea fizică şi nu pot fi interpretate decât cu o oarecare aproximaţie. De aceea, le vom prezenta aşa cum s-au desfăşurat, fără a încerca să dăm explicaţii logice satisfăcătoare, cu speranţa că cititorii le vor intui semnificaţia.

Unul dintre aceste evenimente cu grad mare de stranietate s-a desfăşurat chiar la începutul turului de informare al lui Eugen sub conducerea *Îngerul Gabriel.* În toată perioada turului de informare, *Îngerul Gabriel* – care, după cum am afirmat anterior, se înfăţişează muritorilor sub formă omenească; de altfel, toate Entităţile diriguitoare se înfăţişează sub o formă omenească, forma standard în Terra aurica – era înveşmântat în ceea ce Eugen numeşte „ţinuta de gală", purtând toate însemnele funcţiei sale cosmice. Lângă *Îngerul Gabriel,* la o anumită distanţă în faţa şi în spatele său, mergeau alte două înalte Entităţi, care în limbajul omenesc ar putea fi numite Locotenenţi sau Aghiotanţi. Unul dintre Locotenenţii Îngerului Gabriel ţine în mână o pernă – asemănătoare cu acelea pe care sunt ţinute medaliile unor personalităţi militare –, cu deosebirea că această pernă era construită dintr-un fel de substanţă luminoasă, translucidă.

Straniu era faptul că acea pernă îşi modifica mereu forma: ea era *simultan* rotundă, triunghiulară şi pătrată. Deasupra acestei perne purtate cu mare fast de Locotenentul *Îngerului Gabriel* se afla un cerc luminos pe care erau dispuse mai multe chei. Dacă ar fi numai imaginea familiară a unui cerc din sârmă pe care sunt prinse mai multe chei, totul ar fi logic. Dar logica umană se destramă în momentul în care vede că cercul este format dintr-o lumină foarte intensă, că stă suspendat în aer cam la trei degete deasupra pernei translucide, iar cheile sunt lucrate artistic dintr-o lumină foarte intensă.

Cel mai straniu moment este însă acela în care clarvăzătorul îşi dă seama că acele chei îşi modifică neîncetat zimţii şi formele, întocmind mereu alte şi alte configuraţii. Prin simţurile corpului astral, Eugen a perceput şi faptul că fiecare cheie emite sunete fascinante care nu există în lumea fizică, mirosuri parfumate şi culori incredibile. Deşi nu sunt prea multe chei prinse în acel inel din lumină, nu le poţi

număra, tot astfel cum nu le poţi percepe forma zimţilor sau configuraţia.

Cel ce ţinea cheile mergea mereu în faţa *Îngerului Gabriel.* În spatele său, la o anumită distanţă, mergea alt Aghiotant, care ţinea mereu arătătorul mâinii drepte ridicat deasupra capului, iar arătătorul mâinii stângi pe lângă corp, în jos, spre pământ. Eugen spune că, de câte ori se opreau, Cel ce ţine arătorul mâinii drepte deasupra capului, indicând cerul şi arătătorul mâinii stângi spre pământ, avea un picior pe apă şi celălalt picior pe uscat. Tot timpul, cei doi însoţitori ai *Îngerului Gabriel* păstrau aceeaşi distanţă şi aceeaşi poziţie în spaţiu, după o logică de neînţeles.

Periplul lui Eugen prin cosmosul spiritual în cadrul turului de informare a durat o perioadă mai îndelungată de timp şi a urmat o logică pe care, parţial, a înţeles-o abia mai târziu. „Geografia" cosmosului spiritual este destul de complicată şi ar necesita volume întregi pentru a o descrie.

Asupra tuturor evenimentelor şi aspectelor tainice ale universului spiritual vom reveni pe larg în cadrul demersurilor noastre viitoare. Deocamdată vom prezenta foarte pe scurt cum a decurs *„începutul muncii de dreapta învăţătură a Fiului Femeii până la terminarea sa în slavă".*

Eugen a parcurs toate palierele concentrice ale cosmosului spiritual, ajutat fiind *de Îngerul Gabriel.* De fiecare dată când ajungea pe câte un palier, era întrebat ce vede. Eugen povestea imediat imaginile care se desfăşurau prin faţa sa. De regulă, răspunsurile sale îl mulţumeau pe *Îngerul Gabriel,* care se declara satisfăcut de răspunsurile primite. În cazul în care *Îngerul Gabriel* nu era mulţumit de răspunsul primit, se repeta experienţa până în momentul în care Eugen dădea răspunsul corect.

Practic, Eugen mergea zilnic, într-un anume loc din lumea materială unde, activându-şi clarvederea, pătrundea în *lumea eterică.* Acolo îl aştepta *Îngerul Gabriel,* care îl lua de mâna şi îl conducea prin palierele cosmosului spiritual, inclusiv în lumea astrală. Toate vizitele păreau că durează zile întregi, dar, în timpul real nu treceau decât câteva minute. În momentul în care *Îngerul Gabriel* îl lua de mână pe Eugen, *părea că lumile pe care le vede vin spre el cu viteză ameţitoare, şi*

nu că el se deplasează prin ele.

Eugen a numărat nouă niveluri principale ale aurei pământului. De la un anumit nivel încolo, Eugen nu a mai putut pătrunde, iar acest fapt s-a datorat nivelului său evolutiv. Din momentul în care entităţile din jurul său au început să-şi piardă forma omenească şi să se prezinte ca nişte jerbe de lumină care strălucesc feeric şi care emit un anumit sunet – deci de la nivelul numit de unii *arhetipal-cauzal,* în care omul se prezintă ca un fel de sunet –, iar acesta este un nivel destul de înalt pentru o entitate omenească. Eugen nu a mai putut avansa. La acel nivel – suntem tentaţi să-l numim chintesenţial – al cosmosului spiritual, forma sa trupească tindea să se dezintegreze. Oricum, Eugen a putut vizita şi cel de-al nouălea nivel al Terrei aurice, locul unde sălăşluieşte **HAUTI, DUMNEZEU**.

În finalul turului de informare prin palierele cosmosului spiritual*, Îngerul Gabriel* i-a spus lui Eugen următoarele cuvinte memorabile:

„Când vei fi şi vei merge, spune doar ceea ce vezi şi multe se vor face. Şi vorba ta aşa să sune, când îi vorbeşti fratelui şi surorii tale. Cei ce stau împrejurul tău sunt mai în putere sau în tărie decât cei ce şi se împotrivesc un timp. Iar cel ce este în tine este mult, mult în iubire şi înţelepciune. De aceea, ce vedeai şi ce vezi stau drepte şi nu se clatină nicicum".

După terminarea acelui tur de informate, Eugen nu a mai fost dus nicăieri pe celelalte niveluri ale cosmosului spiritual, rămânând mereu în limitele *lumii eterice,* unde a continuat să discute cu Veghetorii săi, cu spiritele naturii sau cu alte entităţi care veneau pe acolo.

→ *Cosmos integral şi nivel ortoexistenţial*

Din 1996 şi până în 1999, Eugen a încercat să observe cât mai fidel ceea ce se întâmpla în momentele importante ale vieţii omului: la naştere, la botez, la cununia religioasă, la moarte, care este traiectul omului dincolo de moarte.

Au urmat nenumărate vizite prin mănăstiri, biserici, azile de bătrâni, spitale, unde a încercat să observe ceea ce se întâmplă în

planul eteric. De asemenea, a căutat să înţeleagă ceea ce se petrece în spatele încercărilor şi evenimentelor karmice la care este părtaş omul.

Totodată, Eugen s-a străduit să descifreze ascunsele căi ale destinului oamenilor, învăţând să recunoască implicarea Domnilor Karmei şi a taberelor îngereşti în jocurile destinului pentru fiecare individ în parte.

Vizitarea Terrei aurica, în special a palierului eteric – căci în lumea astrală nu a mai putut pătrunde de la încheierea turului de informare – precum şi cercetarea modului în care evenimentele din lumea fizică se îngemănează cu cele din celelalte paliere ale cosmosului, a născut în Eugen dorinţa de a scrie o carte, în care să povestească cu lux de amănunte ceea ce se vede în *lumea eterică* şi ce învăţături pot trage oamenii din acestea. Ceea ce Eugen a trăit şi văzut în lumile spirituale, dublat de explicaţiile primite de la entităţile care există acolo, vom încerca să reflectăm în cele ce urmează.

De aceea, cititorul trebuie întotdeauna să aibă în vedere faptul că *această carte nu este o carte în care autorul încearcă să prezinte ceea ce crede sau ceea ce îşi imaginează, ci dincolo de toate, este o carte care încearcă să reflecte experienţele cuiva care a transcens lumea materială şi a pătruns într-o altă dimensiune a cosmosului.* Dar, în acest context, devine evident şi faptul că realităţile percepute într-un alt domeniu al realităţii, pe un alt palier al cosmosului spiritual, nu pot fi, pur şi simplu, narate într-o carte fără un efort prealabil de descifrare şi interpretare.

Atunci când încerci să faci o descriere comprehensibilă a realităţii suprasensibile – fie că este vorba despre structura energetică a fiinţei umane, fie că este vorba despre structura unor niveluri ale cosmosului spiritual – te loveşti de o serie de obstacole fireşti. Iar primul obstacol, este *limbajul*

Limbajul omenesc nu este încă capabil de a reflecta cum se cuvine fenomene şi realităţi care se produc pe un alt palier al cosmosului integral. Acest fapt a fost remarcat de toţi marii clarvăzători ai lumii, de la înţeleptul antediluvian *Enoch,* cel care încerca în veacurile de demult să descrie cum arată cosmosul spiritual, aşa numita „Lume de dincolo" – descriere pe care astăzi unii comentatori moderni o interpretează ca reprezentând decolarea sau

aterizarea unei nave extraterestre văzută prin ochii unui primitiv!!! –, profetul *Ezechiel* sau *Ioan,* autorul Apocalipsei, până la autori ce au trăit mai aproape de zilele noastre sau chiar în zilele noastre, precum *Jacob Bohme, Emmanuel Swdendborg, Hellen Blavatsky, Annie Besant, C.W. Leadbeater, Rudolf Steiner* sau *Barbara Ann Brenenen.*

Într-adevăr, limbajul omenesc – creaţie a omului care nu este conştient decât de lumea fizică prin intermediul organelor de simţ – este destul de sărac pentru a exprima fenomene ce se produc la un alt nivel al realităţii decât cel material, iar unele comparaţii sau analogii de care se serveşte oricine vrea să comunice astfel de experienţe clarvăzătoare sunt adeseori considerate naive sau neverosimile.

Oricine încearcă să comunice experienţe sau fenomene care se produc pe un alt nivel al realităţii întâmpină greutăţi în exprimarea şi comunicarea acestora în limbajul omenesc. Dar, chiar şi în acest caz, limbajul sărac nu poate împiedica cunoaşterea reală – chiar dacă parţială – a unui fenomen, indiferent la ce nivel al realităţii se manifestă el.

Autorii acestei cărţi sunt pe deplini conştienţi de faptul că realităţile percepute pe un alt palier al cosmosului spiritual au un grad extrem de mare de complexitate, iar limbajul omenesc, mult prea sărac, nu le poate reda cu fidelitate. Acesta este motivul pentru care autorii acestei cărţi au încercat, pe de-o parte, să adapteze limbajul unui astfel de demers, iar pe de altă parte, atât cât a fost posibil, au folosit limbajul aflat astăzi în uz şi împărtăşit pe scară largă de autorii consacraţi, împrumutând termeni, formulări, sintagme sau expresii devenite uzuale.

Dar, chiar dacă de-a lungul acestei cărţi pot fi întâlnite expresii, formulări sau sintagme consacrate în literatura de specialitate, nu trebuie uitat nicio clipă că toate experienţele descrise în această carte îi aparţin lui Eugen şi că cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri nu face altceva decât să reflecte în scris cât mai coerent posibil, într-un limbaj cât mai adaptat subiectului, anumite experienţe desfăşurate la un alt nivel al realităţii.

Şi, după cum se va putea remarca de-a lungul întregii lucrări, *experienţele şi evenimentele descrise în continuare nu sunt şi nici nu au cum să fie copiate din alte lucrări pentru simplul motiv că cele descrise*

mai departe reprezintă un fapt de cunoaştere aproape unic, care, cel puţin după cunoştinţa noastră, n-a mai fost descris de alţi autori decât, cel mult, simbolic sau filosofic. De aceea, descrierea experienţelor va fi axată asupra *aspectelor concrete,* care nu au cum să fie cunoscute decât direct şi nemijlocit.

Pentru o mai bună înţelegere a celor ce urmează, suntem datori încă de la început să facem câteva precizări generale asupra unor termeni pe care-i vom folosi mai departe.

În primul rând vom folosi termenul de *cosmos spiritual sau cosmos integral* pentru a desemna toate palierele existente în cosmos, din care planul fizic, lumea materială pe care noi o cunoaştem atâta timp cât trăim într-un trup fizic, este doar o mică parte. Considerat din punctul de vedere al unui om care trăieşte în planul fizic – singurul mod din care se poate face o apreciere – se poate spune, *grosso modo,* că, cosmosul integral este format din două aspecte distincte.

Primul aspect al cosmosului integral este format din planul fizic, adică din ceea ce de regulă, printr-un termen generic, a primit numele de *continuumul spaţio-temporal 3 + 1,* adică planul în care noi, oamenii, trăim şi ne ducem existenţa. Noi percepem acest plan prin intermediul organelor de simţ, în stare de veghe, şi îl putem analiza prin intermediul intelectului şi raţiunii. Acest nivel al cosmosului integral reprezintă planul în care ne desfăşuram existenţa în timpul existenţei de spirit încarnat. Acest aspect al cosmosului integral este *nivelul existenţial* al cosmosului.

Al doilea aspect al cosmosului integral, care pentru foarte mulţi oameni este doar o ipoteză – şi este foarte bine că se întâmplă acest lucru, pentru că fiecare lucru trebuie aflat sau experimentat la timpul său – este format dintr-un nivel al realităţii care depăşeşte spectrul perceptiv specific organelor fizice de simţ şi stării de conştienţă specifică veghii. Acest aspect al cosmosului integral poate fi, însă, foarte bine analizat prin intermediul intelectului şi raţiunii. Iar pentru a desemna nivelul realităţii care scapă cercetării normale prin intermediul organelor de simţ, vom utiliza termenul generic de *aspect ortoexistenţial al cosmosului integral.* Nivelul ortoexistenţial poate fi considerat a fi „existenţa din afara universului material". În acelaşi timp, ortoexistenţa este sursa universului material. Nivelul

ortoexistenţial este nivelul imediat superior nivelului existenţial, adică al continuumului spaţio-temporal pe care-l considerăm a fi lumea fizică sau lumea noastră. Pentru a desemna acest aspect al realităţii, de cele mai multe ori, autorii consacraţi au folosit termenul *lumea spirituală.*

Nivelul ortoexistenţial al cosmosului integral este format din mai multe regiuni, lumi sau planuri: *lumea eterică,* lumea *sufletească* sau astrală, lumea spirituală sau lumea cauzal-arhetipală. Toate aceste lumi sau planuri diferite, luate împreună, formează domeniul realităţii care scapă simţurilor omeneşti, fiind situate în afara stărilor de conştiinţă şi de conştienţă pe care oamenii le manifestă în planul fizic existenţial şi care formează ceea ce numim aspectul ortoexistenţial al cosmosului integral.

Datorită faptului că la nivelul ortoexistenţial al lumii există mai multe planuri, paliere sau lumi, distincte între ele, vom considera că fiecare palier sau nivel reprezintă un *salt cuantic* faţă de nivelul imediat anterior. Astfel, vom considera că fiecare plan sau nivel ortoexistenţial este situat pe un nivel cuantic superior decât cel anterior. Astfel, planul sau palierul eteric este situat la nivelul cuantic imediat superior lumii materiale, nivelul astral la nivelul imediat superior nivelului eteric, nivelul spiritual-arhetipal la nivelul cuantic imediat superior nivelului astral şi aşa mai departe. Fiecare plan sau palier poseda propriile sale legi de funcţionare mai mult sau mai puţin diferite de nivelurile anterioare.

Privit din punctul de vedere al lumii în care trăim, al pământului ca planetă materială, nu putem să raportăm experienţele extrasenzorială şi spirituală a lui Eugen decât la limitele planetei Pământ. Astfel tot ce se va spune mai departe despre aspectele ortoexistenţiale nu se referă decât la planeta Pământ, deci la ceea ce am definit anterior a fi *Terra aurica.*

Despre alte planete sau sisteme planetare nu se pot spune prea multe lucruri, opinia unor autori moderni care povestesc în cărţile lor că s-au depalasat pe planete îndepărtate, pe alte sisteme solare sau în alte constelaţii şi că au luat contactul cu civilizaţii extraterestre, pare, cel puţin pentru autorii acestei cărţi, destul de neverosimilă. Respectivii autori ar trebui să cerceteze mai îndeaproape cine sunt de

fapt entităţile cu care iau contact şi care este motivul pentru care li se serveşte o astfel de explicaţie ştiinţifico-fantastică. Mai mult decât atât, respectivii autori ar trebui să nu uite că natura aspectului ortoexistenţial cosmic se revelează şi în funcţie de structura subconştientă a celui ce realizează demersul cognitiv.

Pământul, la fel ca şi fiinţa omeneasca, nu este format numai din „trup" – corpul cosmic geofizic, despre care cunoaştem atâtea lucruri, datorită cercetărilor ştiinţifice absolut necesare în acest moment al demersului cognitiv al umanităţii –, ci şi dintr-un aspect ortoexistenţial. Precum omul are un trup fizic, un corp eteric, un corp astral etc, tot astfel şi planeta pe care locuim posedă un corp eteric, un corp astral, etc. *Ceea ce este sus este jos şi ceea ce este jos este sus,* spune un vechi proverb atribuit lui Hermes.

Astfel, la nivelul pământului, se poate vorbi despre mai multe paliere sau „lumi", fiecare dintre aceste paliere fiind populat de anumite entităţi specifice. Vorbind la modul general, este vorba despre trei mari paliere – paliere care sunt denumite „lumi" de unii cercetători, – *palierul eteric, palierul astral şi palierul spiritual*

Toate aceste lumi sau paliere fac parte din structura aurică a Pământului, a cărei limită este situată, în spaţiul nostru, dincolo de Lună, cam la jumătatea distanţei dintre satelitul nostru natural şi planeta Marte. Toate aceste paliere distincte – eteric, astral, spiritual – formează ceea ce numim *Terra Aurica,* aura planetei Pământ.

Astfel, pentru a înţelege într-un mod corect cele ce vor fi afirmate mai departe, cititorul este rugat să îşi reprezinte planeta Pământ înconjurată de un fel de aură imensa, aură ce se întinde dincolo de satelitul natural al Pământului, Luna, până la jumătatea distanţei dintre satelitul nostru natural şi planetă vecina. Astfel, globul terestru este aşezat în mijlocul unei aure imense la fel cum trupul material al omului este aşezat în mijlocul aurei sale, iar acest sistem vast, care este globul terestru fizic şi aura sa, formează *Terra aurica.*

Planul fizic este suficient de cunoscut pentru a mai vorbi despre el. Despre globul terestru, ştiinţa modernă a furnizat numeroase informaţii, astfel încât aspectele materiale ale globului terestru sunt arhicunoscute încă din clasele primare. Atunci când, din punctul de vedere al unui clarvăzător, vorbeşti despre planul material, nu trebuie

trecută cu vederea *contrapartea eterică a lumii materiale,* care nu este însă o lume sau un plan cuantic în sine, ci doar o *interfaţă* a planului material, în care sunt vizibile contrapărţile eterice ale tuturor obiectelor şi fiinţelor care trăiesc în limitele lumii materiale.

La graniţa planului fizic există o realitate ortoexistenţială complexă, despre care, deocamdată, Eugen nu cunoaşte prea multe lucruri şi, probabil, nici nu este bine să cunoască: este vorba despre *Oceanul gândurilor reziduale.*

Oceanul gândurilor reziduale este un fel de coş de gunoi al gândurilor nefolositoare emanate de fiinţele umane, în care niciun om cu mintea întreagă nu are ce căuta. Oceanul gândurilor reziduale, locul unde se adună, condensată, într-o stare haotică, gândurile nefolositoare ale oamenilor, este ceea ce *Carl Gustav Jung* denumea „inconştient colectiv". În acest loc, oamenii nu prea au de ce să pătrundă, dacă nu vor să înnebunească.

Planul eteric – ceea ce vom denumi *Terra etherică* – este primul palier al cosmosului spiritual, situat imediat după planul material. La fel ca şi planul material, *Lumea etherică* este o lume tridimensională, oarecum asemănătoare lumii materiale. Pentru a ajunge în planul eteric, oamenii trebuie să treacă printr-un fel de *Tunel.*

Palierul eteric este un domeniu al cosmosului spiritual care, de cele mai multe ori, din păcate, a fost ignorat cu desăvârşire, iar când nu a fost pur şi simplu ignorat, a fost prezentat ca fiind neimportant, specificându-se totuşi faptul că în acest domeniu al cosmosului spiritual se afla doar *spiritele naturii,* entităţile care au grijă de natură.

Dincolo de planul eteric, de care o desparte o *Poartă,* dincolo de care se află un fel de apă mare sau de fluviu, se află planul sau *palierul astral.* În terminologia adoptată astăzi de majoritatea cercetătorilor, planul astral a primit numele de *Lumea de dincolo* sau *Lumea astrală.*

În lumea astrală merg *sufletele* decorporate ale oamenilor, după ce trec prin procesul morţii trupeşti. Unii numesc acest domeniu al Terrei aurica prin termenul sanscrit de *Kamaloka,* Lumea dorinţei. Planul astral are, la rândul său, mai multe subplanuri distincte, fiecare dintre aceste subplanuri fiind situat pe un nivel cuantic diferit faţa de cel anterior.

De remarcat, palierul astral este diferit de cel fizic, dar şi de cel

eteric, datorită faptului că la acest nivel lipseşte componenta timp, iar dimensiunile spaţiale sunt diferite de cele ale lumii fizice. După unii comentatori moderni, palierul astral are mai mult de trei dimensiuni spaţiale, dar acest aspect este, deocamdată, discutabil. Oricum, configuraţia spaţio-temporală a astralului este diferită de cea a lumii fizice, asemănându-se oarecum cu caracteristicile spaţio-temporale în care se desfăşoară unele dintre visurile noastre.

Deasupra Lumii astrale – termeni precum „deasupra" sau „superior" trebuie luaţi doar în sens figurativ, limbajul omaenesc, după cum specificam anterior, este incapabil de a descrie în mod corect natura unor aspecte ale cosmosului ortoexistenţial – se află un alt palier al cosmosului spiritual: *palierul cauzal-spiritual.* Despre acest palier există mult prea puţine informaţii, iar natura acestui palier ortoexistenţial este mult prea diferită chiar de natura lumii astrale pentru a putea vorbi despre el în termeni clari, adaptaţi înţelegii omeneşti. În terminologia teozofică de origine hindusă, acest palier a fost denumit *Devachan.*

Efortul nostru în investigarea tainelor Terrei aurice se va desfăşura cu precădere asupra palierului eteric, *Terra eterică,* „specialitatea" lui Eugen şi doar tangenţial asupra palierului astral sau spiritual. Dacă, în literatură apărută în secolul XX, despre palierul astral există destul de multe informaţii, despre palierul eteric există foarte puţine, iar cele care există sunt discutabile.

Această scurtă trecere în revistă cu privire la structura aspectului ortoexistenţial al lumii şi a alcătuirii Terrei aurica nu ar fi însă completă dacă nu am da cuvântul şi Entităţilor din *Lumea eterică.* Astfel, Entităţile din *lumea eterică* vorbesc despre *cele şapte lumi ale creaţiei.*

„La început", afirmă Entităţile din *Lumea eterică,* se află *Sfera nemanifestatului,* Reşedinţa lui **HAUTI** – **HAUTI** fiind numele acordat în *lumea eterică Celui Preaînalt:* **Dumnezeu**.

Sfera nemanifestatului, Palierul (a) cosmic al lui **HAUTI**, nu are un număr în succesiunea de lumi, astfel că nu putem să o numim „prima", ea fiind cu desăvârşire în afara manifestării. Calificativul „prima" desemnează de reguli primul element al unui şir, primul număr raţional sau primul element al unei serii. În acest caz, *Sfera lui*

HAUTI nu poate fi prima, ea fiind în afara manifestării.

Prima lume este ceea care poartă numele de *Lumea manifestării lui* **HAUTI**. Aceasta este *Lumea Divină* – lumea în care se manifestă Divinitatea –, singura lume în care poate fi cunoscut aspectul manifestat al Celui Preaînalt.

A doua lume este *Lumea creaţiei îngerilor,* numită uneori în termeni omeneşti *Lumea spiritelor Virgine, a treia lume* este *Reşedinţa îngerilor, a patra lume* este *Lumea Perfecţiunii* sau Lumea arhetipurilor. În fine, *a cincea lume* este *Lumea stăpânită de Lucifer.* A şasea lume este *Lumea oamenilor de pe planta Pământ* – ceea ce noi numim *Terra Aurica.*

Această clasificare pe care au comunicat-o entităţile din *lumea eterică* poate fi regăsită şi în doctrinele esoterice din lumea oamenilor. Are deocamdată mai puţină importanţă dacă, pentru a desemna aceste lumi, vom folosi diferite terminologii, dacă de exemplu vom folosi terminologia creştină, terminologia ebraică sau terminologia hindusă.

Astfel, *kabbala ebraică* vorbeşte despre Sefiroţi şi despre Arborele vieţii, mai precis despre proiecţia macrocosmică a Arborelui vieţii. *Doctrinele esoterice hinduse* amintesc despre lokasuri: lokasul lui Brahma, lokasul lui Shiva etc. Dar, orice denumire am folosi, valabilă în orice sistem doctrinar, este vorba despre aceleaşi realităţi ortoexistenţiale macrocosmice amintite de entităţile din *Lumea eterică.*

Actualmente, omul trăieşte numai în propria sa lume – lumea materială, fiind conştient doar de sine, dar în viitor, omul se va putea manifesta în şase lumi, iar canalul de contact cu aceste lumi este activarea chakrelor. Actualmente, doar **Iisus Hristos** se poate manifesta în şase lumi.

În viitor, omul va putea, trăind pe pământ, să fie conştient de toate cele şase lumi cosmice, începând cu *Lumea materială terestră* şi terminând cu *Sfera manifestării lui* **Hauti**, adică va urma exemplul lui – **Iisus Hristos**, marele deschizător de drumuri, care este Alfa şi Omega evoluţiei. Dar, pentru aceasta, omul va trebui să se pătrundă pe *Calea deschisă de* **Iisus Hristos**, Calea Iubirii şi să-l cunoască intim, „în inimă" pe **Hristos-Dumnezeu**.

În timpurile viitoare, omul va putea cunoaşte – va fi conştient şi

va trăi efectiv – simultan în toate cele şase planuri cosmice, adică în toate cele şase lumi manifestate. El îi va putea cunoaşte cu adevărat – adică se va identifica auric şi spiritual – pe toţi ceilalţi oameni. De asemenea, omul îi va cunoaşte pe toţi ceilalţi locuitori supraumani ai acestor lumi. În cele din urmă, toţi oamenii îl vor cunoaşte pe **Dumnezeu** – **HAUTI –** prin creaţia Sa. Ultima etapă a evoluţiei umane va semăna cu o fotografie de familie a întregii creaţii care se va regăsi în Creatorul său.

→ *Oceanul gândurilor reziduale*

Terra aurica, aura spirituală a planetei pământ, este un fel de sferă aurică, în mijlocul căreia se găseşte pământul fizic. Pentru început, simplificând lucrurile, trebuie să ne imaginăm globul terestru înconjurat de mai multe sfere aurice concentrice.

Prima sfera concentrică principala este *lumea eterică,* a doua sfera este lumea astrală, iar a treia sferă este lumea spirituală. Celelalte sfere ale Terrei aurica sunt insuficient cunoscute, astfel încât, pentru moment, nu le vom lua în considerare. Oricum, pentru cunoaşterea umană, cele mai importante sunt *lumea eterică* şi lumea astrală.

Firește, fiecare din sferele enumerate anterior este situată pe un anumit palier cosmic, fiind în esenţă o lume în sine. Lumea astrală, la fel ca şi lumea spirituală, are mai multe paliere distincte, structurate ierarhic în funcţie de nivelul evolutiv al entităţilor umane care-şi desfăşoară activitatea acolo. Fiecare palier cosmic, care reprezintă o lume în sine, posedă propriile sale legi de funcţionare şi propriul său cadru spaţio-temporal, diferit de cel cunoscut în lumea fizică.

În jurul lumii fizice se află un fel de *nobodyland,* un „ţinut al nimănui", format din gândurile reziduale ale oamenilor. Practic, acest nobodyland este un fel de înveliş energetic, un fel de manta, unde se adună formele gânduri emise de oameni.

Acest ţinut, care nu este nici *lumea eterică,* nici lumea astrală, trebuie evitat cu grijă, întrucât *formele gânduri* existente acolo – gândurile emise de oameni de-a lungul existenţei planetei – au căpătat o existenţă autonomă şi nu sunt absolut deloc folositoare oamenilor. Dimpotrivă, ele au un efect distructiv asupra celui care, în diferite

împrejurări, pătrunde acolo.

Se pare că, cei care consumă droguri şi au anumite stări „onirice" pătrund în acest palier cosmic care trebuie evitat. Cei care o iau razna – se cred Napoleon, Stalin etc – se conectează mental în acel loc al himerelor. Acest înveliş al globului terestru îl vom numi *Oceanul gândurilor reziduale.* Acesta este de fapt ceea ce Carl Gustav Jung a denumit „inconştientul colectiv".

→ *Contrapartea eterică a lumii materiale*

Eugen se activează pentru a percepe prin cea de-a doua vedere prin presarea unor puncte de pe suprafaţa trupului. Desigur, activarea prin presarea acelor puncte de pe suprafaţa corpului este valabila doar pentru el şi nu pentru toţi oamenii.

În momentul activării celei de-a doua vederi, care se realizează prin presarea punctelor de pe suprafaţa corpului material, Eugen are pentru scurt timp câteva momente de obscuritate totală. Este aceeaşi senzaţie ca şi când ai fi cufundat într-o beznă totală sau când ai închide ochii, strângând puternic pleoapele. Imediat după aceea, apar steluţe luminoase, oarecum asemănătoare acelora care apar în momentul în care te loveşti la cap şi vezi „stele verzi".

La un moment dat, steluţele mai mult sau mai puţin verzi se unesc una cu alta pentru a forma o stea mai mare, strălucitoare. În acel moment, percepţia se centrează chiar în acea stea strălucitoare ce pare să vină cu viteză spre tine, iar în momentul în care strălucirea se calează pe percepţia vizuală, se deschide panorama celei de-a doua vederi. Aceeaşi realitate înconjurătoare este percepută diferit. Pe de-o parte se poate observa lumea materială, iar pe de altă parte încep să se observe din ce în ce mai bine aurele obiectelor şi fiinţelor.

Preţ de câteva zeci de secunde se poate observa foarte bine *contrapartea eterică a lumii materiale,* după care, lumea materială, cât şi contrapartea eterică a acesteia, tind treptat să se estompeze, iar peste imaginea familiară a acesteia se suprapune imaginea unei alte lumi, lume pe care o denumim *lumea eterică. Lumea eterică* are alt decor decât cel care există în lumea materială. Doar contrapartea eterică a lumii materiale reproduce ceea ce există în planul fizic.

Din păcate, tipul de clarvedere al lui Eugen – clarvedere care-l conectează foarte repede la *lumea eterică* – nu permite cercetarea prea îndelungată a contrapărţii eterice a lumii materiale. Contrapartea eterică a lumii materiale se poate vedea foarte scurt timp, nu mai mult de câteva zeci de secunde.

Acest timp se poate prelungi totuşi prin punerea unei pungi de gheaţă pe cap sau între picioare, cam în dreptul chakrei muladhara. Totuşi, această tehnică este dăunătoare sănătăţii: după dezactivare, apar dureri puternice în zona creierului mic, cam în locul unde se uneşte bulbul rahidian cu creierul.

Această primă formă de clarvedere, care durează doar câteva zeci de secunde, am convenit să o denumim *clarvedere infraetherică.* Prin acest tip de clarvedere se poate vedea foarte bine contrapartea aurică a tot ce există în lumea materială. Datorită faptului că se observă numai luminozitatea aurică emanată de tot ce există în lumea materială ea poate fi definită drept o clarvedere „exterioară".

Această luminozitate aurică, perceptibilă prin clarvederea infraetherică, a putut fi fotografiată prin diferite tehnici de fotografiere, în special prin tipul de fotografie denumit astăzi „efectul corona" sau „efectul Kirilian" – numele este dat după cercetătorii cehi care au pus la punct pentru prima oară acest procedeu –, dar poate fi detectată şi de către unii dintre cei care, astăzi, se autonumesc clarvăzători şi care percep numai o interfaţă a aurei fiinţelor şi obiectelor din lumea materială.

Să nu uităm totuşi că radiaţia aurică care se poate percepe prin acest tip de clarvedere *este doar un efect şi nu o cauză.* Într-adevăr, culorile şi luminozitatea aurelor percepute prin acest tip de clarvedere indică caracteristicile principale ale fiinţelor şi obiectelor din lumea materială, dar nu pot pătrunde în esenţa fenomenelor.

În lumea infraetherică, a contrapărţii eterice a lumii materiale, mediul se vede diferit decât în lumea materială, deşi este vorba despre aceleaşi obiecte şi fiinţe.

Astfel, mineralele şi pietrele au diferite străluciri, sunete şi mirosuri. Gresia luminează în verde, marmura – indiferent de culoare în negru, o rocă oarecare în verde, iar diamantul în argintiu. Toate rocile de pe suprafaţa pământului au aceeaşi vechime, dar această

vechime nu pare a fi chiar aşa de mare precum crede geologia modernă.

Privit prin clarvederea infraeterică, pământul luat în palmă are culoarea roşie-cărămizie, iar mirosul este asemănător laptelui fiert proaspăt. Pământul emite continuu un sunet anumit, un fel de *aaa* prelung. Apa are o culoare albă mată şi un miros ce aduce cu mirosul smochinelor. Cerul, privit prin clarvederea infraeterică, are culoare galbenă, iar soarele se vede întotdeauna de culoare verde. Soarele pare mereu un glob verde strălucitor. În infraeteric, nu există însă focul. Flăcările focului nu se văd deloc. Dacă te afli în preajma unei ape curgătoare, cerul reflectă culoarea apei.

Cu totul alta se prezintă însă situaţia când apare *clarvederea eterică.* Prin clarvederea eterică se percepe *lumea eterică,* dar dacă te concentrezi şi devii atent – se poate vedea şi lumea materială, mai precis contrapartea eterică a lumii materiale.

Există o diferenţă de esenţă între modul în care apare lumea materială privită prin intermediul clarvederii infraeterice şi lumea materială văzută prin intermediul clarvederii eterice.

Dacă aplici însă *clarvederea eterică* mediului lumii materiale, iar acest fapt se realizează prin concentrarea specială a atenţiei asupra fiinţelor şi obiectelor materiale, se poate remarca faptul că, dincolo de aura strălucitoare vizibilă prin clarvederea infraeterică, se pot observa un fel de structuri interioare translucide. Acelaşi lucru se poate spune şi despre fiinţa umană.

Dacă prin vederea infraeterică nu se pot vedea decât organele trupului material şi radiaţiile care le înconjoară ca un halou multicolor, prin clarvederea eterică, ca printr-un fel de geam mat, se pot vedea şi formele translucide ale unor structuri aurice care există în interiorul limitelor trupului tuturor fiinţelor.

Pietrele, la rândul lor, în afara aurei care este vizibilă prin clarvederea infraeterică, poseda în interior mai multe învelişuri luminoase – un fel de cămăşi de lumină – care posedă străluciri diferite şi emit radiaţii pe care simţul vechimii le apreciază ca fiind de vechimi diferite. În interior, pietrele prezintă un fel de construcţii de lumină foarte complicate, care se aseamănă cu fagurii de miere. Aceste structuri interioare se văd însă numai prin clarvederea eterică.

Privit tot prin clarvederea eterică, *pământul* are înfăţişarea unui jeleu multicolor, oarecum transparent şi foarte parfumat. Pământul, ca glob cosmic, are o aură de până la un metru înălţime. Atunci când omul calcă pe pământ, aura pământului se tulbură la fel ca şi atunci când calcă într-o baltă. Imediat după trecerea omului, aura pământului revine la starea iniţială. Prin clarvederea eterică, *apa* apare ca un fel de lumină multicoloră, foarte parfumată.

Dacă pui într-un recipient apă şi pământ, de exemplu într-o glastră, din punct de vedere auric se formează un amestec nou, cu alte proprietăţi. Dacă cele două elemente rămân amestecate, se formează un fel de magmă, din care apare alt element important: *focul.*

Modul în care se combină aceste elemente pare să indice faptul ca atât pământul, cât şi apa, s-au format cândva din foc, iar acum sunt reunite în sens invers. Dacă separi din nou cele două elemente, fiecare dintre ele îşi recapătă proprietăţile, iar acest element dispare la fel de straniu precum a apărut. Acest element straniu ce pare a se situa la obârşia elementelor naturale este numit *Hazim* în *lumea eterică,* iar traducerea exactă a termenului este *„respiraţia/arderea care aduce viaţa".*

În limbajul nostru este vorba despre elementul foc. Focul terestru pare să fie cel mai vechi element din lumea materială. Analizând din punct de vedere auric elementele naturii, vechimea elementelor de bază ale naturii pare să fie următoarea: focul, aerul, apa şi pământul.

Ca o paranteză, se poate remarca foarte bine faptul că filosofii antichităţii erau destul de bine informaţi, din moment ce au detectat atât de bine caracteristicile elementelor naturale – focul, pământul, aerul şi apa – încât au fost capabili ca, numai pe baza cercetării lor, să ajungă la constituirea unor doctrine cosmogonice şi teogonice extrem de complexe.

Iar noi, în ziua de astăzi, stăm atât de prost cu înţelegerea lumii încât nu mai suntem capabili nici măcar să remarcăm că filosofii antichităţii – de exemplu un Thales sau un Heraclit – nu se refereau la elementele materiale, ci la cele transfizice, cele care încă pot fi remarcate în lumea infraeterică sau în cea eterică. Dacă lucrările de filosofie modernă sunt de părere că Thales sau Heraclit erau

„materialişti", cum să ne mai mire faptul că Noul Testament este atât de batjocorit, încât este comentat în termenii filmelor SF de calitate îndoielnică sau că **Iisus Hristos** sau Îngerul Gabriel sunt consideraţi extratereştrii care se plimbă în nave spaţiale.

Privind *vegetalele* prin clarvederea infraeterică, aurele lor radiază în diferite nuanţe şi culori. Astfel, văzut prin clarvederea infraeterică, un arţar are nuanţe maronii, plantele din case un fel de gri-crem, iar pomii fructiferi au nuanţe de galben sau roşu-galben. Observaţi tot prin clarvederea infraeterică, unii arbori mai bătrâni – de exemplu teii, nucii, dafinii, sălciile, salcâmii – posedă mai multe straturi aurice. Unele straturi aurice imita într-un fel straturile aurice ale oamenilor.

Privite însă prin clarvederea eterică, plantele posedă în interior mai multe învelişuri luminoase. Cel mai luminos element în interiorul unei plante este un fel de *„suflet",* care are forma unei stele strălucitoare. De regulă, acest *suflet* este situat în locul unde se termină tulpina şi începe prima ramificaţie.

Unii copaci mai bătrâni posedă chiar şi o linie divină, care pare să coboare undeva de foarte sus până în centrul pământului. Această Linie divină are aceeaşi culoare, acelaşi sunet şi acelaşi parfum ca cel al unor entităţi foarte înalte de pe scara fiinţelor din cosmos, care pot fi considerate un fel de şefi ai spiritelor naturii.

Între rădăcină şi prima ramificaţie a crengilor, copacii bătrâni au un fel de globuri luminoase, *„sufletele",* care strălucesc multicolor. Între aceste globuri şi celelalte elemente componente se formează un fel de fire luminoase care pulsează neîncetat. Aceste globuri emit ceva ce s-ar traduce prin dragoste şi prietenie pentru animale sau oameni.

Animalele au o aură oarecum apropiata de cea umană. Privite prin clarvederea infraeterică, animalele posedă mai multe straturi aurice, trei sau patru în funcţie de specie, dar prin clarvederea eterică, animalele posedă şi un fel de sămânţă a *sufletului* individual, care are aspectul unei bile strălucitoare, dar nu atât de strălucitoare ca şi cea a unui om. Şi animalele posedă un *corp astral* şi un *suflet* – de fapt, echivalentele acestor structuri aurice umane –, dar spre deosebire de oameni, la animale *corpul astral* şi *sufletul* sunt contopite, dar separate de *corpul eteric.*

Considerate prin intermediul simţurilor adiacente clarvederii eterice – *vederea, auzul, mirosul şi simţul vechimii* – se poate constata faptul că animalele nu se trag unele din altele ca specie aşa cum consideră ştiinţa modernă. De asemenea, se poate constata că structurile aurice ale animalelor au o vechime ceva mai mare decât cea emisă de trupurile fizice ale oamenilor. Cu alte cuvinte, structurile aurice ale animalelor au apărut în lumea materială înaintea omului.

Unele animale posedă un fel de sigle, la fel ca şi unii oameni, adică un fel de amprente aurice primite de la Entităţile angelice. Aceste animale sunt cele care salvează oamenii de la moarte: de la înec, incendii etc. Probabil unii câini poliţişti sau câinii antrenaţi în căutarea supravieţuitorilor unor cutremure fac parte din această categorie.

La fel ca şi oamenii, în afara instinctelor, animalele au dorinţe şi emoţii, ceea ce înseamnă că posedă un *corp emoţional* destul de bine structurat Culoarea predominantă a *corpului emoţional* a majorităţii animalelor este roşul.

Într-un fel, animalele au aceeaşi culoare a *corpului emoţional* ca şi copilul mic, care încă ascultă de sfaturile părinţilor. Prin clarvederea infraetherică se poate remarca foarte clar faptul că, într-un fel, animalele au aceeaşi rezonanţă aurică – aceeaşi culoare, sunet şi miros – ca şi acei oameni a căror caracteristică principală este ascultarea oarba şi încrederea totală în ceva sau cineva. Aşa cum copiii mici au o încredere oarbă în mamele lor, tot astfel au animalele domestice. Oile, porcii, caprele, vacile, câinii, precum şi delfinii manifestă această caracteristică fundamentală ce este vizibilă la nivelul aurei. În momentul în care oamenii nu se comportă corespunzător şi, mai ales, în momentele în care sunt sacrificate pe altarul consumului cotidian, animalele domenstice par a fi la fel de stupefiate ca şi copiii mici care sunt „trădaţi" de mamele lor.

Prin clarvederea eterică se pot observa toate legăturile aurice dintre elementele ecosistemului terestru. Astfel, clarvăzătorul eteric are parte de o mare surpriză în momentul în care înţelege faptul că animalele fac parte din planul lui **Dumnezeu**, din planul de evoluţie a omului. Ideea biblică a punerii numelui animalelor de către Adam pare a avea alt sens decât cel acordat în mod clasic. În momentul în care Adam a dat nume vieţuitoarelor în Grădina Edenului, umanităţii i s-a

dat în primire efectiv lumea plantelor şi animalelor şi, în consecinţă, este responsabil faţă de ea. Animalele încă îşi respectă contractul împământenit la începutul evoluţiei umanităţii, dar oamenii nu.

Animalele posedă un strat auric exterior care ar putea fi comparat cu mentalul superior al omului, iar din acest strat auric animal răzbate mereu grija pentru om. De când se nasc şi până când mor, animalele au mereu grijă de oameni. De când se nasc şi până când, la finalul unei îndelungate hăituieli, sunt sacrificate în folosul omului, animalele sunt mânate de grija pentru oameni.

Animalele, chiar şi cele mai inofensive – animalele sunt inofensive doar în mintea noastră de fiinţe „superioare" –, pot oricând face rău omului, deşi nu doresc acest lucru. Într-un fel, sunt destul de edificatoare în acest sens – şi mai „reale" decât suntem înclinaţi să credem – acele filme „horrror", în care animale, plante sau insecte aparent inofensive, pe care oamenii le consideră inofensive şi inferioare doar pentru că nu sunt atât de deştepte sau de agresive ca şi ei, devin violente datorită unui motiv sau altul. Ce s-ar întâmpla dacă o furnică, o albină, un purceluş de lapte, o vacă bleagă, o găină proastă sau o căprioară cu ochii umezi ar manifesta dintr-odată capacităţi agresive datorită unor factori exogeni: otrăvirea mediului sau orice fel de poluare. Probabil că savanţii atoatecunoscători ar vorbi imediat despre modificări genetice, iar braţul înarmat al umanităţii ar pune la cale exterminarea masivă a tuturor făpturilor de acest fel.

Stupefiant este mai ales faptul că, din corpul auric al animalelor, care este oarecum asemănător cu mentalul superior al oamenilor, emană culori, mirosuri şi sunete identice cu cele ale unor înalte entităţi cosmice, iar caracteristica lor este una singură: sacrificiul în folosul omului. Acest strat auric al animalelor este asemănător şi cu *corpul mental superior* al unor oameni foarte evoluaţi, oameni care n-ar ucide pentru nimic în lume un animal. Astfel de oameni au drept caracteristică definitorie a fiinţei lor sacrificiul în folosul umanităţii, precum şi înţelegerea planului lui **Dumnezeu** pentru toate fiinţele.

Dacă am face o analiza superficială a fenomenului, am putea spune că, cei aflaţi la începutul scării evolutive se întâlnesc cu cei aflaţi la sfârşitul scării evolutive cosmice. Adevărul este însă altul: oamenii nu sunt integraţi ordinii naturale divine a lumii, pe când animalele

sunt. Abia acei semeni ai noştri care şi-au format deja un corp mental superior şi mai ales un *corp spiritual* clar definit, sunt integraţi ordinii cosmice. Acesta este motivul pentru care, alături de aceşti oameni, animalele se simt în siguranţă. Pe aceşti oameni câinii nu-i latră şi nu-i muşcă, iar noi spunem că acei oameni au sufletul bun.

Adevărul este mult mai crud decât suntem noi înclinaţi să credem: oamenii sunt încă fiinţe decăzute, iar sentimentul superiorităţii, al orgoliului şi al egotismului exacerbat constituie factorii principali ai unei scufundări sigure în ceea ce poate fi mai rău: boala, nefericirea, moartea şi în final, iadul. De regulă, oamenii cred că moartea este cel mai grav lucru, dar s-ar putea să se înşele.

Un alt aspect surprinzător pentru un clarvăzător eteric este însă dialogul permanent al animalelor cu entităţile angelice şi cu spiritele naturii. Animalele percep natural entităţile nonumane din jurul lor şi înţeleg instinctiv ceea ce le spun acestea. La sacrificări de animale, în preajma abatoarelor, vin o grămadă de entităţi nonumane care, auric, încearcă să domolească senzaţiile de spaimă cumplită care emană din animalele sacrificate.

În jurul locurilor de sacrificare apar nori groşi de emoţii generate de spaima morţii, nori care sunt vizibili prin clarvederea eterică. Iar dincolo de norii groşi ai fricii de moarte pe care o manifestă toate fiinţele create de **Dumnezeu**, dar sacrificate de oameni, stă dragostea şi grija permanentă faţă de om.

Între animale, plante – mai ales unele legume – şi oameni se formează conexiuni energetice profunde care asigură stabilitatea ecosistemului terestru. Aceste conexiuni sunt vizibile atât prin clarvederea infraetherică, cât şi prin clarvederea eterică. Dacă este ucis un animal – ce să mai vorbim despre dispariţia unor specii de animale – plantele corespunzătoare lanţului dispar.

În acest sens, au doza lor de adevăr acele superstiţii străvechi, auzite din bătrâni, după care un om este legat pe timpul vieţii sau doar pe timpul anumitor perioade ale vieţii de unele animale sau de unele vegetale.

În vechime se spunea că fiecare om are, undeva, neştiut, un animal – poate un câine, poate altceva – de care este legat, la fel cum are şi un copac. În Munţii Carpaţi, există tradiţia „populară" care spune

că fiecare om are hărăzit de la **Dumnezeu** un brad care este numai al său. Când omul moare, cea mai apropiată ruda merge în munţi şi caută intuitiv bradul frate al defunctului, pe care-l taie, iar din el ciopleşte o cruce. Crucea, în acest sens, este o Coloană a cerului pe care s*ufletul* omului trebuie să o urce.

Tot astfel, *omul este legat de animale,* în special de câini. Un câine aflat în preajma omului, în virtutea aceleiaşi deschideri aurice a animalelor, preia de la stăpân sau de la omul de care este legat auric anumite noxe aurice umane. Oamenii varsă noxele aurice prin intermediul câinilor.

Simpatia oamenilor faţă de animale, în special faţă de câini şi pisici, plimbarea de dimineaţă cu câinele în lesă, poate avea alt temei decât dragostea dezinteresată a omului faţă de câinele său preferat. Inconştient, omul se descarcă de tarele aurice ale unei existenţe defectuoase – noxele aurice acumulate prin superficialitate, orgoliu, goana după înavuţire, sexualitate exacerbată etc care se imprimă destul de urât la nivelul auric –, prin intermediul animalelor. Şi este înspăimântător pentru un clarvăzător eteric atunci când vede un animal bolnav numai datorită influenţelor nefaste primite de la un om.

Locuinţele, clădirile, construcţiile ridicate de oameni reprezintă un alt „punct de atracţie" pentru un clarvăzător. Privite prin *clarvederea infraeterică,* construcţiile ridicate de oameni par învăluite de un fel de pâclă vâscoasă, de culoare gri, cu o grosime de până la cinci metri, în funcţie de numărul de oameni care-şi desfăşoară existenţa acolo.

În dreptul ferestrelor şi uşilor, se adună o mulţime de puncte negre, care de cele mai multe ori par încărcate negativ şi care atrag fulgere din mediu. Aceste puncte sunt de fapt noxele aurice emise de oameni.

Privită prin *clarvederea eterică,* ceaţa gri vâscoasă capătă o culoare verzuie-smarald, iar punctele întunecate de la ferestre şi de la uşi apar ca nişte norişori coloraţi în culori închise, murdare, care emană sunete groase, un fel de huruituri şi mirosuri pestilenţiale. Văzute de foarte aproape, acele punctişoare au forme diverse, destul de puţin plăcute: chipuri groteşti, cu un aspect sinistru, care se strâmba şi scot un fel de onomatopee demne de filmele horror.

Există însă şi ferestre sau uşi ale unor locuinţe care emit culori plăcute, frumoase şi sunete melodioase. La aceste ferestre vin o grămadă de păsărele. Unele păsărele bat cu ciocul în geam şi cer de mâncare, simţind că acolo pot fi îngrijite şi ocrotite. Păsărelele se refac energetic alături de ferestrele luminoase auric.

În general oamenii care se roagă sau practică tehnici de autoîmbunătăţire sunt capabili să facă curăţenie aurică în locuinţele lor sau la locurile lor de muncă, iar în cazul rugăciunii în comun, întreaga clădire beneficiază de protecţia aurică. Desigur, după încheierea rugăciunii, aura clădirilor revine la forma iniţială, uşor îmbunătăţită.

Este foarte surprinzător şi faptul că gemurile de la fererstre sau de la uşi nu se văd nici prin clarvederea infraeterică, nici prin clarvederea eterică. Este ca şi cum geamurile n-ar exista, iar în acele locuri se află un spaţiu gol. Acelaşi lucru este valabil şi pentru oglinzi.

Dintre toate clădirile de pe suprafaţa pământului, *bisericile* par a fi cele mai impunătoare din punct de vedere auric. Din punct de vedere auric, bisericile au însemne unice. Însemnele aurice sunt date la târnosirea bisericii respective.

Exista însă diferenţe notabile între felurite lăcaşuri de cult. Astfel, privite de la distanţă, *bisericile catolice* par a fi învăluite într-un fel de strat auric strălucitor de culoarea metalului topit, în timp ce *bisericile ortodoxe* par a fi învăluite într-un strat auric de culoare argintie. Acest strat auric este format din norişori coloraţi, melodioşi şi foarte parfumaţi la fel cum, uneori, un vârf solitar de munte este învăluit într-un nor ce străluceşte în bătaia soarelui.

În centrul fiecărei biserici – fie ortodoxă, fie catolică – trece un fir de lumină argintie, ca un fel de linie laser, cu o grosime de aproximativ 50 de centimetri. Aceasta este *linia divină* a fiecărei biserici. Această linie se formează la târnosirea bisericii, iar dacă între sfinţirea bisericii şi construcţia ei efectivă trece o perioadă mai lungă de timp, *linia divină* continuă să existe în acel loc.

Practic, la formarea liniei divine a fiecărei biserici concură două energii fundamentale: o energie telurică ce pare a proveni din străfundul pământului şi o energie cosmică ce provine din înalturile cerului. Teologia creştină denumeşte **Duh Sfânt** energia provenită din

înaltul cerului.

Cu adevărat, în Biserici are loc unirea cerului cu pământul şi a lumii cereşti cu lumea oamenilor. În momentul în care se formează complet – deci în cazul unei biserici funcţionale –, *linia divină* devine un fel de conductă de o jumătate de metru lăţime, de culoare aurie, în interiorul căreia clarvederea eterică poate detecta miliarde şi miliarde de steluţe strălucitoare, care se manifestă aidoma unei structuri ADN cosmică, în formă de spirală.

Fiecare biserică are o *Entitate angelică protectoare,* care ocroteşte spiritual lăcaşul de cult. De exemplu, o astfel de entitate are o înălţime de aproximativ 2, 5 metri. După trăsăturile feţei nu pare nici bărbat, nici femeie. Are faţa foarte albă, ovală, buzele cărnoase, nasul foarte fin, ochii mari, căprui, foarte luminoşi, cu gene foarte lungi şi părul negru, cârlionţat. Pe frunte poartă o coroniţă ce pare de foc. Poartă un fel de robă de culoare violetă. Numele în limba eterică al uneia dintre înaltele entităţi care ocroteşte un lăcaş, de cult este HIIDE, adică *„Păzitorul celor năpăstuiţi”.*

În perioadele de vârf ale slujbelor, şi mai ales atunci când vin la biserici mulţi enoriaşi, această entitate angelică devine atât de puternică şi de strălucitoare încât nu o mai poţi privi. Strălucirea sa se poate vedea prin clarvedere eterică de la mai mulţi kilometri. În acele momente, părul, ochii şi gura acestei entităţi angelice par a fi făcute din focul cel mai strălucilor, iar prin vocea sa se aud simultan mai multe voci, de parcă ar vorbi concomitent multe entităţi.

Slujba preoţilor în biserici are rolul de a conecta energiile cereşti, cosmic-spirituale la lumea oamenilor. În momentul în care, după răsăritul soarelui, la prima slujbă a zilei, preotul rosteşte pentru prima oară numere lui **Iisus Hristos**, la nivelul întregii Biserici se formează un fel de halou energetic protector, denumit de noi *plase mesianice.* Biserica însăşi pare ca un fel de cupolă gigantică circumscrisă de plasele mesianice.

Plasele mesianice sunt formate din două straturi distincte: prima plasă are culoarea metalului topit, iar a doua plasă are culoarea argintie. În interiorul plaselor mesianice toate noxele negative emise de oameni se topesc precum se topeşte zăpada sub razele soarelui de primăvara.

Interiorul bisericii este „lucrat" operativ de îngerul bisericii, care proiectează pe fiecare perete un fel de abur multicolor cu o grosime de pană la 10 centimetri. Acest ecran protector auric are rolul de a face posibilă acţiunea benefică a **Duhului Sfânt** care pătrunde în biserică prin *linia divină.*

În general, oamenii cred că o construcţie cum este o biserică poate suporta de la sine, prin efectul materialelor de construcţie, o forţă de o asemenea putere cum este cea a **Duhului Sfânt**, care se manifestă prin *linia divina.* De fapt, construcţia în sine nu reprezintă decât învelişul material al unor energii aurice. Ecranul protector creat de către îngerul bisericii are tocmai rolul de a apropia prin rezonanţă energiile foarte puternice ale **Duhului Sfânt** cu cele ale construcţiei şi cu cele ale oamenilor care stau acolo în timpul slujbelor. Fără acest ecran protector, spunea *Îngerul Gabriel,* orice construcţie s-ar preface în nisip fin.

Privite prin clarvederea eterică, *icoanele şi picturile* de pe pereţii bisericilor sunt formate din mii şi mii de steluţe luminoase care emit culori, sunete şi mirosuri asemănătoare cu cele ale aurei personajului pictat. Acele străluciri par oarecum vii: ele se strâng sau se dilată în funcţie de ceea ce se petrece împrejurul lor. Dacă, de exemplu vine cineva amărât, supărat sau disperat şi plânge sau se roagă în faţa lor, o parte din miile de steluţe strălucitoare, de culori diferite, par că ies din icoane sau picturi şi pătrund în aura omului prin regiunea pieptului, pentru a ieşi prin spate.

În acel moment, instantaneu, entitatea care apare pictată în icoană îşi face apariţia parcă dintr-o altă dimensiune lângă cel care-i cere ajutorul. Omul nu este niciodată singur atunci când se roagă fie la un sfânt, fie la un înger, fie la **Iisus Hristos**, iar impresia de uşurare cu care cei mai mulţi dintre noi pleacă din Biserici nu se datorează unei autosugestii sau unui efect placebo, aşa cum cred unii psihiatri sau psihanalişti, ci pur şi simplu, acţiunii benefice a entităţii cosmice la care se roagă omul. Din păcate, ştiinţa actuală a eliminat din cunoaşterea lumii tocmai esenţialul: activitatea lui **Dumnezeu** şi a Trimişilor Săi în lumea destul de cenuşie a oamenilor sau, mai corect spus, în lumea pe care oamenii au făcut-o să pară cenuşie.

Activitatea preoţilor în Biserici este foarte laborioasă, iar

efectele acţiunilor lor sunt vizibile prin clarvederea eterică. În timpul slujbelor, deasupra capului preoţilor pluteşte energia argintie strălucitoare a **Duhului Sfânt**, iar actele sacramentale şi rituale au efectele lor bine definite.

→ *Tunelul*

Pentru a pătrunde în *Lumea eterică,* Eugen trebuie să străbată un fel de peşteră de forma unui tunel. Este deja foarte cunoscută descrierea multor contemporani care, în cazul unei morţi clinice, come sau leşin, afirmă că părăsesc trupul material trecând printr-un fel de tunel sau horn îngust. Această constatare este la fel de corectă şi pentru un clarvăzător care ia contact cu *lumea eterică* precum şi, după toate probabilităţile, pentru un clarvăzător de tip „astral", care se priveşte în lumea astrală.

De fapt, există nu unul, ci două tuneluri pe care le străbate esenţa umană atunci când, dintr-un motiv sau altul, părăseşte lumea materială şi întregul sistem de condiţionări pe care aceasta o implică. Pentru clarvăzătorul care poate percepe *lumea eterică* există deci două tunele distincte: *un tunel microcosmic şi un tunel macrocosmic.*

Ceea ce contează este însă modul în care omul însuşi este capabil să fie conştient de ceea ce se petrece în acele momente extrem de scurte, în care are loc trecerea dintr-un palier în altul al cosmosului. Trecerea se produce în general foarte repede, astfel încât numai cei care sunt foarte atenţi la ceea ce se petrece pot povesti în cunoştinţă de cauză fenomenele la care au fost martori.

Primul tunel, care se prezintă sub forma unei peşteri, este situat la nivelul microcosmic, adică la nivelul structurii aurice a omului, iar *al doilea tunel* este situat la nivelul macrocosmic, la nivelul Terrei aurica.

În momentul părăsirii acestei lumi – prin *părăsire* înţelegem schimbarea registrului perceptiv al omului – omul însuşi se condensează şi se centrează într-un singur şi unic punct. La părăsirea trupului, conştiinţa şi conştienţa omului se centrează instantaneu pe canalul central, situat de-a lungul coloanei vertebrale, Sushumna, de-a lungul căruia zboară cu o viteză ameţitoare pentru a ieşi printr-un punct oarecare.

Canalul Sushumna este primul tunel prin care omul părăseşte trupul, indiferent dacă este moarte clinică, comă sau leşin profund. Prin acest tunel, omul nu se vede pe sine înveşmântat într-un „corp", ci este doar un punct de conştiinţă şi de conştienţă. Sushumna se aseamănă cu o peşteră gigantică, extrem de lungă, prin care omul, centrat într-un singur punct de conştiinţă şi conştienţă, se deplasează extrem de rapid.

Părăsind prima peşteră sub forma unui tunel interior – Sushumna –, omul pătrunde automat în cea de-a doua, care este situată însă la nivelul marcocosmic al Terrei aurica. De regulă, omul care moare sau care se dedublează nu realizează că este vorba despre două peşteri-tunel şi vorbeşte despre una singură. Există însă o diferenţă importantă, observată probabil de către cei care reuşesc să aibă o asemenea experienţă în mod repetat. Pentru cineva care a trecut de multe ori prin asemenea experienţe – cum este cazul lui Eugen –, este evident faptul că există o diferenţă esenţială – o diferenţă de plan cuantic – între cele două tunele-peşteri.

Dacă în prima peşteră-tunel, omul este condensat la nivelul unui punct de energie chintesenţială, în cea de-a doua peşteră-tunel omul se vede pe sine ca posedând un corp. Este, desigur, vorba despre un corp de lumină. În cea de-a doua peşteră-tunel, omul zboară, cu pletele în vânt, cu o viteză foarte mare.

Există însă diferenţe esenţiale de percepţie între omul care părăseşte definitiv lumea materială, prin moarte, şi cei care o părăsesc doar pentru o perioadă oarecare de timp, prin dedublare în lumea astrală sau eterică, ori în cazurile de moarte clinică. Acest fapt este perfect explicabil dacă ne gândim că, la moarte, se produc anumite procese la nivelul structurilor aurice umane, procese care nu au loc la persoanele care doar voiajează întâmplător sau voluntar în afara trupului material şi a sistemului de referinţă a lumii materiale.

Părăsirea trupului material nu înseamnă numai o simplă „ieşire la aer curat" cum cred unii, ci o operaţiune de mari proporţii în care are loc schimbarea temporară (dedublare, moarte clinică) sau definitivă (moarte) a sistemului de referinţă specific lumii materiale. Voiajul astral, la fel ca şi clarvederea în *lumea eterică,* presupune multe modificări de mare complexitate a sistemului auric uman, implicând

schimbarea radicală a sistemului propriu de reprezentare, înţelegere şi de percepţie a lumii. Se schimbă radical optica, modul de înţelegere al omului, care conştientizează în câteva fracţiuni de secundă mai mult decât a făcut-o de-a lungul unei vieţi întregi.

La întrebarea cum este posibilă trecerea instantaneee de la microcosmos la macrocosmos, Veghetorii contactaţi de Eugen în *lumea eterică* răspund invariabil: *„Fiecare lume are înaintea ei o altă lume mai mare decât ea, (lume) în care se duce, şi în spatele ei o altă lume, mai mică, din care s-au născut amândouă (toate)".*

Ambele peşteri-tunele prin care trece omul cu viteză foarte mare par a avea mii şi mii de kilometri lungime şi mii şi mii de kilometri adâncime. Omul se simte pierdut, iar senzaţia de imensitate îl copleşeşte.

Peştera macrocosmică pare a fi formată din miliarde şi miliarde de pietre strălucitoare. Din pereţi urcă şi coboară mii şi mii de stalactite şi stalagmite gigantice, ce par a măsura zeci de mii de kilometri. Jocurile de lumini multicolore, jerbele de lumină care strălucesc feeric crează o imagine neîntâlnită în lumea materială. Culorile strălucitoare ce emană din stalactite şi stalagmite sunt însoţite de miliarde de melodii, a căror perfecţiune şi frumuseţe este copleşitoare pentru orice fiinţă umană.

Din toate părţile peşterii-tunel emană o luminozitate extrem de dulce, de voluptuoasă. Peştera pare a fi vie şi înzestrată cu inteligenţă şi conştientă. Orice om care pătrunde prin ea simte iubirea profundă care emană de peste tot şi are senzaţia că peştera este o mamă iubitoare care îl protejează şi îl încurajează fără a cere nimic în schimb.

Din loc în loc, toate luminile strălucitoare par a fi absorbite de un fel de vârtejuri gigantice. Din acele vârtejuri se aud mii şi mii de voci. Din unele vârtejuri se aud voci plăcute, voioase, larmă şi voie bună. De multe ori se aud cântece îngereşti, de-o frumuseţe fără seamăn. Aceste vârtejuri emit culori, străluciri şi parfumuri foarte frumoase. Îngerii Veghetori spun că acestea sunt *Porţile* care dauspre *„Locaşul Luminii", „locul unde* **HAUTI** *fabrică ploaia, zăpada, vânturile şi fulgerele".*

Sunt însă şi vârtejuri care emit culori întunecate, din care se aud blesteme, strigăte de mânie, de ajutor, vaiete disperate, plansete.

Aceste din urmă vârtejuri se deschid doar pentru scurt timp. Ele apar mereu în alte locuri.

Voiajul omului prin aceste peşteri tunele nu durează mai mult de 30 de secunde după timpul material, dar cel ce le străbate are senzaţia că au trecut multe ore sau chiar zile. De fiecare dată când străbate această peşteră imensă, clarvăzătorul este fascinat de inteligenţa, înţelepciunea, frumuseţea, iubirea imensă care emană din ea. Şi, deşi pare paradoxal, clarvăzătorul ştie că el este în peşteră şi că peştera este în el.

Peştera tunel are mai multe ieşiri, iar una din aceste ieşiri duce în *lumea eterică.* La acest capăt al peşterii tunel se vede de departe o lumină foarte intensă, iar această lumină foarte intensă este strălucirea *lumii eterice.* O altă ieşire duce, după câte se pare, în Lumea de „dincolo", dar prin această ieşire nu merg decât cei care nu se mai întorc în lumea materială.

2. Lumea eterică

→ *O lume care „coboară".*

Lumea eterică, care apare clarvederii eterice a lui Eugen la capătul tunelului peşteră macrocosmic, este o lume distinctă de planul material, care are un decor propriu: forme de relief asemănătoare celor materiale, vegetaţie şi anumite construcţii care nu au corespondent în lumea fizică. La un moment dat al călătoriei sale prin *lumea eterică,* Eugen a întrebat ce lume este aceea în care se găseşte. Răspunsul a fost prompt: *este o lume care „coboară".*

Prima dată, datorită faptului că răspunsurile primite sunt în limba *akataka,* limba *lumii eterice,* Eugen a înţeles că este vorba despre o lume care „moare". După un timp oarecare, în care a meditat la faptul că acea lume este pe cale de a muri, Eugen şi-a luat inima în dinţi şi a întrebat din nou: de ce această lume este pe cale de a muri? Entitatea căreia i se pusese întrebarea a rămas stupefiată: *cum adică să moară?* a întrebat ea, continuând*: „În cosmos nu moare nimic; ce te face să crezi că această lume va muri?"*

Imediat după aceea, Eugen şi-a dat seama că tradusese în mod

greşit un termen din limba *lumii eterice* şi că, într-adevăr, în cosmosul acesta vast nu moare nimic. Nu era o lume care „moare", ci o lume care „coboară". De fapt, după cum şi-a dat seama mat târziu, chiar şi termenul „coboară" este impropriu, în limba omenească neexistând un termen prin care s-ar putea defini în mod corespunzător această lume.

Nu este vorba nici despre o lume care „moare", nici despre o lume care „coboară", ci despre o lume în adevăratul sens al cuvântului, un palier cosmic paralel, care are la bază, la fel ca şi lumea fizică, anumite legi de funcţionare.

Ştiinţa modernă – în special noile teorii care vorbesc despre cosmosul de tip hologramă sau despre Ordinea înfăşurată şi universul cu „n" dimensiuni – admite existenţa mai multor paliere cosmice, paliere care, de cele mai multe ori, sunt interpretate drept posibile *universuri paralele.* Totuşi, termenul de *univers paralel* nu este întru totul corect, întrucât ideea unui univers paralel ar putea genera ipoteza existenţei unui alt **Dumnezeu**, care să conducă acest univers paralel, ceea ce nu este posibil din niciun punct de vedere: teologic, metafizic sau logic.

Se poate însă vorbi foarte bine despre *existenţa mai multor paliere sau niveluri ontologice ale aceluiaşi univers, creaţie a Unicului* **Dumnezeu,** iar acest aspect este acceptat atât de teologie, de metafizică, cât şi de logica formală. Cu stat mai mult cu cât, indiferent de terminologia folosită de-a lungul timpurilor, ideea structurării universului pe mai multe paliere sau nivele, a fost împărtăşită de toate doctrinele esoterice care au apărut până în prezent, începând de la concepţiile sumerienilor, egiptenilor, hinduşilor, chinezilor pană la subtila teologie creştină sau a altor religii moderne.

„Lumea" percepută de Eugen nu reprezintă un *„univers paralel"*, ci numai unul din multiplele paliere ale unicului univers, creaţie a lui **Dumnezeu**, *iar această lume poate fi cunoscută de foarte mulţi oameni, în condiţiile în care şi-ar dezvolta anumite caracteristici spirituale latente.*

De altfel, de-a lungul vremurilor, mulţi oameni au vizitat aceeaşi palier cosmic căruia noi îi dăm numele de *Lumea eterică,* la fel cum au vizitat şi alte paliere cosmice – cum ar fi de exemplu Lumea astrală –,

în stări critice: accidente, comă, moarte clinică, boală, evenimente petrecute la limita morţii.

Este de la sine înţeles că omul nu poate păstra amintirea stărilor şi evenimentelor petrecute în palierele cosmice paralele celui fizicterestru datorită unui factor ce ţine de structura psihică a fiecărui individ: cenzura existentă între subconştient şi conştient sau ceea ce unii mistici denumesc *Păzitorul pragului.*

Astfel, nu este vorba nici despre o lume care „moare", căci în cosmos nu moare nimic, nici despre o lume care „coboară" în sens spaţial, termenul „a coborî" fiind total impropriu caracteristicilor ontologice ale acestei lumi, căci nu este nimic care să „coboare". De asemenea, nu este vorba nici despre un „univers paralel", ci despre un palier paralel al aceluiaşi univers, în care se manifestă anumite realităţi ontologice de cel mai înalt rang din cosmosul spiritual.

Este o caracteristică generală faptul că, cuvintele limbii eterice sunt intraductibile în limbajul obişnuit al oamenilor, semnificaţia lor scăpând în special datorită faptului că limba omenească a fost coruptă în cel mai înalt grad. Despre un cuvânt din limba eterică, limba *akataka,* se pot scrie pagini întregi fără a-i epuiza semnificaţiile*. „A coborî",* în acest caz, are semnificaţii speciale. *Lumea eterică* este o lume în sine, un palier al cosmosului spiritual în care, datorită unor caracteristici speciale, entităţile cosmice diriguitoare se pot manifesta plenar cu scopul de a-şi îndeplini atribuţiile funcţionale cosmice.

Se ştie că *entităţile diriguitoare cosmice* – ceea ce anticii denumeau Zei, iar creştinii numesc îngeri, Arhangheli, Puteri, Domnii etc – există în forma lor esenţială în palierele superioare ale cosmosului spiritual, acolo unde oamenii nu pot ajunge poate nici în momentul în care şi-au desăvârşit evoluţia terestră. Entităţile diriguitoare cosmice sunt spirite înalte, sublime, care-l ajută pe **Dumnezeu** în procesul manifestării lumii. Ele sunt spirite divine, mult superioare omului, care formează un regn în sine.

Pe nivelul lor de reşedinţă, entităţile diriguitoare cosmice sunt fiinţe necorporale care nu au o formă anumită. Unii mistici de rang înalt le-au perceput de multe ori ca fiind jerbe de lumină strălucitoare, ale căror puteri fiinţiale depăşesc imaginaţia cea mai înflăcărată a omului. Dar, datorită înţeleptei alcătuiri a lumii, aceste înalte entităţi

sunt nevoite *să cOBOARE* din înaltele lor planuri de reşedinţă, de pe palierele chintesenţiale ale cosmosului spiritual, pentru a-şi îndeplini misiunile.

Misiunile cosmice ale acestor înalte entităţi sunt legate de om şi de modul în care omul se manifestă în lumea fizică a pământului. Unii oameni, care se consideră religioşi sau „spiritualişti" îşi imaginează că aceste entităţi înalte îndeplinesc poruncile lui **Dumnezeu** şi îşi desfăşoară atribuţiile funcţionale *direct* din planurile lor chintesenţiale de reşedinţa. Dar acest lucru nu este posibil, iar cei ce cred în mod naiv acest lucru, nu dovedesc altceva decât că nu înţeleg alcătuirea cosmosului spiritual.

Majoritatea autorilor consacraţi care amintesc despre aceste aspecte, aspecte considerate pe bună dreptate taine înalte, vorbesc de regulă în concepte generale, afirmând de exemplu că există entităţi necorporale care veghează asupra bunului mers al cosmosului, inclusiv asupra lumii materiale. Dar, ei vorbesc numai în termeni de maximă generalitate, conceptualizând totul, astfel încât nu mai înţelegi cum de este posibil ca o entitate cosmică să conducă universul dintr-un „univers paralel" aflat undeva în imensitatea cosmosului spiritual.

Acesta este motivul pentru care, în vremurile din urmă, s-a ajuns la o ruptură a oamenilor de cosmosul spiritual şi de înaltele entităţi care-l conduc, considerându-se în mod total nejustificat că înaltele entităţi cunoscute sub numele de îngeri, Arhangheli etc sunt atât de depărtate de oameni şi de lumea materială încât nu mai este cazul să-ţi baţi capul cu astfel de lucruri. De la această tendinţă intelectualistă de conceptualizare şi de generalizare s-a ajuns la un scepticism searbăd care nu face altceva decât să respingă existenţa unor astfel de puteri.

Acelaşi lucru se crede şi despre **Iisus Hristos**, despre care, chiar şi cei care se autodefinesc drept creştini practicanţi, cred că se află mult prea departe de lumea „noastră", cine ştie deasupra cărui nor pufos ce se vede pe cer sau pe cine ştie ce stea îndepărtată, total rupt de oameni şi de nevoile lor.

Se uită însă mult prea uşor faptul că, la fel ca şi cosmosul spiritual, cosmosul material nu ar putea exista nici măcar o fracţiune

de secundă dacă aceste înalte entităţi cosmice nu şi-ar îndepli misiunea de construcţie şi de susţinere a lumii. Omul însuşi nu ar putea exista fără activitatea lor. Cercetând mecanismele de funcţionare ale cosmosului integral, devine evident faptul că aceste înalte entităţi spirituale, pentru a putea menţine cosmosul în stare de funcţionare, nu se pot manifesta direct din palierele spirituale înalte ale cosmosului.

Dumnezeu, în înalta-i înţelepciune, a construit lumea într-un anume fel, iar acest fel nu poate fi încălcat de nimeni, nici chiar de o înaltă entitate spirituală.

Pentru a se putea manifesta şi a-şi îndeplini misiunea, sublimele entităţi diriguitoare sunt obligate să respecte alcătuirea lumii şi legile sale de funcţionare.

Astfel, pentru a se putea îngriji de umanitate şi de lumea fizica, *entităţile diriguitoare cosmice trebuie să cOBOARE, dar cum nu se pot manifesta direct în lumea materială, ele se manifestă într-o lume intermediară, în lumea cea mai apropiată de planul fizic.* Iar această lume este *Lumea eterică* sau, după cum am convenit să o denumim, *Terra eterică.* De aceea, *Terra eterică* este o *lume care COBOARĂ.*

Toate entităţile cosmice, datorită atribuţiilor lor funcţionale de a veghea la bunul mers al cosmosului în ansamblu, sunt obligate să coboare într-un palier inferior palierului lor de origine şi, implicit, să se înveşmânteze temporar într-un corp adecvat acestei lumi.

Şi, întrucât forma standard prin care se pot manifesta toate entităţile spirituale în interiorul Terrei aurica este forma omeneasca – formă creată, după cum stă scris în Biblie, de **Dumnezeu** la începutul creaţiei, *„după chipul şi asemănarea Sa" – atunci toate entităţile care participă la marea operă de creaţie şi de menţinere a lumii nu pot fi „înveşmântate" decât într-o formă omenească.*

Fiecare dintre entităţile diriguitoare care participă la bunul mers al lumii are o înfăţişare de formă umanoidă anumită, prin care se poate manifesta în lumea eterică şi, deci, prin care poate fi cunoscută de oameni.

Entităţile diriguitoare păstrează aceeaşi înfăţişare omenească de-a lungul mileniilor – de fapt mileniile sunt pentru ele precum sunt zilele pentru oameni – astfel încât, aşa cum au fost descrise acum două mii de ani, aşa apar şi în zilele noastre. Chiar şi în zilele noastre, ca

înfăţişare, entităţile diriguitoare arată la fel ca acum două mii de ani, în aceleaşi togi lungi şi sandale împletite.

Acesta este misterul datorită căruia Eugen vede în *Lumea eterică – lumea care COBOARĂ* – numai entităţile diriguitoare cosmice care se manifestă într-o formă omenească. Aceste entităţi se îngrijesc de bunul mers al lumii materiale în ansamblul ei, dar şi de fiecare om în parte, astfel că ele sunt prezente alături de oameni la toate momentele sacre ale existentei cotidiene.

Îngerii Veghetori, Mesagerii, Domnii karmei şi celelalte entităţi care apar în *lumea eterică* sunt entităţi spirituale, înveşmântate în corpuri eterice care, din lumea cea mai apropiată lumii materiale, asistă sau se îngrijesc de evenimentele cele mai diverse din existenţa cotidiană a oamenilor. Altfel, aceste entităţi n-ar putea să-şi îndeplinească caracteristicile fiinţiale şi atribuţiile funcţionale cu care au fost delegate, la începutul Facerii, de însuşi **Dumnezeu***,* Creatorul lumii.

Oamenii au impresia că sunt singuri şi că nu-i vede nimeni atunci când săvârşesc un lucru sau un altul, atunci când săvârşesc un fapt rău, sau, dimpotrivă, atunci când săvârşesc un fapt bun, atunci când blesteamă pe cineva sau, dimpotrivă, atunci când se roagă. Dar cât de mult se înşală! Nimic din ceea ce face omul nu este atât de secret, cum au oamenii impresia. Nimic din ceea ce se petrece în lumea materială nu este necunoscut „dincolo", nici cel mai mic gest, cuvânt sau eveniment. Nu există întâmplări, nu există hazard, totul este alcătuit şi orânduit cu multă atenţie de către entităţile diriguitoare cosmice.

Unii cercetători moderni îşi închipuie că în trecutul planetei, umanitatea a fost vizitată de nave ale unei civilizaţii extraterestre foarte evoluate, iar această idee a fost îmbrăţişată de o mare parte a oamenilor. Dar, din păcate, acei cercetători, promotori ai unui curent denumit *paleoastronautică,* uită faptul, foarte simplu, că Pământul nu este o planetă fără stăpân, în care orice nechemat poate veni îmbarcat în nave extraterestre intergalactice şi poate face ce vrea cu locuitorii planetei sau îi poate educa cum îi trece lui prin minte.

De locuitorii acestei planete are cine să se ocupe, astfel că nu este cazul ca umanitatea să fie educată sau clonată de omuleţii cu ochii

oblici şi pielea violetă proveniţi din stele. De altfel, în aura planetei Pământ, nu poate pătrunde nimeni fără încuviinţarea expresă a Conducătorului ei.

→ *Aspectul general al lumii eterice*

Practic, *lumea eterică* nu are început sau sfârşit, deşi – paradoxal – nu este rotundă precum globul terestru, ci dreaptă. Pătrunzând în *lumea eterică,* poţi merge la nesfârşit numai în linie dreaptă, fără a întâlni ceea ce în lumea terestră se numeşte „curbura pământului".

De fapt, pentru a fi exacţi, *lumea eterică* ar trebui denumită Lumea *sufletelor,* întrucât substanţa-energie din care este formată este identică cu acel element component al fiinţei umane pe care îl denumim *suflet,* element care este distinct de *corpul eteric-vital.*

Lumea eterică nu este o „dublură" a lumii terestre, a continuumului tridimensional, ci este o lume autonomă, care are propriile sale caracteristici, proprietăţi şi legi de funcţionare. *Lumea eterică* nu trebuie confundată cu contrapartea dublurilor eterice ale obiectelor din planul material, astfel încât peisajele din *lumea eterică* nu corespund cu peisajele din lumea materială. Există foarte puţine peisaje sau amplasamente din *lumea eterică* care să corespundă cu cele din lumea materială.

Pe cerul *Lumii eterice* nu se văd nici Soarele, Luna sau stelele. *Cerul* are o culoare verde-albăstruie care nu se modifică niciodată. În *lumea eterică* nu există alternanţa noapte/zi. Există însă o luminozitate difuză, de aceeaşi nuanţă ca şi a cerului, foarte plăcută, chiar veselă, care permite o bună vizibilitate în orice moment.

Scoarţa terestră eterică este încărcată energetic negativ, în timp ce marea majoritate a energiilor exogene ce vin din „cer" sunt încălcate pozitiv. Scoarţa *lumii eterice* se prezintă sub forma unui spectru larg de culori. Aceste culori se modifică neîncetat în funcţie de mai mulţi factori. Dintre aceşti factori, factorii meteorologici au o influenţă foarte mare.

Interacţiunea scoarţei terestre eterice cu omul, cu aura sa şi cu gândurile sale are o importanţă covârşitoare. Mediul eteric se schimbă

în funcţie de nivelul auric uman, de energiile pe care omul le lasă în urma sa. Are desigur importantă dacă printr-un anume loc trece o înmormântare sau o nuntă, dacă omul care trece emite bucurie sau durere, dacă este vesel sau trist.

Când scoarţa terestră nu se află în interacţiune cu omul sau nu este influenţată de condiţii meteorologice deosebite, păstrează culoarea sa „naturală", maron deschis, o culoare asemănătoare argilei proaspete.

La fel cum posedă propria sa culoare, *Pământul are propriul său sunet, dar şi propriul său miros specific.* Pământul, ca planetă, mai precis scoarţa pământului, emite, ca un diapazon uriaş, o notă muzicală care pare diferită de notele perceptibile în lumea materială. Această notă muzicală pare a fi asemănătoare notei *fa* din gama muzicală. Mirosul specific al scoatei terestre, aşa cum este perceput în planul eteric, este un miros asemănător fânului proaspăt cosit şi al florilor de corp.

În momentul în care, din diferite motive, se acţionează sau se interacţionază cu scoarţa *lumii eterice,* sunetul de fond şi mirosul specific se modifică în funcţie de activitatea respectivă. Poluarea şi activităţile umane de toate tipurile au tendinţa de a modifica atât energiile-specifice ale scoarţei terestre, sunetul fundamental, cât şi mirosul.

Atunci când pătrunzi în *lumea eterică* te izbeşte *peisajul.* Din toate părţile te copleşesc mirosuri parfumate. Solul *lumii eterice* este plin de vegetaţie: mii *şi* mii de specii de vegetale, de flori de toate culorile şi de toate formele, care emană parfumuri ameţitoare. *Florile şi arbuştii* emană luminozităţi aurice diferite.

Peste tot sunt arbuşti, cam de mărimea unui om şi pomi fructiferi, de forme şi mărimi diverse. Pomii fructiferi sunt plini de rod bogat. Fructele, care atârnă greu pe crengile pomilor fructiferi, sunt asemănătoare merilor, perilor, cireşelor şi altor fructe care există astăzi în lumea terestră.

Totuşi, aceste fructe sunt diferite de cele actuale. Fructele arborilor fructiferi din *Lumea eterică* par să semene cu cele care existau cândva în lumea terestră, cu mult înainte ca poluarea actuală şi acţiunea oamenilor să le fi modificat structura.

Este posibil ca fructele arborilor şi ale pomilor fructiferi să fi existat cândva pe suprafaţa pământului. Ele sunt, dacă se poate spune aşa, strămoşi ai fructelor actuale. Fructele actuale, mediul vegetal în general, biosistemul terestru, au suferit o transformare radicala în timp, care le-a modificat structura şi înfăţişarea. Modul în care arată mediul vegetal al *lumii eterice* pare să corespundă modului în care arăta cândva lumea terestră, atunci când primii oameni erau în faza copilăriei.

În momentul în care cineva rupe un fruct, acesta creşte la loc foarte repede. Atunci când estre rupt un fruct, din acel loc iese un fel de pastă verde, care se măreşte, se usucă şi crapă, pentru ca în final să se desprindă de ramură şi să cadă pe sol. În locul ei apare însă un nou mugure, care se transformă rapid în fruct. Nici nu apuci să muşti din fruct, că acesta deja a crescut la loc pe ramură. Acesta pare a fi un proces accelerat de coacere a unei plante.

O caracteristică constantă a mediului *Lumii eterice* o reprezintă *pădurile imense,* presărate din loc în loc cu luminişuri. Majoritatea soiurilor de copaci au dimensiuni imense, amintind de copacii gigantici existenţi în erele geologice ale pământului. Trunchiurile copacilor seculari depăşesc de cele mai multe ori 10 de metri în diametru, iar înălţimea lor ajunge până la aproximativ 300 de metri.

Undeva, în depărtare, se pot vedea *munţi înalţi,* cu creste golaşe, roşiatice, ca şi cum ar fi acoperiţi de marmură roşie. De multe ori, munţii din *Lumea eterică* par a fi acoperiţi de vegetaţie abundentă care emană o frumoasă culoare verde închis. Nu poţi urca însă pe munţii *Lumii eterice* pentru simplul motiv că ei nu corespund cu ceea ce există în lumea materială. Pe munţii *lumii eterice* se pot zări, din loc în loc, un fel de cetăţui cu ziduri crenelate, construite din acelaşi material: culoare roşie, din care par să fie făcute crestele şi versanţii golaşi care se pierd în zare.

Printre versanţii munţilor se pot zări, cum şerpuiesc agale, *părăuri şi râuri. Apa* care curge prin râuri şi pâraie, de culoarea smaraldului, este mult mai groasă şi mai fluidă decât cea care există în lumea terestră. Pe fundul apelor se văd pietre roşii, de diferite mărimi.

O altă caracteristica a *lumii eterice* este aceea *că nu există animale,* aşa cum există în lumea terestră. Nu se vede niciun fel de

animal.

Modul în care este alcătuită această lume eterică, atât de strâns legată de subplanul eteric al lumii materiale, dar şi de lumea materială, ne îndeamnă să credem că *aici rezidă un fel de patternuri energetico-informaţionale ale naturii din lumea materială.* Este foarte posibil ca, înainte de apariţia în lumea materială, vegetaţia să fi apărut în *lumea eterică.*

Senzaţia cea mai pregnantă pe care o resimte cel ce pătrunde în această lume este că se află în *paradis.* Actualmente, în *Lumea eterică,* mediul arăta aşa cum fiinţa la începuturi. *Biosistemul vegetal al lumii eterice este asemănător cu Paradisul descris de Biblie.*

Nu scrie nicăieri în Vechiul Testament că Paradisul a fost o realitate strict materială, astfel încât, tot la fel de bine, poate să fie o realitate eterică. Biblia spune numai că, după ce Adam şi Eva au fost izgoniţi din Paradis, acesta a devenit un teritoriu interzis, în care nu se mai poate pătrunde aşa de uşor. Şi, după cum stă scris în Vechiul Testament, în Paradis se mai afla încă Pomul Vieţii, ale cărui fructe aduc nemurirea, şi pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului, ale cărui fructe aduc cunoaşterea. Tot Biblia mai spune că, intrarea în paradis este păzită de un Heruvim cu sabie de foc, care nu lasă pe nimeni, cu excepţia celor purificaţi, să pătrundă înăuntru.

În *lumea eterică* se mai produce un alt fenomen ciudat, care pare mai mult de domeniul basmului sau al fantasticului celui mai neverosimil. În anumite perioade, *din cerul Lumii eterice cade uneori ceva ca un fel de ninsoare, formată dintr-un fel de fulgi mari, roz, foarte parfumaţi ca miros şi dulci la gust.*

Căderea acestei ninsori ciudate, care poate fi gustată, poate fi comparată cu expunerea *Vechiului Testament,* care descrie ieşirea tribului lui Israel, condus de Moise, din Egipt. În Exodul, cap 16, este descrisă hrănirea tribului condus de Moise în deşert, cu ajutorul *manei. „Şi când vorbea Aaron întregii adunări a lui Israel, s-a uitat înspre pustie, şi iată că slava Domnului s-a arătat într-un nor… dimineaţa s-a aşezat un strat gros de rouă în jurul taberei. Când s-a luat rouă aceasta, pe faţa pustiei era ceva mărunt ca nişte grăunţe, mărunt ca bobiţele de gheaţă albă".* Moise le-a explicat că aceasta este *„pâinea pe care v-o dă Dumnezeu ca hrană".*

Constant, la nivelul *lumii eterice* pot fi remarcate *două tipuri principale de energii specifice: o energie ce provine din cer şi o energie ce provine din solul lumii eterice.* Aceste energii asigură vitalitatea organismelor fizice. Ele sunt vizibile ca nişte panglici de lumină sau ca limbile unui foc. Rolul acestor energii se poate remarca cel mai bine în interacţiune cu organismele vii.

Energiile ce provin din solul *lumii eterice* vitalizează rădăcinile plantelor, alimentându-le cu energie telurică. Aceste energii sunt preluate de prima chakră a vegetalului, fie aceasta plantă sau copac, chakrele vegetalelor fiind desigur diferite de cele ale animalelor şi ale omului, având alte roluri şi funcţiuni. La animale şi la oameni, energiile emise de la nivelul scoarţei terestre acţionează asupra chakrei muladhara. Ele au rolul de „împământare" pentru toate fiinţele vii.

La om, una din aceste energii acţionează şi asupra chakrei care se găseşte sub tălpile picioarelor, la aproximativ 30 centimetri, de unde se propagă prin muladhara, până la chakra plexului solar. Această energie are trei culori – roşu, albastru şi verde – ca şi cum ar poseda trei învelişuri.

Energia de culoare roşie este în relaţie cu energia vitală, care are maximum de activitate între orele 7 şi 9 dimineaţa. Energia de culoare albastră acţionează pentru scurgerea toxinelor şi noxelor energetice de la oameni şi animale. Energia de culoare verde are rolul de oxigenare a organismului.

Mai există o energie de culoare argintie, care are rolul de a realiza împământarea cu natura şi cu regnul animal. Ba mai serveşte drept suport energetic pentru comunicarea dintre nivelurile primare de la nivelul lumii vii, precum şi comunicarea cu nivelurile nonumane. În cazul particular al omului, această energie serveşte ca vehicul pentru descântece, legări şi dezlegări de cununii.

La celălalt pol al percepţiei eterice se află *cerul eteric.* Cerul este încărcat cu o energie pozitivă, spre deosebire de pământ care este încărcat negativ. Totuşi, termeni precum pozitiv şi negativ nu trebuie luaţi în sensul absolut, ci numai ca sistem general de referinţă. Termenul negativ nu trebuie luat în sensul de rău, precum termenul pozitiv nu trebuie luat în sensul de bine. Energiile nu trebuie interpretate în sensuri morale, ci trebuie interpretate numai în funcţie

de un sistem de valori bine precizat. Polul pozitiv al unui magnet nu este mai „bun" decât polul, negativ al aceluiaşi magnet. De altfel, nici termenul de energie gravitaţională, care este o energie generată de globul terestru, nu are vreo semnificaţie morală.

Culoarea naturală a cerului eteric, atunci când nu este influenţat de condiţii meteo, este albul transparent. Cerul emite în mod continuu un sunet vag, asemănător bâzâitului unui transformator prin care trece un curent electric cu o tensiune foarte mare. Mirosul degajat de cer este un miros difuz de „aer curat", miros identic cu cel perceput de un scafandru conectat la un tub de oxigen.

Din cer pătrund în lumea terestră energii variate, care par să aibă scopuri bine precizate şi emit sunete, culori şi mirosuri specifice, astfel încât pot fi recunoscute destul de uşor. Cele mai multe energii cosmice exogene acţionează la nivelul aurei omeneşti, având rolul de a încărca principalele structuri energetice ale acestuia. Energiile cosmice exogene sunt complementare energiilor emise de globul terestru, acţionând în special asupra părţii superioare a aurei.

Principala energie cosmică manifestată în *lumea eterică,* în special la nivelul atmosferei, este o energie care apare ca o luminozitate lăptoasa, emite un miros de vanilie şi un sunet asemănător celui emis de un flaut.

Există şi al doilea tip important de *energie de origine cosmică* care se vanifestă în aura umană. Ea pare să se manifeste între porţiunea aurei umane cuprinsă între plexul solar şi ultimul centru energetic situat cam la 30 de centimetri deasupra capului. Atunci când se manifestă, această energie emite sunete asemănătoare arcuşului de vioară, un miros ca de liliac şi o frumoasă culoare roz deschis. Principalul rol al acestei energii este de legătură între aura oamenească şi cer.

Există însă o energie foarte importantă care provine dintr-o dimensiune superioară a cosmosului spiritual, deoarece apare în *lumea eterică* de nicăieri.

Unele tratate de mistică creştină identifică această energie foarte înaltă cu *Duhul Sfânt.* Această energie are rolul de amplificator sau stimulent pentru aura omului. Ea vindecă sau amplifică aura umană. Are o culoare roşie extrem de strălucitoare şi emite un miros

de trandafiri, ceva asemănător dulceţei de trandafiri.

Când se manifestă asupra aurei, privitorul observă cum această energie pătrunde prin sahasrara, chakra din creştetul capului ca nişte limbi de foc. Se poate observa foarte des în aşezările monahale. Ea se manifestă cu cea mai mare intensitate şi acuitate în cazul rugăciunilor practicate în grup, mai ales dacă numărul de membri depăşeşte două-trei persoane.

În *lumea eterică* poate fi observat prin clarvedere *şi un alt tip de energie,* care are o culoare neagră, un miros de putrefacţie şi are o influenţă distructivă asupra aurei umane. În momentul în care omul desfăşoară o activitate contrară legilor cosmice şi Ordinii Lumii, această energie de culoare neagră se declanşează automat, repercutându-se asupra omului printr-o fulgerare sau flamă de scurtă durată. Atunci când acţionează această energie, înţelepciunea populară spune că „te trăsneşte Dumnezeu".

În *lumea eterică* nu există niciun fel de animale, în schimb există multe entităţi nonumane, unele superioare omului, altele aflate pe o altă spiră evolutivă, care se manifestă în forme omeneşti sau în forme apropiate de cele omeneşti.

Pentru un clarvăzător, care este cât de cât familiarizat cu aura omului, este evident că entităţile non-umane care se manifestă în *lumea eterică* nu sunt oameni defuncţi, iar aceasta se observă foarte clar analizând caracteristicilor aurice pe care le prezintă. Oamenii defuncţi există în palierul astral şi, într-o anumită măsură, în palierul spiritual. Dar, efectiv, locuitorii de drept ai acestei lumi care „coboară" sunt o categorie aparte de entităţi, denumite spirite ale naturii.

3. Locuitorii lumii eterice: spiritele naturii

Despre spiritele naturii s-au spus, de-a lungul timpului, destul de multe lucruri. *Spiritele naturii* pot fi considerate entităţi nonumane, situate pe o altă spiră evolutivă decât oamenii. De cele mai multe ori, spiritele naturii au înfăţişări umanoide sau combinaţii bizare care amintesc de personajele basmelor.

Misiunea principală a Spiritelor naturii este de a avea grijă de tot ce noi numim natură. Fiecare pădure, luminiş, fiecare baltă, pârâu,

râu sau fluviu din lumea materială este supravegheat de câte un spirit al naturii. De fapt, termenul a supraveghea este total impropriu: spiritele naturii *sunt* acele luminişuri, păduri, râuri sau fluvii. Ele par a se materializa efectiv din mediul natural de care răspund.

Imediat după ceremonia de investire*, Îngerul Gabriel* i-a permis lui Eugen să intre în contact cu spiritele naturii – ceea ce spiritele naturii au făcut cu multă plăcere, considerându-l de atunci pe Eugen ca pe unul de-al casei. Totodată. *Îngerul Gabriel* l-a povăţuit pe Eugen să le întrebe *„care este rostul lor în învăţătura fiului femeii, care este şi a lor".* De altfel, spiritele naturii sunt foarte prietenoase şi vesele. Ele posedă o înţelepciune străveche.

De departe, spiritele naturii, prin stilul lor de a se comporta sunt cele mai fascinante entităţi care pot fi întâlnite în *lumea eterică.* Le plac foarte mult copiii, care le văd instinctiv până la o anumită vârstă, cu care se joacă adesea în curtea casei, mai ales în mediul natural, la ţară sau în parcuri.

Spiritelor naturii le plac şi oamenii adulţi, cu condiţia ca aceştia să miroase frumos (aici nu este vorba despre mirosul emanat de deodorant sau de parfum), să fie buni la *suflet* şi să nu taie copacii sau să nu aducă sticăciuni naturii, de care ei răspund în faţa Creatorului. Dar, cum de regulă adulţii miros urât datorită faptului că sunt consumatori de carne „moartă", de alcool sau de tutun şi au aura schimonosită de pasiuni învolburate, preferă să stea departe de ei.

Şeful principal al spiritelor naturii este *Spiritul Pământului.* Spiritul Pământului este o entitate foarte puternică, care se manifestă având înfăţişare feminină, de dimensiuni impresionante: aproximativ 30 – 40 de metri înălţime, adică cam cât un bloc turn de zece etaje. De regulă, înfăţişarea Spiritului pământului se formează din elementele mediului. Mii de steluţe multicolore se adună din pământ, aer, apă, vegetaţie, pentru a înfăţişa splendida înfăţişare feminină a Spiritului pământului. Este demn de remarcat faptul că Spiritul Pământului apare mereu cu o altă înfăţişare şi cu un alt veşmânt.

Spiritul pământului este mama tuturor creaturilor şi a formelor de viaţă care trăiesc pe pământ. În ultimul timp, pare din ce în ce mai îndurerată, probabil datorită modului în care oamenii au înţeles să distrugă mediul ecologic. Orice distrugere a ecosistemului natural

terestru înseamnă o mare suferinţă pentru Mama tuturor, Spiritul Pământului. Vechii greci au denumit-o Geea sau Glia.

Spiritele naturii au de cele mai multe ori forme care, pentru mintea noastră omenească, sunt foarte bizare. *Formele uneori bizare ale spiritelor naturii* nu trebuie să înşele sau să înspăimânte pe nimeni. Natura lor interioară este foarte paşnică şi au o bunătate specifică naturii, care nu răneşte şi nu deranjează pe nimeni. Prin felul lor de a fi, seamănă mult cu nişte copii puşi mereu pe şotii, în pofida vechimii lor evidente.

Sunt mereu binevoitori, deşi în comparaţie cu oamenii, nu au o „inteligenţă" sclipitoare, artificial dobândită prin cunoaştere. Inteligenţa şi înţelepciunea lor nativă este cea a naturii întregi, care ştie singură când să crească, când să înflorească, când să producă rodul. De fapt, chiar spiritele naturii sunt responsabile pentru tot ce se petrece în natură: creşterea ierbii, a copacilor, a fenomenelor meteorologice etc.

Spiritele naturii sunt structurate în *Ierarhii,* în funcţie de îndatoririle pe care le au. Există spirite ale naturii ale focului, ale pământului, ale apei şi ale aerului. Există, de asemenea, spirite ale naturii specifice *lumii eterice,* ale „eterului" – ca element cosmic. Ele au primit chiar diferite denumiri, în funcţie de elementul în care se manifesta. Astfel, chiar şi creştinismul „cosmic" popular, rezultat al simbiozei dintre creştinismul dogmatic promovat de Biserică şi reminiscenţele vechilor culte „păgâne" ancestrale, care a înflorit în mediul rural în Evul Mediu, le-a conferit diferite denumiri.

În Evul Mediu, spiritele naturii au fost denumite în funcţie de domeniul în care-şi desfăşoară activitatea: spiritele naturii care acţionează în elementul pământ au primit numele de *gnomi,* cele care acţionează în elementul aer au primit numele de *silfe,* cele care acţionează în elementul foc su primit numele de *salamandre,* cele care acţionează în elementul apă au primit numele de *ondine.*

Gnomii, spiritele naturii care se manifestă în elementul *pământ,* au înfăţişarea unor pitici bondoci şi bonomi. Gnomii pot fi întâlniţi în mine sau în apropierea locurilor unde se fac excavaţii. Mulţi gnomi au forme oarecum animaliere sau amestecuri bizare între elemente umanoide şi elemente animaliere. Unii dintre ei, un fel de pitici, au

picioare de ţap sau urechi asemănătoare măgarilor, structurate pe trupuri vag umanoide.

Silfele, spiritele naturii care se manifestă în elementul *aer,* au înfăţişarea unor făpturi feminine înaripate, delicate şi extrem de frumoase. De altfel, silfele, datorită delicateţii şi frumuseţii lor, precum şi faptului că posedă aripi transparente, ca de libelulă, şi pot zbura prin aer, au fost de multe ori confundate cu îngerii. Mulţi oameni, văzându-le în diferite condiţii, au fost convinşi că au văzut îngeri, când de fapt erau numai spirite ale naturii care se manifestă în aer. În *lumea eterică,* îngerii nu au aripi.

Salamandrele, spiritele naturii care se manifestă în elementul *foc* au formele cele mai ciudate, dar şi cele mai nonumane, datorită mediului în care se manifestă. Forma lor, vag umanoidă, este formată din limbi de foc.

Ondinele, spiritele apelor, se formează aproape instantaneu, ca şi cum ar fi formate din mii şi mii de picături de apă. Trupurile lor sunt formate din mii de stropi cristalini.

Spiritele naturii *ale vegetaţiei* se manifestă în mediul lor natural, având grijă de tot ce înseamnă natura: păduri, copaci, oaze, văi, flori, iarbă, arbuşti etc. Formele lor sunt din cele mai pitoreşti, semănând gestul de bine cu personajele descrise de basme şi legende populare.

Există anumite spirite ale naturii care *îndeplinesc anumite misiuni sau activităţi alături de om.* Nu este însă foarte clar dacă într-adevăr fac parte din categoria largă a spiritelor naturii, dar, oricum rolul lor principal pare a fi legat de existenţa întrupată a omului. Aceste entităţi sunt mai degrabă un fel de intermediari între oameni şi Puterile cosmice. La fel ca şi spiritele naturii descrise anterior, ele sunt subordonate Spiritului Pământului. Dintre acestea, cele mai importante sunt cele care sunt prezente la *naştere, la botez, la cununii,* sau la *„transmutarea", prin moarte,* a omului în alte lumi. În înţelepciunea populară ele au primit diferite denumiri: *ursitori sau ursitoare, cântăreţi, urători* etc. Aceste entităţi sunt prezente la anumite evenimente ce ţin de existenta materială a omului, marcând evenimentele importante prin anumite ritualuri specifice, care se manifestă în special prin aporturi de energie cosmică aduse oamenilor.

O dată sau, poate, de mai multe ori pe an au loc anumite

ritualuri specifice, la care participă o mare mulţime a spiritelor naturii de toate tipurile. Uneori se reunesc numai Şefii principali ai elementelor naturii, spiritele naturii conducătoare. Ele săvârşesc un anumit ritual şi, lucru foarte probabil, discută situaţia „regatelor" lor, în condiţiile unei agresiuni fără precedent a umanităţii asupra naturii.

Există multe locuri predilecte unde se adună conducătorii spiritelor naturii la aceste „convenţii" anuale. Unul din aceste locuri este situat undeva între Babele de pe Bucegi şi Vârful Omul, acolo unde, în antichitate, se spunea că este situat „Buricul Pământului", sau Centrul lumii. De altfel, cei din antichilate au denumit un munte apropiat prin termenul Caraiman, adică Cerus Magnus, Marele Cer.

Există însă şi *spirite ale naturii „căzute", rebele sau excomunicate.* În limba *lumii eterice* sunt denumite *Lore.* Ele continuă să-şi ducă existenţa în *lumea eterică,* dar nu mai au niciun fel de prerogative sau de funcţii de îndeplinit.

Aceste spirite ale naturii căzute sau mai corect spus răzvrătite, au fost cândva, în epocile anterioare, protagonistele a ceea ce spiritele naturii numesc „al doilea război al cerului". După plecarea sau după retragerea Zeilor adevăraţi, o parte a spiritelor naturii, descoperind gustul puterii, s-au substituit fraudulos adevăraţilor Zei. Posedând puteri specifice rangului şi funcţiei îndeplinite în planul eteric, ele şi-au atribuit anumite merite şi, în schimbul unor ajutoare facile pe care le acordau oamenilor, au vrut să fie adulate şi venerate de oameni.

Începând din evul mediu, spiritele naturii au devenit personaje de basme sau de legende, acesta fiind singurul mijloc prin care amintirea lor mai putea fi perpetuată în epoca intelectului, a oamenilor superdocţi şi superdeştepţi, care nu mai cred în nimic, pentru care lumea este formată doar din ceea ce cade sub incidenţa simţurilor şi care măsoară şi cântăresc totul numai după logica formală.

Basmele îndrăgite de copii nu sunt chiar „poveşti de adormit copiii", ci au o mare doză de adevăr. Basmele sunt naraţiuni bazate pe fapte, evenimente reale şi entităţi care există în *Lumea eterică.* Basmele sunt rezultatul unui anumit tip de cunoaştere paranormală.

Este foarte probabil ca marii creatori de mituri, rapsozii populari, barzii, poeţii, să fi posedat capacităţi spirituale sau paranormale native. Ei n-au inventat nimic, ci au redat ceea ce au văzut

în aceste planuri ale universului spiritual Evenimentele descrise de basme au avut într-adevăr loc, dar nu în palierul material ci în *lumea eterică.*

Marii povestitori ai lumii, rapsozii populari din toate timpurile, cei de talia fraţilor Grimm, a lui H.C. Andersen sau a lui Ion Creangă cunoşteau mai multe decât lasă să se înţeleagă poveştile lor, care astăzi nu mai sunt citite decât de copii deşi nici adulţii nu sunt chiar atât de mari precum cred, pentru a le lăsa la o parte.

Cele mai multe personaje din basme, îndrăgite de copii, sunt spirite ale naturii şi alte entităţi ale *lumii eterice* care au fost observate de persoane dotate nativ cu capacităţi paranormale. Personaje precum Albă ca Zăpada, cei şapte pitici, Feţi frumoşi, Ilene Cosânzene, Zmei, Muma pădurii, Frumoasa din pădurea adormită etc sunt entităţi reale, care există în palierul eteric.

Copiii de vârste preşcolare sunt teribil de îndrăgostiţi de basme, datoriţi în special, faptului că simt intuitiv că există o mare doză de adevăr ascunsă printre rândurile acestora. Pe de altă parte, mulţi copii pot avea inconştient unele flashuri cognitive cu privire la *Lumea eterică.* Copiii posedă uneori o formă de clarvedere spontană nativă. Ei ştiu intuitiv ce este adevărat sau fals mai bine decât adulţii, care sunt corupţi de aspectul material al existenţei cotidiene. Practic, sunt foarte puţini copiii, care, în perioada primei copilării, nu percep uneori spirite ale naturii, pitici, Ilene Cosânzene, Feţi Frumoşi.

Numai copiii crescuţi în mijlocul marilor oraşe, adevărate cazemate de beton armat, în care spiritele naturii nu prea se aventurează datorită noxelor negative care emană din ele, nu au habar despre acest paradis pierdut al copilăriei. Dar, în timpurile trecute, nu mai departe de acum cincizeci, şaptezeci de ani, când nu existau atâtea noxe de toate felurile, copiii aveau în mod curent astfel de percepţii spontane.

Părinţii ţin însă cu tot dinadinsul să le anihileze această percepţie înnăscută şi să le atrofieze. Dacă copiii povestesc despre noii lor prieteni de joacă pe care nu-i vede nimeni, părinţi dau fuga la medicul psihiatru – una dintre cele mai sinistre forme de manifestare a ordinii atotstăpânitoare a adulţilor; distrugătorul de conştiinţe în forma sa cea mai pură –, care încearcă să-i convingă că ceea ce au ei

impresia că văd, nu reprezintă decât produsul imaginaţiei.

Nu de puţine ori, copiii sunt certaţi când povestesc despre prietenii lor de joaca invizibili, nu mai sunt lăsaţi să meargă la joacă sau chiar li se aplică pedepse corporale. Drept urmare, ascund aceste aspecte, poate cele mai frumoase ale copilăriei, şi în acelaşi timp învaţă, cu largul concurs al părinţilor, să mintă şi să se prefacă. Astfel, cu timpul, pierd capacitatea înnăscută de a percepe flashurile informaţionale din *lumea eterică.*

În momentul în care, în jurul vârstei de şapte ani, se încheie procesul de formare şi de structurare a *corpului eteric,* forma nativ-instinctivă de clarvedere spontană dispare de la sine. Acela este momentul în care puritatea copiilor se duce pe apa sâmbetei, în care copilăria ia sfârşit în mod brusc, în care copilul începe să meargă la şcoală şi învaţă că nu barza l-a adus pe lume, că nu există Moş Crăciun sau Făt Frumos.

Din acest moment, copii învaţă că trebuie să se comporte după anumite norme create de adulţi, că trebuie să mintă şi să se prefacă pentru a supravieţui, că trebuie să fie în concurenţă cu alţii pentru a trăi bine şi că, uneori, trebuie să facă mormane de cadavre pentru a se situa în vârful piramidei sociale. Cu alte cuvinte, copiilor li se „deschid ochii" pentru a percepe „realitatea", sărmana realitate a adulţilor pervertiţi, aceea de a fi cu picioarele pe pământ.

În afara spiritelor naturii, în *lumea eterică* pot fi întâlnite foarte multe alte *entităţi, entităţi umane sau, cel mai adesea, nonumane.* De obicei, aceste entităţi sunt în trecere sau îndeplinesc anumite activităţi temporare în *lumea eterică,* şi de aceea nu pot fi considerate locuitori de baştină ai acestei lumi.

Majoritatea dintre entităţile umane sau nonumane, care pot fi întâlnite în această lume, pătrund prin anumite Porţi, îşi îndeplinesc misiunea, după care dispar pe unde au venit.

4. *Porţile*

Termenul de *Poartă,* pe care-l vom folosi în cele ce urmează, este mai degrabă un termen metafizic şi are prea puţine în comun cu termenul obişnuit de poartă, care se foloseşte în limbajul curent.

Întrebuinţarea acestui termen nu este însă nouă, el a fost folosit de vechii egipteni, de vechii celţi, dar şi de tradiţia esoterica modernă.

O *poartă,* în sens metafizic, este un *pasaj de trecere,* prin care entităţile dintr-o lume sau, mai corect spus, dintr-un anumit palier existenţial pot trece în alt palier existenţial. Există porţi de trecere între planurile sau palierele din interiorul Terrei aurica, de exemplu din planul astral în planul eteric, dar există şi porţi în care se pătrunde din afara aurei pământului în interiorul ei.

Putem compara aura globului terestru cu un imens balon, în mijlocul căruia este situat pământul fizic. Cum aura pământului, care este în esenţă un fel de lume închisă, trebuie să comunice cu exteriorul, ea are porţi prin care comunică cu exteriorul.

La limita exterioară a Terrei aurica există două *Porţi* principale: *o Poartă* prin care se pătrunde în interiorul aurei pământului şi o *Poartă* prin care se poate ieşi din aura pământului. Cele două Porţi principale sunt situate la antipozi. O Poartă poate fi denumită Alfa, iar cealaltă Poartă, Omega. Ele sunt, dacă se poate spune astfel, începutul şi sfârşitul sistemului auric terestru.

Pe de altă parte, însă, porţile de la nivelul auric nu pot fi asemănate cu porţile sau cu uşile unei case, care sunt situate în locuri fixe. Una din caracteristicile structurii aurice terestre este aceea că Porţile se pot forma instantaneu în orice loc de pe suprafaţa sa. Termeni precum porţi sau suprafaţă sunt desigur improprii, deoarece la nivelul auric nu se poate vorbi despre spaţiu în sensul terestru, la fel cum nu se poate vorbi despre timp.

O altă caracteristică extrem de importantă este şi aceea că, elementele componente ale aurei terestre nu pot fi definite caracterial în termeni strict tehnici, ci doar raportate la senzaţiile care sunt provocate subiectului cunoscător: culori, sunete, mirosuri, senzaţii etc.

La marginile sale, Terra aurica este învelită cu un fel de membrană protectoare, prin care nu poate pătrunde niciun fel de entitate aflată în afara acesteia. În aura terestră nu poate intra niciun venetic, cu atât mai puţin un extraterestru într-o navă spaţială, aşa cum cred unii dintre contemporanii noştri. În aura terestră se poate pătrunde printr-o singură intrare, intrare pe care am convenit să o numim Poarta Alfa. La polul opus al Porţii Alfa se află Poarta Omega,

locul prin care se părăseşte Terra aurica.

Pentru a pătrunde în Terra aurica, sfera aurică în centrul căreia se află globul terestru, entităţile vizitatoare trebuie să treacă prin Poarta Alfa, iar pentru a pleca trebuie să treacă prin Poarta Omega. Altă cale de a părăsi Terra aurica nu există. Cele două uşi se află în poziţii opuse, iar prin poziţie opusă nu se înţelege o poziţie spaţială, ci o poziţie ortoexistenţială şi ontologică.

În *lumea eterică,* oamenii sunt numiţi prin apelaţia *fiii femeii.* Practic, atunci când au avenit în Terra aurica, toţi oamenii au intrat prin Poarta Alfa. De-a lungul unui traseu lung şi anevoios, oamenii se vor căli şi maturiza treptat prin procesul evolutiv care se desfăşoară în Terra aurica, la şcoala vieţii. Parcursul evolutiv al umanităţii începe în punctul Alfa şi se termină în punctul Omega.

În lumea eterică se pătrunde sau se iese tot prin intermediul Porţilor. Din *lumea eterică,* prin intermediul Porţilor – funcţional, poarta este un pasaj de trecere dintr-un loc în altul – se pătrunde în alte lumi ale cosmosului spiritual. Porţile reprezintă doar elementul de trecere de pe un palier pe altul.

În lumea eterică există două tipuri principale de Porţi: Poarta 1 şi Poarta 2. Prin *Poarta 1* se poate pătrunde în Lumea astrală, Lumea de „dincolo" cum îi spun unii, locul unde merg *sufletele* oamenilor defuncţi. Prin *Poarta 2* se poate pătrunde într-o lume unde *sufletele* umane nu prea au ce căuta. Pe fiecare dintre aceste două tipuri de Porţi, pătrund entităţi care sunt în deplină rezonanţă cu planul propriu, dar şi cu natura energetică a Porţii.

Porţile sunt *deschiderile naturale* ale *lumii eterice.* Porţile se formează instantaneu, din elementele naturii eterice. Ele apar ca un fel de perdele multicolore, care emană un parfum aparte. După câte se pare, Porţile au şi un anumit rol profilactic: ele nu permit entităţilor neavenite, provenite din alte planuri ale cosmosului spiritual, să pătrundă în lumile în care nu au ce căuta, nefiind în rezonanţă vibratorie cu ele. Este posibil ca multe entităţi umane sau nonumane, eterice, astrale sau de alte categorii să dorească să pătrundă prin porţi, dar să fie oprite de structura energetică a porţii ca de o barieră naturală.

Poarta 1 arată ca un fel de supapă, care se formează din natură.

În momentul formării şi pe toată durata existenţei porţii se aude nota „mi”, ca şi cum cineva ar sufla printr-un flaut. Înălţimea porţii este de aproximativ 4 metri. Procesul de formare are loc de jos în sus, pornind de la elementul pământ, în special de la elementul mineral.

Se pare că la procesul de formare instantaneu al unei porţi iau parte spirite ale naturii care ţin de elementul pământ. Atunci când se formează Poarta 1, pare că energia fluidică se prelinge dinspre pământ, deci din elementul pământ, amestecându-se cu elementul mineral (rocă), ca un fel de limbi roşiatice şi cărămizii, foarte intense. Concomitent se aud voci şi zgomote stranii, ca şi cum s-ar juca nişte copii zgomotoşi. De regulă, se aud voci feminine. Este ca şi cum esenţa elementului pământ se amestecă cu esenţa elementului rocă şi cu esenţa vegetalelor pentru a forma o Poartă. Elementul pământ se uneşte în final cu elementul aer, adică cu esenţa cerului, ceea ce înseamnă că la această acţiune participă şi spiritele naturii de aer. Toate acestea formează un fel de Poartă eterică care seamănă cu un fel de abur viu colorat, prin care îşi fac apariţia Entităţi nonumane specifice.

Prin Poarta 1 pătrund doar *Entităţile angelice din Ierarhia Fiilor luminii,* precum şi oamenii care vin şi pleacă m şi de la o încarnare în lumea terestră. Forma de manifestare a tuturor Entităţilor angelice din Ierarhia Fiilor Luminii este forma umanoidă. Înfăţişarea Entităţilor angelice, aşa cum se manifestă în *lumea eterică,* este perfect identică cu cea umană. Aura lor este însă diferită de cea a oamenilor, fiind mult mai mare şi mai intensă. Nu există o asemănare între strălucirea unei Entităţi angelice şi cea a unui om, astfel că suspiciunea care ar putea fi generată de o confuzie între entităţi angelice şi oameni nu este valabila pentru un clarvăzător.

Dincolo de Poarta 1 se află Lumea astrală, nivelul imediat următor al Terrei aurica, unde stau sufletele oamenilor defuncţi după momentul morţii. Lumea astrală are mai multe niveluri distincte, la fel ca şi lumea spirituală. La interfaţa Lumii astrale se află, de asemenea, un fel de Zone de aşteptare, în care stau oamenii înainte şi, uneori, după încarnare. De altfel, şi în *Lumea eterică* există Zone de aşteptare ceva mai mici în care stau, o perioadă oarecare de timp, din diferite motive, oameni înainte sau după încarnare.

În lumea astrală, după Judecata individuală ce are loc imediat după moartea fizică, flecare *suflet* omenesc merge pe nivelul său propriu de evoluţie în funcţie de nivelul spiritual-moral atins în existenţa fizică. El îşi continuă procesul evolutiv în planul astral, după care, la capătul unui răstimp variabil, se încarnează iarăşi în lumea materială.

Dincolo de Lumea astrală se află lumea spirituală, denumită de unii „Cerul". Dincolo de Lumea spirituală se află ultimul strat al Terrei aurica, planul în care îşi are sălaşul veşnic *Izvorul de Lumină,* denumit în *lumea eterică* **HAUTI**. Dar, în toate aceste planuri paralele ale Terrei aurica nu se poate pătrunde decât prin Poarta 1.

Poarta 2 este identică cu prima, dar procesul de formare este invers. Poarta 2 este Poarta prin care se pătrunde în palierul entităţilor denumite de noi „luciferice". Deosebirea evidentă dintre oameni sau îngeri şi entităţile luciferice este că acestea din urmă au irisul negru, iar ochii lor sunt complet negri-întunecaţi.

Palierul entităţilor luciferice nu este deci situat în *lumea eterică,* ci într-o lume diferită, prin care se poate pătrunde prin Poarta 2, întinzându-se spaţial pe o distanţă imensă. Totuşi, mediul acestui plan locuit de entităţile luciferice pare să fie asemănător cu palierul eteric. Este posibil ca această zonă care astăzi pare distinctă, să fi făcut parte cândva din palierul eteric, dar să fi fost ocupată de entităţile luciferice, in extremis, după evenimentul cosmic numit „Căderea îngerilor".

Omul încarnat care percepe *lumea eterică* prin clarvedere, nu poate pătrunde prin Poarta 2 în lumea entităţilor luciferice decât dacă, de bunăvoie, conştient, aderă la ceea ce ele reprezintă la scara cosmică: cei care s-au opus şi se opun lui Dumnezeu şi planului de evoluţie a lumii.

Ierarhia entităţilor luciferice este identică cu cea a Fiilor Luminii, dar de semn negativ. Conducător suprem al entităţilor luciferice este Lucifer sau Lux, Arhanghelul rebel, care s-a opus lui Dumnezeu şi Ierarhiei Fiilor luminii. Lux nu apare niciodată în *Lumea eterică,* locul lui pare să fie undeva dincolo de Poarta 2.

Cel mai important conducător care se manifestă adesea în *lumea eterică,* deci iese prin Poarta 1, este cea denumită metaforic Principesa, care în dialogul cu oamenii se prezintă a fi Lili, dar al cărei nume

adevărat pare a fi Lillith.

După câte se spune, în zona entităţilor luciferice, dincolo de Poarta 2, se află ceea ce se numeşte mai mult sau mai puţin eufemistic *Palatul Principesei Lillith,* o Zonă a plăcerilor carnale, a erotismului, precum şi alte zone de aceeaşi natură.

La nivelul *Lumii eterice* mai pot fi distinse alte câteva *Zone,* prin care nu se pătrunde prin Porţi, Zone care apar mai degrabă ca un fel de spaţii riguros delimitate în care îşi duc existenţa anumite categorii de entităţi. Acestor entităţi, din diferite motive, li s-a interzis accesul atât în Lumea astrală, cât şi în lumea materială.

Undeva, la limita *Lumii eterice,* dar în interiorul Terrei aurica, dincolo de o zonă tampon, care seamănă cu un fel de nobodyland, se află *zona oamenilor rebeli.* Oamenii rebeli au ieşit din circuitul transmigraţiei şi au construit o supercivilizaţie tehnologică care este sediul OZN-urilor despre care astăzi se vorbeşte atât de mult.

Există, de asemenea, Zone în care-şi desfăşoară *existenţa entităţi umane evoluate,* care fac parte dintr-o rasă anterioară rasei umane actuale, care nu sunt însă rebele. Aceste entităţi umane nu se implică în niciun fel de activitate în afara razei lor de activitate, care este strict delimitată la zona pe care o au în custodie în *lumea eterică.*

Undeva, la un anumit nivel inferior al Terrei aurica, dincolo de *lumea eterică,* există o *Zonă a „închisorilor"* şi o zonă de ispăşire. În zonele de ispăşire, unii oameni conştientizează erorile grave pe care le-au făcut în timpul vieţii sau, după formulările pline de înţelepciune ale Îngerului Gabriel, *„fiii femeii* – aşa sunt numiţi oamenii în cosmosul spiritual – *suferă rodul necurăţeniei darului primit, murdărindu-l cu mândria sufletul lor bolnav".* Rănile sufleteşti sunt determinate de părăsirea sau de *„întoarcerea feţei de la Făcătorul lor".*

5. *Akataka, limba lumii eterice*

Akataka sau Akhataka este limba specifică *lumii eterice* şi a spiritelor naturii. Fiecare palier cosmic posedă propriul său limbaj în care se înţeleg entităţile care locuiesc acolo.

Akataka se foloseşte doar în *lumea clerică.* Cândva, într-un trecut îndepărtat, toţi oamenii de pe suprafaţa pământului vorbeau

limba akataka. Prin intermediul acestui limbaj, toate entităţile cosmosului spiritual se înţelegeau între ele: oamenii, spiritele naturii, entităţile angelice diriguitoare cosmice.

Akataka a fost folosită de oameni până în momentul în care a avut loc „căderea" umanităţii, adică alungarea din Rai şi, implicit, până în momentul în care, în lumea materială, a apărut moartea. Şi în Vechiul Testament se aminteşte, în capitolul despre Turnul Babel, despre limba primordială vorbită de toţi oamenii înainte de Potop.

Limba akataka presupune folosirea unor sunete modulate informaţional, care corespund unor vocale sau consoane care nu au corespondenţă în limbile omeneşti. De fapt, aceste sunete nu pot fi pronunţate de oameni, care nu au corzile vocale adaptate pentru ele.

Pentru a se înţelege cu oamenii, Entităţile din *lumea eterică* folosesc un amestec destul de bizar pentru noi, de cuvinte din limba akataka şi de cuvinte din limba maternă a omului care vizitează această lume.

Astfel, dacă au de-a face cu un român, aceste entităţi folosesc cuvinte româneşti, dacă au de-a face cu un englez folosesc cuvinte englezeşti, dacă au de-a face cu un francez folosesc cuvinte franţuzeşti şi aşa mai departe. Poate părea foarte surprinzător pentru unii dintre noi să afle, de exemplu, că o entitate atât de impunătoare cum este Îngerul Gabriel, vorbeşte în limba română.

Acest fapt, în opinia noastră, are o explicaţie „raţională". Este foarte probabil ca, respectivele entităţi, la fel cum posedă capacităţi fiinţiale precum aseietatea, atotcunoaşterea etc, să posede capacitatea traducerii automate a limbajului spiritelor în limba oamenilor. Este şi mai interesant faptul că, în momentul în care vorbesc cu un om, aceste entităţi ţin cont de bagajul de cunoştinţe şi de vocabularul folosit de acesta. La fel se întâmplă şi în lumea oamenilor, unde un academician, dialogând cu un copil, foloseşte doar cuvinte şi expresii cunoscute de copil şi nu limbajul „esoteric" al omului de ştiinţă.

Dar ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul că, vorbind limba română, Entităţile din *lumea eterică* folosesc cuvinte româneşti arhaice, cuvinte ieşite de mult din uz, care pot fi înţelese cu greu. Această limbă română arhaică, se vorbea cândva de către strămoşii noştri. Acest limbaj compozit, format din cuvinte arhaice ale

limbii materne şi din limba akataka este folosit şi de Îngerii Veghetori din *lumea eterică.*

La întrebarea, de ce Entităţile din *lumea eterică* folosesc cuvinte arhaice, deşi înţeleg perfect limba pe care o vorbeşte omul actual, Veghetorii au răspuns că, cuvintele limbii arhaice, ieşite de mult din uz în lumea oamenilor, exprimă cel mai bine ceea ce doresc ei să spună, limba arhaică păstrând acea sacralitate străveche care a dispărut din limbajul omenesc actual.

Se pare că toţi oamenii cunosc instinctiv sau inconştient limba arhaică a poporului din care fac parte, la fel cum cunosc limba akataka, ambele limbi fiind imprimate în straturile adânci ale fiinţei umane. Oamenii pot astfel înţelege nu doar cu intelectul, ci şi cu toată fiinţa lor cele spuse de Veghetori sau de celelalte entităţi ale *lumii eterice,* fără a mai avea nevoie de explicaţii suplimentare, chiar dacă nu le pot reda corect în limbajul omenesc.

Despre un simplu cuvânt folosit în limba akataka, s-ar putea scrie o carte de dimensiunea unui dicţionar enciclopedic, dar nici atunci sensul simplu şi eficient al acestui limbaj al „spiritelor" nu ar putea fi înţeles în complexitatea sa implicită. În cele ce urmează vom folosi de multe ori cuvinte ale limbii akataka, iar întotdeauna trebuie avut în vedere faptul că sensurile propuse de noi sunt doar aproximative. Ele reflectă mai mult sensul general traductibil într-o limbă omenească decât traducerea exactă.

Datorită diferenţei dintre specificul limbii folosite de Entităţile *lumii eterice* şi limba vorbită actualmente de oameni, pentru înţelegerea cât mai exactă a celor ce au fost comunicate în *lumea eterică,* vom reproduce uneori pasaje din explicaţiile lor aşa cum sunt, fără a le mai „traduce" în limbajul comprehensibil al limbii vorbite de oameni. Acelaşi lucru îl vom face cu numele proprii, pe care le vom reda exact aşa cum se aud.

Există chiar şi o scriere a limbii akataka, scriere care foloseşte semne grafice foarte simple, simboluri cum spunem noi, dar deşi par extrem de simple în *lumea eterică,* acestea nu pot fi comunicate în limbile oamenilor.

Capitolul 4

ENTITĂŢILE ANGELICE ALE TERREI AURICA

1. Structura ontologică a fiinţelor din Terra aurica

→ *Entităţi angelice, Oameni, Extratereştri*

În epoca modernă a început să se vorbească din ce în ce mai mult despre prezenţa în lumea terestră a unor entităţi nonumane care, în viziunea unor autori care se autoconsideră nonconformişti, provin de pe planete mai îndepărtate sau mai apropiate şi sunt, aşadar, *extraterestre.*

Astfel, în virtutea unei concepţii deja bine conturate şi sistematic alimentate cu noi teorii, pământul a fost şi este vizitat de entităţi extraterestre, cărora li se atribuie civilizarea umanităţii.

Nu poţi deschide o carte sau o revistă cât de cât serioasă din epoca noastră fără să întâlneşti noi şi noi dovezi asupra prezenţei extratereştrilor, atât în trecutul umanităţii cât şi în epoca modernă. Extratereştrii ne vizitează planeta în „care de foc", nave cosmice, intră în contact de gradul trei cu umanitatea prin anumiţi reprezentanţi de marcă: acesta este mesajul curentului intelectualist denumit destul de impropriu *paleoastronautică.*

Dar, faptul că extratereştrii ne vizitează planeta nu este un fapt chiar atât de extraordinar, dată fiind cazuistica absolut impresionantă pe care UFO-nauţii din întreaga lume au adunat-o în ultimul timp. Ceea ce este însă în măsură să ne pună într-un mod serios pe gânduri este un alt fapt, considerat astăzi de la sine înţeles, fapt care ridică multe semne de întrebare cu privire la adevăratele intenţii ale celor care le promovează.

Astfel, există o întreagă literatură apărută mai ales în ultimii treizeci de ani, care, pe baza dovezilor într-adevăr impresionante adunate de UFO-nauţii din întreaga lume, a extrapolat fenomenul cu pricina, lansând ipoteza că umanitatea a evoluat datorită intervenţiei extratereştrilor. În viziunea acestor cercetători, toate realizările umanităţii din cele mai vechi timpuri şi până în prezent se datorează în exclusivitate omuleţilor verzi. Mai mult decât atât, după unii autori, însăşi apariţia vieţii sau a omului pe pământ se datorează clonării

extratereştrilor.

Cu timpul, pe măsură ce studiul cazuisticii UFO-logice s-a extins la trecutul umanităţii, din ce în ce mat mulţi autori de marcă s-au aplecat asupra vechilor documente arheologice sau cărţi sacre ale umanităţii. La un anumit moment dat – în deceniul al şaselea al secolului XX –, cu surle şi trâmbiţe, prin toate canalele mass media – presă, TV, carte – a fost lansată teza că extratereştrii apar sub alt nume în toate vechile cărţi sacre ale umanităţii şi că nu sunt altceva decât cei pe care anticii îi denumeau Zei, îngeri, Devaşi etc.

Astfel, într-un răstimp extrem de scurt, s-a creionat o concepţie care, cel puţin la prima vedere, pare foarte solid ancorată în documentele păstrate până astăzi: cărţile sacre, vechile mituri, monumente arheologice.

Extratereştrii au construit Marea Piramidă de la Gizeh sau Templul de la Tihuanaco, l-au înştiinţat pe Iov înainte de a folosi bomba nucleară pentru a scăpa de inamicii nedoriţi, au construit Arca lui Noe, l-au ridicat pe Enoch la cer, au dărâmat terasa de la Baaalbek, au ridicat Templul de la Karnak, au confecţionat pile electrice şi becuri, au adus cele şapte plăgi asupra Egiptului, i-au condus pe evrei prin deşert etc etc, sunt numai câteva dintre tezele ce sunt astăzi expuse până şi în cele mai umile reviste de paranormal sau „filosofie" esoterică.

Mai mult decât atât, exponenţii de marcă ai acestor teze cu adevărat „revoluţionare", au concluzionat că eroii vechilor mituri şi cărţi sacre ale umanităţii, precum *Moise, Iezechiel, Enoch, Ilie, Zarathustra* au fost persoane de contact cu extratereştrii şi cu navele lor spaţiale, iar Zeii amintiţi în vechile mituri sau cărţi sacre, precum *Elohim, Iehovah, Osiris, Amon, Ahura Mazda, Brahma, Vishnu, Shiva* şi lista ar putea continua la nesfârşit, sunt, simplu, extratereştri.

Mintea limitată a oamenilor – spun tezele paleoastronautice – care abia depăşiseră nivelul sălbăticiei, văzând puterile lor tehnologizate, precum capacitatea de a zbura prin aer cu ajutorul unor aparate individuale de zbor sau capacitatea de distrugere nelimitată prin intermediul unor arme cu nimic mai prejos decât armele moderne, le-a acordat extratereştrilor numele de Zei, îngeri sau Arhangheli, considerând că vin din „ceruri". Zeii, îngerii, Arhanghelii

nu există, ne asigură blajin şi fără niciun fel de îndoială în *suflet* promotorii paleoastronauticii, există doar extratereştrii, pe care oamenii i-au confundat cu aceştia.

Iisus Hristos sau chiar **Dumnezeu** nu există, conchid plini de compasiune – pentru bietele minţi ale muritorilor de rând, întunecate de ceaţa himerelor –, exegeţii atât de inteligenţi ai paleoastronauticii. Sunt simple născociri ale unor primitivi înguşti la minte. *Dumnezeu* este doar un extraterestru care butonează aflat în faţa unui imens panou de comandă a unei nave spaţiale, undeva prin Constelaţia Andromeda, iar **Iisus Hristos** este un biet tâmplar ridicat la „ceruri" de extratereştri cu ajutorul unui aparat individual de zbor. *„Slava" lui* **Dumnezeu** este, în jargonul intelectualizat al exegeţilor paleoastronauticii, o simplă navă spaţială.

Nu stă însă acum în intenţia noastră de a pune sub lupă o astfel de problematică, ci doar de a atrage atenţia asupra unor aspecte la care, suntem convinşi, nu s-au gândit toţi cei care au adoptat o astfel de poziţie. În primul rând este vorba, despre *confuzia* – noi am numi-o grotescă – *între extratereştri şi Entităţile diriguitoare ale cosmosului.*

Astăzi, nimeni nu-şi mai pune problema cărei categorii ontologice îi pot aparţine extratereştrii, întrucât, în viziunea paleoastronauticii, ca nivel ontologic, extratereştrii nu pot fi decât echivalenţi oamenilor. De fapt, este de la sine înţeles faptul că extratereştrii sunt echivalenţi oamenilor pe planeta lor de origine.

Un locuitor al unei planete, indiferent dacă acea planetă se află în lumea materială sau în planul eteric, nu poate fi situat decât la nivelul ontologic al oamenilor. Nu contează nivelul mental, intelectual, tehnologic sau cultural al extratereştrilor, cum nu contează nici forma în care pot fi văzuţi de oameni – omuleţi verzi, violeţi sau roşii, de formă umanoidă sau neumanoidă –, contează numai faptul că pe planeta lor de origine sunt echivalenţi oamenilor. Oricum ar fi, nivelul ontologic al oamenilor este radical diferit de nivelul ontologic manifestat de Entităţile diriguitoare cosmice, indiferent în ce zonă a cosmosului ar fi situate acestea.

A doua eroare a celor ce nu văd în faţa ochilor minţii decât extratereştrii este *confuzia între universul fizic şi cosmosul spiritual,* uitându-se mult prea uşor faptul că cosmosul spiritual cuprinde mai

multe paliere considerate uneori „paralele". Exegeţii paleoastronauticii nu văd decât o faţetă a problemei, considerând că lumea materială este singura posibilă.

Ei fac calcule sofisticate, cum este acea ecuaţie celebră de la Green Bank, pentru a estima numărul de planete locuibile din univers, uitând o dată în plus că pământul, departe de a fi un simplu glob material, cuprinde şi o structură ortoexistenţială complexă, în care-şi duc existenţa mai multe entităţi decât numărul de stele estimate prin calculele savante ale astrofizicienilor moderni. Departe de a fi o simplă aglomerare de particule materiale, Pământul nu poate fi redus numai la ceea ce poate fi perceput prin intermediul simţurilor, la fel cum nici universul nu poate fi redus la o simplă aglomerare de corpuri cereşti.

În fine, *a treia mare eroare* a paleoastronauţilor moderni este *confuzia dintre vederea fizică şi clarvederea sau vederea „în duh"*, termen care indică un alt tip de percepţie decât cel considerat astăzi „normal". Vederea în duh, termen folosit în antichitate, nu este altceva decât ceea ce astăzi poartă numele de percepţie extrasenzorială extinsă sau clarvedere. Unii folosesc termenul de „a doua vedere".

De altfel, ceea ce narează vechile mituri şi religii ale antichităţii nu sunt reportaje ale unor precursori ai ziariştilor din ziua de astăzi, oameni „primitivi", care, în timp ce păşteau oile sau caprele, căpătaseră şi mania de a nota în scris tot ce vedeau. Astfel de aspecte nu există în niciun fel de scriere antică şi în nicio Carte sacră a umanităţii.

Cărţile-sacre ale umanităţii au fost scrise de iniţiaţi nu de simpli primitivi, iar aceşti iniţiaţi puteau călători în duh sau în spirit. Obiectul de cercetare al observaţiei vechilor iniţiaţi nu se afla în lumea materială, ci în lumea în care se poate călători în duh, în *lumea eterică,* astrală sau spirituală a pământului, adică în ceea ce denumim aici prin sintagma Terra aurica.

De altfel, pentru orice minte raţională, cele descrise de exemplu în Cartea lui Enoch, în Profeţiile lui Iezechiel sau în Apocalipsa lui Ioan nu reprezintă evenimente care s-au petrecut sau se pot petrece în lumea materială. De fapt, în chiar aceste cărţi sacre, autorul respectiv îşi anunţă cititotii că a *„fost răpit în duh"* şi, în consecinţă, evenimentele descrise nu se petrec în lumea materială.

Acest fapt nu înseamnă însă implicit că trebuie respinsă

existenţa UFO-nauţilor, adică a unor entităţi ce se deplasează foarte rapid în aparate de zbor – mai mult sau mai puţin – neidentificate: *UFO-nauţii există chiar şi fără a recurge la sofisme gratuite.* Mai mult chiar: *în această carte există suficiente informaţii obţinute prin clarvedere care întăresc această teorie a epocii moderne.*

Dar nu putem fi de acord cu încercarea grotescă şi aberantă de a identifica Zeii şi Puterile diriguitoare cosmice cu UFO-nauţii. Este vorba despre entităţi diferite, fiecare dintre ele ocupând locul lor specific în organizarea cosmică.

Poate că materialismul epocii actuale este prea accentuat şi atacă sistemul nervos central atunci când este sorbit cu înghiţituri prea mari, din moment ce unii dintre contemporanii noştri elimină dintr-o simplă trăsătură de condei pe **Dumnezeu**, pe **Iisus Hristos**, pe *Îngerul Gabriel* şi pe celelalte entităţi diriguitoare cosmice pentru a pune în loc omuleţi verzi, cu urechile cât toate zilele şi cu ochii oblici.

Mergând pe acelaşi drum, în câţiva ani, respectivii contemporani atât de îndrăgostiţi de extratereştri, vor dori probabil să dărâme bisericile existente, căci oricum nu există nicio entitate angelică în cosmos, şi să construiască altele sub formă de OZN-uri, în care să aducă ofrande ufonauţilor verzi.

Sau poate că – şi această problemă a devenit din ce în ce mai actuală – vestitele exegeze paleoastronautice care coboară Zeii la rangul de extratereştri şi ridică extratereştrii la rangul de Zei, chiar acest fapt îl ţintesc. Atunci întrebarea ce s-ar putea pune ar fi: cui foloseşte?

→ *Entităţi eterice, entităţi astrale*

Primul element cu care Eugen a avut de-a face în momentul în care i s-a activat a doua vedere, l-au constituit Entităţile pe care le vedea în *lumea eterică.* Deşi, treptat, a început să se familiarizeze cu ele, abia după un răstimp destul de lung, în care a făcut o serie de cercetări, a început să înţeleagă cu cine are de-a face.

Începând cu luna august a anului 1994, momentul în care a început cu adevărat *„începutul muncii de dreapta învăţătură a fiului femeii până la terminarea sa în slavă",* Eugen a început să se intereseze

mai mult de adevărata natura a entităţilor care acţionează în *lumea eterică.* Şi, după cum a aflat foarte curând, entităţile pe care le-a văzut şi cu care a discutat în *Lumea eterică* nu sunt nici oameni defuncţi, nici extratereştrii – de fapt, extratereştrii în sensul paleoastronautic nu există în Terra aurica.

Cum nu există în *Lumea eterică* nici oameni decorporaţi, ci numai în Lumea astrală, era evident faptul că entităţile strălucitoare întâlnite, cu aure impresionante, trebuie să facă parte dintr-o altă categorie de fiinţe. Astfel, treptat, Eugen a aflat că entităţile strălucitoare întâlnite în *Lumea eterică* sunt, de fapt entităţi cosmice foarte înalte, superioare oamenilor încarnaţi sau decorporaţi, entităţi cunoscute de toate vechile Cărţi sacre ale umanităţii, inclusiv de Cărţile sacre ale creştinismului. Aceste înalte entităţi spirituale au fost denumite Zei în vechile religii ale antichităţii şi îngeri sau Arhangheli de către religia creştină.

Astfel. Eugen a întâlnit, a vorbit, sau cel puţin a văzut de la o anumită depărtare, Entităţi cosmice despre care amintesc vechile cărţi sacre ale umanităţii. Printre acestea, în afara simpaticelor spirite ale naturii, se numără Îngerii Veghetori, Mesageri cereşti de diferite categorii, „grade şi funcţii", Domni ai Karmei etc. La loc de frunte se află însă **Iisus Hristos** şi **Îngerul Gabriel**. În afară de aceste înalte Entităţi cosmice, Eugen a avut prilejul de a-L vedea, de la distanţă, pe însuşi **HAUTI**, Tatăl acestei lumi.

Lumea eterică este populată de entităţi diferite de cele pe care omul le poate întâlni în lumea fizică, dar este diferită şi de cele care pot fi întâlnite în Lumea astrală, prin intermediul clarvederii astrale.

Cei ce au reuşit de-a lungul timpului să viziteze Lumea astrală, şi aceştia sunt destul de mulţi, au raportat cel mai adesea întâlnirile lor cu entităţi umane defuncte. Foarte puţini dintre ei au raportat întâlnirea cu Entităţi non-umane de natură angelică, întrebându-se unde sunt îngerii, Arhanghelii sau Sfinţii, sau chiar unde se află **Dumnezeu**, la fel ca şi cei mai „de treabă" dintre comentatorii materialişti. Acesta este şi motivul pentru care ocultismul modern păstrează – lucru destul de ciudat – o logică tipică mecanismului conceptual materialist-mecanicist.

Experimentatorii voiajului astral au raportat faptul că Lumea

astrală este structurată după *legea „ordonării după greutatea specifică". „Ordonarea după greutatea specifică",* lege fundamentală în lumea astrală, permite unui experimentator să se „ridice" numai până unde îi permite nivelul său evolutiv, astfel încât, datorită caracteristicilor energiei din care este constituit astralul, el nu poate cunoaşte ceea ce se află deasupra.

Acest fapt i-a determinat pe mulţi comentatori şi experimentatori de seamă şi bine intenţionaţi, care se autoproclamă „spiritualişti", să respingă existenţa lui **Dumnezeu**, pe care spun că nu l-au întâlnit, a lui **Iisus Hristos**, pe care iarăşi afirmă că nu l-au întâlnit, a entităţilor angelice – Îngeri sau Arhangheli – despre care afirmă că sunt creaţii mito-poetice ale unor primitivi naivi.

Şi culmea este că, din punctul lor de vedere, au perfectă dreptate. Dar, din păcate, nu s-au întrebat niciodată cărui fapt se datorează aceasta. Noi credem că respectivii autori n-au căutat unde trebuie sau n-au ajuns prea „sus".

Înainte de a vorbi, chiar şi pe scurt, despre modul în care apar Entităţile angelice în *lumea eterică,* trebuie să facem o scurtă digresiune, tocmai pentru a preîntâmpina o eventuală nedumerire, perfect întemeiată, din partea cititorului. Această nedumerire, avută de toţi cei cu care a purtat Eugen discuţii, provine din neînţelegerea faptului, că un om modest a putut să-l vadă personal pe însuşi **Iisus Hristos** în *lumea eterică,* când în opinia multor semeni de-ai noştri, **Iisus Hristos** ar trebui să se afle pe cine ştie ce stea îndepărtată, de exemplu pe Sirius, într-o călătorie de plăcere pe o navă extraterestră sau să se afle undeva, într-un loc nedefinit, deasupra norilor.

Şi, când colo, vine cineva care afirmă cu voce tare, destul de răspicat pentru a înţelege şi cei ce au urechi de auzit dar nu vor să audă, că **Iisus Hristos** se află chiar aici, foarte aproape, lângă fiecare om. De asemenea, există nedumerirea generată de faptul că, cel căruia Biserica creştină îi dă numele de *Gabriel* şi care, în Ierarhia Fiilor luminii, are funcţia de *Arhanghel,* apare în *lumea eterică* şi stă de vorbă cu un biet om.

Astfel de neînţelegeri pot să apară doar la cei care concep lumea ca fiind formată numai din materie şi nu pot accepta altceva decât ceea ce cade sub incidenţa simţurilor. Faptul că mari entităţi ale lumii

spirituale, îngeri sau Arhangheli, pot fi percepute de un om nu ar trebui să reprezinte chiar un factor de mirare, din moment ce toate vechile cărţi sacre ale Umanităţii au relatat despre acest fapt.

Din vechime şi până în zilele noastre nu s-au schimbat chiar atât de multe lucruri. Iar, dacă se acceptă existenţa unor Puteri cosmice, indiferent ce denumire ar primi ele din partea oamenilor, atunci aceste Puteri – care în creştinism au primit denumirile de îngeri, Arhangheli etc – trebuie să existe undeva, într-un anumit loc din cosmos.

Cum ştiinţa modernă a demonstrat cu brio faptul că, cel puţin în lumea fizică, în continuumul spaţio-temporal 3 + 1, aceste Entităţi cosmice nu sunt prezente, înseamnă că ele trebuie să existe sau cel puţin să se manifeste într-un alt palier cosmic.

Acest palier cosmic este *lumea eterică.* Dar, trebuie avut întotdeauna în vedere faptul că aceste Entităţi diriguitoare cosmice, denumite Zei în antichitate şi îngeri în epoca creştină, *se manifestă în lumea eterică doar în vederea îndeplinirii unor activităţi sau atribuţii* funcţionale cerute de dinamica universului şi de propria lor misiune.

La întrebarea poate naivă pusă cândva de Eugen, întrebare referitoare la forma originară de manifestare a entităţilor diriguitoare pe propriile lor planuri existenţiale, una din entităţile care se manifestă în *Lumea eterică* a răspuns următoarele: *„Dacă fiul femeii ar urca pe cel mai înalt munte care există în lumea lui şi ar cerceta cu privirea orizontul, nu ar putea înţelege că ceea ce el poate vedea nu se compară nici cu o mică părticică din forma originară a unei Entităţi diriguitoare cosmice”*. „Locul” de reşedinţă al entităţilor diriguitoare nu este însă în *lumea eterică,* ci într-un alt plan cosmic, plan care nu poate fi cunoscut de oameni.

Din descrierile făcute de-a lungul timpului, în special ale misticilor, la fel ca şi din picturile de pe pereţii bisericilor, este de la sine înţeles faptul că Eugen nu a fost, nici pe departe, singurul care a reuşit să vadă astfel de entităţi strălucitoare. Ele apar pictate pe toţi pereţii bisericilor într-o formă apropiată celei prin care pot fi văzute prin clarvedere. Sigura deosebire este că aceste entităţi nu posedă aripi.

Mai mult decât atât, toate vechile Scrieri sacre ale umanităţii au vorbit despre Entităţi supraumane, diriguitoare ale cosmosului. Toate

vechile mituri şi religii ale antichităţii cuprind informaţii cu privire la existenţa lor. Se pare că, în timpurile străvechi, erau foarte mulţi oameni care le vedeau şi care dialogau cu ele.

Se vorbeşte deseori despre o clarvedere spontană care exista cândva, dar pe care oamenii au pierdut-o de-a lungul timpului datorită unor factori oarecum obiectivi şi independenţi de voinţa omului. Această clarvedere spontană se va reactiva tot mat mult în viitor, pe un alt plan şi cu o altă calitate, atunci când omul va urca pe o altă treaptă evolutivă. Atunci când oamenii se vor situa pe un anumit punct al spiralei evolutive, aceleaşi capacităţi se vor activa pe un alt plan şi într-o altă formă.

Se pare că, în zilele noastre, în secolul XX, după o întrerupere destul de lungă, oamenii încep să devină capabili să perceapă şi alte aspecte ale cosmosului decât cele ale lumii materiale. Sigur, la început cei care încep să manifeste astfel de capacităţi sunt priviţi cu neîncredere şi cu multă suspiciune, unii sunt chiar ostracizaţi, însă, cu timpul vor fi din ce în ce mai mulţi clarvăzători, iar informaţiile furnizate de ei vor fi din ce în ce mai detaliate şi mai complete, astfel încât cei care nu pot încă vedea aceste aspecte ale cosmosului spiritual le vor putea înţelege pe cale raţională.

De aceea, nu trebuie să mire pe nimeni faptul că în ultima jumătate de veac a apărut o suită destul de însemnată de clarvăzători sau de oameni care au manifestat capacităţi paranormale şi spirituale de neconceput până în acel moment. Aceştia au făcut cunoscut marelui public informaţiile culese din palierele spirituale ale universului: lumea astrală, eterică sau spirituală. Faptul că doctrinele esoterice au proliferat atât de mult demonstrează faptul că, undeva, neştiut, se „coace" ceva pentru umanitate.

Desigur, au apărut şi foarte mulţi şarlatani, care au căutat să inducă în eroare opinia publică, dar în depistarea acestora există încă mecanisme solide de investigaţie, din faţa căroara nu se poate sustrage nimeni. În ultimă instanţă, raţiunea şi intuiţia interioară a fiecărui cititor reprezintă o barieră în acceptarea sau respingerea unor informaţii.

La fel ca în jocul acela pentru copii – jocul cald-rece –, dacă interiorul omului vibrează pe aceeaşi lungime de undă cu informaţiile

primite, înseamnă că, undeva, acolo, în informaţiile primite pe această cale, este ascuns ceva important, iar interiorul omului, care până mai înainte strigase „rece", acum strigă „cald". Va veni însă vremea când omul va putea, din toată inima, să strige „fierbinte".

→ *Forma standard în Terra aurica*

Toate entităţile diriguitoare se manifestă în *lumea eterică* într-o formă specifică, iar această formă specifica este cea umanoidă. Forma umanoidă este forma standard de manifestare a tuturor entităţilor nonumane în Terra aurica.

Auzind astfel de afirmaţii, luând drept acceptabilă premisa că entităţile angelice se manifestă într-o formă umanoidă, deci apar exact ca oamenii, acceptând ca premisă şi faptul că există persoane care pot să perceapă alte lumi sau alte paliere cosmice, orice om cu scaun la cap şi cu o fărâmă de logică ar pune o întrebare banala: *prin ce se deosebeşte o entitate diriguitoare cosmică de un om* şi cum poate fi făcută distincţia dintre ei, căci, în definitiv, ambii îmbracă forma manoidă. Unde mai pui că, în Terra aurica există şi oameni defuncţi, care se manifestă tot în forma umanoidă.

Vizitând Terra eterică, primul aspect major care poate fi înţeles de către un om în mod intuitiv, fără alte explicaţii, este acela că entităţile prezente în forme umanoide nu sunt oameni defuncţi şi nici extratereştri, ci entităţi diriguitoare cosmice.

În *lumea eterică,* la fel ca şi în lumea astrală, capacităţile omului suni diferite de cele din lumea fizică. În *lumea eterică,* la fel ca şi în lumea astrală, omul posedă, ca un dar natural, anumite capacităţi, precum un anumit grad de omniştienţă spontană, care însă nu pot fi explicate corespunzător în termeni logici, raţionali.

Pentru orice clarvăzător, cât de cât familiarizat cu realităţile din Terra aurica, răspunsul la întrebarea „de baraj" pusă anterior este destul de simplu: *„trupurile" de lumină ale entităţilor diriguitoare ale Terrei aurica sunt diferite calitativ de corpul de lumină al oamenilor.* Au o altă calitate, alte feluri de culori, altă strălucire, alt sunet, alt miros.

Chiar dacă toate entităţile întâlnite în Terra eterică posedă o formă umanoidă, nu înseamnă automat că sunt oameni sau că sunt

asemănători oamenilor din lumea fizică. Ele posedă o înfăţişare umană tipică, dar această înfăţişare poate fi detectată numai în momentul în care clarvăzătorul se apropie foarte mult. Aceste entităţi posedă o formă omenească înconjurată de o aură foarte intensă, total diferită de cea a oamenilor, atât a oamenilor încarnaţi, cât şi a oamenilor decorporaţi.

De la o distanţă de aproximativ cinci, şapte metri, aceste entităţi apar ca un fel de bulgări strălucitori de foc, aura lor fiind extrem de intensă şi de luminoasă. Treptat, pe măsură ce se apropie de ele, pătrunzând cu privirea prin aură, clarvăzătorul descoperă o înfăţişare umanoidă, cu trăsături perfect umane. Nicio entitate umană defunctă sau vie – vie în lumea materială – nu are şi nu poate avea culorile şi strălucirea aurică pe care o prezintă aceste entităţi.

Apropiindu-se de ele, cel ce pătrunde în *Lumea eterică* are aceeaşi senzaţie ca şi atunci când se apropie de un bec foarte strălucitor. Abia în momentul în care privitorul se obişnuieşte cu strălucirea becului, poate vedea filamentul incandescent. Desigur, atunci când priveşti de aproape un bec de mare putere, te dor ochii. Acelaşi fenomen se petrece şi în momentul în care un clarvăzător priveşte aura unei astfel de entităţi.

Dar, surpriza cea mai mare apare atunci când cel ce investighează *lumea eterică* descoperă că nu toate entităţile sunt la fel. Apropiindu-se foarte mult de ele, atunci când deja s-a obişnuit să privească îndeaproape strălucirea aurei lor, privitorul descoperă faptul, de neconceput până atunci, că există o mare diferenţă între entităţi. Privindu-le de aproape şi cercetându-le fizionomia, se poate constatata că unele entităţi întâlnite în *lumea eterică* posedă ochii normali, omeneşti, cu iris normal, iar altele nu au iris şi au ochii complet negri. Astfel, ca o consecinţă, apare necesitatea de a le împărţi în două tabere.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Eugen. Treptat, în decursul timpului, meditând la acest aspect, Eugen a înţeles că trebuie să folosească un anumit sistem de referinţă pentru a se descurca în hăţişul acelor evenimente şi personaje dintr-o lume în care ajunsese oarecum fără voia lui. Iar primul gând a fost acela de a adopta ca punct de sprijin principalele elemente teoretice ale dogmaticii creştine. Acest

fapt s-a produs deoarece, după cum remarcase, în esenţa lui, cosmosul pare să fie aşa cum este prezentat în vechile cărţi sacre ale creştinismului.

Astfel, pentru un clarvăzător apare evident faptul că entităţile diriguitoare ale aurei terestre nu sunt oameni în sensul strict al cuvântului, deşi îmbracă o formă umanoidă. Ele sunt situate pe un nivel superior, dar pentru a se manifesta în Terra aurica sunt obligate, probabil datorită condiţiilor specifice ale acestei lumi, să „îmbrace" forme omeneşti.

Înaltele entităţi diriguitoare sunt deci spirite pure, energii fără formă specifică, care pentru a se putea manifesta şi pentru a-şi îndeplini atribuţiile funcţionale, sunt nevoite să îmbrace forma cea mai desăvârşită, forma omenească.

Atunci când sunt situate pe palierele cele mai înalte ale aurei terestre, aceste înalte entităţi au înfăţişări destul de înfricoşătoare pentru un om. Acest lucru a fost remarcat de mulţi cercetători ai lumii de dincolo, încă din cele mai vechi timpuri. Descrierile despre Fiinţele de lumină, despre îngeri, Arhangheli, Heruvimi sau Serafimi din care ies flăcări, care ţin săbii de flăcări în mâini, sunt frecvente în Biblie şi în alte scrieri sacre, şi nu trebuie interpretate numai ca simple metafore. În planurile lor de reşedinţă, Arhanghelii sau îngerii par a fi făcuţi din trupuri de foc, iar ochii lor emană efluvii de lumină.

Pe de altă parte, în *lumea eterică,* la fel ca şi în celelalte paliere ale cosmosului spiritual – astral, eteric sau spiritual – nu există ipocrizia ce există în lumea materială, ipocrizie tipică omului încarnat, dar nu şi omului decorporat, de a se ascunde în spatele cuvintelor, în spatele hainelor sau în spatele laudelor. *Nicio entitate nu pretinde că este altceva decât este* şi nu se preface pentru a induce pe cineva în eroare.

Oricum, problema în sine se pune altfel decât în lumea oamenilor, unde există fel de fel de impostori, unde există înşelăciune şi minciună. Este suficient să vezi în faţa ochilor o astfel de entitate diriguitoare, în splendoarea aurică cu care se manifestă în *lumea eterică,* şi nici nu ai nevoie de vreo explicaţie din partea ei. Mai mult decât atât, rămâi mut de uimire, şi se lasă genunchii şi ai neapărată nevoie de a fi încurajat şi susţinut.

Oamenii care au ocazia de a vedea, chiar fără a fi clarvăzători, într-un anumit moment al vieţii – moment uneori dramatic pentru ei – o înaltă entitate cosmică diriguitoare manifestată cu scopul de a fi văzută, n-au nevoie de niciun fel de explicaţii suplimentare: apare instantaneu un sentiment atât de copleşitor, încât nu le mai trece prin minte întrebarea dacă au în faţă un extraterestru, un înger sau un om decorporat. Ştiu interior, într-o fracţiune de secundă, cu cine au de-a face. Şi nici nu mai fac vreodată confuzia între entităţi diriguitoare cosmice, extratereştri şi oameni defuncţi. Tot astfel, ştiu în mod sigur – deşi nu-i crede nimeni, căci sentimentul interior provine din ceva foarte adânc pe care nu pot să-l transmită altora – că nu au în faţă o proiecţie a propriului subconştient, un fenomen de tip poltergeist, o himeră sau un fenomen de tip fata morgana.

Iar cei ce au fericirea de a-l vedea pe **Iisus Hristos**, care se manifestă în corpul său de glorie în *Lumea eterică,* nu mai au nevoie de niciun fel de explicaţii şi de niciun fel de teorii sofisticate. În acel moment, explicaţiile „inteligente" ale psihologilor moderni, care încearcă să explice că sunt proiecţii ale propriului subconştient sau ale inconştientului colectiv, la fel ca şi explicaţiile pseudosavante şi semidocte ale exegeţilor paleoastronauticii, care vor să demonstereze că este vorba despre un extraterestru, apar ca nebunii grosolane şi sinistre.

Dacă îl vezi o singură dată în *Lumea eterică* pe **Iisus Hristos**, ştii pe cine ai văzut dintr-o privire, într-o fracţiune de secundă, înţelegi instantaneu cu cine ai de-a face şi simţi cum şi se înmoaie picioarele, fascinat de cea mai înaltă Entitate a Terrei aurica, Om şi Dumnezeu în acelaşi timp, Alfa şi Omega evoluţiei. Iar în cazul în care ai norocul, într-adevăr unic, să-L vezi de aproape şi să-l priveşti ochii, atunci nu le mai uiţi şapte vieţi de acum înainte şi nu mai ai chef să asculţi niciun fel de teorie pseudosavantă şi sfertodoctă despre extratereştri.

Pe de altă parte, fiecare Entitate care apare în faţa unui om în *Lumea eterică se prezintă cu cea mai mare seriozitate,* fie că este vorba despre un spirit al naturii, fie că este vorba despre o Entitate angelică din Ierarhia Fiilor Luminii, fie – iar acesta este un fapt deosebit – de o entitate luciferică.

Astfel, pentru cineva care poate percepe *lumea eterică,* nu există

o problemă în a-şi da seama aproape instantaneu din ce categorie face parte personajul din faţă, cercetân du-i şi citindu-i aura. Tot astfel, în cazul întâlnirii unui om, fie acesta defunct sau încarnat în trup material, clarvăzătorul înţelege cu cine are de-a face, pe ce nivel evolutiv se află şi care sunt caracteristicile sale de bază. În *lumea eterică,* la fel ca şi în lumea astrală, există o foarte mare varietate de entităţi umane sau non-umane cu care poţi intra în contact, iar cercetarea aurică rapidă – o simplă aruncare a privirii – îţi spune cu cine ai de-a face.

Dacă întâlneşti o entitate nonumană în *lumea eterică* şi aceasta simte că doreşti să discuţi cu ea, se apropie de tine şi te întreabă ce doreşti să ştii. Dacă o respingi sau nu doreşti să discuţi cu ea, pleacă imediat. Nimeni nu te fentează şi nici nu te „şmechereşte", aşa cum se întâmplă în lumea oamenilor.

Acest fapt este valabil şi pentru entităţile luciferice. Orice entitate lucifericăă pleacă în momentul în care nu doreşti să discuţi cu ea. Firește, o entitate lucifericăă poate să-ţi promită avantaje sau facilităţi de toate felurile în existenţa pe care o desfăşori în lumea materială – avantaje materiale, spirituale, intelectuale sau sexuale – dar nu te obligă la nimic împotriva liberului tău arbitru. În cosmosul spiritual, liberul arbitru este sacru: nu ţi-l încalcă nimeni.

Dar, în momentul în care ai vibrat prin sincronicitate cu o astfel de entitate lucifericăă, îi ceri ceva sau accepţi ceva de la ea, eşti mai mult decât pierdut. Orice gest de acest tip înseamnă implicit o acceptare tacită, iar din acel moment liberul tău arbitru nu mai valorează nimic: îi eşti datoare, iar preţul va fi plătit cu vârf şi îndesat mai târziu, atunci când se va împlini sorocul.

În momentul în care întâlneşti o Entitate diriguitoare în lumea etrerică, aceasta *îşi pronunţă numele o singură dată* atunci când intri pentru prima oară în contaci cu ea şi, de aceea, trebuie să ciuleşti bine, urechile. Dar numele prin care se prezintă nu este numele ei de spirit, aşa ceva nu se spune niciodată, ci numele unui atribut specific.

Noi, oamenii, denumim aceste Entităţi diriguitoare prin numele intrate în conştiinţa comună de mii de ani: *Arhanghelul Gabriel, Arhanghelul Mihail* etc, dar acestea sunt doar denumirile cunoscute în lumea oamenilor. Toate entităţile diriguitoare se prezintă sub o

denumire oarecum metaforică care explică funcţia sau atributul funcţional specific.

Astfel*, Îngerul Gabriel* se prezintă prin formula poetică: *Eu, Acelaşi, Cel ce ţine cheile* sau sub denumirea generică de *Primul Veghetor.* Numele real al *Îngerului Gabriel* nu-l cunoaşte nimeni, tot astfel cum numele de spirit al unui om nu trebuie să-l cunoască nimeni, nici prietenii temporari, nici duşmanii temporari. Dacă ar cunoaşte cineva numele unei înalte entităţi cosmice ar putea să o invoce în orice moment.

2. Cele trei forţe cosmice

Din punctul de vedere al înţelesului curent acordat termenului *extraterestru,* se poate spune că entităţile denumite în antichitate Zei, iar în epoca creştină îngeri, sunt mai terestre decât oamenii. Oamenii, ca spirite, nu sunt creaţii ale Pământului sau ale Terrei aurica, pământul nefiind capabil să creeeze spirite omeneşti. Pământul poate crea doar materia necesară formării trupurilor.

Spiritele omeneşti au fost create de *Cel Preaînalt* în ceea ce am putea denumi printr-un termen metaforic *„Sfera Creaţiei”,* care nu este un loc amplasat în imensitatea spaţiului Şideral, ci este un plan sau palier cosmic. Oamenii, ca spirite, indiferent de planeta pe care îşi desfăşoară existenţa, sunt creaţii directe şi nemijlocite ale Unicului **Dumnezeu**. Toate spiritele existente în univers sunt creaţii ale lui **Dumnezeu**. Dar, după creaţia lor în Sfera Creaţiei, spiritele sunt trimise în circuitul cosmic, la şcoala vieţii.

Acest proces evolutiv universal a fost denumit adesea *palingenezie (de* la grecescul *palingenesia*: renaşterea perpetuă, ciclică a tuturor fiinţelor). Spiritele trimise în circuitul cosmic al palingeneziei, au însă nevoie de profesori competenţi.

Iar aceşti profesori competenţi sunt entităţile diriguitoare cosmice, cele denumite Zei, îngeri, Arhangheli, Djini, Mesageri, Devaşi în marile Cărţi sacre ale umanităţii.

Practic, se poate compara modul de organizare al unei planete – prin planetă înţelegând, în contextul dat, atât aura planetară, cât şi structura fizică, căci planeta materială nu este decât o parte

componentă a sistemului auric – cu o şcoală în care elevii vin şi pleacă, dar profesorii şi personalul administrativ rămâne. Nu elevii pot fi consideraţi de-ai casei, ci profesorii şi personalul administrativ. La fel se întâmplă la nivelul sistemului aurei terestre, Terra aurica.

Spiritele omeneşti sunt elevii, iar Entităţile diriguitoare – Zeii, îngerii, Arhanghelii etc – sunt profesorii. Profesorii sunt mai „tereştri" decât elevii, întrucât elevii îmbracă numai pe parcursul ciclului şcolar uniforma şcolii. În cazul nostru „uniforma" şcolii este ansamblul energetico-informaţional căruia i-am dat numele de aură umană. În planul de „dincolo", după moarte, omul este înveşmântat într-un corp de lumină, care nu este altul decât corpul-duh, denumit adesea, foarte corect, prin termenul perispirit. *Corpul duh,* în fond, este un corp planetar, care ţine numai de planeta pământ.

Aşadar, dizertaţia actuală lansată de paleoastronautică, după care oamenii sunt „tereştri", iar Entităţile diriguitoare sunt „extraterestre" este nu numai incorectă, ci chiar de semn contrar realităţilor ortoexistenţiale, perceptibile prin cea de-a doua vedere. Lucrurile stau exact invers: oamenii pot fi consideraţi „extratereştri", iar Entităţile diriguitoare pot fi considerate „terestre". Oamenii vin şi pleacă, desfăşoară anumite activităţi, dar Entităţile diriguitoare rămân până când – şi aici folosim expresia lor: „se vor stinge stelele".

Desigur, în Terra aurica, nimeni nu-i consideră pe oameni extratereştri sau venetici, problemele care se pun la acel nivel sunt de o altă natură decât de a stabili cine este de-al casei şi cine nu este. Opoziţia extraterestruterestru este falsă, artificială, pusă greşit, şi nu poate ajuta la înţelegerea problemelor complexe ale cosmosului spiritual.

Oamenii veniţi la Şcoala vieţii în Terra aurica se „îmbracă" într-un *corp duh* terestru, care reflectă structura energetico-informaţională a aurei terestre, iar în momentul în care se întrupează în planul material „îmbracă" un corp material. După ce parcurg traiectul evolutiv în lumea materială, oamenii dezbracă trupul material şi rămân în învelişul lor care le-a fost dat în momentul în care au venit în Terra aurica: corpul duh sau perispiritul.

În general se consideră că, cosmosul spiritual este teatrul de bătălie între două forţe cosmice, întrupate de două mari categorii de

entităţi: Îngerii cei buni şi îngerii cei răi, adică Binele şi Răul. Dar, cunoaşterea tainelor Terrei aurica releva faptul că, la nivelul cosmosului spiritual, nu există numai două forţe principale care se înfruntă. Împărţirea „clasică" între bine şi rău, desigur extrem de sugestivă, reflectă numai unul dintre aspectele cosmosului spiritual, opunându-i pe îngerii cei buni, îngerilor rebeli.

În realitate, lucrurile sunt ceva mai complicate: *există nu două, ci trei forţe cosmice principale care se înfruntă neîncetat: Îngerii cei buni, îngerii rebeli şi entităţile care reprezintă esenţa răului.* Cele trei forţe cosmice sunt formate, fiecare, dintr-o ierarhie de entităţi care se manifestă şi în planul eteric. Alături de aceste trei categorii distincte de entităţi supraumane, mai există entităţi umane care trăiesc în *lumea eterică,* în zone strict delimitate, fiecare dintre aceste categorii umane fiind alipite uneia din cele trei principale categorii de Forţe cosmice.

Entităţile angelice din cele trei tabere nu îşi au sălaşul în *lumea eterică,* ci pe propriile lor (sub) niveluri cosmice, dar pot pătrunde în *lumea eterică* prin intermediul a ceea ce noi, folosind un limbaj cotidian – datorită şi faptului că termenul este folosit atât în limbajul obişnuit, cât şi în literatură sau cinematografie – numim *Porţi.* Fiecare dintre grupările distincte de entităţi ce apar în forme umanoide în *lumea eterică* îşi au propriile lor Porţi. Astfel, prin ceea ce am convenit să denumim Poarta 1 pătrund îngerii, iar prin Poarta 2 pătrund îngerii rebeli, al căror conducător principal este Lux sau Lucifer, Arhanghelul Căzut.

Dar în afara acestor două forţe cosmice principale, mai există şi o a treia, formată din entităţi pe care le numim satanice sau diabolice. Forţele diabolice, în niciun caz nu trebuie confundate cu cele luciferice. După cum s-a putut remarca, entităţile luciferice au fost cândva îngeri normali, au făcut parte din Ierarhia Fiilor Luminii şi datorită unei decizii luate de ei înşişi la începutul evoluţiei umane, s-au rupt de Ierarhie. Entităţile răului sunt *altceva,* iar *acest altceva* nu are corespondent cu ceea ce există în Terra aurica

Entităţile ce ţin de forţa răului nu au o formă omenească, sunt forţe-entităţi foarte periculoase, care se pot manifesta în lumea oamenilor numai în cazurile în care sunt invocate. Când sunt invocate de oameni, forţele-entităţi ale răului iau anumite forme pe care este

mai bine să nu le pomenim. Ele reprezintă răul în sine, iar cel ce le manifestă este Adversarul, *cel care este de veacuri împotriva a toate ce se văd şi nu se văd.*

În limba *lumii eterice,* Adversarul este numit „acesta". „Acesta" este numit în akataka, limba *lumii eterice, h-a-al,* adică *„împotrivă + purtător",* iar *h-a-al/sh-ith-an* înseamnă literal *„acesta, purtător de împotrivire*".

Entităţile ce aparţin de forţa răului, sunt deci conduse de cel pe care spiritele naturii îl numesc *h a al's h i t an* sau Shaitan. Nu cunoaştem prea multe lucruri despre entităţile răului, astfel încât nu ştim dacă folosesc sau nu Porţile. Pentru Ierarhia Fiilor luminii, energiile care se împotrivesc la tot ce există sunt precum sunt viruşii pentru un calculator.

Eugen a fost sfătuit să fugă de aceste forţe ale răului*. „Respinge pe acesta* l-a sfătuit încă de la început *Îngerul Gabriel* pe Eugen, *dar ai grijă să nu fi singur atunci". „Acesta este mulţi unul în altul* – a mai spus *Îngerul Gabriel – şi nici chiar Fiii Flăcării cei mai mari în putere şi tărie nu-l pot cuprinde şi nici înţelege".*

Cel mai probabil, aceste entităţi ale răului care nu se manifesta în lumea *eterică* printr-o formă umanoidă, nu par să aibă nevoie de Porţi. Felul lor de manifestare este atipic faţă de al celorlalte entităţi ale Terrei aurica şi este bine ca oamenii să nu aibă de-a face cu ele: este suficient să ştie că există, că se pot manifesta şi să-şi dea silinţa să le evite.

Doar cei care practică magia neagră şi anumite forme aberante de magie ceremonială le cunosc mai bine. Sau, cel mai probabil, poate că nici ei nu le cunosc prea bine, căci dacă le-ar cunoaşte mai bine nu le-ar trece prin cap să le invoce. Probabil că magicienii negri le cunosc numai prin formele (şi acestea neumane) mai „îndulcite" prin care se manifestă în cadrul operaţiilor magice.

Nici măcar entităţile luciferice nu vor să aibă de-a face cu forţele răului, pe care le evită cu desăvârşire. Se pare că forţele răului conduse de Shaitan îşi au sălaşul în afara Terrei aurica şi nu apar decât în momentul în care reuşesc să faci o breşă în sistemul de protecţie al aurei terestre. Iar cei care le ajută să facă aceste breşe nu sunt alţii decât oamenii, care au teribila ambiţie de a le invoca în ritualurile

magiei negre.

3. Fiii Luminii sau Fiii Flăcării

→ **HAUTI**

Deasupra tuturor, în palierul cel mai înalt al cosmosului spiritul, sălăşluieşte *Marea Fiinţă de Lumină,* creatorul acestui univers, numit *IŞŞ* în limba lumii eterice, akataka. Creştinii numesc această Fiinţă sublimă **Dumnezeu**. Pentru entităţile din *lumea eterică* există însă două forme de manifestare ale lui **Dumnezeu***:* **IŞ** ŞI **HAUTI**.

IŞŞ *este* aspectul lui **Dumnezeu** pe care am putea să-l denumim metafizic „în sine", adică **Dumnezeu nemanifestat**. Această formă sublimă de ne manifestare nu poate fi percepută de oameni şi, după câte se pare, nici de îngeri. **IŞŞ** nu are formă umanoidă şi nimeni – nici chiar îngerii – nu l-au cunoscut până în prezent. **IŞŞ** se manifestă în Terra aurica ca **HAUTI**, **Dumnezeu Tatăl**. La nivelul Terrei aurica, mai precis la nivelul ultimului strat al Terrei aurica, în ceea ce, în limbajul entităţilor *lumii eterice* s-ar numi *„Cerul Cerurilor",* **HAUTI** se manifestă ca Persoană într-o formă umanoidă. Această din urmă manifestare a Creatorului o putem denumi metafizic „pentru sine". În Cerul Cerurilor, **HAUTI** se manifestă printr-o formă umanoidă, astfel încât poate fi definit, aşa cum face dogmatica creştin ortodoxă, drept" *Persoană".*

Observat prin clarvedere, în cadrul turului de informare, **HAUTI** *se* prezintă într-o formă greu de descris prin intermediul cuvintelor omeneşti. Relevant este însă faptul că descrierile din *Biblie,* în special cele din *Cartea lui Ezechiel* şi din *Apocalipsa lui Ioan,* la fel ca şi descrierile din *Cartea lui Enoch,* în care Enoch se prezintă în *„faţa Domnului Lumilor",* sunt absolut corecte din acest punct de vedere, ele reflectând ceea ce poate vedea un om care vizitează prin clarvedere „Locuinţa" Domnului acestei lumi.

Dacă teologia creştină vorbeşte în mod dogmatic-metafizic despre o *Trinitate* care se manifestă prin *Trei Persoane* – numite **Tatăl**, **Fiul** şi **Sfântul Duh** – prin clarvedere lucrurile devin *concrete* şi evidente. De fapt ceea ce ne interesează în acest demers al nostru este latura *concretă* a lucrurilor. **Tatăl** denumit **HAUTI**, **Fiul** denumit **SHON**

şi **Sfântul Duh** sunt *Persoane* distincte, care pot fi observate foarte clar prin clarvedere. Totuşi, clarvăzătorul simte că cele trei *Persoane sunt una.* Simţul vechimii unui clarvăzător avertizează asupra vechimii incomensurabile ale celor trei înalte Entităţi cosmice ale Trinităţii.

Din fiecare dintre cele trei Persoane ale Trinităţii emană câte o Energie specifică. Cele trei *energii* emanate de către cele trei Persoane ale Trinităţii au culori, sunete şi mirosuri distincte.

Pentru un clarvăzător este evident faptul că întreaga Terra aurica este susţinută de aceste trei Energii fundamentale, energii emanate de cele trei Persoane ale Trinităţii: **Tatăl**, **Fiul** *şi* **Sfântul Duh**. O splendidă energie argintie emană de la **Tatăl**, o splendidă energie aurie emană de la **Fiul** şi o splendidă energie roşie intensă emană de la **Sfântul Duh**.

Energia argintie – care se vede ca o lumină argintie – izvorăşte din Marea Aură a lui **HAUTI** ca un susur blând de izvor. De aceea, uneori, **HAUTI** este denumit **Izvorul de Lumină**. Tot astfel, energia aurie emană din **Fiul**, denumit **SHONA**, Energia roşie intensă, care se manifestă foarte rar în formă umanoidă, este energia **Duhului Sfânt**.

Atunci când, prin clarvedere, omul ajunge să le observe, devine evident că cele trei înalte Entităţi cosmice *sunt una şi aceeaşi.* Ele au structuri aurice, forme şi chiar înfăţişări asemănătoare.

→ *Organigrama Entităţilor angelice Eminem*

Îngerii cei buni, pe care-i vom denumi prin sintagma *Fiii Luminii* sau *Fiii Flăcării,* sunt entităţile care respectă şi îndeplinesc poruncile lui Dumnezeu şi care-i ajută pe oameni în toate împrejurările. Ierarhia Fiilor Luminii, sau după cum se numesc ei înşişi, *Eminem,* adică *Cei drepţi,* sunt împărţiţi după o ierarhie foarte riguroasă.

După cum se ştie, toate religiile lumii au considerat necesar să reveleze oamenilor, cel puţin în mare, care este organigrama Entităţilor angelice diriguitoare. În Vechiul Testament se aminteşte despre scara lui Iacob, pe care îngerii urcă şi coboară neîncetat.

Tradiţia creştină oferă la rândul ei o configurare generală a structurii organizatorice a Ierarhiei Puterilor angelice cosmice. În primele secole creştine, unul dintre marii mistici ai creştinismului,

Dionisie Pseudo-Areoapgitul a oferit o clasificare a Puterilor angelice, clasificare folosită şi astăzi.

Potrivit tradiţiei creştine, relevată pentru prima dată de *Pseudo-Dionisie Areopagitul,* structura ierarhică a îngerilor cuprinde următoarele categorii de entităţi: *Îngerii. Arhanghelii, Arheii, Stăpânirile, Puterile, Domniile, Tronurile, Heruvimii şi Serafimii.* Această structură corespunde, cel puţin până la un punct, cu ceea ce se poate vedea în *lumea eterică.* Exista însă multe realităţi ale cosmosului spiritual care nu pot fi percepute şi înţelese decât de marii maeştrii spirituali ai lumii, precum a fost *Dionisie Pseudo-Areopagitul.*

Este de la sine înţeles faptul că, numai o parte din aceste Entităţi se pot vedea prin clarvedere, pe nivelurile superioare ale Terrei Aurica. În esenţă, numai unele Entităţi angelice sunt vizibile în formele lor de manifestare umanoidă la nivelul Terrei aurica, celelalte Entităţi fiind mult prea mari şi prea puternice, iar activitatea lor curentă în cosmosul spiritual este mult prea depărtată de lumea oamenilor, pentru a putea fi văzute, chiar şi fugitiv, la acest nivel.

Cândva, Eugen l-a întrebat pe *Îngerul Gabriel,* Călăuza sa în turul de informare, care este numărul total al îngerilor din Terra aurica. Cu alte cuvinte, folosind limbajul specific *lumii eterice,* Eugen a întrebat *„câţi sunt cei care-l iubesc pe* **Dumnezeu** *şi îl urmează".*

Îngerul Gabriel a zâmbit, aşa cum numai el ştie să zâmbească – *Îngerul Gabriel* are înfăţişarea unui bărbat foarte frumos – şi a desenat una sau două cifre cu un fel de baston pe nisipul solului *lumii eterice.*

După ce *Îngerul Gabriel* a terminat de scris, Eugen a văzut cum acele cifre se multiplică singure, devenind din ce în ce mai multe. Aproape imediat s-a format un şir nesfârşit de cife, care s-a întins la infinit precum o panglică. Cât priveai cu ochii, se întindeau cifre imposibil de definit prin intermediul corzilor vocale şi imposibil de estimat prin intermediul sistemului matematic omenesc.

La un moment dat, Eugen a ajuns la un fel de blocaj mental şi a trebuit să fie readus la realitate printr-un imbold prietenesc al *Îngerului Gabriel.* Probabil că aşa păţeşte orice om care încearcă să înţeleagă cu mintea omenească misterele ascunse ale universului şi lucrările tainice ale lui **Dumnezeu**, realizate prin intermediul Fiilor Luminii.

O lungă pleiadă de Entităţi spirituale de cel mai înalt rang pe scara Fiinţelor angelice stau mereu în apropierea Domnului acestei lumi, pentru a-l îndeplini poruncile. Multe din aceste Entităţi spirituale *nu au o forma umanoidă, probabil pentru că nu au nevoie să se manifeste pe palierele inferioare cosmice, în lumea astrală sau în cea eterică.* Ele arată exact aşa cum le-au descris marii mistici şi profeţi ai antichităţii: ca nişte sfere înaripate care vorbesc pe mii de voci. Aceste Entităţi angelice sunt mai sublime şi mai puternice decât tot ceea ce poate concepe un ora.

În cele ce urmează vom trece în revistă foarte succint structura organizatorică a Puterilor angelice diriguitoare, aşa cum este ea cunoscută în *lumea eterică* şi aşa cum poate fi observată prin clarvedere de către Eugen. Ceea ce este foarte important, este faptul că, *cele ce urmează sunt rodul clarvederii lui Eugen şi nu reprezintă o compilaţie după alte spuse existente până în prezent.*

Cercetată direct, prin clarvedere, structura Organigramei cosmice a Entităţilor angelice este destul de complicată şi nu pare să concorde cu ceea ce s-a scris până în prezent despre aceste subiecte. De altfel, după cunoştinţa noastră, relatările despre astfel de subiecte sunt destul de rare şi de incomplete.

În această prezentare vor fi trecute în reviste numai acele Entităţi diriguitoare cosmice care se manifestă la nivelul Terrei aurica, nu şi cele care, probabil, se manifestă la nivelul altor planele sau la nivelul cosmic.

Reamintim, Terra aurica este o sferă imensă, cu pământul fizic în centru, care se întinde pană la jumătatea distantei dintre Lună şi Marte. Terra aurica are nouă niveluri sau „cercuri" concentrice, iar **HAUTI** se manifestă în Terrra aurica numai pe cel de-al nouălea nivel, acolo unde se manifestă şi celelalte entităţi angelice în forma lor cea mai pură. Al nouălea nivel al Terrei aurica, este un spaţiu adimensional, destul de greu de definit prin termenii fizicii actuale.

Este foarte probabil ca al nouălea nivel să fie un nivel cosmic şi nu unul planetar. Astfel, Terra aurica este structurată în mod concret pe opt niveluri distincte sau opt cercuri concentrice. Cum primul nivel este ceea ce noi numim Iadul, rămân şapte niveluri specifice de manifestare ale fiinţelor în Terra aurica.

Entităţile din *lumea eterică* afirmă că, ceea ce numin noi Terra aurica este suma corpurilor a *21 de Duhuri Bune Străjuitoare, „care se bucură de mărirea Domnului* **HAUTI***”,* după cum spune *Îngerul Gabriel.*

Prin ele, *„fiii femeii* (adică oamenii) *şi orişice Lumină* (Entităţi angelice) *pot căpăta formă umanoidă”,* mai spune *Îngerul Gabriel,* referindu-se la aceste înalte Entităţi diriguitoare cosmice*. „Ei sunt cei mai înalţi fraţi ai fiilor femeii, fraţii noştri”.*

„Priveşte-i, spune *Îngerul Gabriel, şi uită-te atent, căci la orice Perioadă, de mii de Timpuri, câte şapte din aceşti îngeri vin şi se aşază înaintea Domnului Tăriilor ca să fie mângâiaţi pentru lucrul lor”.* Timpurile şi Perioadele sunt unităţile îngereşti pentru măsurarea timpului, eonii sau erele în sens îngeresc.

Privite prin clarvedere, aceste înalte Entităţi cosmice, aşa cum arată pe nivelul al nouălea, par *Şapte Flăcări* ce stau la picioarele lui **HAUTI** şi în jurul Tronului Său de domnie. Pronunţate în akataka, cele *Şapte Flăcări* sunt denumite astfel: *„Inth, Idon, Avatk, Sebeth, Ahn, Vhait, Esh”.*

Cele *Şapte Flăcări* emană străluciri, sunete şi mirosuri sublime care nu au corespondent la nivelul Terrei aurica. Cele *Şapte Flăcări – Duhurile bune Străjuitoare,* din al căror trup este formată Terra aurica – sunt Entităţi cosmice lipsite de înfăţişare umanoidă, vii, care vorbesc pe multe voci. Fiecare dintre aceste voci este atât de dulce şi de duioasă încât fermecă orice muritor.

Ceilalţi îngeri le numesc **SHAH-MINEM***,* adică, tradus din akataka*, îngeri Nepătaţi, Puri şi Perfecţi.* Aceste înalte Entităţi cosmice sunt „mai mari în Putere şi Tărie” decât toţi Heruvimii şi Serafimii.

„Ei, spune Îngerul Gabriel, *sunt cămara din care porneşte văzul, iar văzul naşte realitatea”.*

La picioarele Tronului de domnie al lui **HAUTI** stă o altă înalta entitate cosmică, numită **SAATHI***,* care este ceea ce noi, în limbajul omenesc, am numi *Îngerul Feţei.* Urjde merge **HAUTI***,* în faţa LUI merge **SAATHI***,* considerat *„al doilea ca Putere şi Tărie după El”,* după cum spune *Îngerul Gabriel.*

Privit prin clarvedere, **SAATHI** pare o entitate de formă umanoidă de 20 – 25 de ani, 2, 50 metri înălţime, faţă ovală, albă ca zăpada, ochii mari, de aceeaşi culoare ca şi faţa, fără iris, părul lung,

castaniu, foarte creţ. Este foarte frumos şi foarte semeţ. Mereu este înveşmântat într-o togă de culoare verde ce emană mii şi mii de străluciri.

Când păşeşte **SAATHI**, clarvăzătorul are senzaţia copleşitoare că vine un foc teribil, apoi un cutremur cumplit, apoi o furtună înspăimântătoare, iar în fine un vuiet de ape înfuriate. În cele din urmă. se aude un susur blând ca o apă lină, dulce şi înmiresmată: este **HAUTI**.

O altă înaltă Entitate angelică prezentă în apropierea lui **HAUTI**, este *UTH, „Domnul tuturor distrugerilor şi al minunilor vieţii văzute şi nevăzute, ştiute* şi *neştiute”,* după cum spune *Îngerul Gabriel. „UTH este mult mult în Putere şi Tărie”.*

Intensitatea şi tensiunea aurei lui *UTH* este extraordinar de mare şi nu poate fi cuprinsă cu mintea omenească şi nici aproximată în cuvinte. *UTH* este îngerul distrugerii. Ajutoarele sale de încredere sunt *ATHO* ŞI *EZHON,* Comandanţii celor două armate de îngeri distrugători.

Imediat după *UTH,* pe scara ierarhică sunt Entităţile diriguitoare cosmice care se manifesta sub înfăţişarea unor fetiţe. Acesta este motivul pentru care le vom denumi de acum înainte *Fetiţe.* De fapt, este vorba despre Entităţi angelice extrem de puternice, atât de puternice încât mintea omenească nu le poate concepe. *Ele nu au nume,* spune *Îngerul Gabriel* despre *Fetiţe, căci din ele se nasc numele”.*

Aceste înalte Entităţi angelice au înfăţişarea unor fetiţe de până la nouă ani, cu codiţe, înveşmântate în rochiţe colorate formate din lumină, care se comportă, folosind termenii corespondenţi din lumea materială, foarte gingaş şi inocent. De fapt, caracteristica lor definitorie ca formă de manifestare este puritatea, inocenţa şi gingăşia. În prezenţa lor, simţi însă infinitul comprimat într-o fiinţă de aproape un metru înălţime.

Pe nivelul al nouălea al Terrei aurica, înfăţişarea acestor fetiţe este aproape înspăimântătoare: par a avea trupul de flăcări, iar în jurul lor apar mii şi mii de descărcări electrice ca mii de fulgere distrugătoare. Totuşi, aceste Entităţi angelice se manifestă destul de rar în forma umanoidă. *Îngerul Gabriel* le numeşte *Tării.*

În subordinea Fetiţelor de pe nivelul al nouălea, se află *alte Fetiţe,* cu nume de vocale – A; E; O; IO; AEO – care au puteri mai mici.

Îngerul Gabriel a denumit aceste Fetiţe prin termenul de *Puteri.*

Fetiţele-Puteri sunt înalte Entităţi angelice cosmice care conduc nivelurile Terrei aurica. De exemplu, primul nivel astral este condus de o Fetiţă-Putere, al doilea de o alta şi aşa mai departe.

În călătoria sa prin Terra Aurica, pe fiecare palier, Eugen a fost întâmpinat de o Fetiţă-Putere foarte frumoasă, în vârstă de 9 – 10 ani, cu înfăţişare de zână. Terra Aurica are 7 niveluri ortoexistenţiale, astfel încât putem vorbi despre 7 astfel de Entităţi diriguitoare.

Înfăţişarea Fetiţelor – Puteri este aproximativ identică: părul, ochii fără iris şi rochiţe pline de fireturi şi flori au aceeaşi culoare ca şi cea a palierului cosmic pe care îl au sub jurisdicţie spirituală.

Fiecare dintre cele şapte paliere cosmice ale Terrei aurica – denumite uneori prin formulările: primul inel fluidic, al doilea inel fluidic etc – posedă o anumită culoare de bază, culoare care se reflectă atât în culoarea preponderentă a înfăţişării Fetiţelor – Puteri, cât şi în culoarea *corpului duh* al oamenilor.

Oamenii, după cum s-a remarcat anterior, sunt diferenţiaţi prin culoarea *corpului duh,* iar această culoare este generată de clasa evolutiva în care se află fiecare individ, deci de nivelul până la care, în timpul existenţei terestre, urcă Energia de viaţă. De exemplu, dacă Energia de viaţă urcă până la chakra manipura înseamnă că omul se află în a treia clasa evolutivă, manipura fiind a treia chakră, iar culoarea sa este galbenă. Astfel, dacă, după moarte, omul urcă până la al treilea nivel cosmic, atunci este întâmpinat de o Fetiţă-Putere cu ochii de culoare galbenă, cu părul galben şi cu ţinuta galbena.

În momentul în care se prezintă un om în faţa lor, Fetiţele-Puteri îşi pronunţă numele. Numele unei Fetiţe-Putere nu poate fi pronunţat de nicio făptură umană încarnata, întrucât nu există sunete sinonime în lumea terestră, cum probabil nu există nici corzi vocale capabile să le pronunţe.

De fapt, întors în lumea terestră, un om încarnat nu poate să-şi amintească numele acestor Entităţi angelice înalte sau sunetele pe care le pronunţă. Numele lor cuprind o succesiune de vocale, ce nu au niciun fel de corespondenţă în lumea fizică. Practic, Fetiţele-Puteri pronunţă sunetul care corespunde unei chakre. Dacă omul nu are acea chakră în activitate, el nu poate pătrunde pe acel palier cosmic. Astfel,

este evident că, corespondentul macrocosmic al unei chakra este una din cele şapte Fetiţe-Putere. Culoarea palierului cosmic, la fel ca şi culoarea ţinutei sau a ochilor Fetiţelor – Puteri este reflectată în culoarea unei chakre umane corespondente. În mâna stângă, fiecare fetiţă poartă o floare, care are acelaşi număr de petale ca şi chakra respectivă.

În afara acestor două categorii de Entităţi diriguitoare cosmice care se manifestă sub forma unor Fetiţe, mai există şi o a treia categorie, denumită *de Îngerul Gabriel* prin formula *Forţe.* Aceste Entităţi angelice menţin balanţa între energiile negative şi pozitive existente la nivelul Terrei aurica.

În ordinea frumuseţii şi a splendorii aurice percepută prin clarvedere şi tot ce implică ea – văzul, auzul, mirosul şi simţul vechimii –, după Fetiţe – formate din *Tării, Puteri şi Forţe* –, în Ierarhia Entităţilor angelice urmează Îngerul *Metatron.*

Această înaltă Entitate diriguitoare cosmica întrece prin frumuseţe orice alt înger. Îngerul *Metatron* are 2, 5 metri, părul blond-cânepiu, ochii verzi-albaştri lipsiţi de iris, iar părul lung şi drept este prins într-o cunună de foc foarte strălucitoare. Are o voce foarte profundă, învăluitoare, aproape feminină. Pe hainele sale ce par de zăpadă, sunt înscrise o mulţime de însemne strălucitoare. Îngerul *Metratron* poartă cea mai minunată spadă care există în Terra aurica.

Tot pe cel de-al nouălea nivel, în jurul Tronului lui **HAUTI**, în „curtea" Sa formată din Entităţi angelice extrem de strălucitoare, în ordinea puterii şi tăriei, stau *Serafimii şi Heruvimii.*

Serafimii sunt foarte umani, dar mult mai frumoşi decât oamenii şi mai feminini în comportament. Din *Serafimi* emană lumina, iubirea şi dreptatea. Serafimii nu posedă ceea ce în lumea noastră se numeşte „liberul arbitru". Voia lor este Voia lui **HAUTI**.

Dacă am încerca să definim în termeni omeneşti ceea ce este un *Serafim* atunci ar trebui să folosim sintagma: *realizarea imposibilului prin voinţă, putere şi tărie.* Nimic nu este imposibil pentru voinţa unui Serafim.

În momentul în care ating acest înalt rang, îngerii devin „realizaţi", iar „realizarea" serafimică înseamnă conştientizarea interioară a rolului şi a activităţii lui **HAUTI** în cosmos.

Înfăţişarea Serafimilor este cu adevărat grandioasă. Faţa, ochii, gura şi părul Serafimilor par flăcări de foc mistuitor, iar hainele lor par a fi formate din metal topit.

Ceea ce este cu adevărat înspăimântător pentru o fiinţă omenească şi imposibil de conceput pentru o minte raţională este însă faptul că înfăţişarea *Serafimilor,* la fel ca şi înfăţişarea unora dintre *Heruvimi,* se modifică neîncetat. Dacă se prezintă din faţă, un Serafim are o anumită fizionomie, o anumită strălucite aurică, un anumit miros şi un anumit sunet. Dacă întoarce capul spre dreapta are altă înfăţişare, alt chip, altă culoare aurică, alt miros şi alt sunet. Dacă întoarce capul spre stânga înfăţişarea se schimbă, fiind diferită de cele anterioare. La fel se întâmplă şi dacă întoarce capul înapoi.

Dacă Serafimii au înfăţişări umane, nu acelaşi lucru se poate spune despre *Heruvimi,* care nu se prezintă totdeauna în formă umanoidă. *Heruvimii* sunt şefii tuturor spiritelor naturii şi ale tuturor elementelor din Terra aurica.

Heruvimii au o înfăţişare feerică. Au o înălţime de până la 2, 5 metri înălţime, iar înfăţişările lor – feţele, nasul, gura şi ochii – par foarte feminine, cu o nuanţă adâncă de senzualitate.

Astfel, de exemplu, faţa Heruvimului numit SOLAT în akataka este foarte frumoasă, ovală, cu ochii mari şi gene prelungi, nasul mic şi buzele pline. Dinţii săi au albul curat al zăpezii proaspăt puse. Părul, foarte bogat şi foarte lung, este prins într-o coadă cu mai multe panglici. Negrul părului contrastează cu albul imaculat al pielii.

De foarte multe ori, aceste înalte entităţi angelice par a-şi schimba luminozitatea din interior: uneori par făcuţi din flăcări, alteori din apă. Există şi mulţi Heruvimi care nu au formă umanoidă şi care se prezintă clarvăzătorului ca o îmbinare bizară de forme umanoide şi animaliere.

Categoria de Entităţi angelice situata imediat sub treapta Heruvimilor este cea a *Jilţurilor sau a Stăpânirilor.* Aceste înalte Entităţi angelice se împart în două categorii distincte.

Îngerii numesc prima categorie prin formula *„Jilţurile înţelepciunilor Domneşti",* iar a doua categorie prin formula *„Jilţurile înţelepciunilor Stăpânitoare*". De fapt, pe aceste Jilţuri stau Entităţi foarte înalte în Ierarhia Fiilor Luminii, pe care le denumim *Bătrâni.*

„Jilţurile înţelepciunilor Domneşti”, sunt aşezate chiar alături de Tronul de domnie al lui **HAUTI**. Există 11 Jilţuri ocupate de *Bătrâni,* jilţuri care încadrează în cerc *Tronul de Domnie* al lui **HAUTI**.

Bătrânii sunt ceva mai înalţi decât celelalte Entităţi angelice, unii dintre ei ajungând până la înălţimea apreciabilă de 3 metri. Par să nu aibă mai mult de 30 de ani, deşi au părul şi bărbile albe ca zăpada. Ochii Bătrânilor, cu iris normal, au o splendidă culoare azur.

Hainele *Bătrânilor* sunt formate din lumini albe, foarte clare. Zeci de însemne, sigilii, peceţi şi ceva ce, în lumea noastră, s-ar numi pietre preţioase, ce strălucesc feeric, de culori diferite – roşii, albastre, verzi, aurii, argintii – completează ţinuta hieratică a acestor Entităţi angelice sublime. Pe cap, Bătrânii poartă coroane asemănătoare celor regale, ce strălucesc orbitor. Uneori coroanele par a fi făcute din foc, alteori par a fi făcute din apă strălucitoare. Stând lângă un Bătrân, clarvăzătorul ştie instinctiv că stă lângă cineva care cunoaşte soluţiile tuturor problemelor vieţii cotidiene ale oamenilor.

Jilţurile pe care stau aşezaţi cei 11 Bătrâni au forme şi mărimi greu acceptabile prin intermediul raţiunii. De la fundaţia Jilţurilor, de formă paralelipipedică, urcă nenumărate trepte piramidale, imposibil de numărat de un om. Fiecare treaptă are mirosuri, luminozităţi, culori şi sunete diferite. Din interiorul treptelor se aud mii şi mii de voci omeneşti care laudă, plâng ori scrâşnesc. Pe trepte sunt aşezate Entităţile angelice subordonate Bătrânilor.

În fine, în vârful piramidei se află Jilţurile maiestuoase şi impunătoare pe care stau aşezaţi Bătrânii. Fiecare Jilţ are culoarea, luminozitatea, sunetul şi mirosul corespunzător principalelor categorii de corpuri astrale ale oamenilor. Cu alte cuvinte, Jilţurile sunt formate din emanaţiile aurice ale dorinţelor şi pasiunilor umane. Din trepte par a ieşi mii şi mii de fantome de diferite culori, care strigă fiecare pe limba ei, ca mari mase de oameni ce vuiesc necontenit.

Spătarul unui Jilţ pare a avea cel puţin treizeci de metri înălţime. Spătarul are forma unor aripi întinse, iar rezemătoarale de mâini au forma membrelor unor Heruvimi. Este cu adevărat uluitor faptul că Jilţul însuşi pare a fi viu. Pe fiecare dintre înaltele spătare în formă de aripi deschise este desenat un desen complicat şi numele fiecărui Bătrân.

În schimb, *Jilţurile înţelepciunii stăpânitoare,* se află pe fiecare plan al lumii astrale. Jilţurile sunt situate în *Sălile de Judecată* ale fiecărui palier al lumii astrale. Bătrânii care stau pe ele împlinesc judecata fiecărei entităţi umane imediat după momentul morţii.

Bătrânii înţelepciunii stăpânitoare au în subordinea lor entităţi de rang mai mic de pe scara fiinţelor angelice, numiţi *Maeştrii de jocuri,* cei care se ocupă de jocurile karmice al lumii oamenilor. Bătrânii pot fi denumiţi Domnii Karmei.

În afara acestor Entităţi angelice, pe cel de-al nouălea nivel se află şi un OM. Numele său, în limba akataka este *MERRAH,* adică *Cel preaiubit.*

Îngerul Gabriel povesteşte istoria acestui om care are permisiunea de vedea *Faţa lui* **HAUTI**:

„În vremurile acelea depărtate mult de veacul tău şi de generaţia aceasta, **HAUTI** *mă încununase cu Glorie şi Slavă. EL s-a uitat peste locuinţele fiilor femeii şi a văzut că inima omului este de la zi la zi tot mai rea. Totuşi, a găsit pe unul pe placul inimii SALE şi l-a chemat pe nume.*

El este Preaiubit – MERRAH – şi vede Faţa Domnului său şi locuieşte în Odihna SA. La urmă, vaietul răutăţii oamenilor era atât de mare, încât a ajuns până la EL. Şi îngerul distrugerii şi-a luat tainul său".

Spiritele naturii spun că, de câte ori pătrunde în Terra aurica, pe nivelul al nouălea, **HAUTI** îl vede pe acest om aşezat la picioarele Tronului său şi îşi aminteşte de oameni şi de un legământ foarte vechi…

Toate Entităţile angelice descrise anterior locuiesc pe cel de-al nouălea nivel al Terrei aurica, în „cerul cerurilor". Ele formează ceea ce în limba akataka se numeşte AHINATH, adică *Adunarea lui* **Dumnezeu**, un fel de prim stat major al lui **HAUTI**.

Singura Entitate angelică de mare anvergură care poate intra sau pleca pe orice nivel al Terrei aurica este *întâiul înger Veghetor, Cel ce are grijă în mod memijlocit de „fiii femeii", Îngerul Gabriel.*

Pentru noi oamenii, în virtutea unei tradiţii arhaice, gradul ierarhic al *Îngerului Gabriel* este cel de Arhanghel. Dar, după afirmaţiile entităţilor din *lumea eterică* chestionate despre acest subiect, gradul ierarhic al *Îngerului Gabriel* este cel de *„Seraf"*.

Noi vom folosi însă termenul generic de înger, nume care desemnează toate entităţile angelice prezente în Terra aurica. Există destul de multe diferenţe de denumiri şi de titulaturi între modul în care sunt prezente Entităţile angelice în *lumea eterică* şi denumirile folosite în lumea oamenilor, astfel încât este foarte greu de a cunoaşte cu exactitate semnificaţia funcţiilor, a titulaturilor şi a denumirilor.

Toate Entităţile întâlnite în *lumea eterică* au specificat de fiecare dată că *Îngerul Gabriel* nu are titulatura de Arhanghel aşa cum am crezut iniţial, ci este mult mai înalt. Termenul de *Seraf* poate că nu spune nimic în lumea oamenilor, dar funcţia pe care această înalta Entitate diriguitoare cosmica o îndeplineşte în Terra aurica spune totul.

Una din denumirile din *Lumea eterică* ale *Îngerului Gabriel* este TENTH-THAN*,* adică *Purtătorul Cheilor Puterii. Îngerul Gabriel* este – pentru a folosi un termen eminamente „lumesc" – *Comandantul suprem al Ierarhiilor de îngeri care acţianeată în Terra aurica şi care se ocupă în mod nemijlocit de oameni. Îngerul Gabriel* este *Primul Veghetor* al „fiilor femeii".

În *lumea eterică* se spune de multe ori că, o Entitate angelică cu cât este mai înaltă pe scara ierarhică, cu atât munceşte mai mult. Astfel, de exemplu, un înger Păzitor sau un Veghetor se ocupă doar de un singur om. O Entitate angelică cu o treaptă superioară acesteia – un Arhanghel – se ocupă de un popor sau de o naţiune, oricum de un grup relativ limitat de persoane. Arhanghelul respectiv este Primul Veghetor al poporului pe care-l conduce. Dar, întreaga Terra aurica, indiferent de palier – fie eteric, astral, spiritual sau material – este condusă de un *Prim Veghetor,* care poartă de grijă tuturor entităţilor care-şi desfăşoară activitatea aici. Acesta este *Îngerul Gabriel,* care în opinia entităţilor chestionate din *lumea eterică are* gradul ierarhic de *Seraf.*

Practic, în Terra aurica*, Îngerul Gabriel* este omniprezent. El este prezent la toate evenimentele importante ce au loc în Terra aurica începând de la prima încarnare a omului de pe pământ.

Îngerul Gabriel supraveghează fiecare naştere umană, fiecare botez, fiecare deces, fiecare ceremonie importantă a vieţii unui om. Tot astfel*, Îngerul Gabriel* supraveghează evenimentele la care este părtaş

omul dincolo de moartea trupului: trecerea porţilor, judecata postmortem etc.

Să ne imaginăm doar că un om vine la încarnare. În momentul în care în lumea materială sună ora naşterii, la acest eveniment participă în *lumea eterică* o mulţime de Entităţi angelice: Veghetorii personali ai omului, paramedicii eterici, ghizii etc. În afara acestora, care au grijă nemijlocită de respectivul om, participă şi *Îngerul Gabriel.* Acelaşi lucru se petrece la toate celelalte evenimente importante ale vieţii unui om – accidente, boli – precum şi la deces.

Îngerul Gabriel participă la evenimentele importante ale tuturor oamenilor care se încarnează în lumea materială. În cosmos nu există „aleşi".

Datorită capacităţilor sale imposibil de conceput pentru o minte omenească*, Îngerul Gabriel* poate fi simultan în foarte multe locuri ale Terrei aurica. Chiar dacă, într-o fracţiune de secundă din timpul omenesc, se petrec sute de mii de evenimente pe tot cuprinsul Terrei aurica*, Îngerul Gabriel* este prezent la toate şi supraveghează atent tot ce se petrece.

Îngerul Gabriel munceşte astfel cel mai mult, iar atribuţiile sale funcţionale sunt atât de multe şi de complexe încât o minte omeneasca nu le poate cuprinde. Pentru mintea unui om este într-adevăr de neconceput cum o înaltă Entitate cosmică poate să muncească neîncetat de la începutul evoluţiei omului pe pământ şi până în prezent.

Îngerul Gabriel va continua să aibă grijă de toţi oamenii până când evoluţia umanităţii în Terra aurica se va fi încheiat. *Îngerul Gabriel,* care este cel mai apropiat de oameni dintre Entităţile angelice diriguitoare cosmice, a susţinut umanitatea încă de la începutul evoluţiei sale. Tot *Îngerul Gabriel* este cel care îl susţine pe om în faţa lui **HAUTI**.

În acest sens, nu trebuie să fie un motiv de surprindere faptul că orice clarvăzător care pătrunde în *lumea eterică* îl are drept ghid şi călăuză pe acelaşi omniprezent *înger Gabriel.* Nimic din ceea ce se petrece în Terra aurica nu se petrece fără ştirea sa.

Locuinţa *Îngerului Gabriel* este pe nivelul al nouălea al Terrei aurica. Un clarvăzător poate vedea pe cel de-al nouălea nivel cinci mari

Palate superbe, iar unul dintre aceste palate incredibile este al *Îngerului Gabriel.* Fiecare dintre aceste Palate de o neasemuită frumuseţe se modifică în funcţie de urcarea locatarilor lor în *„Iubire, Putere şi Tărie”.*

Desigur, şi celelalte Entităţi diriguitoare cosmice sunt apropiate de om şi de nevoile sale, dar, prin însăşi natura funcţiilor, ele au alte atribuţii funcţionale: ele se ocupă de alte elemente componente ale marelui sistem cosmic-spiritual care este Terra aurica.

Îngerul Gabriel, după informaţiile de care dispunem în prezent, este şi *Şeful Principatelor Ocrotitoare. Principatele Ocrotitoare* sunt înalte Entităţi angelice. Numele lor este cunoscut din tradiţia creştină: *Mihail, Rafael, Uriel.* Acestor Entităţi angelice, tradiţia creştină le-a atribuit gradul de Arhanghel, dar este evident că sunt mult mai sus pe scara îngerească.

Aici trebuie să facem însă o constatare necesară, care ne va lămuri cum stau de fapt lucrurile cu gradele şi cu funcţiile Ierarhiei de Entităţi angelice. În cosmosul spiritual nu există acea clasificare ierarhică strictă pe funcţii şi pe grade, cum există de exemplu într-o mare instituţie, întreprindere sau într-o armată din lumea noastră. Afirmând, de exemplu, că o Entitate angelică are un anumit nivel sau o anumită funcţie în Ierarhie, este doar un mod de exprimare, util doar în lumea oamenilor. De fapt, fiecare Entitate angelică are un anumit domeniu de care răspunde sau pe care-l supraveghează, astfel încât nu este vorba despre o structurare strictă pe verticală.

Printre *Principii Ocrotitori* – sau *Principatele Ocrotitoare* – se numără şi cel denumit în lumea oamenilor ***Îngerul*** *Morţii. Îngerul Morţii,* departe de a fi identificat cu acel stupid însemn pământesc at „Doamnei cu coasa”, este un înger foarte frumos, de 2, 5 metri înălţime, cu părul negru ca pana corbului, ochii căprui foarte frumoşi şi foarte expresivi, faţa albă şi buzele pline. Răspândeşte un parfum într-adevăr deosebit, iar rezonanţa sa aurică este foarte înaltă.

Sub comanda Îngerului Morţii se află miliarde şi miliarde de entităţi angelice cu diferite funcţii: Paramedici întrupători sau destrupători, Veghetori de diferite categorii. În funcţie de nivelul evolutiv al omului ce se destrupează sau se întrupează se aleg şi Paramedicii întrupători sau destrupători, precum şi Veghetorii.

Alt Principe Ocrotitor, *Îngerul Rafael* este, oarecum, contrapartea Îngerului Morţii, în sensul că *„fură, clipă de clipă, pe cei deja pierduţi”.*

Îngerul Rafael este Vindecătorul prin excelenţă. El are în subordine o întreagă ierarhie de îngeri mângâietori-vindecători ce umplu spaţiile *lumii eterice,* mai ales în preajma spitalelor, azilelor de bătrâni etc.

Activitatea Puterii Ocrotitoare cunoscută de oameni sub numele *de Îngerul Rafael* şi a ierarhiei subordonate lui acţionează clipă de clipă *„pentru fiecare om, în toate zilele lui, acum şi în veac”,* după cum, singur, afirmă *Îngerul Rafael.*

Tot *Îngerul Rafael* este Prinţul tuturor *îngerilor Păzitori* ai oamenilor. Îngerii Păzitori nu trebuie confundaţi cu Veghetorii, care sunt subordonaţi Îngerului Morţii.

Îngerii Păzitori nu se manifestă în *lumea eterică, astfel că* nu pot fi descrişi. Ei sunt percepuţi doar ca voci interioare care, uneori, în momentele complicate ale existenţei cotidiene. îi sfătuiesc pe oameni.

Trebuie reţinut faptul că nici *Îngerii Păzitori,* nici alte entităţi diriguitoare cosmice nu dictează omului ce să facă, ci doar îl sfătuiesc. Omul, posedând liberu! arbitru, este suveran şi poate decide singur ce să facă. Dar, sfatul unui înger Păzitor contează foarte mult, aşa cum ştim cu toţii în profunzimile fiinţei noastre. Fiecare om are trei îngeri păzitori care se manifestă ca voci. Îngerii Păzitori, *„sunt cei mai mari în Putere şi Tărie dintre îngerii ce ocrotesc pe fiul femeii dinăuntrul lui”* – după cum afirmă *Îngerul Rafael.*

Alt Principe Ocrotitor, *Îngerul Mihail*, este *Comandantul suprem al Armatelor cereşti.* El are în subordinea sa miliarde şi miliarde de îngeri luptători. Misiunea principală a *Îngerului Mihail* este de a apară Porţile Terrei aurica – Alfa şi Omega –, precum şi de a apăra *sufletul* fiecărui om. Adversarii săi sunt elementele ce ţin de Shaitan şi entităţile luciferice care vor să fure *sufletul* omului.

Îngerul Mihail este atotprezent la marile confruntări militare, după cum este prezent în apărarea omului năpăstuit, la toate încălcările prin forţă ale librului arbitru uman: lupte de stradă, bătăi între vecini, violări ale integrităţii fizice ale unei persoane mai slabe din punctul de vedere al forţei brute, cazurile de viol, de înşelare etc.

De fiecare dată când *slava* lui Dumnezeu (fiecare om poartă în sine o părticică din *slava* lui Dumnezeu) este înjosită prin lăcomie, orgoliu, mândrie, neştiinţă a unui om faţă de alt om*, Îngerul Mihail* este prezent, dar, de multe ori, întrucât evenimentele se produc în lumea materială, nu poate face nimic.

Se întâmplă uneori să vezi şi cum „buturuga mică", de regulă un om slab ca potenţial fizic, este lovită de o „buturugă mare" şi reacţionează cu o forţă însutită asupra agresorului, mirându-se ulterior de unde a avut atâta putere brută pentru a face KO un adversar atât de puternic. De asemenea, poţi să observi o femeie firavă atacată de un golan de stradă, care reacţionează şi-l biruie pe agresor cu o forţă de invidiat.

Noi spunem că s-au trezit instinctele atavice ancestrale sau că s-a vărsat adrenalina în sânge datorită spaimei, dar acesta este doar aspectul exterior al problemei. Întotdeauna, în acele momente*, Îngerul Mihail* este prezent pentru a proteja *slava* lui Dumnezeu închisă într-un trup uman de furia oarbă a celor ce şi-au uitat menirea.

În afara acestor Entităţi angelice cu atribuţiuni la nivelul întregii Terre aurica, există Entităţi angelice care au ca atribuţiuni buna funcţionare a unor anumite porţiuni a aurei terestre, inclusiv a globului terestru, cu tot ce se întâmplă pe el. Există astfel o Entitate angelică ce răspunde de întreaga civilizaţie umană a pământului, aşa cum există şi Entităţi angelice ce au ca atribuţii principale anumite zone locuite de oameni.

Printre aceste înalte entităţi angelice se numără şi *Arhanghelul poporul*ui său, după cum este numit în *lumea eterică, Prinţul Poporului.*

Astfel, Prinţul Poporului Român este numit în limba akataka **IŞŞHION***,* cuvânt care este format din două cuvinte: *IŞŞ* este numele lui **Dumnezeu**, *H-ION* înseamnă „Cel dintâi".

După opinia noastră, ION pare a fi o particulă lingvistică care poate fi regăsită în limba română arhaică, în acel enigmatic IO care se punea înaintea numelui de domnie al Domnitorilor români. Practic, IO (N) situat înaintea numelui unui Domnitor Român se referă la Arhanghelul Poporului Român, numit uneori în legende ION-SÂNT-ION*.*

În *lumea eterică,* Arhanghelul unui Popor este conducătorul

nevăzut al respectivului popor. Arhanghelul Poporului nu are formă umanoidă, el se manifestă practic ca o forţă a naturii, ca un fel de ciclon de 2 metri diametru şi de aproape 20 de metri înălţime. Numele său în *lumea eterică* este *„Primul aşezat de când s-au orânduit obcinele".*

Arhanghelul Poporului pare a se forma din toate elementele naturii. Când vorbeşte, vocea lui este foarte liniştitoare, calmă, ca o şoaptă. Uneori, la marile evenimente, vocea sa bubuie ca un tunet şi face să vibreze toate particulele elementelor din lumea infraetherică.

În schimb, în *lumea eterică* poate fi văzut *Cel ce are misiunea de a-l reprezenta, Reprezentantul său.* Reprezentantul *Arhanghelului Poporului* este un *Om* care, prin ungere, a primit această înaltă funcţie şi o îndeplineşte pe parcursul unei perioade mai lungi de timp.

Aceasta înaltă entitate umană este prezentă în *lumea eterică,* acolo unde se desfăşoară activităţi ce privesc interesele naţionale ale poporului, la festivităţi oficiale în care se arborează drapelul de stat, la jurăminte militare sau ale persoanelor cu funcţii în stat, ori la alte evenimente curente.

Reprezentantul lui IŞŞION*,* Arhanghelul poporului român, are, în *lumea eterică,* un nume format din trei sunete, nume care însă nu poate fi reţinut şi reprodus în lumea materială. Spiritele naturii îi spun *"Lucitorul"* sau *„Strălucitorul".* Are o statură impresionantă, puţin peste 2 metri, umerii foarte laţi, păr foarte bogat, alb cu sclipiri albastre, prins uneori în coadă cu trei panglici de lumini – roşu, galben şi albastru, culorile drapelului naţional al României –, ochii mari, precum azurul minunat al cerului de primăvară. Uneori îşi aşază pe cap o cunună sau mai degrabă o coroană ce pare din foc, extrem de strălucitoare. Poartă o haină lungă, albă ca zăpada şi un brâu lat de lumină galbenă.

Despre Reprezentantul său uman, IŞŞHION spune următoarele: *„Priveşte Pusul meu şi hotărât demult, ca Domn al Domniilor pământeşti în Obcina mea. Pus şi hotărât din vremi peste grai, porturi şi hotare. Şi lui i-am spus atunci: apără ce Ţi-am dat". (Pusul:* cel pe care l-am *pus eu; obcina*: spaţiul geografic circumscris de Spiritul Poporului. În limba română curentă cuvintele respective au alte înţelesuri).

Arhanghelul Poporului Român spune adesea prin intermediul Reprezentantului Său, oamenilor de vază (a se citi oamenii cu funcţii

publice din România) următoarele:

„Spune la domnii voştri aşa: Trăieşte în pace cu vecinii tăi, dar apără ce-i al tău, căci nu-i preţ şi nici lege, nici în ceruri, nici pe pământ, nici sub pământ dacă faci cum îţi zic.

Şi înăuntrul obcinei tale, nu pune gard să zici aici e al meu, aici e al tău. Căci gol vii şi goi pleci. Şi, domnule, de mine pus şi hotărât, (să-l aibi grijă ca să nu se aştearnă negura şi să rămâie burţi goale. Căci eu, care te cinstesc, voi lua cununa cinstei de la tine şi o voi pune la altul. Iar tu vei cade ca un om de rând, vei sfârşi ca un om obişnuit".

În afara acestor entităţi angelice sublime, diriguitoare ale cosmosului, există miliarde şi miliarde de alte Entităţi angelice subordonate, de ranguri diferite. Ele apar uneori în Terra aurica, îşi îndeplinesc misiunea cu care au fost investiţi, apoi dispar fără urmă. Unele entităţi angelice ţin de structura aurică a Terrei, altele de elementele cosmice, unele de natură sau de vegetaţie, altele de oameni şi de activităţile lor.

Atunci când se manifestă în *lumea eterică*, îngerii din Ierarhia Fiilor luminii pătrund prin Poarta 1. De foarte multe ori, ei transcend pur şi simplu palierele Terrei aurica pentru a se putea manifesta într-un loc oarecare, unde au nevoie. Unii dintre ei se pot manifesta chiar şi în lumea materială. Dar, în momentul în care se manifestă în lumea materială, oamenii nu-i recunosc şi trec pe lângă ei, uneori chiar fără să le acorde cea mai mică atenţie.

Fiecare dintre noi, oamenii, am avut de multe ori în viaţă ocazia de a trece în lumea materială pe lângă o Entitate angelică, fără a-i acorda nici cea mai mică importanţă. Dar, în acele momente, ceva în forul nostru interior a sunat prelung, precum sirena unui vapor care părăseşte rada unui port, iar fiinţa noastră a fost cuprinsă de o emoţie interioară profundă, căreia nu i-am detectat cauza.

→ *Transmiterea Luminii*

HAUTI este, după cum afirmă îngerii, *„Creatorul Terrei aurica celei noi* a *ceea ce se vede şi nu se vede şi care va fi să apară, Domnul Domnilor, Împăratul Împărăţiilor ascunse şi a celor viitoare, care se văd şi nu se văd, dar vor fi să apară".*

HAUTI, al cărui sălaş este cosmosul întreg, pătrunde în Terra aurica de pe nivelul al nouălea, în ceea ce îngerii numesc „Cerul cerurilor".

În momentul în care **HAUTI** apare pe cel de-al nouălea nivel, din mediul înconjurâtor, din stele, vânturi şi lumini, se formează *Locuinţa Sa,* care este cu neputinţă de descris. Când o priveşti din faţă, *Locuinţa lui* **HAUTI** apare ca o piramidă, când o priveşti din spate apare ca o sferă, când o priveşti din lateral apare ca un triunghi, iar în momentul în care te afli înăuntrul ei, ai senzaţia că stai într-un cub imens.

În Terra aurica, **HAUTI** se manifestă într-o formă gigantică de lumină. Imensitatea Sa este cu neputinţă de privit prin ochii umani. Fiinţa sa infinita de lumină – infinitul pare a se condensa într-o formă umanoidă de lumină – emană o aureolă fantastică, formată din miliarde şi miliarde de sclipiri, ca un foc imens din care ies scântei şi sclipiri multiciolore.

Din **HAUTI** emană cele trei Energii fundamentale ale cosmosului: lumina argintie pe care noi o numim Energia Tatălui, lumina aurie pe care o numim Energia Fiului şi lumina roşie intensa, pe care o numim Energia Duhului Sfânt.

Lumina imensităţii aurice a *Fiinţei lui* **HAUTI** se răspândeşte la toate Entităţile din Jurul său. Acesta este un proces tainic, de mare anvergură cosmică, care poate explica modul de manifestare a tot ce există la nivelul Terrei aurica. Noi numim acest proces prin formula *„principiul candelei"* sau al *„transmitere luminii".*

Unii oameni vorbesc cu foarte multă uşurinţă despre faptul că **Dumnezeu** se manifestă în om, identificând spiritul omului cu o scânteie dumnezeiască. Ei consideră că nu prea mai au nevoie să acţioneze în sensul desăvârşirii sau al îmbunătăţirii proprii, din moment ce, oricum, Divinul sălăşluieşte în ei.

Cu adevărat, după cum se observă prin clarvedere, spiritul omului este o scânteie dumnezeiască emisă cândva de **Dumnezeu**, scânteie aflată în legătură cu **Dumnezeu** prin *linia divină,* dar partea a doua a acestei dizertaţii simpliste şi comode, nu prea are cum să stea în picioare. Omul, ca fiinţă integrală, este mult mai mult decât suntem noi înclinaţi să credem, iar procesul menţinerii fiinţei umane, a tot ce există în Terra aurica, nu este chiar atât de simplu şi de banal cum pare

la prima vedere.

Desigur, clarvederea confirmă faptul că omul posedă un spirit, un corp cauzal, un *corp duh,* un *corp astral,* un *corp eteric* etc, dar aceste structuri nu există numai în virtutea unui impuls teologic iniţiat la începutul timpului. Toate aceste structuri aurice ale fiinţei umane, la fel ca şi fiecare element ce compune imensul sistem cosmic care este Terra aurica – de restul cosmosului nu discutăm, întrucât subiectul în sine ne depăşeşte – există numai datorită *acţiunii permanente a lui* **HAUTI** *prin intermediul Entităţilor angelice diriguitoare cosmice.*

Acest fapt este vizibil în momentul în care, prin clarvedere, se poate observa modul în care se înfăţişează **HAUTI** în „Cerul Cerurilor". Astfel, clarvăzătorul poate observa cum *Lumina* emisă de *Persoana lui* **HAUTI** este reflectata în *Entităţile angelice* din jurul Tronului, sau de domnie. Astfel, un Serafim sau un Heruvim preia *Lumina lui* **HAUTI***, o* sintetizează într-un fel tainic şi o transmite, pe scară ierarhica, celor aflaţi pe treptele imediat inferioare. Astfel, Sintetizată, *Lumina lui* **HAUTI** ajunge până la ultimul înger al Ierarhiei.

Dacă ne este permisă o comparaţie, pentru exemplificare, putem asemui *Persoana lut* **HAUTI** cu un Comandant suprem al unei armate. În jurul Comandantului suprem al unei armatei stă Statul său major, format din comandanţii corpurilor de armată, brigăzilor, regimentelor, batalioanelor şi aşa mai departe. Fiecare dintre adjuncţii ce formează statul major are în subordine o întreagă ierarhie de subordonaţi. Ordinul Comandantului suprem este transmis mai întâi adjuncţiilor ce formează statul major, iar aceştia la rândul lor, transmit fidel ordinele până la cel mai mic nivel, prin întreaga filieră ierarhică.

Tot astfel, se transmite mereu *Lumina lui* **HAUTI***.* Entităţile angelice ce stau permanent în preajma Sa primesc Lumina, o metabolizează şi o sintetizează pentru a o transmite mai departe, fiecare pe filiera specifică compartimentului pe care îl are în păstorire.

Astfel, dacă am coborî, de exemplu, până la aura unui om am cunoaşte faptul *că fiecare strat al aurei unui om este susţinut moment de moment* de *Lumina lui* **HAUTI** metabolizată prin activitatea specifică a Serafimilor, Heruvimilor, Tronurilor, Puterilor, Forţelor, Arhanghelilor, îngerilor.

Omul, lumea materială în totalitatea sa, Terrra aurica în

ansamblul ei, există numai datorită faptului că sunt susţinute permanent de *Puterea lui* **HAUTI** şi de activitatea specializată a fiecărei Puteri angelice diriguitoare. Este incredibil câtă muncă este desfăşurată pentru a exista omul, pentru a exista fiecare strat auric, pentru a exista umanitatea în ansamblul ei, pentru a exista planeta materială Pământ sau pentru a exista Terra aurica.

În *lumea eterică* se spune că *„dacă un înger şi-ar întrerupe lucrul chiar şi pentru o clipire, omul, aşa cum îl vedem noi, s-ar disipa în mii de sclipiri asemănătoare apei ce dispare în puterea soarelui".*

Întrebat despre acest tainic proces, *Îngerul Gabriel* a spus cândva aceste vorbe memorabile: *„Îţi voi spune doar începutul şi sfârşitul. Fiul femeii este alcătuirea a tot ce se vede şi a tot ce vezi tu, iar omul este alcătuirea a tot ce vezi tu şi Lumina lui)* **HAUTI**, *adică cele trei Energii pe care le-ai învăţat tu, după vechime, miros, sunet, tărie şi putere".* Cele trei energii sunt cele enumerate anterior: Energia roşie a Duhului Sfânt, Energia aurie a Fiului şi Energia argintie a Tatălui.

Aspectul general al înfăţişării – trăsăturile feţei etc – în care se manifestă **HAUTI** în cel de-a nouălea nivel este identic cu aspectul general al înfăţişării lui **SHONA** şi al **Duhului Sfânt**. Duhul Sfânt se manifestă foarte rar într-o formă umanoidă, el manifestându-se cu predilecţie ca energie.

Întrebat cu privire la misterul formei umanoide a lui **HAUTI**, *Îngerul Gabriel* a răspuns: *„Toţi şi toate suntem UNUL şi noi lucrăm acum ca UNUL să rămână în toţi şi în toate".*

→ *Putere şi Tărie*

Fiecare dintre marile Entităţi angelice posedă un fel de curte personală sau mai degrabă un fel de Stat major, format din ceea s-ar numi în lumea oamenilor aghiotanţi, scribi, stegari, purtători de „sabie", consilieri etc.

Privind o Entitate angelică, clarvăzătorul obţine foarte multe informaţii cu privire la caracteristicile pe care aceste Entităţi le manifestă în marea simfonie a cosmosului. Astfel, există două mari caracteristici principale: *Puterea* şi *Tăria,* care reflectă gradul evolutiv şi situarea Entităţii respective în ierarhia Fiilor Luminii.

Puterea şi Tăria sunt ceea ce în lumea noastră am denumi intensitatea şi tensiunea unui curent electric. Privite de la o anumită depărtare, Entităţile angelice par un fel de bulgări de foc. Puterea lor este dată de rezonanţa vibratorie interioara care se manifestă ca strălucire aurică.

Şi în lumea noastră, există, de pildă, becuri de 60 W sau de 75 W, dar există şi becuri de 500 sau 1.000 de W. Strălucirea emanată de filamentul unui bec de 60 de W este diferită de cea a unui bec de 1.000 de W. Exact aşa este şi diferenţa de Tărie dintre un înger aflat, ierarhic, pe o treaptă mai mică şi unul din marii îngeri ai Ierarhiei.

În momentul în care se apropie de o Entitate angelică, în momentul în care se obişnuieşte cu strălucirea aurei şi nu-l mai dor ochii – la fel cum în lumea materială te obişnuieşti după un timp să priveşti direct filamentul unui bec – clarvăzătorul poate percepe forma umanoidă şi înfăţişarea concretă a respectivei entităţi.

Privind o Entitate angelică de la o oarecare distanţă, clarvăzătorul percepe un fel de bâzâit continuu. Apropiindu-se, clarvăzătorul percepe sonor în locul bâzâitului de fond o anumită melodie specifică. Fiecare Entitate angelică posedă propria sa melodie după care poate fi recunoscută, la fel ca şi propriul său miros specific.

Perceperea unei înalte Entităţi angelice activează anumite simţuri specifice unui duh uman, care permit detectarea şi altor caracteristici specifice, caracteristici care există doar într-o mică măsură la omul încarnat: vechimea, iubirea, compasiunea, simţul datoriei sau simţul apartenenţei.

Astfel, *simţul apartenenţei* este foarte dezvoltat, căci în momentul în care este percepută o entitate în *lumea eterică* sau pe alt palier cosmic, ştii instinctiv din ce tabără cosmică face parte entitatea respectivă. Iubirea, compasiunea şi alte calităţi care în lumea oamenilor nu pot fi măsurate sau scanate, constituie caracteristicile fiinţiale ale fiecărei entităţi, care reprezintă „cartea sa de vizită”.

De fapt, aceste caracteristici fiinţiale definitorii sunt valabile şi pentru oamenii decorporaţi care locuiesc în Lumea astrală. Dacă percepe prin clarvedere un om decorporat, care-şi desfăşoară activitatea în lumea astrală, un clarvăzător ştie, într-o fracţiune de secundă, prin empatie, cu cine are de-a face: care este capacitatea sa

fiinţială, care este puterea şi tăria ce se reflectă în aură, cum stă la capitolul iubire, compasiune, înţelegere şi aşa mai departe. Aici, în lumea oamenilor, astfel de capacităţi nici nu sunt luate în seamă, căci aici contează numai hainele, contul în bancă şi aspectele exterioare. În schimb, în *lumea eterică* sau în lumea astrală, omul este „gol puşcă": nu există haine care să-i acopere slăbiciunile, nu există conturi în bancă care să constituie pavăză.

Tot ce este omul se reflectă în aură şi, astfel, orice om poate fi scotocit cu privirea. În *lumea astrală* sau în *lumea eterică,* interiorul se transformă în exterior. Acesta este şi motivul pentru care foarte mulţi oameni au în lumea astrală sau eterică ca element definitoriu *sentimentul de ruşine.* Tot ce au făptuit în lumea materială, tot ce înseamnă *karma,* se reflectă în aură şi poate fi citit. În *lumea eterică* sau astrală, „coroana" creaţiei sau „regele" creaţiei – aşa cum îi place omului să se autodefinească – este gol puşcă şi se prezintă în toată nuditatea sa interioară.

Entităţile angelice sunt însă foarte îngrijorate pentru om şi pentru viitorul său, iar acest fapt se reflecta în aura lor, fiind perceptibil de un clarvăzător. Acest sentiment este extrem de copleşitor. Îngerii nu sunt îngrijoraţi pentru ei înşişi, nici nu-ţi fac probleme cum ne facem noi oamenii, de a urca pe cine ştie ce treaptă a scării ierarhice.

„Îngerii nu ştiu viitorul", afirma *Îngerul Gabriel.* Îngerii nu ştiu viitorul pentru că nu cunosc modul de reacţie al oamenilor, care posedă liberul arbitru şi se pot schimba de la o oră la alta, de la o zi la alta, de la o secundă la alta.

„Doar **IŞŞ** (celălalt nume al lui **HAUTI**, **IŞŞ** înseamnă **Dumnezeu** nemanifestat) *îl ştie* (viitorul), *pentru că* **IŞŞ** *îl lucrează.*

IŞŞ – mai spune *Îngerul Gabriel* –, *este drept şi singurul drept, este bun şi singurul bun, este viu şi singurul viu. Fiul femeii care se lipeşte cu sufletul şi cu inima de EL va trăi. Şi ce trebuie să facă fiul femeii nu este greu.*

Spune asta fraţilor tăi şi surorilor tale, şi dacă vor vrea, vor trăi. Iar noi, suntem deasupra, lângă, împrejurul şi înăuntrul lor: să nu uite niciodată asta. Am zis!!!" a încheiat *Îngerul Gabriel.*

Întrebat ce se întâmplă cu cei ce nu vor face acest lucru, *Îngerul*

Gabriel a mai spus: *„Ei vor veni în faţă şi vor spune cu inima curată ori necurată, dreaptă ori nedreaptă, fiecare unde îl conduce vrerea sa. Se vor închina, cum o vor face cei aleşi, şi vor spune: TU eşti* **IŞŞ** *(Singurul Dumnezeu)!!!"*

Însă ţi se va răspunde: „Voi nu îmi sunteţi cunoscuţi ca prieteni", şi cei ce păzesc locuinţele LUI vor trage zăvoarele şi le vor spune: „Depărtaţi-vă de la EL". Dar afară din Locuinţele LUI sunt plânsul şi deznădejdea. De acolo nu-i întoarcere. Am zis!!!", a încheiat *Îngerul Gabriel.*

→ *Lucrarea Duhului Sfânt*

Energia **Sfântului Duh** are o viteză de reacţie extrem de rapidă. Practic, prin intermediul simţurilor eterice, care oricum sunt mult mai dezvoltate decât cele fizice, nici nu se poate urmări cu precizie lucrarea **Duhului Sfânt**, care poate fi într-o fracţiune de secundă în foarte multe locuri simultan şi poate desfăşura activităţi care nici nu pot fi bănuite sau aproximate.

De regulă, **Duhul Sfânt** se manifestă ca un fel de energie de mare intensitate, de mare putere – **Duhul Sfânt** este cea mai puternică energie existentă în cosmos; **Duhul Sfânt** este manifestarea directă a lui **Dumnezeu** –, foarte melodioasă şi foarte parfumată, care se mişcă cu cea mai mare rapiditate posibilă.

Lucrarea **Duhului Sfânt** se remarcă cel mai bine în timpul slujbelor religioase în bisericile creştine. În anumite momente ale slujbelor, **Duhul Sfânt** devine *Persoană* şi se manifestă sub formă umanoidă, la fel ca şi toate celelalte Entităţi cosmice angelice.

Astfel, în *Sâmbăta morţilor,* prin clarvederea eterică se poate observa cum, din miile de steluţe strălucitoare ce circulă prin *linia divină* a unei biserici, se întrupează aproape instantaneu o făptură umanoidă desăvârşită atât ca formă, cât şi ca strălucire. Modul de formare a înfăţişării umanoide a **Duhului Sfânt**, este imposibil de descris în cuvinte chiar şi pentru un clarvăzător eteric experimentat. Această manifestare este o minune chiar şi pentru îngeri.

În *Sâmbăta morţilor,* Energia **Duhului Sfânt**, care are o culoare roşu închis, se retrage la un anumit moment dat din tot ce există.

Această retragere se manifestă foarte rapid, aprioape instantaneu, iar procesele care urmează se derulează cu viteza fulgerului. Energia **Sfântului Duh** pare atunci a se concentra în altarul Bisericii. Este ca şi cum ai spune că tot nisipul din lume se retrage într-un pahar cu apă. Atunci când clarvăzătorul eteric priveşte altarul are senzaţia vizuală că priveşte adâncimi, distanţe şi lărgimi infinite.

Acolo, în interiorul altarului, undeva foarte adânc, în profunzimi insondabile, ca de la miliarde de ani lumină, străluceşte *ceva* ce pare mai mare decât întreaga boltă cerească şi decât toate universurile la un loc. Acel *ceva,* manifestat ca o lumină imensă pare a veni spre tine cu o viteză ameţitoare. Dar, pe măsură ce se apropie, această lumină pare a se micşora.

Nu după mult timp – răstimp în care pe clarvăzătorul eteric ori îl lasă picioarele, ori păleşte involuntar, ameţit de manifestarea imposibil de conceput pentru o minte omenească a acestei forţe fabuloase –, din mijlocul altarului se insinuează o boare plăcută, luminoasă, ca un praf de diamant aruncat în sus de un copil poznaş. Acest abur se configurează rapid într-o făptură umanoidă, cea mai dulce, suavă şi cea mai frumoasă făptură ce poate exista pe lume. *„Nimic nu o întrece în nimic",* spun îngerii despre această manifestare fascinantă, folosind limba *lumii eterice,* atât de plină de sensuri.

Faţa acestei făpturi este asemănătoare cu cea a **Tatălui** – **HAUTI** – şi cu cea a **Fiului** – **SHONA** –, dar şi cu structura fiinţei umane atunci când, după moartea astrală, pătrunde în cer, acolo unde pentru clarvăzător nu există decât sunete spirituale modulate informaţional.

În *Sâmbăta morţilor,* se deschid toate porţile cerului, iar bisericile sunt invadate de fel de fel de entităţi umane defuncte. Unele dintre ele au o culoare întunecată, ceea ce înseamnă că vin de undeva din nivelurile inferioare ale cosmosului spiritual, în timp ce altele sunt luminoase. În momentul în care preotul pronunţă formula sacramentală *„Dumnezeu să-i ierte",* toate entităţile umane încep să lumineze feeric.

În acele momente, **Duhul Sfânt** se manifestă peste tot în Terra aurica, luminând *sufletele şi* aurele tuturor oamenilor care sunt pomeniţi, fie defuncţi, fie în trup material.

În Sâmbăta morţilor, se deschid „cerurile" şi toate palierele

cosmosului spiritual – de la cel mai de jos la cel mai înalt, de la Iad la Rai – comunică între ele, printr-un fel de *Pod* sau *Cale.*

În limba eterică această *Cale* este numită *AŞIŞ,* adică, în traducere aproximativă *Valea Umbrei Morţii* sau *Valea opusului Îngerului Morţii.* Făptura diafană a **Duhului Sfânt** luminează *Calea AŞIŞ* care se formează instantaneu, iar pe această *Cale* se pot vedea *sufletele* defuncţilor – umbre întunecate, însoţite şi călăuzite de îngerii lor Veghetori –, care ies din Iad şi din nivelurile inferioare ale cosmosului spiritual, pentru a urca spre nivelurile luminoase ale lumii astrale.

Calea AŞIŞ este, într-adevăr, o *Cale* cu înfăţişare paradiziacă, sau oricum aşa se prezintă atât clarvăzătorului, cât şi celor ce o traversează. Ea are forma unui pod cam de un kilometru lăţime, foarte parfumată şi luminoasă, care emite acorduri sonore melodioase, nepământene. Pe marginile ei sunt înşirate izvoare minunate, în jurul cărora, în adevărate oaze de verdeaţă cu arbori şi multe flori, se zbenguie o mare mulţime de păsări cu penaj multicolor. Florile şi fructele ce cresc în arbori descreţesc frunţile celor ce ies din Iad şi urcă spre nivelurile superioare.

Din loc în loc, pe un fel de flamuri, sunt înscrise propoziţii scurte atât în limba akataka, limba folosită în *lumea eterică,* cât şi în limba spiritelor, limbă care se foloseşte pe nivelul cel mai înalt al lumii spirituale. Citind aceste înscrisuri, *sufletele* celor care ies din Iad încep să se înviореze. Acest fapt se poate remarca din aurele celor ce părăsesc Iadul. Citind o flamură sau alta, din centrul aurei defuncţilor ce urcă din Iad creşte o lumină trandafirie-aurie-argintie, care emană un miros puternic de dulceaţă de trandafiri. Credinţa în **AUTI**, **DUMNEZEU** şi în **SHONA**, **IISUS HRISTOS** se întăreşte mereu.

Dar pot ieşi din Iad doar cei ai căror nume este pomenit de cei ce încă stau în lumea materială şi dau de pomană în Sâmbăta morţilor. Sunt cazuri în care urmaşii din a doua sau din a treia generaţie îşi amintesc de strămoşii lor şi le dau de pomană.

Indiferent cât timp a trecut în lumea materială, iar defunctul este pomenit de urmaşi, în Sâmbăta morţilor, Iadul se deschide şi Calea strălucitoare spre Lumină, *AŞIŞ,* se formează.

Şi iarăşi unul din Îngerii Veghetori oferă o explicaţie

copleşitoare care, tradusă din limba *lumii eterice,* ar suna cam aşa: *„Pomenirea omului ajută deoarece acolo unde nu este iubirea, te copleşeşte uitarea a toate”.*

4. Fiii întunericului: Dree

Prin cea de-a doua Poartă – mai precis prin al doilea tip de Poartă, întrucât nu există Porţi fixe, dispuse în acelaşi loc, Porţile formându-se în cele mai diferite locuri în funcţie de anumiţi parametri – intră în *lumea eterică,* entităţile pe care le considerăm căzute sau rebele.

Ierarhia entităţilor angelice rebele, denumite *Dree,* adică Cei rupţi, este şi ea, la rândul ei, structurată într-o ierarhie similară celei a Fiilor luminii, care este copia inversată, de semn opus, a acesteia. Datorită căderii, eveniment petrecut în timpuri imemoriale, această categorie de entităţi, care iniţial a avut rolul său bine precizat în evoluţia cosmică, este situată, de cealaltă parte a baricadei.

Pe drept cuvânt, aceste entităţi au fost denumite „luciferice”, şeful lor incontestabil nefiind altul decât Lucâfer. Prin activitatea lor curentă în *lumea eterică,* această categorie de entităţi se opun mersului evolutiv uman şi planului stabilit de Divinitate.

Deşi aceste entităţi pot fi considerate „stăpânii mentalului”, pentru că nu cunosc elementul iubire introdus în cosmos prin activitatea lui *Iisus Hristos.* Influenţa lor asupra oamenilor este total nefastă. Ei se ghidează după un plan evolutiv propriu, aflat în opoziţie structurală cu cel conceput de **Dumnezeu** şi pus în aplicare prin activitatea lui **Iisus Hristos** şi a Ierarhiei Fiilor Luminii.

În *lumea eterică,* toate Entităţile cosmice se manifestă prin formă umanoidă, altfel că nu poţi să-ţi dai seama de la început de faptul că sunt diferiţi. Între Eminem, Fii Luminii şi Dree, Cei căzuţi, există însă o diferenţă de esenţă, diferenţă care nu este clară decât în momentul în care te apropii la mică distanţă de ei şi poţi vedea prin strălucirea aurei care-i înconjoară.

În timp ce toţi membrii ierarhiei Fiilor Luminii au ochi asemănători cu cei omeneşti, adică cu iris normal, entităţile luciferice nu posedă iris şi au ochii negri-intunecaţi. Se spune că ochii lor s-au

întunecat după răzvrătire/cădere.

De la distanţă, această deosebire fundamentală nu este vizibilă, datorită strălucirii aurei şi probabil din acest motiv, cei care, ocazional, îi pot vedea, nu devin conştienţi de acest fapt decât în momentul în care se apropie de ei foarte mult. Sunt suficient de inteligenţi – de altfel inteligenţa este arma lor principală, ei fiind cei ce au dotat omul cu mental – pentru a nu-i lăsa pe oameni să se apropie prea mult de ei.

Prezentând această categorie de entităţi lui Eugen, *Îngerul Gabriel* a spus că reprezintă acea *„mică parte"* din entităţile angelice care *„au voit locuri ce nu le puteau cuprinde şi case pe care nu le puteau susţine".* Şi, mai spune *Îngerul Gabriel, „locurile şi casele nu le puteau fi date, nicidecum din rea voinţă, ci pentru că erau preaiubiţi şi menajaţi, şi nu aveau puterea şi tăria să le ocupe corect, fără a fi sfătuiţi".*

Totuşi, datorită faptului că toate fiinţele din cosmosul spiritual au liber arbitru şi, în consecinţă, pot face ceea ce doresc, aceste entităţi au fost lăsate să facă ceea ce doresc, dar au dat greş şi, *„în loc să se disciplineze, i-au atras şi pe alţii ca ei, creând astfel sfadă şi mari răscoale între Fiii Flăcării",* după cum afirmă *Îngerul Gabriel.*

Conducătorul entităţilor luciferice este Lucifer. Aspectul lui Lucifer poate arunca o lumină clarificatoare asupra personalităţii sale complexe şi, fără nicio îndoială, fascinantă prin dramatismul ei.

Lucifer este întruchiparea frumuseţii. La fel ca toate Entităţile angelice, este asexuat, în pofida aspectului predominant bărbătesc, Lucifer are sâni ca de femeie, şolduri rotunde şi picioare foarte lungi. Are un păr foarte lung, care ajunge până la genunchi, dinţi albi, puternici, strălucitori, ochi negri, lipsiţi de iris, buze rozalii, foarte senzuale.

Aspectul lui fizic este unic: pe cap poartă o coroniţă, iar în dreptul frunţii, ca şi cum ar fi prinsă în acea coroniţă, străluceşte o lumină extrem de puternică. În mână poartă un sceptru, precum cel al regilor medievali, pe care este sculptat un soclu cu două aripi imense şi un fel de instrumente muzicale. Lucifer, la fel ca şi alte entităţi angelice, poate să se deplaseze foarte rapid, reuşind să fie în mai multe locuri deodată. Lucifer nu apare însă în *lumea eterică.* Eugen i-a văzut înfăţişarea numai în cronica akasha.

O altă entitate luciferică importantă este una dintre cele patru

femei primordiale, care au trăit la *„începutul timpurilor”.* Ea a trăit aproape „12 timpuri” în vremurile în care, după cum se exprimă entităţile lumii de dincolo, *„luna putea fi cuprinsă în palmă, cu mâna îndoită de la cot”,* iar *„Soarele lumina în coloarea verde”,* adică luna, privită de un om de pe suprafaţa pământului, era atât de apropiată, încât, dacă puneai mâna în dreptul ochilor, circumferinţa ei era cam cât palma întinsă. Numele acestei entităţi este redat în terminologia talmudică prin Lillith. Ea însăşi se prezintă simplu Lili.

Lili sau Lillith ar putea fi caracterizată printr-o feminitate debordantă şi un sex-appeal impresionant. Are sânii mari, „materni”, mijlocul subţire şi picioarele lungi. Vorbeşte cu „r”, are o înălţime de 1, 80 metri, ochii mari, negri, fără iris, părul negru, drept, foarte lung şi o carnaţie foarte albă, cu buzele roşii care contrastează puternic cu dinţii albi, puternici şi strălucitori. Interesant, şi mai ales atipic, în înfăţişarea ei, sunt dinţii canini, un pic mai lungi decât cei normali, ceea ce duce cu gândul la un vampir. Poartă o sutană vaporoasă, roşie-mărgean.

Belial, o altă entitate luciferică, are părul negru, cârlionţat, care-i trece de urmări. Ochii, la fel ca la toate entităţile luciferice, sunt mari şi negri, lipsiţi de iris Are buze şi bot asemănătoare cu ale unui leu. Caninii, asemănători cu ai lui Lilith, sunt alungiţi. Înveşmântat într-un fel de robă de culoare neagră, poartă mereu o sabie cu două tăişuri. Şi această entitate are un sceptru, pe care sunt sculptate fiinţe înaripate cu figuri de berbeci, tauri şi ţapi. De fapt, el este conducătorul unei armate foarte puternice, ce numără foarte mulţi „soldaţi” cu înfăţişare nonumană.

În lumea sa, Belial are un soclu impresionant, cu cinci trepte din marmură roşie. Pe fiecare treaptă a Soclului stau entităţi feminine nude care întreţin relaţii sexuale. Alături, pe treptele Soclului, stau amfore cu lichide şi cu fructe exotice.

Belhemot, o altă entitate luciferică importantă, are un păr lung, castaniu pe care este pusă o coroniţă din viţă de vie, precum Bacchus. Şi el are ochii mari şi negri, lipsiţi de iris, buzele roşii şi caninii mari. Poartă o haină lungă, încinsă la mijloc. Şi el are un Soclu, de culoare roşie, cu trei trepte. Pe treptele soclului, femei nude se împerechează cu animale. Alături, pe scările soclului, sunt amfore cu lichid, probabil vin, şi tipsii cu struguri. Şi el are în subordine o mare armată.

O altă entitate luciferică este Iozael, o entitate desprinsă la Marea Cădere din gruparea Veghetorilor Eminemo, care în vremurile îndepărtate dinainte de cădere avea funcţia de Giarsi, adică era un fel de aghiotant sau locotenent.

Lumea entităţilor luciferice, în care se pătrunde numai prin Poarta 2, are cinci niveluri diferite. Principala „activitate" a entităţilor luciferce este aceea de a impune propriul lor „orar" evolutiv.

Fiinţele luciferice, după cum singure afirmă, doresc *„să redeschidă cerul pentru ca totul să fie la fel ca la început, când noi eram cei mai iubiţi"* de **Domnul** tuturor lumilor.

O altă ocupaţie predilectă a entităţilor luciferice este de a fura cât mai multe *suflete* umane, în special ale acelor oameni care au colaborat cu ele de-a lungul unei existenţe încarnate.

Sufletele furate aparţin oamenilor care, pe timpul vieţii, au participat la şedinţele de spiritism, au abuzat de practici vrăjitoreşti sau au încheiat pacturi. Pactele încheiate între vrăjitoare şi entităţile lucilerice se fac pentru obţinerea unor beneficii materiale, răzbunări sau farmece de diferite tipuri.

Pe primele trei niveluri ale Lumii entităţilor luciferice, se produc materializări şi recondiţionări ale sufletelor umane furate. Pe nivelurile 4 şi 5 ale Lumii entităţilor luciferice, există un fel de *„paradisuri",* în care sufletele umane furate se prosternează în faţa entităţilor luciferice. Acolo, sufletele furate n-au altă grijă decât să mănânce, să bea şi să se împerecheze cu o frenezie inimaginabilă.

În timpul împerecherii se produc fenomene extrem de ciudate: explozii energetice, lumini, mirosuri stridente. În urma împerecherii cu sufletele umane furate, entităţile luciferice devin extrem de puternice, de strălucitoare şi de eficiente în lupta lor continuă cu entităţile îngereşti.

Astfel, fiecare entitate luciferică posedă o armată de „sclavi", – sufletele furate de la oameni – bărbaţi şi femei nude, care le cântă osanale şi le aduc laude.

4. Din nou despre clarvedere

Structura aurică umană se vede diferenţiat în funcţie de tipul de

clarvedere folosit: *clarvederea infraeterică şi clarvederea eterică.* Prin *clarvederea infraeterică* se pot vedea foarte bine corpurile exterioare: *corpul eteric* al omului, *corpul emoţional, corpul mental intelectiv, corpul astral,* în schimb, prin *clarvederea eterică* se pot observa toate celelalte structuri interioare: spiritul, învelişul spiritului, *corpul cauzal,* corpul duh, *linia divină.* Se mai pot vedea *corpul mental superior* şi corpul mental spiritual, care nu sunt vizibile nici ele prin clarvederea infraeterică. De asemenea, prin clarvederea eterică se mai pot vedea plasele mesianice şi *corpul eteric* transformat. Se vede foarte clar *sufletul,* care apare ca un fel de abur auric foarte fin, situat între corpul duh şi *corpul eteric-vital. Clarvăzătorii „specializaţi" numai în clarvederea infraeterică* pot vedea, de regulă, numai contrapartea eterică a lumii materiale şi corpurile ce depăşesc limitele trupului material. Clarvăzătorii infraeterici pot observa şi entităţile nonumane care au capacitatea de a se manifesta în contrapartea eterică a lumii materiale, adică undeva la graniţa lumii materiale. Dar, manifestându-se în contrapartea eterică a lumii materială, aceste entităţi arată diferit decât pot fi observate prin clarvederea eterică.

Observând aura umană şi entităţile nonumane sau supraumane care au capacitatea de a se manifesta în contrapartea eterică a lumii materiale, clarvăzătorii infraeterici au impresia că acesta trebuie să fie tot spectrul perceptiv ce poate fi observat de către un om încarnat în trup material. Poţi fi astfel un clarvăzător infraeteric, a cărui capacitate paranormală sau spirituală „bate" până în contrapartea eterică a lumii materiale, fiind astfel capabil să vezi aura omului sau numai o parte a sa, fără a cunoaşte nimic despre entităţile spirituale sau despre *lumea eterică.*

Mai mult decât atât, un clarvăzător ce" bate" numai în contrapartea infraeterică nu poate vedea structuri aurice umane extrem de importante precum spiritul, corpul duh sau *sufletul...* Pentru acest tip de clarvăzători nu există niciun fel de entităţi spirituale, nu există spiritul omului, nu există corpul duh sau *sufletul.* Prin clarvederea infraeterică nu se pot vedea decât structurile aurice exterioare corpului material, care apar ca un fel de corpuri divers colorate, a căror formă şi luminozitate se modifică cu repeziciune.

Privit prin *clarvedere infraeterică,* omul se compune numai din

structuri aurice – corpuri sau radiaţii – ovoidale, de diferite aspecte cromatice şi luminozităţi, care înconjoară trupul material până la o anumită distanţă. Toate aceste structuri aurice – structuri care au primit diferite nume în nomenclatura domeniului: *corp astral, corp mental întețectiv, corp spiritual* etc – sunt într-o continuă schimbare, atât ca aspect cromatic, cât şi ca aspect sonor.

Astfel, există mulţi cercetători eminenţi ai fenomenului, care consideră că la baza structurii aurice umane se află *corpul astral.* Ei vorbesc despre *corpul astral* ca despre fundamentul etern al fiinţei umane, afirmând în acelaşi timp faptul că acesta îşi modifică neîncetat culoarea şi luminozitatea, în funcţie de pasiunile şi de dorinţele omului.

Desigur, această constatare este absolut corectă, numai că, respectivii cercetători se referă la corpul emoţiilor sau al dorinţelor, care nu este însă *modulul auric principal* al fiinţei umane. Este logic pentru oricine că aspectul cromatic al modulului auric fundamental al fiinţei umane nu poate şi nu are cum să se modifice în funcţie de dorinţe sau pasiuni, căci ce fel de modul auric principal al fiinţei umane este acela care-şi modifică aspectul cromatic în funcţie de stările momentane?!

Dacă s-ar întâmpla o fracţiune de secundă acest lucru, omul şi-ar pierde definitiv busola existenţială şi ar fi aruncat în haos mental. Un corp auric aflat într-o continuă schimbare, nu poate constitui baza aurică a omului pentru simplul motiv că omul şi-ar pierde identitatea şi continuitatea conştiinţei. În fiecare secundă omul ar fi altul şi nu ar mai poseda niciun fel de amintiri, iar acest lucru este imposibil.

Privind însă fiinţa umană prin *clarvederea eterică,* întreaga perspectivă se modifică radical. Corpurile exterioare, care radiază în jurul trupului material – indiferent dacă le numeşti câmpuri sau corpuri – *nu sunt decât manifestări ale unor structuri aurice situate în interiorul trupului material,* care nu depăşesc limita epidermei. Cercetând cu atenţie omul de-a lungul vieţii – atât la naştere, cât şi la moarte şi, în special, ceea ce se petrece după momentul morţii –, *clarvederea eterică* conferă răspunsul la această problemă. Corpurile aurice exterioare nu sunt decât *manifestarea,* pe durata existenţei încarnate a omului, a unui element fundamental ai fiinţei umane:

corpul duh.

Corpul duh este mai mic ca dimensiuni decât trupul material. El are o extensie sau o reflectare pe timpul vieţii încarnate a omului, reflectare care este ceea ce noi numim *corpul astral,* dar nu trebuie confundat cu acesta. *Corpul duh* nu posedă caracteristicile unui strat auric exterior. Are o altă luminozitate şi nu-şi modifica culoarea pe timpul existenţei încarnate a omului.

Pe timpul existenţei încarnate a omului, corpul duh nu este vizibil decât într-o singură zonă limitata – vizorul de control – situată în centrul corpului. Abia după momentul decesului, când toate structurile aurice exterioare dispar, corpul duh este complet vizibil clarvederii eterice.

Nu are importanţă dacă numeşti acest element central – care este, în primul rând, purtătorul energetic de formă umanoidă al spiritului – *corp duh* sau *corp astral,* dar are importanţă atunci când confunzi pur şi simplu *corpul emoţional,* numit uneori astral, care se modifică neîncetat, cu corpul duh, care nu este rezultatul stărilor emoţionale trecătoare. *Corpul duh* este modulul peren al fiinţei umane.

Nu numai aura umană se vede diferit în funcţie de tipul de clarvedere folosit, ci şi contrapartea eterică a lumii materiale. Deşi, în mod aparent, ca model ontologic, contrapartea eterică a lumii materiale pare a fi foarte apropiată de lumea materială, simţurile care secondează clarvederea eterică – auzul, vederea, mirosul şi simţul vechimii – par să indice altceva. Contrapartea eterică a lumii materiale, care se percepe prin clarvederea infraeterică, pare a face parte dintr-un alt plan decât lumea materială.

Cu atât mai mult se pune problema atunci când este vorba despre *lumea eterică* care, din această perspectivă, pare şi mai îndepărtată de lumea materială decât contrapartea eterică a lumii materiale. Cele trei lumi – lumea materială, contrapartea eterică a lumii materiale (infraetericul) şi *lumea eterică* – par a fi ca un fel de păpuşi ruseşti, introduse una în alta, cu deosebirea că ele coexistă în acelaşi spaţiu.

Pe de altă parte, în momentul în care se activează atât clarvederea infraeterică, cât şi clarvederea eterică, există senzaţia că distanţele se topesc de la sine: spaţiul şi legile fizicii nu mai au niciun

fel de raţiune de a mai exista. Atât în contrapartea eterică a lumii cât şi în *lumea eterică* există alte legi ale „naturii".

Un cercetător superficial ar spune că lumea materială generează prin anumite procese fizico-chimice deocamdată necunoscute, celelalte două lumi; dar, acest fapt este eronat. Nu lumea materială generează ceva, ci *lumea eterică* este cea care generează atât contrapartea lumii materiale, cât şi lumea materială în sine. În momentul în care părăseşte starea de conştienţă specifică lumii materiale, clarvăzătorul are senzaţia că se trezeşte dintr-un somn lung şi greu. În acel moment, el este asaltat din toate părţile de impresiile provenite din mediul în care pătrunde.

Diferenţa dintre cele două tipuri de clarvedere, clarvederea infraetherică şi clarvederea eterică, este evidentă şi în ceea ce priveşte modul de manifestare al entităţi tor spirituale.

Prin *clarvederea infraetherică,* un *spirit al naturii* se vede iniţial ca un fel de bulgăre sau ca un norişor colorat, aproape transparent, foarte parfumat. Acel norişor seamănă cu un fel de spumă aurică colorată care fierbe în sine, la fel ca un praf de bicarbonat pus într-un pahar cu apă. Înăuntrul acestei spume nu se percepe nimic.

Nouraşul respectiv *nu* este decât reacţia spiritului naturii la trecerea dintr-un plan cuantic în altul, din *lumea eterică,* care este „locuinţa" sa de drept, în contrapartea eterică a lumii materiale. Treptat, acea spumă aurică, în formă de nor străveziu, atrage către sine particule elementare din mediul material, de la plante şi de la elementul pământ, şi începe să se „materializeze", devenind vizibilă în planul contrapărţii eterice a lumii materiale. În scurt timp, spiritul naturii devine la fel de „obiectiv", ca şi un om, cu singura deosebire că este luminos în interior.

Modul de deplasare a spiritelor naturii este extrem de rapid. Spiritele naturii se deplasează fantastic de repede la stânga sau la dreapta, înainte sau înapoi, în jos sau în sus, fără să se întoarcă, rămânând în aceeaşi poziţie corporală. Uneori, pur şi simplu, dispar instantaneu din planul infraeteric, dar ele nu fac altceva decât să schimbe planul cunatic, mutându-se în planul eteric. Ele rămân spaţial chiar în acel loc, dar schimbă planul cuantic. În momentul în care schimbă planul cuantic, imaginea lor se modifică: ele îşi schimbă

luminozitatea, sunetul şi mirosul.

Uneori, spiritele naturii pot fi observate de către persoanele mai sensibile, care posedă o clarvedere difuză infraetherică. Unele vânturi sau vârtejuri de aer care se produc din senin în luminişuri sau printre arborii unei păduri au drept autori spirite ale naturii.

În *lumea eterică,* privite deci prin *clarvederea eterică,* spiritele naturii par a se întrupa din mii şi mii de steluţe parfumate, multicolore şi foarte strălucitoare, care se formează ca un fel de vârtej. Alteori, ele apar ca de nicăieri. În momentul în are dispar, de multe ori se „sparg" în mii şi mii de steluţe strălucitoare, care sunt absorbite instantaneu de mediul înconjurător. Din spiritele naturii par a izvorî lumini calde.

Spiritele naturii rebele sau Lore sunt denumite de unii oameni „demoni", datorită înfăţişării cam neobişnuite pentru canoanele noastre estetice. Lore au o înfăţişare identică cu cea a spiritelor naturii „normale", dar, datorită rebeliunii şi alierii cu entităţile luciferice, şi-au schimbat luminozitatea, sunetul şi mirosul pe care-l aveau la începutul timpului. Lore arată cam cum îşi imaginează unii oameni că arată „dracii".

Atunci când se manifestă în contrapartea eterică a lumii materiale, datorită unei distorsiuni spaţiale, atât aurele lor, cât şi înfăţişările propriu-zise, par mult mai deformate, arătând destul de grotesc. Nefiind legate strict de activitatea în *lumea eterică,* Lore, spiritele naturii fără slujbă în folosul cosmosului, reuşesc uneori să pătrundă în infraeteric, fiind adesea vizibile de către oameni. În infraeteric, Lore radiază culori şterse, murdare, mirosuri urâte şi sunete groteşti.

Singura deosebire dintre Lore şi spiritele naturii „normale", rămase fidele planului Creatorului, sunt ochii negri, fără iris, identici cu cei ai entităţilor luciferice. O altă diferenţă izbitoare faţă de simpaticele spirite ale naturii rămase fidele Creatorului, este aceea că un Lore, ca entitate individuală, conţine în sine sute de alte entităţi de acelaşi tip. Este vorba despre entităţi colective, care uneori vorbesc pe mii de voci. *„O mulţime într-una singură",* spunea Shaka Than – prietenul lui Eugen din *lumea eterică* – despre ele.

Uneori, Lore par a se lega de oameni, iar atunci este nevoie de *exorcizări* pentru a fi date afară. De fapt, nu ele se leagă de oameni, ci

oamenii permit să fie cuceriţi prin viciile sau apucăturile nesănătoase pe care le practică. De exemplu Lore sexuale, denumite Saferi, au prostul obicei de a se lipi de oamenii care fac excese sexuale.

Lore sunt atrase de anumite practici nefireşti, fie sexuale, fie de altă natură. Ele se prind de aura umană, de exemplu de *corpul eteric-vital* al unui om, ca un fel de pojar. Privite cum arată pe aura unui om, Lore par un fel de puncte întunecate, dar strălucitoare – un negru strălucitor – care murdăresc aura şi în special *corpul eteric-vital.*

În momentul în care sunt exorcizate, deci scoase din aură, acele puncte minuscule se transformă în mici vârtejuri luminoase care tind a se învârti în jurul omului exorcizat. Fiecare dintre aceste vârtejuri este format din sute de Lore, care în acel moment ies din vârtej şi arată ca un fel de fiinţe-hologramă, care strigă şi se comportă straniu. Ulterior, sutele de entităţi Lore intră la loc una în alta şi devin o persoană.

Este un lucru destul de straniu faptul că, intrând în corpul auric al unui om, Lore reuşesc să perceapă ceea ce niciun spirit fidel al naturii şi nicio entitate angelică nu pot percepe: durerea omenească şi, uneori, moartea.

Dacă în planul cuantic eteric un Lore este nemuritor, atunci când e atras în infraeteric şi apoi prins în lumea materială pe aura unui om – despre acel om se spune că este posedat –, riscă, prin exorcizare, să fie pur şi simplu absorbit de aura pământului, căreia îi face mare plăcere să se „hrănească" cu ele. Acesta este şi motivul pentru care, pentru a nu fi servit la micul dejun, un Lore exorcizat intră, de frică, foarte repede în aura unui alt om sau chiar în aura unui animal.

Numai după moartea naturală a omului, Lore se poate întoarce în *lumea eterică.* Omul, prins auric prin rezonanţă de un Lore, suferă cumplit datorită agresiunii unei forţe străine asupra corpului său eteric. Chiar dacă nu se realizează o exorcizare, Lore nu poate rămâne prea mult timp în aura unui om, datorită incompatibilităţii aurice. Pe măsură ce stă în aura unui om, Lore moare puţin câte puţin, dar acelaşi lucru se petrece şi cu omul.

Faptul că o entitate nonumană, cum este Lore, poate muri, este un fapt nou în cosmos, întrucât toate entităţile nonumane, în forma în care se prezintă în cosmosul spiritual, au fost create nemuritoare. Chiar rebele, Lore rămân entităţi nonumane nemuritoare. Noutatea

absolută pentru ele – faptul de a muri – reprezintă, după cum afirma *Îngerul Gabriel, „ceva educativ în cosmos”.*

Dar, toate aceste aspecte nu pot fi observate decât prin clarvederea eterică şi mai puţin prin clarvederea infraeterică. Prin clarvederea infraeterică nu se poate observa decât câteva puncte negre, strălucitoare, prinse în aura unui om.

Şi *îngerii căzuţi – entităţile luciferice, dree* – pot fi observaţi diferenţiat în funcţie de tipul de clarvedere folosit. În forma lor din *lumea eterică, Dree,* entităţile luciferice, arată la fel ca şi îngerii fideli, Fiii Focului, dar spre deosebire de aceştia au ochii negri, lipsiţi de iris. Aura entităţilor luciferice este la fel de vie ca şi a Fiiilor Flăcării fideli, dar iubirea ce emană din ei are o tentă diferită.

Privite prin *clarvederea infraeterică,* în momentul în care se manifestă în contrapartea eterică a lumii materiale, culorile aurei entităţilor luciferice devin extrem de urâte, sunetele groase şi înfundate, iar mirosurile neplăcute. Imaginea lor generală devine înspăimântătoare. *Dree* nu se pot manifesta direct în lumea materială, la fel cum nu se pot manifesta nici celelalte entităţi rebele. Pot fi văzute însă direct din lumea materială, mai ales în mediile în care noxele negative sunt foarte ample.

Dree sunt entităţi singulare, unice, indivizibile. Ele nu se pot manifesta ca entităţi colective, precum Lore. Aflat lângă o astfel de entitate manifestată în infraeteric, oamenii simt prezenţa unei imensităţi insondabile, comprimată într-o formă strălucitoare umanoidă.

Văzute ocazional de oameni, în anumite momente ale existenţei lor, aceste entităţi arată aproximativ în felul în care se pot vedea prin clarvederea infraeterică. Privitorii ocazionali se pomeneasc lângă ei cu o lumină strălucitoare, o aură imensă asemănătoare cu un glob de foc din care le vorbeşte cineva în cuvinte cunoscute.

Unii oameni se trezesc lângă ei cu fel de fel de creaturi sinistre sau fioroase despre care spune că sunt „draci”. Atât formele de lumină radiantă – lumini pe care unii le confundă cu OZN-urile, iar alţii cu fulgerele globulare –, cât şi „dracii” sunt manifestări distorsionate ale unor entităţi pe care, în anumite împrejurări, oamenii le pot vedea printr-o formă spontană de clarvedere infraeterică.

Privite prin străfulgerările spontane ale clarvederii infraeterice, aceste entităţi apar şi dispar instantaneu, iar oamenii nu ştiu în ce categorii să le includă. De fapt, dacă ar poseda măcar clarvederea infraeterică completă, oamenii le-ar vedea tot timpul, căci astfel de entităţi sunt mereu alături de oameni. Entităţile rebele *Dree* sau *Lore* arată aşa de distorsionat şi de urât în infraeteric datorită faptului că, prin însuşi faptul rebeliunii lor, au rupt legăturile cu Creatorul şi cu Energiile chintesenţiale cosmice.

Energiile necreate – este vorba despre Energia argintie a Creatorului, Energia aurie a Fiului şi Energia roşie a Duhului Sfânt – sunt prezente în planul eteric, de unde se „alimentează" aceste entităţi, dar nu sunt în aceeaşi măsură prezente şi în planurile inferioare: contrapartea etherică a lumii materiale şi lumea materială.

Despre Lore şi Dree, Îngerul Gabriel spunea următoarele: *„Ei nu mai sunt sfinţi, nici drepţi, nici iubitori. Cum poate sta Cel Sfânt în cel murdar, Cel Bun în rău şi Cel Iubitor în Cel neiubitor?"*

În schimb, *Entităţile angelice* au legătura permanentă cu Creatorul şi pot fi văzute în forma lor reală şi prin clarvederea infraeterică. *Hemin Bem sau Eminem, Fiii Focului,* Entităţile angelice pot fi remarcate de oameni şi prin străfulgerări sporadice ale clarvederii infraeterice.

Privite prin clarvederea etherică, Entităţile angelice lasă un sentiment copleşitor generat de imensitatea lor de necuprins. Observatorul se poate întreba cum este posibil ca o astfel de imensitate să fie cuprinsă într-un trup de formă umanoidă din lumină. Strălucirea lor este atât de mare încât afectează ochii şi după ce au dispărut.

Ochii Entităţilor angelice sunt asemănători cu ochii oamenilor, dar în unele momente, ochii lor, la fel ca şi părul, gura, faţa sau hainele, radiază lumini intense, iar vocile lor se aud precum ecourile, pe mai multe tonuri.

Eminem, Entităţile angelice, au cam 2, 5 metri înălţime şi o înfăţişare umană perfectă. Nu au aripi şi sunt androgine. Ca aspect de fiinţe umanoide nu par să aibă mai mult de 20 – 22 de ani, dar percepţia adiacentă, obţinută prin simţul vechimii unui clarvăzător, cu privire la vârsta lor pare de necuprins pentru o minte omenească.

Entităţile angelice, *Eminem,* pot fi observate, în special, de către cei care au probleme şi care primesc un ajutor nesperat de la „străini" sau de la necunoscuţi. Dacă oamenii ar urmări pe acei necunoscuţi care le întind o mână de ajutor în momentele de cumpănă, ar fi uimiţi să constate că, puri şi simplu, dispar după câţiva paşi.

Cei ce se roagă intens şi care reuşesc să-şi deschidă chakra inimii reuşesc să-i observe. Mai întâi îi observă ca pe nişte globuri de foc – ceea ce corespunde aspectului general al aurei lor – iar apoi, de la mică distanţă, pot să-i observe în forma lor umană în care se manifesta în *lumea eterică.*

Privite de departe, cam de la 20 de metri, Entităţile angelice par globuri incandescente de lumină, dar apropiindu-te de ele şi privindu-le foarte atent dincolo de strălucirea orbitoare a aurei emanate de corpul lor de lumină, le poţi vedea înfăţişarea umanoidă în care se manifestă în *lumea eterică.* Este ca şi cum ai privi un bec de mare putere până ce te obişnuieşti cu strălucirea lui, pentru a-i observa filamentrul din interior.

Când se manifestă în infraeteric, Entităţile angelice îşi modifică luminozitatea aurei, culorile, sunetul şi mirosul, dar nu-şi schimbă înfăţişarea. Ei rămân perfecţi, indiferent de planul cuantic în care sunt văzuţi.

Capitolul 5
OAMENII DIN TERRA AURICA

1. Oamenii raselor anterioare

Oamenii rasei actuale se pot manifesta în *Terra aurica* în două feluri: oameni încarnaţi în lumea materială şi oamenii decorporaţi, care continuă să existe în lumea de „dincolo", pe unul dintre nivelele evolutive ale lumii astrale sau spirituale.

În *lumea eterică* nu există oameni din rasa actuală încarnaţi sau decorporaţi. În afară de sine, Eugen nu a întâlnit încă niciun om din rasa actuală aflat în circuitul palingeneziei cosmice. Aceasta nu înseamnă, desigur, că nu mai sunt şi alţi oameni care se „plimbă" prin *lumea eterică,* ci doar că încă nu a întâlnit niciunul. Singurii oameni din

rasa actuală întâlniţi în *lumea eterică* sunt oamenii strălucitori care fac parte din Alaiul lui *Iisus Hristos.* În afara acestor oameni, par să nu mai existe alţii.

Dar, în *lumea eterică* mai există zone locuite de alte categorii de entităţi umane, care fac parte din rasele ce au trăit cândva în trecut, pe suprafaţa pământului. Rasa actuală este a patra rasă ce a trăit pe pământ.

Prin „rasele" anterioare înţelegem toate entităţile de nivel ontologic uman care s-au încarnat în lumea materială înainte de Potop. Cât au trăit în lumea materială, oamenii raselor anterioare au atins un nivel evolutiv foarte înalt, astfel încât, în *lumea eterică,* ei manifestă caracteristici distincte de cele ale oamenilor de astăzi.

Potopul, evenimentul dramatic descris de toate vechile cărţi sacre ale antichităţii, inclusiv de Biblie, a pus capăt unei epoci în care umanitatea a decăzut într-un mod fără precedent. După cum se povesteşte în *Lumea eterică,* Potopul a distrus nu numai ecosistemul material al pământului, ci şi pe cel spiritual. Pur şi simplu, s-a făcut curat atât în cer cât şi pe pământ. Umanitatea a fost retrasă din circuitul evolutiv, iar lumea astrală a rămas fără „chiriaşi".

Înainte de a fi declanşat teribilul eveniment, anumite elite ale umanităţii existente în acea perioadă s-au retras prin procedee magice într-un palier neutru: *lumea eterică. Lumea eterică* nu a fost atinsă de marea distrugere din anumite raţiuni, pe care am putea să le denumim de „siguranţă cosmică". Aşa cum există la nivelul statelor o „siguranţă naţională" şi o politică globală, tot astfel există o „siguranţă cosmică" şi o politică globală – globalpolitik – la nivelul taberelor care se înfruntă în cosmosul spiritual.

Lumea eterică, ultimul refugiu pentru entităţile luciferice, reprezintă ultimul bastion cosmic al luptei pentru „cucerirea cerurilor". Dacă această lume ar fi distrusă, lumea materială ar fi ruptă de „cer", de lumea astrală şi de lumea spirituală şi, în consecinţă, Entităţile angelice ar fi rupte total de oamenii încarnaţi. Acest fapt este de altfel urmărit de entităţile luciferice.

Practic, în *lumea eterică* nu mai există chiar aşa de mulţi oameni din primele două rase de oameni, dar în schimb există destul de mulţi oameni din rasa a treia, rasă care a precedat rasa actuală. Oamenii

rasei anterioare se deosebesc într-un mod evident de oamenii rasei actuale prin structura aurică diferită. Ei posedă un alt aranjament al chakrelor şi o altă strălucire aurică.

În mod normal, dacă s-ar fi urmat întocmai planul evolutiv cosmic, oamenii raselor anterioare nu prea au ce să caute astăzi în *lumea eterică.* Ei au pătruns acolo, ieşind pur şi simplu din circuitul evolutiv uman, care prevede ciuruitul evolutiv obligatoriu prin straturile aurice ale Terrei: naştere în lumea materială, moarte, un stagiu petrecut în lumea astrală şi spirituală, renaştere în lumea materială.

Aceste entităţi umane au ales însă un alt drum, ieşind din circuitul cosmic, evadând în *nobodylandul* care este *lumea eterică.* Multe dintre aceste entităţi umane din rasele anterioare s-au răzvrătit într-o formă sau alta, pasiv sau activ, opunându-se planului cosmic de evoluţie. Unele dintre ele s-au aliat cu entităţile luciferice sau cu spiritele naturii rebele.

Toate aceste entităţi sunt foarte triste că Dumnezeu nu le mai vorbeşte, ceea ce este foarte adevărat dacă le privim structura aurică. Faţă de oamenii rasei actuale, acestor entităţi din rasele anterioare le lipseşte un element definitoriu: *linia divină.* Aceste entităţi nu au, la fel cum au toţi oamenii rasei noastre, *linia divină.* Ele posedă spirit şi toate elementele componente ale structurii aurice umane descrise anterior – cu deosebirea că chakrele sunt dispuse altfel decât la omul actual – dar nu posedă *linia divină,* elementul prin care omul, pe toată perioada palingeneziei cosmice, este în legătură cu Tatăl Divin.

În mare, după modul lor de comportare, oamenii raselor anterioare pot fi împărţiţi în trei categorii distincte. În prima categorie intră entităţi umane pe care am putea să le numim „neutre", în a doua categorie intră entităţile umane rebele tehnologizate, iar în a treia categorie intră entităţile umane care îndeplinesc anumite activităţi în folosul Ierarhiei Fiilor luminii. Toate aceste tipuri de entităţi umane au statutul ontologic de oameni.

De-a lungul erelor, entităţilor umane din rasele anterioare Potopului li s-au alăturat entităţi umane din rasa noastră, rasa actuală care a apărut după Potop. Există oameni actuali care, după moarte, se aliază cu taberele care-şi desfăşoară activitatea în *lumea eterică* în

funcţie de dorinţa proprie. Dar, în momentul în care un om din rasa-actuală se aliază entităţilor din primele două categorii, pierde acel atribut fundamental al fiinţei umane, care menţine omul în raza de acţiune a Creatorului: *linia divină.*

În ziua de astăzi, în *lumea eterică,* fiecare dintre cele trei mari tabere este compusă dintr-o populaţie destul de eterogenă. Se poate face însă distincţie foarte clară între oamenii din rasele anterioare şi oamenii din rasa actuală, datorită configuraţiei aurice.

2. *Oamenii neutri*

Entităţile umane din rasa anterioară pe care le numim „neutre", care au reuşit să se salveze de la ceea ce ele denumesc „Marea cădere", nu fac parte din niciuna dintre taberele care se confruntă în *lumea eterică.* Ele stau „cuminţi" în zona lor din lumea eterică, au propria lor politică şi nu se aliază cu niciuna dintre părţi.

Aceste entităţi umane, cu o înfăţişare aurică impunătoare, sunt posesoarele unei înalte ştiinţe spirituale. Structura lor aurică este diferită de cea a umanităţii din zilele noastre. Deşi nu sunt multe ca număr, continuă să locuiască în zonele lor paradiziace din *lumea eterică,* aşteptând timpul în care, după spusele lor, se vor alipi curentului evolutiv uman. Deocamdată, afirmă ei, „încă nu a sosit timpul", căci umanitatea trece prin perioade destul de grele.

Oamenii eterici neutri trăiesc într-un fel de comunităţi închise, un fel de colonii, situate în diferite zone din *lumea eterică.* Cum fiecare zonă din *lumea eterică* corespunde precis, matematic, unei zone din lumea materială, este evident că zonele oamenilor eterici neutri pot fi situate în funcţie de anumite puncte de referinţă din lumea materială.

Locuitorii unei astfel de colonii au o înfăţişare exterioară asemănătoare cu cea a oamenilor obişnuiţi, cu deosebirea că au părul lung, alb strălucitor, ochii albaştri sau verzi şi trăsăturile feţei foarte frumoase. Unii dintre ei, puţin la număr, au părul de culoare roşu aprins.

Îmbrăcămintea lor este destul de simplă: poartă un fel de togi lungi, albe, cu mâneci largi, iar în picioare au sandale. Toţi poartă prinse pe frunte un fel de coroniţe în formă de V, la care este ataşată o

piatră preţioasă. Acestea seamănă întrucâtva cu diademele care sunt atribuite atlanţilor. Înălţimea lor este normală: un metru optzeci de centimetri; femeile sunt'puţin mai scunde.

O comunitate a oamenilor neutri arată în felul următor: printre copaci masivi, într-un mic luminiş al *lumii eterice,* înconjurat de arbori fructiferi şi de multe flori asemănătoare trandafirilor, există un fel de alei sau străduţe care duc de la o casă la alta. Majoritatea caselor au un singur etaj. Totul radiază culori eterice foarte frumoase şi, mai ales, foarte luminoase. Casele sunt cochete, frumos împodobite cu basoreliefuri şi cu sculpturi magnifice.

În centrul micii colonii se află un fel de sanctuar, oarecum asemănător cu cel aflat cândva la Sarmizegetusa Regia. Sanctuarul este format dintr-un postament piramidal cu nouă trepte, în vârful căruia se află un altar. Altarul are la bază patru figuri animaliere, care-l susţin. Altarul mai are numeroase scrieri şi însemne simbolice, trasate cu roşu. Deasupra altarului este un fel de baldachin, pe care sunt desenaţi cavaleri în armuri ciudate. Sub desenele care-i reprezintă pe cavaleri se pot vedea alte înscrisuri.

Între locuitorii acestei comunităţi se pare că nu există diferenţieri şi nu există nicio ierarhie strictă. Toţi însă au un mare respect pentru personajul care ar putea fi numit, în limbajul nostru, *„Moşul".*

Moşul este un personaj foarte vechi. El este foarte vechi chiar şi pentru oamenii neutri. După câte se pare, *Moşul* este o entitate nonumană, care poate fi catalogat mai degrabă în categoria vechilor zei despre care vorbeau scrierile sacre ale antichităţii.

Moşul are barba şi mustăţile foarte lungi şi foarte albe, faţa osoasă, ochii foarte mari, albastru verzui. Calota craniană este disproporţionat de mare, mai ales în partea posterioară, în contrast cu ceilalţi membri ai comunităţii, care au craniul normal.

În mâna dreaptă, *Moşul* poartă un toiag, asemănător toiagului de conducător al sacerdojilor din vechime. Este foarte ciudat faptul că pe toiag cresc flori adevărate.

În timpul ritualurilor care se desfăşoară pe treptele sanctuarului situat în mijlocul micii comunităţi, *Moşul* foloseşte mai multe obiecte rituale, printre care şi un pocal împodobit cu

basoreliefuri ce înfăţişează un om înconjurat sau flancat de oameni-pasăre. În pocal, *Moşul* are ceea ce membrii comunităţii numesc „lichidul sfânt". În cadrul fiecărui ritual, *Moşul* îşi crestează mâna cu un cuţit şi lasă să picure câţiva stropi de sânge în pocal.

Oamenii neutri nu sunt prea vorbăreţi. Doar unul dintre ei, căruia îi place să fie numit *Shaka Than,* are deschiderea de a dialoga cu oamenii rasei actuale. Oricum, este un mare privilegiu pentru un clarvăzător să poată discuta cu cineva care a făcut parte din rasa a treia antediluviană, a trăit în timpul „Celor trei regate", a cărui ştiinţă a rămas nealterată timp de multe mii de ani.

Shaka Than are o înălţime medie, adică aproximativ 1, 80 metri, părul lung, alb strălucitor, ochii albaştri, buze roşii, pline. *Shaka Than* are veşmântul asemănător celorlalţi din grupul lui, adică o togă albă, lungă, cu mânecile largi şi cu sandale în picioare. De multe ori, *Shaka Than* îşi aminteşte cu multă plăcere, dar şi cu multă melancolie, despre vremurile de demult, când trăia în lumea materială. Poveştile sale, care seamănă cu vechile mituri, pot şoca un om al zilelor noastre prin insolitul evenimentelor.

Atunci când povesteşte despre vremurile de demult, la fel ca orice om din lumea noastră, de care nu se deosebeşte decât ca nivel evolutiv şi ca structură aurică, *Shaka Than* se reazemă de unul din copacii înalţi din *lumea eterică,* pune o crenguţă în gură şi mâinile sub cap, privind undeva în depărtările *lumii eterice,* spre epoci ce par apuse definitiv.

Oamenii antediluvieni neutri au trăit în trupuri materiale în ciclul anterior; sau, după propriile lor spuse, pe vremea „celor trei Regate". După opinia noastră cele trei Regate sunt cele trei insule care formau cândva *Atlantida.* Oricum, acestor entităţi nu le spune nimic cuvântul *Atlantida* şi, de cele mai multe ori, vorbesc despre realităţi geografice şi istorice care nu mai există astăzi în lumea materială şi despre care ştiinţele actuale nu cunosc nimic. Se pare totuşi că Atlantida a apărut după epoca celor trei Regate.

Oricum, *Shaka Than* nu-şi aminteşte să fi auzit vreodată cuvântul atlant sau Atlantida, dar a admis faptul că, astăzi, oamenii actuali folosesc alte denumiri pentru a desemna ceea ce exista cândva în trecut.

În acele timpuri în care era încarnat în lumea materială, povesteşte *Shaka Than,* oamenii se închinau la Fiii Flăcării, adică la Entităţile angelice, denumite cândva Zei. Fiii Flăcării, care se manifestau pe atunci în lumea terestră, îi civilizau pe oameni.

Dar, cu timpul, oamenii au început să se închine şi să venereze unele spirite ale naturii sau unii Fii ai Flăcării, cele pe care le-am numit rebele, cum era cazul unei entităţi pe care Shaka Than a denumit-o Zeiţă, afirmând că avea un „regat" în Lumea văzduhului.

Shaka Than nu a specificat însă ce înţelege prin Văzduh, socotind probabil că nu este cazul să explice ceea ce şi copii mici ştiu. El mai spune că Zeiţa respectivă, practic un fel de spirit al naturii foarte puternic care-şi avea sălaşul în văzduh, l-a luat în regatul ei, însărcinându-l drept „purtător de arc şi de pocal".

În acea perioadă, nu era de mirare faptul ca un om să fie luat sub protecţia unei Entităţi nonumane, ba chiar era o mare cinste. Ulterior, a avut loc Războiul între Fiii Flăcării şi entităţile luciferice aliate cu o parte din oameni, iar regatele existente, atât cele terestre cât şi cele situate în diferitele elemente ale naturii, aer, apă, văzduh, au fost distruse.

Shaka Than, împreună cu mulţi alţi oameni care s-au aliat, din diferite interese, cu spiritele naturii rebele, a reuşit să se refugieze, nu înainte de a fi *„străbătut oceane de timp",* pentru a folosi o expresie de-a lui, în locul unde se află în prezent, adică în *lumea eterică,* unde a găsit „linişte şi uitare". Ceilalţi oameni ai acelei rase au dispărut la Potop.

Oamenii neutri trăiesc în această lume de foarte mult timp, deşi, ca trup eteric, nu par să aibă mai mult de treizeci de ani. Numai ochii îi trădează, privirea lor indicând parcă o vârstă imensă. Nu posedă niciun fel de tehnologie, cu excepţia unor cristale, care emană o lumină blândă şi emit un parfum înmiresmat.

La fel ca toate celelalte entităţi care se manifestă în *lumea eterică,* oamenii neutri se pot deplasa foarte repede în diferite locuri. Totuşi, viteza lor de reacţie şi de deplasare nu este chiar atât de mare precum a celorlalte entităţi ale *lumii eterice* şi nu poate fi comparată cu cea a Entităţilor angelice.

Oamenii neutri nu se manifestă sub niciun chip în lumea

materială. De fapt, ei nici nu se deplasează în afara zonei lor de reşedinţă, despre care spun că le-a fost acordată de către Domnul Lumilor. Ei sunt foarte trişti datorită faptului că *„Dumnezeu nu le mai vorbeşte, aşa cum făcea cândva".* Oamenii neutri nu au linie divină.

3. *Oamenii rebeli: Tehnologizaţii*

→ *Principiul prometeic*

La marginea *lumii eterice* există o zonă ce pare a fi fost vizitată, în decursul ultimilor cincizeci de ani, de mulţi oameni care au capacitatea de a voiaja „în duh". Această zonă, situată undeva la limita *lumii eterice,* este locuită de entităţi umane care au aparţinut unei anumite categorii de oameni din rasele anterioare. Este vorba în special despre entităţi umane din rasa a treia, la care s-au adăugat şi unele entităţi umane din primele două rase.

Aceste entităţi umane sunt cele care, cândva, aliindu-se cu entităţile luciferice, s-au războit cu Entităţile angelice. Fiind înfrânte, s-au refugiat la marginea *lumii eterice,* la fel cum au făcut şi oamenii neutri. Dar, spre deosebire de oamenii neutri, aceste entităţi umane desfăşoară o vie activitate în scopuri proprii.

Actualmente, aceste entităţi desfăşoară activităţi aflate în contradicţie cu legile cosmice, cu mersul evolutiv normal şi cu activitatea oamenilor. Ele şi-au construit acolo un fel de oraşe strălucitoare, iar activitatea lor principală constă în încercarea de a copia tehnologic caracteristicile şi puterile fiinţiale ale Entităţilor angelice.

Întrucât activitatea lor este axată cu preponderenţă asupra construirii unor producţii tehnologice – este desigur vorba despre o tehnologie eterică – am convenit să le denumim prin formula *entităţi umane tehnologizate* pentru a le deosebi de celelalte. Cu timpul, ele au atras în zona lor o mulţime de entităţi umane din rasa noastră, pe care le-au educat în spiritul învăţăturilor proprii.

Printre multe altele, entităţile umane tehnologizate au reuşit să construiască aparate de zbor individuale sau colective, prin intermediul cărora se manifestă uneori şi în planul fizic. Aceste

aparate de deplasare rapidă, prin care aceste entităţi vor să se deplaseze la fel de repede ca şi Entităţile angelice, au fost denumite OZN-uri. Oamenii îi consideră extratereştri şi, în ultimul timp, încearcă să le construiască o falsă imagine, considerându-i civilizatorii umanităţii sau salvatorii pământului. Aceasta constituie o eroare de proporţii pe care, din păcate, o parte a umanităţii o îmbrăţişează tot mai mult.

În *lumea eterică,* la fel ca şi în cosmosul spiritual există *„multe creaturi care au părăsit dreptele învăţături şi casele lor, pe fraţii lor mai mari în putere şi tărie, care îi învăţau zi şi noapte să se împlinească”,* după cum sună, tradus din limba eterică, formularea explicativă a *Îngerului Gabriel* cu privire la entităţile rebele care, dintr-un motiv sau altul, au căzut ori s-au abătut de la drumul drept al spiritelor – drum statornicit din vecie de *Cel Preînalt.*

Zona de reşedinţă a entităţilor tehnologizate este, după cum afirmă *Îngerul Gabriel, „tărâmul celor ce se pierd în primul cerc al lumii, adică al cunoaşterii celor care au fost deja întocmite”.*

„Priveşte-i şi râde tare – mai spune *Îngerul Gabriel –, şi toate vor râde cu tine. Ei sunt aceştia care, în nebunia lor, cred că vor afla un alt adevăr la sfârşitul muncii lor”. „Altul* (alt adevăr) *nu este, căci adevărul este UNUL”.*

„Şi uite, i-a mai spus *Îngerul Gabriel* lui Eugen, *cu toate că au trecut atâtea perioade de timp, nu au mai putut nici adăuga, nici scoate nimic din toată creaţia Lui (***AUTI***). Şi, deşi, în nebunia lor – întocmai ca unul în piaţă care îşi arată lucrarea mâinilor Lui – au reuşit să vadă mâinile Lucrătorului fermecaţi de lucrătura Lui, au uitat până aici să-l privească în faţă şi să-l întrebe. Însă tu fii în pace, căci Lucrătorul îi va aştepta până când ştiinţa lor va înceta şi nebunia lor va trece”,* a încheiat *Arhanghelul Gabriel,* referindu-se la entităţile umane rebele.

Entităţile umane tehnologizate sunt entităţi identice ca înfăţişare cu oamenii din cea de-a treia rasă pe care i-am numit neutri. Diferenţa dintre ei constă însă în felul de existentă pe care o duc în *lumea eterică.* Dacă oamenii neutri duc o existenţa mai mult pastorală, paşnică şi liniştită, în mici comunităţi presărate pe tot întinsul *lumii eterice,* entităţile umane tehnologizate duc o existenţă mai puţin paşnică, fiind grupaţi în mari comunităţi ce trăiesc în oraşe

impunătoare. De-a lungul timpului, oamenii tehnologizaţi şi-au creat o tehnologie foarte avansată, superioară celei din lumea materială.

Datorită faptului că, în *lumea eterică,* la fel ca şi în lumea materială, omul nu poate atinge, prin intermediul puterilor proprii, calităţi specifice Entităţilor angelice, precum capacitatea de a se deplasa foarte rapid sau de a accede la anumite puteri care pot fi folosite drept arme, *entităţile umane tehnologizate* au încercat să fabrice singuri un fel de aparate auxiliare care să îndeplinească aceste funcţiuni.

Într-un fel, nici umanitatea terestră nu face altceva. Inconştient, ea doreşte să cucerească anumite puteri specifice spiritelor înalte, înainte de fi sosit vremea şi de fi coaptă pentru asemenea experimente. Ceea ce spiritele decorporate sau marii iniţiaţi pot face în mod natural, umanitatea realizează prin intermediul aparatelor de zbor. Se ştie, de exemplu, că unii yoghini din India pot realiza anumite performanţe, numite astăzi paranormale, prin intermediul cuceriri*siddhis urilor.* Aceste puteri ar trebui însă atinse doar în momentul în care practicantul atinge un anumit nivel moral.

Oamenii doresc să atingă un nivel înalt din punct de vedere tehnologic. Înainte de a putea atinge un nivel moral corespunzător. Astfel, în lumea materială, lipsiţi fiind de capacităţi telepatice, oamenii au inventat telefonul, televiziunea, radioul şi internetul. Nefiind capabili de a memora rapid cunoştinţele existente, oamenii au inventat scrisul, sulurile de papirus, hârtia, tipografia, ziarele, cărţile şi calculatorul personal. Acelaşi procedeu l-au încercat, mult timp înaintea oamenilor din lumea materială, entităţile eterice tehnologizate care au prefaţat în planul eteric cam tot ce se produce în lumea fizică în materie de tehnologie.

Entităţile eterice tehnologizate nu doresc nimic altceva decât forţarea legilor cosmice. Neputând dobândi individual unele calităţi performante, caracteristice îngerilor, ele doresc să le cucerească prin tehnologie.

Tehnologiile folosite de ei sunt atât de diferite de cele cunoscute actualmente în lumea materială, încât este greu de a face afirmaţii tranşante asupra lor. Datorită faptului că sunt secretoşi şi discreţi, dar şi datorită faptului că se deplasează rapid, esenţa tehnologiei lor se

lasă foarte greu descifrată.

Nu este vorba însă despre o civilizaţie tehnologică materială, ci de una care se bazează pe ceea ce am putea denumi, printr-un termen preluat din lumea materială, biochimie eterică. Aşa ceva se încercă astăzi şi în lumea materială.

Scopul declarat al *entităţilor umane tehnologizate* este de a *„redeschide Cerul”,* expresie foarte des folosită, spusă chiar cu multă mândrie. Practic, ele doresc să fie *„ca la început, atunci când Fiii Flăcării nu se prigoneau între ei”,* adică în epoca de început a evoluţiei umanităţii pe Terra, când nu existau entităţi „căzute”.

Pentru a-şi îndeplini scopul principal, entităţile umane eterice tehnologizate intră foarte des în conflict cu Entităţile angelice. La început, *entităţile umane tehnologizate* erau în relaţii foarte strânse cu entităţile luciferice. În timpul marilor războaie ale cerului, ele s-au aliat cu entităţile luciferice şi cu spiritele naturii căzute în lupta comună împotriva Fiilor Flăcării.

În ziua de astăzi, după toate probabilităţile, deşi îi uneşte aceeaşi luptă comună împotriva Fiilor Flăcării, interesele entităţilor umane eterice tehnologizate par să nu mai coincidă cu cele ale entităţilor luciferice. Acest fapt se datorează, după câte se pare, tendinţei naturale a entităţilor luciferice de a distruge umanitatea şi de a scăpa de oameni, „pentru a fi la fel ca înainte”, când omul nu era creat.

Entităţile umane eterice tehnologizate sunt totuşi oameni care nu doresc în niciun fel distrugerea propriei lor seminţii. Ei au propria lor filosofie de viaţă, care stă la baza modului lor de comportament. Ei consideră că umanitatea nu are nevoie nici de **Iisus Hristos**, nici de *Fiii Flăcării* pentru a putea evolua. Tipul de umanitate pe care încearcă să-l construiască are la bază ceea ce vom numi de acum înainte *„principiul prometeic”,* iar ca sinonim pentru sintagma „entităţile umane eterice tehnologizate” putem folosi, la fel de bine, sintagma *oameni prometeici.*

Se ştie, Prometeu a fost un semizeu din mitologia vechilor greci, care a furat focul zeilor şi l-a dăruit oamenilor pentru ca aceştia să evolueze independent de zei. Pentru a-l pedepsi pentru fapta sa, Zeus l-a legat pe o stâncă şi a pus un vultur să-i mănânce ficatul, care se refăcea de la sine.

Principiul prometeic este aşadar principiul potrivit căruia omul poate evolua independent, prin propriile sale puteri. *Privit din perspectiva modernă, acest principiu poate fi considerat corect, iar acest lucru este dorit cel* ***mai mult*** *chiar de Fiii Flăcării. Dar, după modul în care s-a comportat umanitatea de la prima sa cădere şi până în prezent, este total irealizabil.*

Autonomia totală a omului este realizabilă, căci, prin intermediul omului a fost introdus un nou principiu în cosmos: *libertatea.* Nici Fiii Flăcării nu posedă darurile pe care Dumnezeu le-a dat omului, *autonomia şi libertatea,* iar acest fapt a atras supărarea entităţilor luciferice şi riposta lor împotriva planului evolutiv divin.

Autonomia totală a omului va fi posibilă însă în momentul în care toţi oamenii vor deveni capabili să o conştientizeze şi vor atinge un prag al procesului evolutiv, dincolo de care nu va mai fi nevoie de tutela nimănui. Omul trebuie să-l cunoască prin liberul său arbitru pe **Dumnezeu** prin **Iisus Hristos***,* ca om liber şi autonom. Pentru aceasta se zbat Fiii Flăcării, pentru aceasta s-a încarnat şi a fost crucificat**Iisus Hristos***.* Într-un cuvânt, aceasta este dorinţa lui **Dumnezeu***.*

Omul avea de ales între a fi dintru început o fiinţă perfectă, autonomă, şi a fi un fel de automat incapabil să folosească liberul arbitru, incapabil de a fi liber şi de a conştientiza acest fapt. Omul, nici astăzi nu conştientizează libertatea decât în momentul în care nu o mai are, tot astfel cum nu apreciază sănătatea decât în momentul în care se îmbolnăveşte. Ca urmarea a primei căderi, a apărut moartea, boala, lupta acerbă pentru existenţă, munca şi… sexualitatea.

„Trofeele" după care jinduiesc atât entităţile luciferice, cât şi *entităţile umane tehnologizate* sunt aceleaşi, astfel încât se poate vorbi despre o concurenţă acerba. Practic, lupta cea mai dură pe care o dau atât *entităţile umane tehnologizate,* cât şi entităţile luciferice este cea pentru *„materia primă".*

Atât *entităţile umane tehnologizate,* cât şi entităţile luciferice doresc pentru scopurile lor drept materie primă aura umană, care se desprinde la moarte. Sigurii care se opun acestui furt grosolan de aură umană sunt Entităţile angelice, care au datoria de a veghea la integritatea aurică a tuturor oamenilor care mor.

Atunci când omul moare, o anumită parte din aura sa – în care

s-au înmagazinat informaţiile structurate energetic, ale tuturor experienţelor vieţii încarnate –, se desprinde de trupul material, împreună cu *corpul eteric.* Aura umană seamănă întrucâtva cu o ceapă, adică posedă mai multe învelişuri. Anumite învelişuri ale aurei exterioare conţin imprimate toate informaţiile experienţelor oamenilor din timpul vieţii încarnate. Aceste informaţii reprezintă însă zestrea cu care omul pleacă în lumea de dincolo, iar un eventual furt este o catastrofă pentru orice om. Un om căruia îi este furată acea parte a aurei, este pus în situaţia deloc de invidiat de a fi trăit degeaba.

Puţin după momentul morţii, la câteva secunde după ultima expiraţie a omului, informaţiile sintetizate la nivelul aurei omului se varsă în corpul duh, unde sunt metabolizate. Acţiunea de furt de aură comisă de entităţile luciferice şi de *entităţile umane tehnologizate* se desfăşoară fulgerător în acele fracţiuni de secundă care despart momentul morţii de metabolizarea informaţiilor preţioase conţinute în acele straturi aurice.

Atât oamenii tehnologizaţi, cât şi entităţile luciferice sunt foarte interesate să preia – a se citi: să fure – aceste învelişuri aurice, întrucât ei nu se pot manifeasta în lumea materială pentru a putea acumula experienţe de viaţă necesară în procesul evolutiv. Ele au nevoie atât de aura propriu-zisă, cât şi de informaţiile stocate acolo.

În cazul oamenilor vii, învelişurile respective se separă numai în cazul dedublărilor spontane sau voluntare. Atunci, oamenii tehnologizaţi se prezintă drept „ghizi spirituali" ai oamenilor şi-i conduc pe cei naivi să le arate strălucitoarele lor oraşe din *lumea eterică.* Pătrunderea în zona lor de rezidenţă aduce de la sine încărcarea dublului energetic cu un anumit tip de vibraţie şi realizarea unei anumite simpatii energetice cu acea lume şi cu locuitorii ei, ceea ce este echivalent cu încheierea unui pact.

Dar, la moarte, „ghizii spirituali" se prezintă la căpătâiul defunctului şi-i smulg „dublura" cu care a voiajat în lumile lor. Defunctul, căruia i se întâmplă aşa ceva, este îngrozit observând, chiar înainte de a muri, cum se strâng „demonii" în jurul lui. De regulă, ei mor în spasme, cu spume la gură şi cu ochii ieşiţi din orbite.

Această „extragere" cu forţă a unei structuri aurice, chiar înainte ca omul să-şi fi dat ultima suflare, este foarte dureroasă şi păgubitoare

pentru oameni. Uneori, oamenii tehnologizaţi sau entităţile luciferice reuşesc să fugă foarte repede cu dublurile aurice şi, o dată pătrunşi în lumea lor, nimeni nu o mai poate recupera.

Dar, nici Entităţile angelice, conduse de *Arhanghelul Mihail* nu stau cu mâinile în sân. În momentul în care defunctul îşi dă ultima suflare, apar şi îngerii conduşi de *Arhanghelul Mihail* care se opun „furtului" de aură.

Îngerii conduşi de *Arhanghelul Mihail,* puternici şi eficienţi, reuşesc de cele mai multe ori să recupereze dublurile aurice pe care oamenii tehnologizaţi jinduiesc să le fure. Dar, pentru ca aceste dubluri eterice să fie redate defuncţilor, se dau lupte înspăimântătoare. Aceste lupte se dau practic, de fiecare dată când moare un om. Se folosesc arme necunoscute nouă. Prin tehnologia lor, oamenii tehnologizaţi sunt incapabili să se opună puternicei armate a Arhanghelul Mihail. Dacă, pentru îngeri, armele respective reprezintă caracteristici ontologice „naturale", pentru *entităţile umane tehnologizate* ele reprezintă producţii tehnologice, copii mai mult sau mai puţin eficiente ale acestora.

După ce dublurile sunt recuperate, sunt redate înapoi defunctului, care îşi transferă şi apoi îşi metabolizează informaţiile stocate la nivelul aurei exterioare în *Corpul duh.* Vidate de orice conţinut informaţional, dublurile rămân în preajma mormintelor – ca un fel de fantome – şi se descompun odată cu trupul, în timp.

→ *Zona de reşedinţă*

Zona în care-şi desfăşoară activitatea entităţile umane tehnologizate se află destul de departe, în interiorul *lumii eterice,* departe de toate celelalte zone locuite de alte entităţi eterice.

Pentru a ajunge acolo, în cadrul turului de informare, însoţit de *Călăuză* – *Călăuza* este *Îngerul Gabriel* – Eugen a trebuit să se deplaseze cu o viteză foarte mare. De fapt, el a fost pur şi simplu luat de mâna şi purtat cu mare viteză în zona de reşedinţă a entităţilor umane tehnologizate. Este evident că, în lumea materială, clarvăzătorul nu se mişcă de pe locul pe care stă. Nu el străbate lumile, ci lumile vin spre el.

Senzaţia „vizitatorului" clarvăzător este că, începând de la un moment dat, se deplasează cu viteză fantastică. Treptat, în jurul lui, vegetaţia *lumii eterice* dispare încetul cu încetul, ca şi cum ar parcurge un ţinut arid, iar mediul – cerul şi pământul *lumii eterice* – capătă culori închise.

Cerul are nuanţe din ce în ce mai închise, iar norii sunt situaţi foarte sus, par că se prelungesc la infinit, semn că *lumea eterică* nu este sferică. În norii închişi, asemănători cu norii cumulus, au loc neîncetat descărcări electrice foarte puternice, un fel de fulgere strălucitoare, multicolore, în care are loc o eliberare imensă de energie.

Pământul eteric are aspectul bizar al unor conglomerate solide, uneori chiar lichide, de elemente minerale asemănătoare diamantului, foarte strălucitoare, aproape translucide. Interesant este şi faptul că nu se văd spiritele naturii, care împânzesc de regulă *lumea eterică.* Undeva, departe, se văd „marginile" lumii.

Pe măsură ce te apropii de zona oamenilor tehnologizaţi – situată chiar la capătul *lumii eterice* – clarvăzătorul percepe o senzaţie intensă de căldură. Chakra muladhara se activează foarte puternic şi străluceşte în culori multicolore, – probabil, se apropie de ceva cu care vibrează sincron foarte intens. Chakra manipura radiază şi ea foarte puternic, cam la două lungimi de palmă în afara trupului. Muladhara este chakra responsabilă cu instinctele primare – instinctul conservării fizice şi a luptei pentru supravieţuire –, este deci evident că reşedinţa oamenilor tehnologizaţi are la bază caracteristicile acestor instincte.

Pretutindeni, în această lume se aud minunate acorduri muzicale, mii de voci şi de ecouri care reverberează neîncetat. Multe dintre aceste acorduri muzicale, cântate pe mii de voci, seamănă cu uitatele melodii ale celţilor sau cu rugăciunile murmurate în moscheile arabe.

Zona oamenilor tehnologizaţi are mai multe intrări. Spre deosebire de *lumea eterică* propriu-zisă, unde nu există noapte sau zi, ci exista numai o lumină difuză, care nu pare să emane de la o sursă anume, în lumea oamenilor tehnologizaţi există alternanţa noapte/zi, deşi Soarele nu este vizibil. Noaptea se pot vedea milioane de stele strălucitoare, de diferite culori: roşii, albe şi albastre. Undeva, departe, în înaltul cerului se văd două planete distincte, una care pare mai

mare, cealaltă ceva mai mică, care sunt înconjurate de inele precum Saturn.

Este dificil de a şti ce se întâmplă în zona oamenilor tehnologizaţi, simpla observaţie a unui clarvăzător este totuşi insuficientă pentru a afirma ceva cu certitudine. În esenţă, entităţi umane tehnologizate trăiesc într-un fel de *oraşe,* în jurul cărora nu există vegetaţia luxuriantă ce caracterizează *lumea eterică.* Se pot observa clădiri imense, legate între ele printr-un fel de poduri.

În interiorul acestor clădiri imense există *săli-laboratoare* foarte spaţiose, unde se află un fel de bazine circulare. În bazine se poate observa un fel de fluid colorat. În aceste bazine sunt crescute *forme bioeterice,* care au aspectul unor mici baloane. Aceste baloane bioeterice sunt lăsate să se dezvolte, să crească sau să se maturizeze o bună perioadă de timp, fiind atent supravegheate. Ele sunt legale printr-un sistem complicat de tuburi, cordoane sau electrozi la diferite aparate. Este greu de aproximat la ce servesc fiecare în parte.

La început, nu era prea clar pentru Eugen dacă acele baloane sunt produse tehnologice sau sunt într-adevăr *entităţi bioeterice artificiale.* Ulterior, a apărut evident faptul că nevinovatele balonaşe sunt cu adevărat entităţi bioeterice, care urmează un proces de creştere, un fel de clone construite dintr-un material identic cu aura sau mai precis cu *sufletul* omului.

Aceste *entităţi bioeterice* dau impresia că sunt *vii:* ele pulsează ritmic, în culori strălucitoare. Ca aspect şi ca strălucire, ele au la bază ceva ce seamănă cu o chakră. Tratate corespunzător, aceste formaţiuni bioeterice vii de formă sferică, se dezvoltă treptat, devenind mari şi încăpătoare.

După ce sunt scoase din marile săli-laboratoare şi aduse pe un fel de rampe de lansare, entităţile umane tehnologizate pătrund în interiorul lor şi le folosesc ca vehicule de transport. Cu ajutorul lor, după cum se afirmă adeseori în planul eteric, entităţile umane tehnologizate sunt capabile să se deplaseze mai repede decât viteza luminii. Credem că aici rezidă marele mister al deplasărilor OZN-urilor, care sfidează legile fizicii…

Dar cel mai teribil lucru se produce în momentul în care înţelegi ce sunt de fapt aceste formaţiuni bioeterice sferice. Ele nu sunt altceva

decât *dublurile aurice umane,* capturate de entităţi umane tehnologizate. Dublurile aurice umane capturate/ furate de la defuncţi sunt duse în marile laboratoare, din oraşele lor din *lumea eterică,* şi studiate în profunzime. Aparatele zburătoare „neidentificate" atât de mediatizate în ziua de astăzi –, în care se deplasează entităţile umane tehnologizate, sunt formate din substanţă aurică umană, dublurile aurice servind ca materie brută.

Aceste vehicule sunt semivii şi semiconştiente. Ele păstrează un fel de conştienţă, mai precis de semiconştienţă difuză, pe care o are orice corp eteric uman. Aceste vehicule vii pot fi manevrate foarte uşor, numai prin puterea mentalului conductorului vehiculului. Dublul eteric, se ştie, poate fi influenţat uşor de gândirea umană.

Ordinea fireasca a lumii, Ordinea cosmică divină, presupune ca puterile – zborul, deplasarea rapidă, mânuirea unor forţe imense – să fie obţinute de oameni numai în urma elevării spirituale, a „urcuşului" evolutiv pe scara vieţii. Entităţile umane tehnologizate încearcă să acceadă la astfel de capacităţi prin intermediul unor obiecte realizate tehnologic, ceea ce înseamnă că ocolesc mersul firesc al lumii şi Ordinea creaţiei, că nesocotesc Planul lui Dumnezeu, şi că încearcă să ajungă la vârf sărind peste etapele fireşti.

Puterile sunt, prin natura lucrurilor, atribute ale spiritului pur. Ele vin de la cei care le manifestă la scară mare în cosmos: *Ierarhia Puterilor Cosmice, Fiii Flăcării.* Treptat, pe măsura evoluţiei normale, oamenii vor urca treaptă cu treaptă şi se vor putea manifesta plenar, potrivit planului cosmic, fără a avea nevoie de a mai apela la astfel de subterfugii tehnologizate.

Se spune că există două linii evolutive distincte: *linia cunoaşterii şi linia fiinţei.* Oamenii din lumea terestră cred, în ignoranţa lor, că linia cunoaşterii este cea mai potrivită pentru a evolua. Cunoaşterea lumii implică, cum este şi firesc, stăpânirea lumii. Oamenii din ziua de astăzi sunt de părere că ştiinţa sau cunoaşterea – sau cel puţin un anumit tip de cunoaştere – este cea care poate aduce bunăstarea şi fericirea, uitând cu desăvârşire cu un linia cunoaşterii este primordială, ci linia fiinţei.

Linia fiinţei implică transformarea interioară morală, mentală, afectivă şi volitivă, fără de care cunoaşterea poate degenera în forţă

necontrolată. Cunoaşterea, lipsită de o transformare interioară a propriei fiinţe duce la distrugere, iar acest fapt a fost de mult prea multe ori dovedit de istorie.

Linia fiinţei este în fond resortul interior după care se ghidează umanitatea. Nu are prea mare importanţă dacă omul dispune de tehnologie avansată, dacă posedă maşini foarte rapide, calculatoare performante şi tehnologie de vârf, dacă în interior spiritualitatea este la un nivel inferior.

Dacă spiritualitatea nu este la fel de mare precum cunoaşterea, atunci tehnologia nu va fi pusă în slujba omului şi a umanităţii, ci în slujba aservirii altora şi a cuceririi puterii prin care omul asupreşte, distruge şi face rău. Ştiinţa fără spiritualitate nu este nimic, după cum cunoaşterea lipsită de fiinţă poate deveni malefică.

Dar, după cum se vede, nu numai savanţii lumii noastre cochetează „în orb" cu puterile naturii şi cu manipularea energiilor fundamentale ale cosmosului – dorind să stăpânească natura şi să se înalţe pe linia cunoaşterii, uitând cu desăvârşire de linia fiinţei –, ci şi savanţii *Lumii eterice.* Aproape că nu ştim cine pe cine a imitat în această goană nebunească după cunoaştere şi tehnologie! Savanţii acestei lumi sau savanţii *lumii eterice*?

Întrebarea este, desigur, formală, iar răspunsul este mai mult decât evident. Nimeni nu poate şti cu exactitate câte dintre descoperirile geniale ale ştiinţei moderne aparţin, cu adevărat efortului creator direct al savanţilor din ziua de astăzi şi câte aparţin transferului de informaţii dintre palierele cosmice eteric şi fizic.

→ *Obiectele zburătoare (ne) identificate*

Obiectele zburătoare – cele denumite astăzi OZN-uri – sunt vehicule eterice de forme diverse, transparente, care, spre deosebire de navele terestre, par vii şi inteligente. Obiectele zburătoare ale oamenilor tehnologizaţi sunt construite în laboratoare gigantice, luminate strălucitor.

Laboratoarele par a fi construite dintr-o formă de energie ciudată, semifluidă, asemănătoare apei. În interiorul acestor laboratoare imense, nenumăraţi savanţi ai *lumii eterice* lucrează la un

fel de panouri de comandă, confecţionate din aceeaşi substanţă stranie, asemănătoare apei, de culoare albastru marin, albastru deschis sau verde.

În spatele sau mai precis în *interiorul* acestor panouri de comandă se află ceva ce seamănă cu ţurţurii de gheaţă sau cu stalactilele din lumea terestră, de diferite forme, culori şi mărimi. Atunci când vor să atingă aceşti ţurţuri, savanţii îşi cufundă mâinile în interiorul panourilor confecţionate din misteriosul fluid asemănător apei. Când îşi cufundă mâinile în panouri, fluidul asemănător apei face valuri la fel cum se întâmplă în lumea terestră dacă introduci mâna într-un vas cu apă.

Stupefiant este faptul că, introducând mâna prin acele panouri semifluide, savanţii nu se udă. În momentul în care sunt atinşi, ţurţurii formaţi din cristale încep să pulseze şi să emită mirosuri înmiresmate şi sunete cristaline de tonalităţi diferite, înalte, medii sau joase.

În aceste laboratoare există mii şi mii de recipiente de diferite forme şi mărimi, confecţionate din acelaşi fluid misterios. De multe ori, recipientele par a fi confecţionate din elemente naturale, precum apă, foc, pământ, abur, fum.

Interiorul recipientelor este brăzdat neîncetat de strălucirea incandescentă a unor fulgere plasmalice. În interiorul recipientelor, lucru de mirare, căci imaginea seamănă mai mult cu filmele SF de duzină, sunt introduse organe sau părţi ale unor aure de trupuri omeneşti, care au aparţinut unor oameni sau chiar care au aparţinut unor spirite ale naturii

Toate recipientele sunt interconectate, prin intermediul unor furtunaşe sau cabluri transparente, la un fel de baterie-dinam şi la alte recipiente mari, un fel de rezervoare sau bazine, pline ochi cu o substanţă sau un fluid vâscos, multicolor.

Bateria dinam furnizează energia necesară care pune în funcţiune întregul sistem. Lichidul din bazine este pompat în recipientele în care se află fragmentele de aură ale unor trupuri omeneşti. Interesant este însă faptul că, în acele fragmente de aură umană *chakrete sunt în activitate,* menţinute probabil artificial cu ajutorul lichidului care se scurge din bazine.

Practic, din aceste fragmente de aure umană, precum şi din

chakrele omeneşti adiacente, se construiesc, în urma unui proces tehnologic laborios, pretenţios şi sofisticat, navele cu ajutorul cărora se deplasează entităţile tehnologizate.

Într-un cuvânt, se poate spune că obiectele zburătoare ale oamenilor tehnologizaţi sunt construite din *fragmente omeneşti, din dubluri aurice umane, care încă posedă chakrele în activitate.* Chakrele dublurilor aurice umane sunt în stare de funcţionare, la fel cum arătau în momentul în care au fost furate de la oameni

Cele mai des utilizate obiecte zburătoare sunt un fel de nave în formă de lacrimă. Aceste nave par a fi foarte inteligente. Ele posedă o formă de conştienţă şi de simţire. Şi, nici nu este de mirare din moment ce sunt realizate din dubluri umane care încă au chakrele în activitate. Obiectele zburătoare ale entităţilor umane tehnologizate funcţionează ca nişte dubluri aurice umane. Îmbunătăţite şi adaptate, având la bază însuşirile şi caracteristicile chakrelor, obiectele zburătoare capătă caracteristici deosebite.

Obiectele zburătoare sunt de mărimi diferite, în ele putând intra lejer două sau trei entităţi umane. Entităţile umane tehnologizate conduc obiectele zburătoare cu ajutorul unor panouri întrucâtva asemănătoare panourilor de comandă din marile laboratoare.

Atunci când se deplasează, obiectele zburătoare pot scoate un fel de sunete – ceva asemănător ultrasunetelor care pot distruge orice obiect aflat în apropierea lor. În funcţie de modul în care sunt echipate, navele pot arunca fascicule strălucitoare, ca de laser, care au acelaşi efect.

În general, văzută de aproape, o astfel de navă are mai multe elemente componente. În partea din faţă a navei se află panoul de comandă dreptunghiular, în interiorul căruia se găsesc mai multe cristale de forma unor ţurţuri. În faţa panoului stă entitatea care conduce nava. În spatele navei se găseşte sursa de energie, care este identică cu o chakră omenească. Ceea ce este cu adevărat straniu pentru un om, este faptul că, atunci când pătrunde în navă, are senzaţia că spaţiul se dilată. Deşi, privită de afară, nava pare să aibă dimensiuni modeste, atunci când pătrunde înăuntru, omul are senzaţia că pătrunde într-un spaţiu imens, ca şi cum ar pătrunde în interiorul vast al unei catedrale.

În momentul în care se pune nava în funcţiune, de la sursa de energic situată la coada navei porneşte un impuls energetic care se transmite instantaneu la celelalte chakre situate în diferite părţi ale navei. Chakrele navei încep să se rotească şi să pulseze cu o viteză extrem de mare. Imediat, după punerea în funcţiune, entitatea care pilotează nava se armonizează auric-energetic cu vehiculul zburător.

Sursa de energie cu care funcţionează aceste nave este de natură umană, bioeterică. Este vorba despre transpunerea funcţionalităţii aurice umane la un mijloc tehnologic. Toate chakrele unei nave sunt legate atât între ele, cât şi cu entitatea umană care conduce nava, formând un fel de entitate tehnologică bioeterică complexă.

Navele se comportă ca şi cum ar avea gândire şi simţire. Privite de la distanţă, navele apar ca nişte globuri strălucitoare care emit intermitent lumină. Există nave de apărare, de atac şi de transport.

În afara vehiculelor de deplasare rapidă – vestitele OZN-uri pe care unii dintre noi, pământenii le iubim foarte mult – entităţile umane tehnologizate au o gamă foarte diversă de „produse" de acelaşi calibru.

Există astfel destul de multe tipuri din ceea ce s-ar putea numi aparatură individuala întrebuinţată în diferite scopuri – aparatură montată pe un fel de brăţări sau coliere –, arme dintre cele mai diverse şi mai multe tipuri de aparatură de deplasare individuală rapidă.

Brăţările sau colierele sunt acele podoabe sau obiecte de folosinţă personală, pe care entităţi umane tehnologizate le poartă în anumite zone ale trupului: la încheieturile mâinilor, la gleznele picioarelor, la gât, la mijloc – ca un fel de centuri –, sau în jurul capului.

După cum lesne se poate remarca, aceste obiecte, care cu greu ar putea fi incluse în categoria podoabelor, sunt dispuse chiar în zonele în care se află principalele chakre ale corpului. Toate aceste podoabe sunt amplificatoare foarte puternice ale energiilor emise de chakre.

Brăţările pentru deplasare se ataşează la mâini şi la picioare, în dreptul chakrelor corespunzătoare. Cu aceste brăţări, entităţile tehnologizate se deplasează extrem de repede, dar nu la fel de repede ca Entităţile angelice. De la depărtare, aceste brăţări apar ca nişte fulgere globulare, care pulsează în culori multicolore.

Există însă şi *coliere ce se pun la gât,* în dreptul chakrei vishuddi.

Aceste coliere, atunci când sunt activate, emit o lumină albastră. Se pare că, cu ajutorul lor, cel ce le foloseşte se poate materializa şi dematerializa (este vorba despre materializări, rematerializări şi dematerializări eterice şi nu materiale) după dorinţă, procedeu absolut necesar în durele confruntări ce se desfăşoară la nivelul *lumii eterice.*

Colierele care se pun în dreptul ajna chakra emit o lumină alburie care răneşte ochii. Cu ajutorul acestor coliere, devenite arme redutabile şi periculoase, entitatea tehnologizată poate distruge obiecte sau chiar fiinţe cu ajutorul gândirii. Bucăţile de rocă, de metal sau chiar lichidele se transformă în praf la contactul cu fluidul emis de aceste coliere, care transformă gândirea în energie distrugătoare. *Centurile care se aplică peste mijloc,* undeva în dreptul chakrei manipura, sunt folosite mai ales pentru revitalizare energetică.

Brăţările, colierele, centurile nu au aplicabilitate numai în cazul indivizilor, ci şi în cazul grupurilor de persoane. Ele au aplicabilitate mai ales atunci când, în forme şi de mărimi diferite, sunt ataşate Obiectelor zburătoare cu ajutorul cărora circulă entităţile umane tehnologizate.

→ *Semizeii*

În lumea *entităţilor umane tehnologizate* există *mai multe categorii de entităţi umane, semiumane sau nonumane.* Cele mai importante entităţi nonumane care există în această lume sunt cele denumite *„Cei Vechi"* sau *„Strălucitorii".* De fapt, cei din ierarhia îngerească le numesc *Cei Vechi,* spiritele naturii le denumesc *Strălucitorii,* iar entităţile umane tehnologizate înşişi le denumesc *Semizei.*

Spiritele naturii spun despre aceste entităţi că au pătruns în *lumea eteri*că cu foarte mult timp în *urmă „pentru a căuta uitare şi linişte",* într-o epocă greu de determinat cu precizie, după ce a avut loc marele război ce a dus la căderea celor trei Regate. Cei Vechi au fost aduşi de Zeii alături de care luptaseră până atunci.

Evenimentele povestite de spiritele naturii seamănă cu vechile mituri greceşti. Astfel, poetul grec Hesiod, amintea în scrierile sale despre căderea rasei de aur în urma unui mare război. În Nopţi şi Zile,

Hesiod afirma că rasa de aur a fost transmutată într-o lume paradiziacă, în Câmpiile preafericiţilor, situată undeva la capătul pământului. Aceleaşi evenimente sunt reflectate în multe alte mituri ale umanităţii.

Cei Vechi, spre deosebire de entităţile luciferice, au ochi normali, cu iris la fel ca şi oamenii. Ca înfăţişare, Cei Vechi poartă o robă lungă, violetă, brodată cu fir de aur, iar în picioare sunt încălţaţi în sandale de culoare violetă, asemănătoare cu cele ale romanilor. Cum culoarea violetă pare să fie semnul lor distinctiv, reprezentând probabil nivelul lor evolutiv, Cei vechi poartă pe degete inele din aur masiv în mijlocul căroara se află splendide pietre preţioase de culoare violetă. Pe cap poartă coroane din aur masiv, foarte asemănătoare ca formă cu coroanele purtate cândva de domnitorii români. În jurul capului, se poate observa un nimb auriu strălucitor, foarte mare, iar în mână poartă un sceptru strălucitor, din aur, în vârful căruia se află o piatră preţioasă, desigur de culoare violetă.

Locuinţele Celor vechi din *lumea eterică* arată ca nişte semisfere luminoase, făcute parcă dintr-o lumină mată, albicioasă, care pulsează ritmic. Cei Vechi apar de multe ori în public, în cadrul unor sărbători, şi vorbesc mulţimii entităţilor umane tehnologizate. La aceste sărbători publice, locuitorii oraşelor eterice se adună pe un fel de platou de culoare roşie aprinsă, din care ies aburi.

Unul dintre Cei vechi, căruia i se spune Ariel, un personaj important, are părul lung şi bogat, de culoare alb-strălucitor, iar ochii îi sunt deschişi la culoare. Poartă aceeaşi robă lungă, violetă, aceeaşi coroană de aur pe cap şi acelaşi sceptru ca şi ceilalţi. În jurul capului are un nimb auriu strălucitor. Aura sa străluceşte puternic, pulsând succesiv în mai multe culori: roşu, galben, verde, albastru, auriu şi alb.

O altă entitate, al cărui nume, Promeu – nume apropiat fonetic de numele semizeului grec Prometeu – poartă o robă argintie, brodată cu galben, iar în picioare poartă sandale albe, asemănătoare cu sandalele vechilor greci şi romani. Pe cap poartă o diademă din argint, iar în dreptul frunţii poartă o piatră preţioasă de culoare albă. Şi el are părul alb şi lung, iar ochii îi are deschişi la culoare.

O alta categorie importantă de entităţi care se găsesc în această lume, sunt cei pe care entităţile umane tehnologizate îi numesc

învăţătorii.

În timpurile îndepărtate, când s-au manifestat la suprafaţa pământului, în lumea oamenilor, învăţătorii erau un fel de mediatori între Zei şi oameni. În acea perioadă îndepărtată de timp, în care pe pământ existau cele Trei Regate, învăţătorii îmermediau între Zei şi oamenii.

Învăţătorii sunt foarte înţelepţi: ei cunosc tot ce poate fi numită ştiinţă şi înţelepciune. Ca înfăţişare, au părul negru ca pana corbului sau chiar alb, lung, prins într-un coc sau în cozi. Au ochii normali, deschişi la culoare, iar pe frunte poartă diademe. Nu au însă niciun fel de piatră prinsă în diademă. Învăţătorii sunt îmbrăcaţi simplu şi sobru, în robe închise la culoare, iar în picioare poartă sandale negre.

Învăţătorii posedă puteri psihice teribile, puteri considerate chiar şi de ceilalţi locuitori ai *lumii eterice* drept „paranormale". Aşa cum oamenii din lumea fizică consideră „paranormal" ceea ce depăşeşte capacităţile lor naturale, la fel şi entităţile umane tehnologizate de rând consideră drept „paranormale" puterile învăţătorilor.

Este de presupus că învăţătorii posedă anumite puteri spirituale, diferite în esenţă de puterile psihice zise „paranormale", puteri care seamănă mai degrabă cu siddhisurile yoghinilor. Despre învăţători*, Îngerul Gabriel* spune că au o putere atât de mare, încât sunt capabili să se amestece în Ordinea cosmică şi să pătrundă în lumea oamenilor, încurcând de multe ori planurile cereştri, care se fac cu privire la mersul evenimentelor. *Îngerul Gabriel* mai afirmă că învăţătorii pot specula tendinţa unor oameni spre îmbogăţire şi putere, oferindu-le ceea ce doresc, desigur, în schimbul unui anumit preţ.

O altă categorie de entităţi este cea denumită *Constructorii.* Aceştia sunt oamenii de ştiinţă ai lumii oamenilor tehnologizaţi. Ei sunt oameni obişnuiţi din rasa noastră, apărută după Potop. Mulţi dintre ei au trăit în lumea oamenilor şi, datorită opţiunii personale, nu au urmat traseul firesc al celor ce trec Pragul Morţii, şi care merg în Lumea astrală, rămânând în această regiune a *lumii eterice.*

Constructorii sunt îmbrăcaţi în funcţie de opţiunea lor personală. Ei muncesc continuu pentru a perfecţiona ştiinţa şi

tehnologia acestei lumi. Se pare că, iniţial, au fost „şcoliţi" de către învăţători. Oricum, ei pot manipula energia şi substanţa *lumii eterice,* precum se joacă copiii în nisip în lumea noastră. Ei pot controla şi manipula după bunul plac elementele naturii şi energiile specifice *lumii eterice.*

Constructorii „poruncesc" elementelor naturale – apei sau focului – să se combine. Din elementele şi energiile naturii eterice, ei creează construcţii de toate tipurile. Există în această lume construcţii grandioase din apă sau din foc, lucruri desigur greu de crezut pentru orice minte omenească.

De fapt, Constructorii, încearcă să imite creaţiile *Izvorului de lumină* – **HAUTI** –, dar creaţiile lor nu pot avea strălucirea şi perfecţiunea creaţiilor celei mai înalte Entităţi a cosmosului nostru.

Cum stau foarte prost la capitolul surse de energie, Constructorii, mai precis ajutoarele lor care reprezintă „braţul înarmat" al ştiinţei oamenilor tehnologizaţi – fură sursele de energie chiar de la oameni.

Capitolul 6
PALINGENEZIA OMULUI ÎN TERRA AURICA

1. *Ultima „noutate" a creaţiei*

În *lumea eterică* se afirmă că omul este ultima creaţie a lui **Dumnezeu** în Lumea manifestată, ultima atât ca succesiune, cât şi ca potenţial. Atunci când omul va atinge desăvârşirea, va poseda şapte chakre activate, devenind cel mai complet element conştient al cosmosului.

Într-un fel, omul desăvârşit, „îndumnezeit" cum spun creştinii, va deveni, un element nou în cosmos, depăşindu-i într-un anumit sens pe toţi ceilalţi. Deocamdată, omul încarnat nu se poate manifesta conştient decât în lumea materială.

În viitor, omul va fi singurul element conştient creat de **Dumnezeu**, şi va poseda şapte chakre în activitate. Entităţile îngereşti posedă astăzi patru chakre activate, ceea ce le permite să se manifeste – şi aici redăm exact expresia folosită în *lumea eterică* – *„în patru lumi,*

în patru locuri, în patru timpuri şi în patru perioade simultan".

Se mai afirmă că Lux era singura entitate care avea cinci chakre activate, ceea ce înseamnă că putea fi simultan în *„cinci locuri, cinci lumi, în cinci timpuri şi în cinci perioade".* Lux se putea manifesta iniţial în cinci lumi, ceea ce însemnă că putea lua contact direct cu **HAUTI** în orice moment. După cădere, i-a fost luată această putere, iar legăturile sale cu cel Preaînalt s-au întrerupt. Actualmente, doar **Iisus Hristos** poate să se manifeste simultan în „şapte locuri, şapte perioade, şapte timpuri".

În *lumea eterică* se spune că, *„atunci când a fost construit omul, iar o parte din entităţile din regnurile superioare care au văzut capacităţile pe care le va atinge în momentul în care va deveni desăvârşit, înţelegând implicit că vor fi depăşite ca putere, s-au împotrivit dorinţei lui* **HAUTI***, Marea Fiinţă de Lumină***,** *Conducătorul acestei lumi",* considerând că li s-a făcut o nedreptate. În acel moment s-a pornit *„marea sfadă între Fiii Flăcării".*

O parte dintre Fiii Flăcării – aceasta este denumirea acordată Entităţilor îngereşti de către spiritele naturii – s-au opus acestui proiect, iar o altă parte s-a supus voinţei lui **HAUTI**, Domnul acestei lumi. Astfel, a avut loc *„marea ruptură",* ceea ce în creştinism poartă numele de *„căderea îngerilor/Eonilor".*

Îngerii care s-au supus voinţei lui **HAUTI** sunt numiţi *Eminem,* adică Cei drepţi, iar care nu s-au supus voinţei lui **HAUTI** sunt numiţi *Dree,* adică „Cei rupţi, cei pe care îi numim luciferici.

Primul om „programat" să atingă desăvârşirea şi să atingă performanta de a se manifesta simultan în *„şase locuri, şase perioade şi şase timpuri",* adică să aibă activate şase chakre, a fost *„Cel Alb", Adam,* denumit *Şantia* în *lumea eterică.* Dar, ispitit prin Eva de către entităţile Dree – Cei rupţi – pe care le vom denumi mai departe ca fiind elemente luciferice – Adam nu a reuşit să acceadă la această performantă.

„Sufletul lui Şantia a murit timpuriu", spun spiritele naturii, astfel încât, la fel ca şi Protopărintele Adam, umanitatea a căzut în păcat. Această nereuşită a lui Adam constituie *păcatul originar,* datorită căruia, actualmente, întreaga umanitate se află pe drumul pe care se află. Datorită nereuşitei lui *Adam* – *Adam* a fost păcălit prin soaţa sa de însuşi Lucifer metamorfozat în şarpe – a trebuit să apară

Cineva care să devină *noul Adam* şi să răscumpere păcatul originar, laolaltă cu păcatele oamenilor. *Noul Adam este* **Iisus Hristos***,* singura Entitate capabilă să se manifeste *„în şapte locuri, şapte timpuri şi şapte perioade”.*

În *lumea eterică* se afirmă că omul este singura entitate din cosmos care, prin intermediul chakrei inimii, poate accede la sentimentul de iubire. Dimensiunea iubirii îi apropie pe oameni în mod direct de Cel Preaînalt, această dimensiune lipsind celorlalte Entităţi. În momentul în care oamenii vor atinge desăvârşirea, vor fi în mod direct copiii *Celui Preaînalt,* **HAUTI***.*

Aceste afirmaţii ale entităţilor din *lumea eterică* lasă oarecum să se înţeleagă faptul că elementul ontologic caracteristic al Fiilor Flăcării este sentimentul datoriei şi al respectării poruncilor *Celui Preaînalt.*

Numai că, Cei rupţi – Dree –, entităţile luciferice, nu posedă nici acest ultim element, tocmai datorită faptului că nu mai respectă poruncile *Celui Preaînalt.* Ele practic nici nu înţeleg omul, neştiind pur şi simplu ce este iubirea, iar acţiunile şi influentele lor în lumea oamenilor sunt motivate doar de elementul pe care-l stăpânesc: intelectul pur, sec, fără niciun fel de altă motivaţie.

Entităţile luciferice sunt uimite când întâlnesc în lumea oamenilor comportamentul uman ce are la bază iubirea, mila, compasiune. Ele par să nu înţeleagă nici multe dintre evenimentele ce se petrec în lumea oamenilor, în care râsul, bucuria, plânsul, tristeţea şi, bineînţeles, cele motivate de iubire, determină acţiunile oamenilor.

Este foarte interesant de remarcat în trecere că, comportamentul specific entităţilor luciferice, determinat de necunoaşterea iubirii, se asemănă foarte mult cu comportamentul multor oameni de ştiinţă, implicit cu modul general de abordare a vieţii de către ştiinţa modernă, pentru care doar legile generale ale raţiunii pure şi ale intelectualităţii par să fie faruri călăuzitoare şi puncte de reper.

Omul, ca microcosmos, este format din toate elementele cosmice: din elementele caracteristice ale materiei, din elementele caracteristice ale spiritelor naturii, din elementele vegetalelor, animalelor, adică ale spiritelor ce conduc regnurile vegetal şi animal, precum şi din elementele tuturor entităţilor angelice.

La fel ca şi entităţile angelice, omul posedă încorporat în sine elementul divin, spiritul, el având prin *linia divină* canalul de legătură direct cu Cel Preaînalt, **HAUTI**. Mai mult decât atât, omul posedă în sine şi principalele atribute şi caracteristici ale entităţilor luciferice, ca şi pe cele ale entităţilor shaitanice, care reprezintă răul absolut.

2. *Omul, eternul pelerin*

La extremitatea sa, Terra aurica are două Porţi principale prin care se poate intra şi, respectiv, ieşi. Intrarea în universul nostru, în aura terestră, se face întotdeauna prin *Poarta de intrare – Alfa.*

Această Poartă se formează instantaneu în orice punct al aurei terestre, în momentul în care apare necesitatea comunicării cu exteriorul. În afara acestei porţi mai există o Poartă, *Poarta de ieşire – Omega,* prin care entităţile care au poposit o perioadă mai lungă sau mai scurta în Terra aurica, pleacă spre alte zone ale cosmosului spiritual.

Prin *Poarta de intrare Alfa* pătrund în Terra Aurica – spaţiul auric terestru, care circumscrie pământul material până la jumătatea distanţei dintre Lună şi Marte – toate entităţile venite în vizită. Nu este însă vorba despre entităţi extraterestre în sensul pale oastronauticii, ci despre spirite cosmice, provenite fie din lumi depărtate, fie din lumi apropiate, circumscrise în aura mai vastă a sistemului nostru solar. Tot prin Poarta *de intrare Alfa* pătrund spiritele omeneşti în momentul în care pătrund pentru prima oară în Terra aurica.

În momentul în care spiritul omului pătrunde pentru prima oară în Aura terestră a Pământului, intră prin Poarta Alfa. Deocamdată nu se poate face niciun fel de speculaţie asupra destinaţiei de unde provine omul ca spirit. Eugen nu poate da niciun fel de informaţie în acest sens.

Există în lumea materială opinii ale unor autori, care cred că omul provine din ceea ce ei numesc *Sfera Creaţiei,* alţii spun că omul vine din *Palierul spiritelor virgine,* iar alţii spun că omul vine de pe alte planete sau din alte sisteme cosmice. Toate entităţile consultate din *Lumea eterică* consideră că este mai bine *ca fiii femeii* să înţeleagă mai întâi ce se întâmplă acasă la ei – în Terra aurica – şi abia după aceea, pot să-şi bată capul cu probleme care, oricum, îi depăşesc.

Poarta de intrare Alfa nu este o poartă în sensul strict al cuvântului, ci apare ca un fel de apă verde-albăstrie, care se formează din nimic. Într-un anume fel ea este, oarecum, asemănătoare cu Poarta stelară din filmul Stargate.

Pentru noi este evident faptul că, producţiile cinematografice, muzicale sau literare nu creează ceva absolut; de altfel, ceva absolut original nu se poate crea. Producţiile artistice create de mintea omului nu fac altceva decât să reproducă ceea ce există la nivelul inconştientului colectiv sau al mentalului umanităţii Pentru un observator atent, este destul de evident şi faptul că, omul încarnat în trupul material caută cu obstinaţie să reproducă, potrivit mijloacelor sale specifice de manifestare artistică, arhetipurile şi paradigmele cosmice existente în palierele ortoexistenţiale superioare. Omul nu poate crea aşa, din neant, datorită unui talent de geniu sau unei capacităţi absolut personale, cum îşi închipuie mulţi dintre semenii noştri. Omul nu face decât să reproducă într-o manieră personală, originală, potrivit aptitudinilor sufleteşti dobândite în milenii de evoluţie, ceea ce sălăşluieşte în palierele ortoexistenţiale cosmice. Realităţile ortoexistenţiale cosmice au fost văzute de fiecare om în parte, în momentele în care omul se maniferstă ca spirit decorporat. Aceste fapt este cunoscut de mult timp şi nu reprezintă chiar o noutate, din moment ce însuşi Platon vorbea cândva despre contemplarea Ideilor de către spiritul omului, înaintea încarnării în lumea materială.

Atunci când pătrunde pe Poarta de intrare Alfa, spiritul venit în lumea terestră, spiritul uman „extraterestru", are senzaţia că trece printr-un vagin. Această senzaţie, spiritul o va repeta de multe ori în planul material, la naştere, când într-adevăr iese dintr-un vagin la lumina zilei.

În momentul în care spiritul omului pătrunde prin Poarta de intrare Alfa, atunci când o „atinge", percepe o senzualitate profundă, resimte feminitatea absolută care există în starea sa cea mai pură. Un observator poate percepe „eternul feminin" concretizat în substanţa fluidă albastru-verzuie a Porţii de intrare. Nu există nimic masculin în această poartă, totul este feminin.

Poarta Alfa conţine o senzualitate atât de adâncă, încât

observatorul are senzaţia difuză, dar pătrunzătoare, că toată senzualitatea s-a concentrat într-un singur punct al cosmosului. Este ca şi cum, în acel punct al cosmosului, s-a concentrat senzualitatea tuturor femeilor care au trăit vreodată în lume, în trecut, prezent şi viitor. Totuşi, este vorba doar despre o esenţă a senzualităţii, care, ca atare, nu există în lumea manifestată. Dincolo de Poarta de intrare se poate întrevedea o negură străluminată de fulgere, aşa cum nu se pot zări nicăieri în interiorul aurei terestre.

La limita Terrei aurica mai există o altă Poartă, la fel de importantă, *Poarta de ieşire Omega.* Dar, precum Poarta de intrare Alfa are concentrată în sine feminitatea absolută, Poarta de ieşire Omega nu are nimic feminin, ci este perfecţiunea masculină. Senzaţia generată de Poarta de ieşire nu are nimic sexual. Ea se aseamănă mai degrabă cu dragostea tatălui către copil, cu prietenia sau cu camaraderia. Dincolo de această Poartă, se poate remarca un ocean întins de lumina şi de culoare. Spiritul omenesc trece prin Poarta de ieşire, după ce şi-a încheiat periplul prin aura pământului.

Imediat ce pătrunde prin *Poarta Alfa* în aura terestră, fiind însoţită de un înger însoţitor, printr-o ceremonie, *omul este prezentat în faţa Izvorului de Lumină,* **HAUTI***.* De asemenea, la ceremonie participă **Iisus Hristos***,* Domnul *sufletelor* din Terra aurica, precum şi *Arhanghelul Gabriel.*

În cadrul acestui ceremonial de primire, spiritului uman i se conferă sau mai precis i se construieşte un *corp duh,* un perispirit. La această ceremonie iau parte, printre alţii, trei înalţi întrupători şi mai multe spirite ale naturii. Apoi, imediat, omul este trimis în lumea materială la *prima încarnare* în lumea fizică

Această primă încarnare va fi de foarte scurtă durată, rolul ei fiind mai mult acela de a lua contactul cu realitatea materială a planului fizic. Imediat după moarte, moarte ce are loc la scurt timp după momentul naşterii, această nouă fiinţa omenească este trimisă în lumea astrală, unde va aştepta până ce i se va pregăti o nouă încarnare.

După zeci, poate sute de încarnări în lumea terestră, după o lungă perioadă petrecută în Terra aurica, va veni timpul pentru ca fiinţa omenească, cea care a pătruns cândva prin Poarta Alfa, să părăsească lumea noastră.

După ce îşi va fi făcut circuitul evolutiv, în urma unei ceremonii petrecute pe nivelul al nouălea, în faţa lui **HAUTI**, a lui **Iisus Hristos** şi a *Îngerului Gabriel,* spiritul se va elibera de forma omenească a *corpului duh* – perispiritul – şi va părăsi pentru totdeauna Terra Aurica prin Poarta Omega.

Există şi oameni care nu părăsesc Terra aurica. De regulă, datorită unor legi cosmice, se părăseşte Terra Aurica prin Poarta Omega în grupuri de cel puţin trei oameni.

3. Şcoala vieţii: procesul evolutiv terestru

În general, procesul evolutiv al omului în aura pământului, coborârea lui din înaltul cerului în lumea terestră, „căderea" cum i se spune, este explicat într-un mod destul de abstract în mai toate scrierile apărută până acum. Mai toate scrierile esoterice „clasice" explică destul de general şi de abstract modul în care se prezintă spiritul la încarnare, dar nu descriu în detaliu procesul complex care are loc în acele momente. În cele ce urmează vom încerca să redăm, cât mai fidel, *procesul concret al palingeneziei omului în Terra aurica* aşa cum poate fi văzut de un clarvăzător.

Spiritul omenesc venit la şcoala vieţii, care bate la Poarta de intrare Alfa a sistemului auric terestru, este adus de înalte Entităţi cosmice, precum un elev este adus de mână de părinţi la porţile unei şcoli. Spiritul uman care vine în aura pământului este oarecum inconştient. El este pur, primordial, nemurdărit de păcat, întrucâtva, el se aseamănă Creatorului, este esenţă din esenţa Sa, „trup" din trupul Său, carne din carnea Sa. Este aidoma Celui care l-a creat

La fel ca într-o şcoală din lumea noastră – sau aşa cum ar trebui să se petreacă în şcolile din lumea terestră, la sosirea în „Şcoala" evolutivă a Tercei aurica, spiritul omenesc se înfăţişează înaintea „Directorului Şcolii", şi nu în faţa unei secretare sau femei responsabile cu curăţenia generală. Iar la nivelul aurei terestre, „gazda" noastră, a tuturor, este **HAUTI**.

Conducătorul suprem al universului, implicit al Terrei aurica, este **HAUTI**. **Dumnezeu-Tatăl HAUTI** este manifestarea în formă umanoidă a lui **IŞŞ**, **DUMNEZEU NEMANIFESTAT**.

HAUTI, la nivelul Terrei aurica se manifestă ca *TRINITATE* (pentru creştini, *SFÂNTA TREIME):* **TATĂL** (care este **HAUTI** însuşi), *FIUL (***IISUS HRISTOS***,* denumit *SHONA* în *lumea eterică)* şi **SFÂNTUL DUH**.

IISUS HRISTOS, *Fiul lui* **Dumnezeu**, este manifestarea directă a lui **HAUTI** în Terra aurica. De asemenea, **SFÂNTUL DUH**, este manifestarea directă a lui **HAUTI**.

Dar, Terra aurica are şi o conducere, am putea să o numim „administrativă", formată din Ierarhia Fiilor Luminii, al cărui conducător este *ÎNGERUL GABRIEL. Îngerul Gabriel* este conducătorul tuturor entităţilor din Terra aurica, fie aceştia îngeri din Ierarhia Fiilor Luminii, spirite ale naturii sau oameni.

După ce este prezentat lui **HAUTI** şi lui **IISUS HRISTOS**, spiritele umane sunt preluate de *Arhanghelul Gabriel*, „Directorul executiv" al şcolii vieţii în Terra aurica. De fapt, procesul evolutiv al tuturor oamenilor în Terra aurica este coordonat şi condus atât de *Arhanghelul Gabriel* cât şi de **Iisus Hristos**, *Fiul lui* **Dumnezeu**, Domnul tuturor *sufletelor* umane din Terra aurica.

Forma în care se prezintă spiritul uman prin Poarta de intrare Alfa în aura terestră este ovoidală. Aceeaşi formă o are şi în momentul în care părăseşte aura terestră şi pleacă prin Poarta de ieşire Omega. Ca formă vizibilă atât în planurile spirituale, cât şi în lumea materială, forma spiritului omenesc nu se modifică niciodată. La omul încarnat în materie, spiritul este centrat în mijlocul pieptului, undeva în zona în care se află anahata chakra.

În acord cu Domnul sufletelor, **Iisus Hristos**, *Îngerul Gabriel stabileşte Planul evolutiv* pentru toate fiinţele care intră prin Poarta de intrare Alfa şi care îşi vor desfăşura activitatea în spaţiul circumscris de aura terestră. Planul evolutiv este stabilit pe baza legilor cosmice.

Desigur, *Îngerul Gabriel* nu este singur. Alături de „Directorul executiv" al Terrei aurica există o întreagă *armată de Entităţi angelice,* care pot fi considerate ca fiind sinonime „profesorilor" şi personalului administrativ, de toate gradele şi categoriile, dintr-o şcoală din lumea noastră. Armata de ajutoare a *Arhanghelului Gabriel,* care a primit numele de Panteon sau Ierarhie în vechile religii, este structurată într-o vastă organigramă cosmică, pe grade şi pe funcţii.

Terra aurica nu este structurată chiar atât de diferit de modul în care sunt structurate instituţiile din lumea materială, cu menţiunea că organizarea din lumea materială este doar o copie imperfectă a organizării care există în planurile ortoexistenţiale, la nivelul aurei terestre. Aşadar, comparaţia dintre modul de desfăşurare a evoluţiei oamneşti în Terra aurica şi o şcoală din lumea materială nu are de ce să fie deplasată, întrucât lumea materială reflectă, chiar dacă numai într-un mod imperfect, realităţi ale cosmosului spiritual.

Unii oameni îşi închipuie că structurarea Lumii de „dincolo", a ceea ce noi numim Terra aurica, este foarte diferită de cea din lumea materială. De asemenea, mulţi oameni îşi imaginează că „dincolo" există condiţii foarte diferite de cele de „aici" sau că ei înşişi vor fi cu totul altfel decât se prezintă în planul material, dar acest lucru este destul de departe de adevăr.

Există într-adevăr condiţii diferite „dincolo", dar în general există aceleaşi patternuri sau modele arhetipale. Omul are o părere prea bună despre sine dacă îşi închipuie că a creat, de-a lungul veacurilor, ceva care să nu fi existat anterior în palierele ortoexistenţiale ale cosmosului spiritual.

Cândva, omul va înţelege faptul destul de simplu că el singur nu este nimic şi că, departe de a fi „coroana" creaţiei, este numai unul din pionii unui angrenaj foarte vast. *Omul fără* **Dumnezeu** *nu reprezintă nimic,* iar această afirmaţie nu aparţine unui teolog sau unui fanatic religios, ci unui om care a putut arunca o privire dincolo de cortina ce separă lumea aceasta de lumea de „dincolo".

Planul trecerii prin şcoala vieţii de către fiecare spirit este întocmit de „Directorul" Şcolii evolutive a Terrei aurica şi pus în aplicare de profesorii subordonaţi, Entităţile de diferite ranguri şi funcţii: Ierarhia îngerească.

Există însă anumite entităţi care se opun planului conceput şi care încearcă, pe toate căile, să zădărnicească acest Plan evolutiv. Este, desigur, vorba despre entităţile luciferice, care au inventat, după cădere, un alt plan evolutiv pentru om, plan pe care, prin acţiunile lor, caută să-l ducă la îndeplinire prin toate mijloacele.

Entităţile angelice veghetoare, „profesorii" subordonaţi Directorului executiv al Şcolii evolutive a Terrei aurica, însoţesc omul

în trecerea lui de la Poarta Alfa la Poarta Omega prin toate avatarurile vieţii, atât în planul subtil, în Lumea de dincolo, cât şi în planul terestru. În planul terestru, cât timp omul este încorsetat în trupul material, sprijinul entităţilor angelice veghetoare este mult diminuat, în special datorită activităţii forţelor, energiilor şi entităţilor potrivnice interesului general divin.

Importanţa acţiunii Ierarhiei de entităţi angelice aflate în subordinea directă a *Îngerului Gabriel,* care duc la îndeplinire Planul divin trasat de **HAUTI***,* este decisivă pentru evoluţia omului. Omul n-ar putea exista nici măcar o secundă în lumea materială fără aportul decisiv al Entităţilor angelice diriguitoare.

Istoria umanităţii, aşa cum este scrisă în cărţile de istorie, la fel ca şi cunoaşterea umană cuprinsă în enciclopediile „savante", este doar o figură de stil, care ar putea fi chiar amuzantă, dacă n-ar fi atât de păgubitoare omului în înţelegerea adevărului despre sine însuşi şi despre lumea în care trăieşte.

Fără grija necontenită a spiritelor naturii faţă de mediul de care omul îşi bate joc aşa cum vrea, socotindu-se singurul stăpân al naturii şi deci pe deplin îndreptăţit să o mutileze, natura s-ar fi scufundat demult în magma primordială, din care, prin magia înţelepciunii divine, a ieşit cândva.

Fără lucrarea extraordinar de complexă a entităţilor angelice, corpul omenesc n-ar putea subzista nici măcar o secundă, ereditatea ar fi o simplă vorbă în vânt, iar natura în care trăim, mediul înconjurător şi lumea materială în ansamblul ei n-ar putea exista nici ca realitate virtuală.

Astfel, omul este însoţit şi vegheat permanent, de la naştere la moarte, de dimineaţa până seara şi de seara până dimineaţa, de entităţi cosmice diriguitoare care încearcă să-l sprijine şi să-l povăţuiască în demersurile pe care le întreprinde. *„Munca omului de dreapta învăţătură, până la slava sa",* cum frumos denumea *Îngerul Gabriel* procesul evolutiv uman, se petrece neîncetat, atât în timpul stării de veghe, cât şi în timpul somnului, în ceea ce noi numim vis, atât în timpul vieţii încarnate în lumea materială, cât şi în perioada cuprinsă între moarte şi o nouă naştere. Dar, permanent, clipă de clipă, omul este asistat de Entităţile diriguitoare cosmice, îndreptăţite să se

ocupe de el. În momentul în care, o dată intrat prin Poarta de intrare în aura terestră, se prezintă în faţa *Izvorului de lumină,* **HAUTI***,* omul începe cicruitul palingeneziei printr-o alternanţă viaţă/moarte/renaştere.

Porţile de intrare şi de ieşire din aura terestră sunt situate pe nivelul ortoexistenţial cel mai înalt al Terrei aurica, în ceea ce unele religii au denumit „al nouălea cer". Este demn de remarcat, dar şi foarte important în înţelegerea structurii şi funcţionării Terrei aurica, că, deşi Porţile de intrare şi de ieşire sunt situate pe ultimul palier, ele nu sunt legate, aşa cum ar fi poate logic, de palierele superioare ale aurei terestre, de exemplu de palierul spiritual sau astral, ci direct de palierul eteric al pământului.

Din acest motiv, imediat după ce trece prin Poarta de intrare, spiritul omului pătrunde direct în planul eteric şi se pregăteşte să se încarneze în lumea materială. El trece, aşadar, direct în clasa întâi a şcolii, fără a mai petrece o perioadă de acomodare în lumea astrală sau spirituală.

De regulă, prima încarnare terestră este de foarte scurtă durată, fătul nici nu atinge două săptămâni de viaţă. El ia contact direct cu mediul terestru şi abia după aceea, după ce moare în trup fizic, poate merge în Lumea astrală.

Acest fenomen pare să demonstreze faptul că, pentru a putea pătrunde în aura terestră, spiritul trebuie să treacă prin palierul eteric şi prin palierul fizic. Numai din lumea materială se poate trece în lumea astrală, spirituală, şi nu în mod direct din planul extra-auric terestru. Iar, această constatare, cu implicaţii profunde, poate să însemne nici mai mult nici mai puţin, că orice entitate extraterestră care doreşte să viziteze aura planetei, fie spirit autonom, fie grup de spirite, venit din alte regiuni spirituale ale cosmosului trebuie, automat, să treacă prin planul fizic, chiar dacă această trecere poate dura numai câteva fracţiuni de secundă în timpul terestru.

Înainte de prima încarnare a unui om în planul terestru, care are loc la scurt timp după ce spiritul omenesc a pătruns prin *Poarta de intrare Alfa* şi după ce s-a prezentat în faţa *Izvorului de Lumină,* **HAUTI***, spiritul dobândeşte un corp duh sau perispirit.* Acesta este învelişul specific – corpul planetar – pe care-l va purta pe toată durata

şederii sale în Terra aurica. Perispiritul omului aflat la prima sa încarnare are culoarea metalului topit.

Teoretic, pentru a putea pleca pe o altă planetă, în alt spaţiu auric, spiritul omenesc va fi nevoit să-şi dezbrace corpul planetar – corpul duh sau perispiritul –, să revină la starea de spirit, aşa cum a sosit la Poarta de intrare. Dar, se pare că, atâta timp cât nu şi-a încheiat pelerinajul în Terra aurica, niciun spirit nu poate face acest lucru. Scopul trecerii spiritului uman prin Terra aurica este evoluţia spirituală, iar instrumentul prin care se realizează această evoluţie este tocmai corpul duh sau perispiritul. Perispiritul este „trupul" energetic luminos în care omul există în „lumea de dincolo".

Pe de altă parte, trebuie amintit că toate entităţile care există în Terra aurica se manifestă într-o formă umanoidă, fie că este vorba despre oameni, îngeri, spirite ale naturii sau chiar **HAUTI**. Toate entităţile spirituale, indiferent dacă sunt umane – mai corect spus, indiferent dacă sunt situate sau nu la nivelul ontologic de om – au o formă umanoidă.

Forma umanoidă a fiinţei umane se păstrează şi după ce omul moare şi trece în Lumea de dincolo, pe unul din palierele aurice ale Terrei. În Lumea de dincolo, forma umanoidă manifestată la nivelul *corpului duh* se păstrează, deşi este ceva mai estompată decât în planul material.

O caracteristică importantă a procesului evolutiv uman prin aura terestră, atât în lumea materială cât şi „dincolo", este aceea că orice eveniment important, orice trecere a unei trepte sau etape evolutive este însoţită de un anumit ceremonial sau ritual.

Naşterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante. Când se produc, omului i se fac anumite ceremonii sau ritualuri de către entităţile veghetoare. De asemenea, trecerea unei etape evolutive în timpul existenţei încarnate este marcată printr-o ceremonie sau printr-un ritual în *lumea eterică,* la care participă entităţile diriguitoare cosmice. Ceremoniile la care participă omul în existenţa cotidiană nu sunt decât reflectarea terestră a ceremoniilor care au loc în planul subtil.

Există însă ceremonii importante care i se fac omului de către entităţile veghetoare în anumite momente importante care nu ţin de

planul material şi de existenţa cotidiană şi de care omul încarnat nici nu are habar Un astfel de eveniment este trezirea „naturală" a unei chakra sau trecerea într-o altă clasă evolutivă. Ceremoniile care se fac în planul eteric lasă urme la nivelul aurei umane. După fiecare ritual i se imprimă omului pe aură un anumit sigiliu sau un anumit semn care rămâne în perispiritul său.

Cu puţin timp înainte de prima încarnare în lumea materială, entitatea umană care este la prima încarnare terestră este preluată*de îngerul Gabriel* şi de entităţi angelice din categoria întrupătorilor şi supusă primului mare ceremonial în *lumea eterică.* Omul primeşte corpul-duh sau perispiritul, care în acest moment incipient al evoluţiei sale în Terra aurica, are culoarea metalului topit.

Ceremonialul la care, în *lumea eterică,* este supus spiritul uman înainte de prima sa încarnare în Terra aurica se petrece cam în felul următor. Îngerul Gabriel ţine mâinile căuş, iar omul – mai precis spus, corpul său duh – se aşază, plutind, undeva deasupra mâinilor sale. Treptat, corpul duh al omului începe să pulseze, emiţând un sunet asemănător cu vocile reunite ale unor femei vesele care chicotesc. Imediat după acest moment, trei îngeri vin şi pun în jurul perispiritului trei hexagoane strălucitoare, făcute parcă din lumină, care încep să se rotească.

Hexagoanele par a pluti în aer, rotindu-se cu viteze inegale, în direcţii diferite: primul hexagon, situat cam în dreptul capului, se roteşte spre dreapta, cel de la mijloc se roteşte spre stânga, iar cel de jos stă pe loc. Cu cât hexagoanele se rotesc mai repede, cu atât corpul duh al omului începe să pulseze mai tare, ca şi cum s-ar încinge. Treptat, din culoarea metalului topit, corpul duh al omului dobândeşte culoare maronie, culoare cu care, de altfel, se va încarna în prima sa viaţă. Culoarea maronie a corpul duh al omului este, culoarea cea mai de jos pe scara culorilor, pe care o poate avea un *corp duh* omenesc.

Patru întrupători (la acest eveniment important participă multe entităţi angelice care apar şi dispar imediat după ce şi-au îndeplinit misiunea) uneasc apoi, printr-un fir de lumină, spiritul omului cu trupul fătului din pântecul mamei. În momentul acestei ceremonii, fătul are în jur de 4 – 5 luni.

Treptat, până la naştere, se formează complet *corpul eteric* al

omului, primul înveliş vizibil prin clarvedere. Practic, trupul fizic este structurat pe matricea strălucitoare a *corpului eteric.* La început, se formează chakrele – mai întâi chakrele superioare, apoi cele inferioare.

Pentru înţelegerea procesului evolutiv uman se poate stabili o corespondenţă efectivă între nivelul macrocosmic şi nivelul microcosmic. La nivelul macrocosmic se poate vorbi despre cele şapte paliere distincte – şapte „ceruri" – ale Terrei Aurica, iar la nivelul microcosmic se poate vorbi despre cele şapte chakre, căci fiecare chakră este o clasă evolutivă.

Cu cât omul evoluează de-a lungul încarnărilor, cu atât chakrele şi energiile vitale încep să funcţioneze la parametrii maximi, iar culoarea *corpului duh* se modifică, devenind din ce în ce mai deschisă, mai strălucitoare şi mai intensă. Acest proces este numit de noi *paradigma evoluţiei umane.*

Culoarea *corpului duh* este factorul cel mai important şi cel mai vizibil în ceea ce priveşte clasificarea oamenilor din Terra aurica. Fiecare culoare emite un sunet corespunzător. Prin evoluţie, pe măsură ce se modifică culoarea *corpului duh,* se modifică şi sunetul. Sunetul, firește, este în legătură cu o anumită culoare, fiecare culoare fiind însoţită de un anumit sunet de o anumită tonalitate. Cu timpul, de-a lungul reîncarnărilor succesive, corpul duh se modifică treptat, devenind din ce în ce mai deschis la culoare, căpătând totodată o luminozitate din ce în ce mai clară şi mai intensă.

La începutul pelerinajului prin aura spirituală a Terrei, corpul duh al omului are culoare maroniu-roşiatic închis, ceva asemănător metalului topit. Dar, chiar în momentul primei încarnări, culoarea metalului topit se transformă în maroniu. Apoi, de-a lungul încarnărilor succesive, maroniul se schimbă în roşu – de la roşu-maroniu la roşu aprins, „curat". Ulterior, corpul duh devine portocaliu, trece prin portocaliul de toate nuanţele, apoi se transformă în galben, cu nuanţele sale, de la galben murdar, galben-portocaliu la galben strălucitor. În fine, culoarea *corpului duh,* evoluând, trece de la galbenul strălucitor la auriu, apoi capătă culoarea albastră cu toate nuanţele sale, şi, în sfârşit, albă, de la albul murdar la albul strălucitor, imaculat, care emană o strălucire şi o claritate foarte intensă. Spiritele omeneşti, al căror *corp duh* dobândesc culoarea alb strălucitor de-a

lungul nenumăratelor încarnări în lumea fizică, îşi încheie trecerea prin şcoala vieţii în aura terestră.

După ultima încarnare terestră, spiritele al căror *corp duh* a căpătat culoarea alb strălucitor nu mai merg în Lumea astrală, ci, imediat după moartea fizică, se prezintă în faţa *Arhanghelul Gabriel* şi a lui **Iisus Hristos**, şi apoi în faţa lui **HAUTI**, unde participă la „ceremonia de absolvire". Ce se întâmpla dincolo de „ceremonia de absolvire", ţine deja de speculaţie.

Capitolul 7
TRECUTUL TERREI AURICA

1. Nu suntem singuri în Cosmos

Astăzi, concepţiile ştiinţifice sau pseudoştiinţifice avangardiste – din ultima categorie face parte şi paleoastronautică – vorbesc foarte insistent despre existenţa unor forme de viaţă inteligente la nivelul cosmic, căutând cu îndârjire „semenii întru raţiune" pe planete îndepărtate. Adevărul exprimat de entităţile *lumii eterice* este însă diferit de ceea ce îşi imaginează concepţiile ştiinţifice sau pseudoştiinţifice avangardiste ale ultimilor ani.

Există, desigur, viaţă în întregul cosmos. Cosmosul vizibil este expresia manifestării lui **Dumnezeu**. Dacă pentru ştiinţa modernă, **Dumnezeu** este doar o banală figură de stil, care nu este prea des luată în calcul, pentru Entităţile din *lumea eterică,* **Dumnezeu** – **IŞŞ**, în limba *lumii eterice* – reprezintă *Temelia eternă,* fără de care nu ar putea exista nimic în cosmos. **Dumnezeu** *însuşi este Viaţa de la Temelia cosmosului,* iar ceea ce observă oamenii încarnaţi prin telescoapele şi prin radiotelescoapele lor nu reprezintă decât interfaţa Vieţii universale de la Temelia cosmosului. Lumea materială nu este decât aspectul exterior al cosmosului integral.

Ceea ce oamenii pot observa prin intermediul instrumentelor din lumea materială reprezintă expresia Voinţei lui **Dumnezeu** – **IŞŞ**pe cel mai de jos palier al cosmosului integral. Acolo unde, în spaţiul cosmic, omul nu observă decât corpuri cereşti materiale este, de fapt, manifestarea lui **Dumnezeu** prin intermediul unor înalte Entităţi

spirituale de anvergură cosmică.

Cosmosul este manifestarea lui **Dumnezeu** prin intermediul celor 21 de îngeri Puri, imenşi în Putere şi Tărie, la fel ca şi Terra aurica, care este manifestarea altor 21 de îngeri Puri ce-l susţin. Ceea ce noi numim Cosmos este o imensă fiinţă vie, dotată cu conştiinţă şi cu inteligenţă

Fiecare corp vizibil pe întinsul cosmosului, ca manifestare a unor înalte Entităţi spirituale, conţine forme de viaţă şi de inteligenţă de neimaginat pentru mintea omenească. Noi, oamenii nu ne putem apropia nici măcar de entităţile angelice ale propriei noastre planete, ce să mai vorbim despre înaltele entităţi angelice diriguitoare ale cosmosului în ansamblul său.

Spre deosebire de concepţiile ştiinţifice din ziua de astăzi, entităţile *lumii eterice* contactate şi chestionate de către Eugen oferă un alt mod de a înţelege cosmosul. După cum se prezintă cosmosul spiritual văzut prin intermediul unui clarvăzător, şi după cum afirmă Entităţile *lumii eterice* chestionate cu privire la acest subiect, lucrurile sunt diferite de ceea ce îşi imaginează oamenii din ziua de astăzi.

VIAŢĂ ASEMĂNĂTOARE CELEI CARE EXISTĂ ÎN LUMEA MATERIALĂ A PLANETEI PĂMÂNT NU EXISTĂ NICĂIERI ÎN COSMOS.

DE ASEMENEA, NU EXISTĂ NICĂIERI ÎN COSMOS FORMA MATERIALĂ UMANOIDĂ, CUM EXISTĂ ÎN PLANUL MATERIAL AL PĂMÂNTULUI.

CU ATÂT MAI MULT, NU EXISTĂ NICĂIERI ÎN COSMOS FORMA UMANOIDĂ A CORPULUI DUH, AŞA CUM EXISTĂ LA NIVELUL TERREI AURICA.

NICĂIERI ÎN COSMOS, ENTITĂŢILE SPIRITUALE COSMICE NU SE MANIFESTĂ ÎN FORMĂ UMANOIDĂ.

Aceste fapte ne îndrituiesc să credem faptul, poate înfricoşător, că PĂMÂNTUL REPREZINTĂ DEOCAMDATĂ O EXPERIENŢĂ NOUĂ LA NIVELUL ÎNTREGULUI COSMOS, URMÂND CA, ÎN VIITOR, ÎN FUNCŢIE DE MODUL DE COMPORTARE AL OAMENILOR CU FORMĂ UMANOIDĂ, SĂ FIE EXTINS ŞI LA NIVELUL ALTOR PLANETE.

Poate am fi dorit să confirmăm în aceste pagini, care şi pentru autorii acestei cărţi sunt tulburătoare, faptul că, undeva, în stele, există semeni de-ai noştri dotaţi cu raţiune, semeni cu care, cândva, vom

putea lua legătura prin semnale radio, aşa cum încearcă actualele programe de cercetare a spaţiului cosmic SETI.

Poate am fi dorit să confirmăm faptul că, aşa cum au povestit mulţi dintre semenii noştri mai grăbiţi sau poate mai nerăbdători, pe unele dintre planetele sistemului nostru solar, există entităţi în formă umanoidă cu care se poate lua contactul prin voiajuri astrale.

Poate am fi dorit să confirmăm experienţele contemporanilor noştri care au mers, în voiaj astral, pe planeta Vafim, pe Marte, pe Mercur, pe Venus sau pe Sirius, „sora" Soarelui nostru, şi să-i asigurăm prin experienţă proprie că au avut dreptate.

Poate că am fi dorit să confirmăm tuturor acelor semeni ai noştri, în ochii cărora străluceşte speranţa unei proxime întâlniri de „gradul trei", că „extratereştrii" există (extratereştrii în sensul folosit astăzi de paleoastronautică), că ne-au vizitat planeta şi că ne-o vizitează în continuare.

Din păcate, vizitatorii astrali ai Vafimului, ai planetei Venus sau ai ipoteticei Shamballa, care au observat în călătoriile lor „pe alte planete" entităţi umanoide precum şi nave de transport de genul obiectelor zburătoare neidentificate, ar trebui să afle că au cam greşit adresa şi că ar fi mult mai bine să fie mai circumspecţi cu privire la entităţile pe care le întâlnesc şi mai analitici la afirmaţiile acestora.

Dar, *din păcate* pentru toate aceste speranţe şi pentru toţi visătorii şi cititorii în stele, *din păcate şi* pentru toţi acei voiajori astrali care vizitează Vafimul sau planeta Venus, singurul lucru care poate fi spus în urma investigării *lumii eterice* prin clarvedere, precum şi a dialogului cu Entităţi de toate categoriile ontologice din cosmosul spiritual, este faptul că *suntem încă singura civilizaţie existentă în palierul cosmic material* şi că, *noi oamenii, suntem singurele creaturi a lui Dumnezeu de formă umanoidă care există în cosmos.*

Iarăşi, *din păcate,* trebuie spus şi faptul că niciun om nu poate părăsi Terra aurica, pentru a putea călători pe alte planete mai mult sau mai puţin depărtate. Pentru a putea părăsi Terrra aurica, oamenii trebuie *să-şi „dezbrace"* corpul duh, corpul de lumină în care se manifestă în Lumea de „dincolo", *să redevină* spirite pure, *să părăsească* aura terestră prin Poarta Omega, *să voiajeze* pe o altă planetă, pe care pot, într-adevăr, exista entităţi de natură eterică,

astrală sau spirituală – în niciun caz de formă umanoidă – *să revină* şi *să pătrundă* în aura terestră prin Poarta Alfa, *să îmbrace* iarăşi învelişul de formă umanoidă al *corpului duh* şi, în fine, să *revină* în corpul material.

Dar, aşa ceva este practic imposibil. Mult mai probabil este ca toţi voiajorii astrali sau de alte categorii, care afirmă că au luat contactul cu civilizaţii necunoscute şi cu entităţi umanoide strălucitoare, să fi vizitat într-adevăr „lumi" necunoscute, dar aceste lumi nu erau, în niciun caz, în afara Terrei aurica, ci în interiorul ei.

Terra aurica este extrem de întinsă. Voiajând prin dedublare, poţi într-adevăr vizita o mulţime de lumi şi poţi cunoaşte o mulţime de Entităţi de formă umanoidă. Dar toate acestea se află numai *în interiorul Terrei aurica* şi nu în afară ei, chiar dacă experimentatorul are senzaţia că străbate cu viteza fulgerului tunele strălucitoare, că observă „galaxii" spiralate sau nori ai lui Magellan la orizont.

O dată ajuns acolo prin voiaj astral, este bine să fii circumspect în cel mai înalt grad pentru a înţelege cu cine vorbeşti în realitate şi ce interes are acea entitate – fie ea chiar şi strălucitoare. Trebuie să primim cu rezervă poveştile despre extratereştrii proveniţi de pe alte planete.

Chiar dacă entităţile de acolo arată cu mândrie oraşe strălucitoare, chiar dacă arată nave ce se deplasează foarte rapid prin spaţiu, este mai bine ca un investigator paranormal să analizeze toate aceste aspecte în detaliu înainte de a face afirmaţii tranşante. Şi, mai ales, ar fi preferabil să caute să înţeleagă cât de „extraterestre" sunt în fond acele entităţi strălucitoare şi toate navele lor de transport.

După cum se vede, suntem purtătorii unor veşti proaste pentru vizitatorii în Vafim, Venus, Sirius sau Shamballa (acea Shamballa despre care vorbesc unii, căci există pe undeva şi adevărata Shamballa, unde însă nu au ce căuta OZN-uri sau nave de transport pentru simplul motiv că locuitorii de acolo nu prea au ce face cu ele). Chiar dacă am reuşit să-i întristăm pe vizitatorii care au călătorit în duh în Vafim sau Venus, suntem şi aducătorii unor veşti bune. Suntem aducătorii celor mai bune veşti care pot fi aduse oamenilor: NU SUNTEM SINGURI ÎN COSMOS.

TRĂIM ÎNTR-UN COSMOS, CREAŢIE ŞI MANIFESTARE A LUI

DUMNEZEU.

PĂMÂNTUL, LA FEL CA ŞI COSMOSUL ÎN ANSAMBLUL SĂU, NU ESTE FORMAT NUMAI DIN ASPECTUL MATERIAL. PĂMÂNTUL MATERIAL ESTE DOAR UN SÂMBURE ÎNVĂLUIT DE MAI MULTE SFERE CONCENTRICE – PE CARE LE PUTEM CONSIDERA A FI PLANURI SAU PALIERE PARALELE.

ÎN TERRA AURICA, OMUL NU ESTE SINGUR ŞI N-AR PUTEA SUPRAVIEŢUI NICI MĂCAR O CLIPĂ DE UNUL SINGUR. TOTUL, ÎN TERRA AURICA, DE LA FIRUL DE IARBĂ LA PLANETĂ, DE LA EXISTENŢA ÎNCARNATĂ ÎN TRUP MATERIAL A FIINŢEI UMANE LA DEZVOLTAREA CIVILIZAŢIEI OMENEŞTI, N-AR PUTEA EXISTA FĂRĂ APORTUL AJUTOARELOR LUI DUMNEZEU, ENTITĂŢILE ANGELICE.

ENTITĂŢILE ANGELICE SE MANIFESTĂ ÎN TERRA AURICA SUB FORMĂ UMANOIDĂ – FORMA STANDARD DE MANIFESTARE. PENTRU A-L AJUTA PE OM, ŞI PENTRU A ÎMPLINI VOIA LUI **DUMNEZEU**, ENTITĂŢILE ANGELICE SE MANIFESTĂ ADESEA ÎN LUMEA ETERICĂ, PALIERUL CEL MAI APROPIAT DE LUMEA MATERIALĂ.

TOT ÎN LUMEA ETERICĂ SE MANIFESTĂ ŞI FIUL LUI **DUMNEZEU**, **IISUS HRISTOS**, CARE S-A ÎNCARNAT O SINGURĂ DATĂ ÎN LUMEA MATERIALĂ, ACUM 2000 DE ANI, ÎN PALESTINA, ŞI CARE VEGHEAZĂ ASUPRA UMANITĂŢII, ÎMPLININD CELE CE LE-A SPUS DE VEACURI: „**SUNT CU VOI PÂNĂ LA SFÂRŞITUL TIMPURILOR**”.

În Terra aurica există, de asemenea, mai multe categorii de oameni Printre acestea, există în lumea eterică o categorie distinctă de oameni, care a ales un alt drum evolutiv.

Lipsiţi de linie divină, aceşti oameni ce aparţin unei rase anterioare, încearcă să atingă singuri, fără ajutorul Entităţilor angelice ale Terrei aurica, o anumită treaptă evolutivă, care să le permită acumularea unor puteri fiinţiale pe care, prin voia divină, doar Entităţile angelice le pot poseda, deocamdată. Pentru a-şi atinge scopul, aliate fiind cu entităţile luciferice, aceste entităţi umane se află într-un război continuu cu Entităţile angelice.

Chiar dacă căutarea „semenilor întru raţiune” în cosmosul material este de la bun început sortită eşecului şi poate lăsa un gust amar unora dintre noi, investigarea cosmosului integral, a aspectelor ortoexistenţiale ale Terrei aurica, a fost şi este posibilă unora dintre

semenii noştri.

De fapt, încă din antichitate, cercetarea paranormală sau spirituală a aspectelor ortoexistenţiale ale Terrei aurica a constituit una din priorităţile de bază ale oamenilor. Iar rezultatul acestei investigări paranormale a lumii este încă accesibil cunoaşterii noastre prin cercetarea tomurilor valoroase – cărţile sacre ale omenirii – pe care le-am primit drept moştenire de la înaintaşii noştri.

Astăzi, unii cercetători moderni, interpretând într-un mod defectuos, am spune chiar fraudulos, unele pasaje furnizate de vechile scrieri arhaice sau scrierile sacre creştine – precum Cartea lui Enoch, Viziunea lui Iezechiel sau Apocalipsa lui Ioan – confundă aurele strălucitoare ale unor Entităţile angelice cu OZN-uri sau cu extratereştrii. Cei care au aruncat pe piaţa mass-mediei mondiale astfel de mistificări – chiar şi cei care n-au avut intenţia expresă de a o face sau nu au fost programaţi special în acest sens –, sunt destul de departe de adevăr şi nu fac altceva decât să imprime în lume o concepţie contrară spiritului vechilor cărţi sacre.

Este, poate, preferabil să crezi în „scorneli" biblice sau să interpretezi ad litteram textul cărţilor sacre, decât să iei drept bune elucubraţiile „scientismului elevat", care afirmă că **Iisus Hristos** este un extraterestru, că *Slava lui* **Dumnezeu** este o navă spaţială sau că globurile înaripate, despre care vorbea Ezechiel, sunt OZN-uri.

De-a lungul timpului, mulţi cercetători onești au scos în evidenţă faptul că, pentru a evolua, umanitatea a fost ajutată. Şi într-adevăr, a fost ajutată, dar nu de extratereştrii proveniţi din stele, ci de propriii ei profesori, de entităţile angelice.

Privită din această perspectivă, istoria Terrei aurica, aşa cum este ea expusă de entităţile *lumii eterice,* reprezintă – în ciuda coloraturii de basm şi de legendă care, pentru unii, nu mai „ţine" în era calculatoarelor performante – un bun exemplu cu privire la modul de înţelegere al cosmosului, al Terrei aurica şi al omului.

2. Istoria Terrei aurica

→ *Cele trei „căderi".*

Pământul, denumit în limba *lumii eterice HAZURET,* este *o fiinţă* sferică. Structura sa este vie, fiind constituită din corpurile celor *21 de îngeri puri. Cei 21 de îngeri Puri* reprezintă temelia pe care este întemeiat tot ce există în Terra aurica.

Cosmosul însuşi este constituit, ca pe o temelie eternă, pe trupurile spirituale ale altor *21 de îngeri Puri,* mult mai mari în Tărie şi Putere decât cei *21 de îngeri Puri* ai Terrei aurica.

Sistemul nostru solar este unic în Cosmos. Viaţă inteligentă în sensul material nu există nicăieri în cosmos, cum nu există nici fiinţe umanoide dotate cu spirit inclus în trup material. Viaţa, ca aspect cosmic, nu trebuie însă confundată cu existenţa însuşirilor materiei anorganice sau a substanţelor chimice cunoscute de ştiinţă, considerate ca fiind purtătoare ale vieţii.

Sistemul nostru solar are în total 12 planete, care orbitează în jurul Soarelui. Dintre cele 12 planete, 9 sunt materiale, iar 3 sunt eterice, aşadar invizibile prin intermediul simţurilor materiale şi nedetectabile pentru instrumente.

Cele trei planete eterice sunt numite în limba eterică, akataka, astfel: YUTHON, PERFE *ŞI* AXIAH. Numai planeta eterică PERFER a fost cândva locuită, fiind astăzi o planetă aflată în „adormire". Celelalte două planete eterice, YUTHO ŞI AXIAH, nu sunt încă apte pentru a primi forme de viaţă eterică.

YUTHON este prima planetă a sistemului solar, fiind situată imediat după Soare, undeva între Soare şi Mercur. PERFER, este o planetă eterică care a fost cândva locuită, dar care astăzi este părăsită. Ea încă există la nivelul palierului eteric, între Marte şi Jupiter, undeva în norul de astenoizi. AXIAH este o planetă eterică, situată la capătul sistemului soalar, undeva după Pluton, fiind cea mai depărtată planetă de Soare.

În termenii folosiţi astăzi, YUTHON a fost denumită VULCAN, PERFER a fost denumită PHAETON, iar AXIAH a fost denumită Planeta X. Planetele eterice YUTHO ŞI AXIAH nu sunt încă locuite. Deocamdată, Constructorii cereşti lucrează pentru ca aceste planete să devină locuibile. Cândva, ele vor deveni locuinţele făpturilor umane de formă umanoidă. PERFER, care există între Marte şi Jupiter, are însă o istorie străveche, apogeul ei evolutiv situându-se cândva, într-un trecut

îndepărtat pentru noi oamenii, înaintea formării planetei Pământ în lumea materială.

PERFER înseamnă „STRĂLUCIREA STRĂLUCIRII". Tot în limba *lumii eterice,* după cum afirma *Îngerul Gabriel,* PERFER a fost denumită cândva *„Primul Cort"* sau *„Cortul lui* **Dumnezeu** *cu îngerii".* La rândul ei, planeta Pământ sau HAZURET, a fost denumită *„Cortul lui* **Dumnezeu** *cu Oamenii".*

PERFER este leagănul formelor umanoide din sistemul nostru solar. Aici, spun spiritele naturii, s-au născut corpurile-duh umanoide ale tuturor îngerilor şi spiritelor naturii. Tot pe planeta PERFER, a apărut primul om eteric, de formă umanoidă – om format din *corp duh* şi corp eteric –, numit în akataka HAITUNA, adică *„Toate adunate în unul"* sau *„Cel construit din toate".* Acesta este şi sensul expresiei" *Primul Cort".*

În *lumea eterică* se afirmă că, printre cei *21 de îngeri Puri,* care constituie Temelia cosmosului, există doi care, cândva, s-au răzvrătit împotriva creaţiei. Ei sunt ceea ce noi, oamenii, numim „Cel rău" sau „Cel care se împotriveşte".

El – deşi sunt doi îi vom considera ca fiind unul: „Cel rău" – este, după cum afirma *Îngerul Gabriel, „împotriva a tot ce are formă, iar viermele lui ajunge până în orice miez".* Prin „miez" trebuie să înţelegem nucleul tuturor lucrurilor care există în cosmos, inclusiv omul.

Cândva, la începutul creaţiei, Cel rău – cei doi îngeri puri care s-au împotrivit – avea misiunea de a filtra cele şapte energii primare emanate de *Cel Preaînalt* – **IŞŞ** – în energii pozitive şi negative, necesare creaţiei.

Ca principiu cosmic, spun Veghetorii din *lumea eterică, „Cel rău este atât de puternic pe cât este de slab".* Motivul acestei slăbiciuni în putere este faptul că *„din el se alcătuieşte noul şi nu noul îl alcătuieşte pe el".*

Apariţia Celui rău în cosmos, prin împotrivirea şi răzvrătirea celor doi îngeri puri atotputernici, care s-au desprins din grupul celor 21 de îngeri mari ce reprezintă Temelia a tot ce exista, a reprezentat *prima mare cădere* a istoriei universului.

A doua mare cădere a avut loc în timpurile mai „recente", în

timpurile în care planeta PERFER era la apogeu. A doua mare cădere a avut loc pe când, după cum afirmă *Îngerul Gabriel, „Cortul lui* **Dumnezeu** *cu îngerii devenise mare, până la marele Luminător. Şi El –* **IŞŞ** *– începuse a se gândi la om şi la prima aducere a lui dincoace, în lumina formei.*

Pe atunci, mulţi dintre FIII Săi nu l-au înţeles şi s-au întors de la EL. Şi au renunţat de bunăvoie de la forma lor şi au redevenit stele, dincolo de Corturile lor".

„Şi toţi cei căzuţi au devenit stele, cum erau la începuturi", mai spune *Îngerul Gabriel.*

Aici sunt însă necesare câteva explicaţii. În primul rând cititorul atent a înţeles desigur faptul că noi traducem cuvânt cu cuvânt din limba akataka, limbă în care cuvintele au o încărcături magică – pentru noi, semantica şi afectivă – specială. Acesta este şi motivul pentru care afirmaţiile unei înalte entităţi cosmice cum este *Îngerul Gabriel* sunt redate cuvânt cu cuvânt.

Orice încercare de „adaptare" a unui limbaj destul de depărtat de limbile pământului este foarte dificil şi poate duce la interpretări eronate. Conştienţi de acest fapt, am ales să reproducem cât mai fidel aceste afirmaţii prin traducerea fiecărui termen în parte. Ceea ce ne interesează este numai sensul general al alocuţiunii.

În citatul anterior, se aminteşte despre căderea îngerilor pe planeta situata între Jupiter şi Marte, planeta PERFER, desemnată prin formula *„Cortul lui* **Dumnezeu** *cu îngerii".* Această planetă eterică devenise atât de mare încât ajunsese până la Soare – „marele Luminător".

„Prima aducere a omului dincoace, în lumina formei", semnifică începutul formării de către **IŞŞ**, Creatorul, a formei umanoide a oamenilor pe planeta PERFER, eveniment pe care o parte din îngeri nu l-au înţeles.

Acei îngeri care nu au înţeles dorinţa şi acţiunea lui **IŞŞ**, şi-au pierdut forma umanoidă pe care o aveau pe atunci, redevenind *stele,* adică spirite libere.

Citatul amintit lasă să se înţeleagă faptul că, o parte din îngeri şi-au lepădat singuri forma umanoidă, iar a doua parte şi-au pierdut-o datorită împotrivirii. Dacă ne amintim, şi în marile cărţi ale antichităţii,

se vorbeşte despre acest eveniment. C*artea lui Enoh* chiar vorbeşte despre cele şapte stele înlănţuite.

A treia cădere a îngerilor a avut loc tot pe planeta PERFER, în timpurile în care omul în formă umanoidă eterică deja exista. Sau, după cum afirma spiritul naturii de aer, Hutil, *„s-a petrecut pe când exista omul în forma sa eterică, dar încă dormea"* – adică nu era conştient de sine.

O parte din îngeri, convinşi sau speriaţi în sinea lor că au fost uitaţi sau puşi pe locul al doilea de către **IŞŞ**, s-a revoltat. Cele mai mari grade pe scara ierarhică, ale Fiilor luminii răzvrătiţi împotriva deciziei lui **IŞŞ**, erau situate pe treapta Serafimilor, Heruvimilor şi Prinţilor Ocrotitori (Arhangheli). Împreună cu ei s-au răzvrătit o mare mulţime de grade mai mici: Îngeri şi Mesageri cereşti.

Printre cei ce s-au răzvrătit se afla şi cel denumit *„Înfăţişătorul cântărilor frumoase, al luminii ce distruge întunericul şi al perfecţiunii plinătăţii totale"* – după cum suna, poetic, numele tradus din limba akataka al lui Lucifer. Sau, după alte denumiri, ATHAN-ŞINTAH, SHIND-ERHALL, adică şi derall, sau ETHATIN.

Acest străvechi personaj, considerat şeful tuturor îngerilor căzuţi, se slujeşte şi astăzi de miezul pământului – nucleul de foc ai planetei materiale – fiind aservit într-un fel magmei primordiale formată din corpurile celor 21 de îngeri Primi ce alcătuiesc temelia Cosmosului. Desigur, dintre cei 21 de îngeri Primi, doi formează unul: Cel rău, denumit Shaitan în *lumea eterică.*

→ *Cele patru rase umane*

După cum se specifică în *lumea eterică,* până în prezent au existat patru rase umane, fiecare rasă fiind formată din şapte generaţii, în răstimpul a patru „veacuri". Desigur, este vorba despre „veacuri" îngereşti, care cuprind perioade foarte mari de timp.

Prima rasă umană, de formă eterică, a luat fiinţa în formă umanoidă pe planeta PERFER. Omul eteric al primei rase era format din elementele reflectate în el de la Entităţile angelice: *spiritul* era de natură divină, fiind proiecţia lui **Dumnezeu**. *Corpul cauzal* era de esenţă serafimică. *Corpul duh* era de esenţa îngerească, iar *forma*

exterioară era proiecţia celor 21 de îngeri Primi ai Temeliei, sau după cum se numesc în *lumea eterică, „cei 21 de îngeri ai realităţii formei umanoide”.* Astfel, omul era constituit *„din tot şi din toate”* HAITUNA.

Omul eteric al primei rase nu primise „autoritate” şi nici „puteri”, nu avea „tărie” şi nici liberul arbitru. Nu poseda conştiinţă şi nici conştienţă. Omul eteric era pur şi inocent, în curăţenie şi strălucire, la un loc cu îngerii. Omul eteric al primei rase nu putea să greşească şi, implicit, să „cada” cu de la sine putere, iar acesta era supremul avantaj pe care-l avea în faţa tuturor creaturilor lui **Dumnezeu**.

Totuşi, la un anumit moment dat, omul eteric a fost antrenat de către Entităţile îngereşti răzvrătite în marea rebeliune împotriva planului cosmic. Ulterior, după cea de-a treia Cădere, primei rase umane i s-a făcut o locuinţa specială: HAZURET, Pământul, care la începuturile sale se manifesta în forma eterică.

Când omului eteric i s-a dat drept locuinţa HAZURETH, nu era nici bărbat nici femeie, deci era androgin, nu avea aură şi trăia în fericire alături de fraţii săi, îngerii şi spiritele naturii. Nu era însă înger, dar avea aceeaşi formă umanoidă ca şi aceştia, doar că era puţin mai scund.

„Numărul oamenilor pe HAZURET, spune *Hutil,* spiritul Naturii de aer, *era de mii de zeci de mii, parte la cap, parte la picioare, în tot HAZURETUL. Şi apa cea mare nu îi despărţea”.*

Cu alte cuvinte, umanitatea primei rase era masată la cei doi poli ai Pământului eteric. *Lumea eterică* a Pământului este şi astăzi înconjurată de *o apă mare,* iar pământul, ca aura eterică apare clarvăzătorului oarecum asemănător planetei Saturn, cu deosebirea ca pământul nu este înconjurat de o centură de praf şi de pulbere cosmică, ci de o apă mare, un fel de fluviu continuu ce înconjoară aura eterică a pământului.

A doua rasă umană a apărut în lumea materială, fiind apărută (nu putem spune născută) din *patru Femei primordiale.* Iniţial, a doua rasă a fost androgină, dar după un timp a avut loc separarea în bărbat şi femeie, narată şi de Biblie.

Undeva, în centrul suprafeţei pământului – în apropierea liniei Ecuatorului de atunci – a fost creat Adam şi, apoi, Eva. Rasa a doua este

rasa despre care se spune că a fost izgonită din Rai.

A treia rasă umană a fost formată din împreunarea oamenilor din cea de-a doua rasă cu Zeii. Prin naşterea lor, această rasă materială şi bisexuală, a căpătat puteri fiinţiale foarte mari, ceva de neimaginat în ziua de astăzi.

Oamenii rasei a treia au format trei mari Regate foarte puternice, dispuse în trei locuri strategice de pe suprafaţa pământului. La un moment dat, după convieţuirea paşnică cu toate entităţile îngereşti ale creaţiei lui **Dumnezeu**, oamenii rasei a treia s-au unit cu entităţile luciferice şi cu spiritele naturii căzute şi au pornit război împotriva Entităţilor angelice. Au fost înfrânte şi retrase din circuitul evoluţiei.

Primul regat cuprindea întreaga Europă, şi avea capitala undeva în vestul Spaniei. Al doilea mare regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic, cel mai probabil în apropiarea locului unde, astăzi, se află deşertul Gobi. Al treilea mare regat, se întindea în Africa, cu capitala în Etiopia.

În acele timpuri de început ale rasei omeneşti, Fiii Flăcării sau, pentru a folosi terminologia-creştină, îngerii, se încarnaseră pe pământ şi îi civilizau *pe fiii femeii,* adică pe cei născuţi din femei, pe oameni. Nu toţi Fiii Flăcării se încarnaseră în planul terestru, îmbrăcând o formă cu aparenţă omenească, ci numai o parte, probabil cei situaţi pe nivelurile inferioare, majoritatea fiind incompatibili cu planul material şi cu lumea terestră.

Cu timpul, datorită aportului Puterilor cosmice, fiii femeii au devenit extrem de puternici, construind o civilizaţie spirituală foarte avansată. Desigur, această civilizaţie avansată nu trebuie interpretată în sensul material în care se prezintă astăzi civilizaţia omenească, ci trebuie interpretată ca o civiliaţie eminamente spirituală, în care oamenii nu aveau nevoie de prea multe elemente materiale pentru a exista. Civilizaţia spirituală realizată de oameni în acele timpuri ale începutului, ajutaţi fiind de Fiii Flăcării, era bazată exclusiv pe manipularea forţelor existente în natură, pe elementele naturii şi pe colaborarea cu spiritele naturii.

Cu toate că, în epoca de început, oamenii, fiii femeii, se întovărăşiseră cu Entităţile angelice, considerându-i un fel de fraţi mai

mari, cu timpul, raporturile au început să se schimbe. Fiii femeii, din camarazi ai Entităţilor angelice, au devenit adversari ai acestora.

A venit, apoi, timpul în care Fiii Flăcării s-au retras din lumea oamenilor, pentru a-i lăsa pe oameni să-şi continue singuri traieciul evolutiv. Ei nu se mai manifestau direct în lumea oamenilor şi, de aceea, aportul lor călăuzitor se diminuase considerabil.

Oamenii, sau cel puţin o mare parte a lor, au început să-şi construiască idoli şi să-i venereze. Numai că aceşti idoli nu erau Puterile cosmice de rang superior, ci entităţi mai mici, de rang inferior.

În condiţiile existente la acel moment, numai astfel de entităţi se mai puteau manifesta deplin în lumea oamenilor. Aceste entităţi de rang mai mic erau, de fapt. spirite ale naturii, care descoperiseră gustul puterii, şi îşi construiseră un fel de regate proprii în elementele lor de manifestare: pământ, apa, aer, foc.

Desigur, nu toate spiritele naturii au făcut acest lucru, ci numai o mică parte dintre ele. Tot aşa cum, anterior, existaseră Puteri cosmice de rang mare care se răzvrăţiseră împotriva Ordinii cosmice şi a lui **HAUTI**, tot astfel au existat Spirite ale naturii care s-au răzvrătit împotriva misiunii încredinţate la începutul veacurilor. Aceste entităţi au prins gustul puterii, s-au îndrăgostit de răsăriturile de soare din lumea fizică, şi au socotit că este mai bine să construiască lumea aşa cum le dicta dorinţa, uitând misiunea cu care au fost investiţi.

În acele momente, cele mai importante spirite ale naturii erau cele ce aveau ca domeniu de responsabilitate aerul şi vazduhul. Spiritele naturii care s-au crezut la un moment dat Zei au construit în elementul lor natural, văzduhul, un „regat".

O parte dintre oameni au devenit subordonaţi acestor entităţi, ajutându-le în demersurile lor. Mulţi oameni au primit „slujbe" în regatele astfel construite. Printre aceştia se numără şi *Shaka Than.*

Shaka Than este o entitate umană din rasa a treia care trăieşte astăzi în *lumea eterică.* După cum afirmă singur, *Shaka Than a* devenit *paj* la curtea entităţii conducătoare a Regatului Văzduhului.

În acele momente, în care, după toate probabilităţile, Planul divin fusese perturbat şi în care însăşi Ordinea cosmică începuse să se clatine, a avut loc un mare război, la care au participat, ca principali protagonişti, de-o parte a baricadei, Fiii Flăcării şi de cealaltă parte,

spiritele naturii rebele, împreună cu o mare parte a oamenilor. Aceştia din urmă au fost sprijiniţi din umbră de entităţile luciferice.

Fiii Flăcării au distrus o mare parte a pământului, iar o parte din oamenii legaţi de spiritele naturii rebele s-au refugiat în elementele naturale ale protectorilor lor. Mulţi oameni s-au refugiat în *lumea eterică.*

Unii dintre aceşti oameni fugari au început să construiască o civilizaţie numai a lor în *lumea eterică.* Această civilizaţie considerata de unii comentatori moderni „subpământeană", în fapt situată în *lumea eterică,* este ceea ce numim *supercivilizaţia tehnologică a lumii eterice.* Ea este formată din oamenii rebeli care au făcut parte din a treia rasa. În timp, acestora li s-au adăugat oameni din rasa a patra, rasă apăruta după Potop.

Oamenii rasei a patra au apărut în lumea materială după potop, când s-a făcut curăţenie generală în ceruri şi pe pământ. Rasa a patra se trage din zece oameni primordiali. După repopularea globului terestru din cei zece oameni primordiali, umanitatea, redusă la stadiul de semisălbaticie, a început procesul de redresare evolutivă.

Îngerii fideli au început să-i înveţe pe oameni cum să vâneze şi cum să se apere de animalele sălbatice. Treptat, după ce au învăţat cum să o prepare, oamenii au început să consume carne. Umanitatea a învăţat treptat cum să stăpânească şi să manipuleze mediul înconjurător: a învăţat cum să folosească plantele pentru hrană şi cum să domine regnul animal.

Treptat, au apărut primele vetre de civilizaţie în apropierea marilor cusuri de apă: Tigru, Eufratul, Nilul, Gangele, Fluviul Galben. Restul este cunoscut.

3. *Camera cu draperii povesteşte...*

→ *Cronica akasha în lumea eterică*

Despre trecutul Terrei aurica şi, implicit, despre trecutul rasei umane în lumea materială se pot spune foarte multe lucruri. Cele mai multe dintre informaţiile cu privire la trecutul Terrei aurica au fost aflate de la spiritele naturii, mereu dornice de a comunica cu oamenii,

pe care-i consideră fraţi, sau de la Entiltiţile angelice care au binevoit să comunice aceste evenimente.

Eugen spune că, în *lumea eterică* se poate obţine şi un alt tip de informaţii, informaţii care au o valoare documentară extrem de preţioasă. Aceste informaţii provin de la responsabilul cosmic *Oza,* o entitate umană foarte veche, care, uneori, are bunăvoinţa de a arăta în *Camera cu Draperii* imagini ale trecutului.

Camera cu draperii – denumirea aparţine spiritelor naturii – este un fel de spaţiu dreptunghiular, nu mai mare decât o cameră din lumea noastră, în care, orice om care vizitează *Lumea eterică,* poate viziona, ca pe un ecran cinematografic, imagini ale trecutului.

Există însă o mare diferenţă între vizionarea unui film la un cinematograf modern şi vizionarea unor imagini ale trecutului în *Camera cu draperii.* În momentul în care se trag „draperiile", clarvăzătorul se trezeşte într-un spaţiu în care nu există absolut nimic, nici măcar podeaua, în afara faptului că are mereu senzaţia că stă pur şi simplu în aer, în stare totală de imponderabilitate şi că poate pica la cea mai mică mişcare, observatorul este azvârlit chiar în lumea pe care o vede proiectată în jurul său. El are senzaţia că este propulsat într-o imagine holografică, unde simte, aude, miroase şi vede absolut tot ce se întâmpla.

Observatorul are senzaţia că evenimentele se desfăşoară chiar în acele momente în faţa lui, simte toate mirosurile, aude toate sunetele, chiar şi cele mai slabe, şi vede totul dintr-o perspectivă foarte apropiată de locul în care se desfăşoară evenimentele. În decursul derulării „filmului", perspectiva se poate modifica de mai multe ori, fără ca observatorul să poată controla în vreun fel ceea ce se vede. Aceste imagini ale trecutului sunt denumite astăzi prin termenul sanscrit *akasha* sau *cronica akasha.* Pentru vechea filosofie hindusă, *akasha* estre *memoria reziduală cosmică.*

Dar, dincolo de toate, pentru a putea viziona un astfel de „film", care prezintă memoria Terrei aurica, clarvăzătorul trebuie să plătească un *Preţ.* De regulă, niciun om încarnat nu poate plăti Preţul cerut de *Oza,* dar nici nu poate afla care este Preţul care trebuie plătit. De regulă, Preţurile sunt plătite de alte enlităţi din *Lumea eterică.*

Uneori, există entităţi ale *lumii eterice* care au *interesul* ca omul

aflat în vizită să vadă anumite evenimente. Acesta este cazul entităţii luciferice Lillith, care se prezintă sub numele de Lili. La un anumit moment dat al periplului prin *Lumea eterică,* Lillith a plătit *Preţul* pentru ca Eugen să poată viziona anumite evenimente ale trecutului.

Întrucât nu-i posibil să prezentăm în această lucrare trecutul complet al Terrei aurica, ne vom rezuma la câteva fragniente mai semnificative. Aceste fragmente se derulează destul de repede pe ecranul Camerei cu draperii, iar Eugen a reţinut ceea ce a putut.

→ *Timpurile fericite ale începutului*

Totul este strălucitor, culorile sunt vesele şi scânteietoare. La marginea unei văi întinse se află un lac de mari dimensiuni, cu ape verzui şi foarte transparente. Prin apele verzui ale lacului se distinge un şarpe cu o lungime de aproximativ 20 de metri, cu pielea lucioasă, fără solzi, gura cu dinţi mici, ochii mari şi foarte inteligenţi.

Alături de şarpe, mai există şi alte vietăţi, un fel de animale de culoare violetă, asemănătoare pinguinilor, broaşte asemănătoare ţestoaselor de astăzi, a căror carapace aveau aproape 15 metri în diametru.

Malul lacului era acoperit de nisip de culoare galbenă, culoarea lămâii, care contrasta cu pământul negru din jur. Pământul negru era acoperit de o vegetaţie bogată: mii de flori, de toate culorile, arbuşti cu fructe mici, ovale şi pomi fructiferi uriaşi, al căror trunchi măsura cel puţin treizeci de metri în diametru şi a căror coroană era plină de frunze şi fructe. Printre copacii imenşi forfoteau animale gigantice, un fel de amestec între girafe şi dinozauri, care se hrăneau ridicându-şi gâturile lungi, direct din coroanele copacilor.

În acest peisaj apar oameni goi, de o frumuseţe trupească perfecta. Femeile, care au părul foarte lung şi negru, nu depăşesc 1, 80 metri, iar bărbaţii, majoritatea bruneţi, cu tenul măsliniu, ating aproape 2 metri.

Imaginea are ceva din candoarea paradiziacă a primilor oameni: din apele lacului se „întrupau" numeroase spirite ale naturii cu aparenţă feminină, nude, care dispăreau rapid în mii de picături de apă, stropind spectatorii umani de pe mal, care aplaudau fericiţi.

Grupuri mari de bărbaţi şi femei, goi, se jucau de-a „ascunselea” cu alte spirite ale naturii, care se materializau şi se dematerializau în trunchiurile copacilor. Oamenii îşi dăruiau unii altora coroniţe de flori sau ghirlande.

Uneori, de nicăieri, de fapt dintr-o altă dimensiune, apăreau îngeri, care se materializau brusc, vorbeau cu oamenii sau cu spiritele naturii, după care dispăreau la fel de brusc, explodând în mii de fragmente colorate. Şerpii cei mari, docili şi blânzi, erau uneori călăriţi, precum armăsarii, de femeile goale, care-i mânau unde pofteau.

Din pământ ieşeau aburi multicolori. Nu se zăreau soarele, luna sau stelele, totul era învăluit într-o ceaţă albă, lăptoasă, care era luminată uniform, de la o susă de lumină exterioară. Ceaţa albă, luminoasă nu vătăma ochii şi permitea o vizibilitate foarte bună.

Era o atmosferă feerică de basm. După toate probabilităţile, este vorba despre o epocă foarte veche, probabil o epocă anterioară formării pământului material. Aceste imagini s-au desfăşurat fie pe planeta PERFER, fie pe Pământ, dar în orice caz nu pe pământul material, ci în epoca de început, în care pământul era doar la nivelul eteric. Se pare că în acea perioadă a fost creat, arhetipal-eteric, tot ce a apărut ulterior pe planeta materială.

Pentru om, aceasta a fost „epoca paradisului”, în care omul putea comunica cu plantele şi cu animalele, cu spiritele naturii, cu Zeii şi cu îngerii, şi în care răul, minciuna şi falsitatea încă nu pătrunseseră. Era epoca anterioară căderii definitive a omului în materie, epoca anterioară apariţiei sexualităţii şi a morţii fizice.

→ *Lupta Fiilor flăcării cu Entităţile luciferice*

În *Camera cu draperii* a lui *Oza,* Eugen a mai văzut şi „filmul” dramatic al marii bătălii cosmice între Fiii Flăcării fideli planului divin şi Fiii Flăcării care s-au opus acestuia, devenind ulterior entităţi luciferice. Această luptă s-a încheiat prin incendierea unei mari planete a sistemului nostru solar, PERFER.

Trebuie totuşi remarcat faptul, poate surprinzător pentru cititorii noştri, că, pentru vizionarea acestui „film akashic”, preţul a fost plătit de entitatea lucifericǎ Lillith.

Este bine de ştiut că, la început, orice om care pătrunde în *lumea eterică,* este „sedus" prin promisiuni sau prin felurite avantaje şi facilităţi – inclusiv informaţii – de entităţile din ambele tabere. Omul este cel care, în final, alege cu cine să se însoţească: cu Entităţile angelice fidele sau cu cele rebele, luciferice. Vizionarea acestui „film" datează din perioada de început a călătoriei lui Eugen în *lumea eterică,* când încă nu ştia foarte bine cu cine are de-a face. Ulterior, a învăţat de cine trebuie să se ferească.

În general, se poate determina foarte simplu de ce „tabără" aparţine un clarvăzător: dacă vorbeşte despre Iisus Hristos şi despre Ierarhia Fiilor luminii, despre activitatea lor din *lumea eterică,* este semnul că acel om a ales calea justă. Dacă nu, înseamnă că a ales cealaltă tabără.

Lili este o entitate eterică luciferică feminină, cu o înfăţişare destul de stranie, de o mare frumuseţe trupească, dar cu incisivii proeminenţi, amintind un vampir.

„Ai să vezi, spune Lilith, *înjosirea şi alungarea Prinţului nostru de către preaiubiţii lui Fraţi".* „Prinţul" este, desigur, Lux sau Lucifer, iar fraţii săi sunt Fiii Flăcării care rămăseseră fideli lui **Dumnezeu**, în frunte cu *Îngerul Mihail,* Conducătorul Oştirii cereşti.

Imaginile se văd undeva de sus, ca şi cum ai privi de la înălţimea de 100 de metri altitudine.

Lupta se dă între două tabere de luptători. Toţi luptătorii sunt Entităţi angelice extrem de puternice. Statura lor este impresionantă, iar corpul auric al fiecăruia dintre ei este extrem de strălucitor.

Prima tabără, victorioasă, este cea mai numeroasă. Tot orizontul este plin de luptători din tabăra victorioasă. A doua tabără de luptători rămâne grupată într-un perimetru destul de restrâns. Luptătorii înfrânţi sunt neînarmaţi. Deşi neînarmaţi, luptătorii înfrânţi apără un grup masiv de fiinţe umane, probabil oameni din prima rasă umană. Oamenii acelei rase primordiale sunt goi. Pe chipurile lor se citeşte o groază imensă. În mijlocul perimetrului, luptătorii prizonieri, înconjuraţi de mulţimile nenumărate de luptători victorioşi, protejează în continuare grupul de bărbaţi şi de femei.

Imaginea se întrerupe, nu pentru mult timp însă, pentru că revine imediat, observatorul aflându-se acum la 2 – 3 metri înălţime.

Luptătorii primei tabere încep un adevărat măcel, distrugându-i fără milă pe luptătorii neînarmaţi din cea de-a doua tabără, inclusiv a bărbaţilor şi a femeilor goi, din mijlocul perimetrului de detenţie.

Prizonierii nu puteau decât să se apere cu mâinile goale, ridicate deasupra capului, pentru a para loviturile celorlalţi. Unii dintre ei, apărau cu propriile lor trupuri oamenii, care ţipau înspăimântaţi. Pretutindeni se auzeau ţipete, vaiete, urlete de groază. În surdină se auzea un zgomot infernal: părea că sunetul reunit a mii de trâmbiţe se apropia vertiginos, urcând în intensitate. Vegetaţia luxuriantă a lumii respective *este* distrusă.

Imaginea se întrerupe, pentru a reveni imediat după aceea, observatorul fiind situat la aproximativ 50 de metri înălţime.

De-o parte Fiii Flăcării conduşi de Arhanghelul Mihail, iar de cealaltă parte Fiii Flăcării răzvrătiţi, conduşi de Lucifer. Armata Fiilor Flăcării rebeli, deja decimată, este mult mai mică decât armata învingătoare, dar este extrem de bine antrenată şi de dotată cu „tehnică de luptă".

Deocamdată, Lucifer nu se vede nicăieri. În fruntea armatei rebele, se află două entităţi, ale căror nume biblice, Belphemot şi Bellial, spune totul. Cei doi comandanţi secunzi posedă arme teribile de distrugere în masa. Armata Arhanghelului Mihail, dispusă sub formă de semilună, înaintează ca un tăvălug imens, distrugând totul în cale.

În mijlocul Armatei îngerilor rebeli stă însă adevăratul conducător, Lucifer sau Lux, care, practic, zboară la o înălţime de 2 – 3 metri de sol. Lux purta părul lung până aproape de genunchi, fiind înveşmântat într-o togă lungă, violetă, foarte transparentă. Are sâni ca de femeie şi pare a fi acoperit cu multe luminile scânteietoare. Pe cap poartă un fel de coroniţă-colier, iar din dreptul frunţii emană o lumină puternică. Lux sau Lucifer, numele îngerului rebel, înseamnă, în traducere, „Purtătorul de lumină".

Imaginea se întrerupe iarăşi, pentru a reveni imediat cu altă „scenă".

Mii şi mii de prizonieri sunt legaţi cu lanţuri de ceea ce par a fi nişte stâlpi. În mijloc era un fel de tribunal, în care se face interogarea prizonierilor.

În fundal, printr-o Poartă imensă, intră în zbor milioane de Entităţi angelice: Fiii Flăcării. În fruntea entităţilor care pătrund prin Poartă se află Îngerul Mihail, strălucitor şi puternic, impozant şi plin de forţă.

Pe măsură ce se apropie grosul armatei conduse de Îngerul Mihail, prizonierii se dezintegrează, ca şi cum o forţă imensă le dislocă atomii strălucitori de lumină din care sunt făcute trupurile lor, sfârşind prin a se aprinde, ca şi cum ar fi pârjoliţi la apropierea unui soare.

De jur-împrejur, teatrul de luptă este asaltat de entităţile conduse de Îngerul Mihail, transformate în uriaşe globuri de foc, a căror dogoare incendiază totul. Valurile de căldură incandescentă şi de foc pârjolesc totul în cale: vegetaţia rămasă, leşurile de pe câmpul de bătălie şi pe îngerii rebeli, care nu se retrăgeau prea repede. Imaginea se întrerupe.

Acum apar imagini din timpul „judecăţii", care pare să fi avut loc pe ultimul nivel al cosmosului spiritual.

Pe un postament straniu, format din trei platforme hexagonale, de culori diferite, roşu, alb şi albastru, situate la 1, 2, respectiv 3 metri de sol, care se rotesc în sens invers una faţă de cealaltă, prima la stânga, a doua la stânga, a doua la dreapta, a treia la stânga, stă în picioare Lux. Faţa sa emană perfecţiune, frumuseţe şi demnitate.

Înainte de cădere, Lux era unul dintre cei mai puternici şi mai iubiţi îngeri aflaţi dinaintea Feţei lui **Dumnezeu**. Unele entităţi ale *lumii eterice* afirmă că Lux era, de fapt, nu un Arhanghel, ci un Heruvim. Acum, Lux stă legat cu lanţuri groase la mâini şi la picioare, iar trupul îi este acoperit de un fel de peceţi. În partea stângă a locului unde stă legat, se află multe alte mii de entităţi încătuşate, care participaseră la revolta împotriva Ordinii cosmice.

În jurul locului de detenţie – hexagoanele care se roteau în sens invers –, sunt aşezate un fel de socluri de diferite forme şi străluciri. Soclurile sunt un fel de postamente în trepte, ca un fel de piramide, pe al căror ultim palier este aşezat ceva asemănător unui tron de domnie.

Soclurile seamănă cu tronurile de domnie ale regilor moderni, cu singura diferenţă că, în cazul de faţă, de la podea la tronul de domnie se află mult mai multe trepte. Pe fiecare treaptă a scărilor sunt dispuse un fel de fotolii sau jilţuri împărăteşti.

Pe tronul de domnie din vârful soclului stă personajul cu rangul cel mai înalt, iar pe jilţurile situate pe trepte, stau ajutoarele sale. Personajul care ocupă tronul din vârful soclului este un Bătrân cu barbă şi plete albe, strălucitoare, iar Puterile subordonate, care ocupă jilţurile situate pe trepte, au o înfăţişare plăcută.

În total pot fi numărate 12 socluri de domnie. Puterile subordonate, structurate după o ierarhie foarte precisă, după cum le indică însemnele de pe veşminte, discută cu mult respect cu Bătrânii din vârful Soclului.

De jur-împrejurul soclurilor, încadrând postamentul hexagonal rotitor, locul de detenţie al lui Lux, încadrând de asemenea miile de îngeri răzvrătiţi făcuţi prizonieri, stau de pază mii şi mii de îngeri rămaşi fideli Ordinii cosmice şi Domnului Lumilor.

La un moment dat îşi face apariţia Marea Lumină, Conducătorul Lumilor, **HAUTI**. Înfăţişarea Marii Lumini este tulburătoare. Pare un Izvor imens de lumină, de formă umanoidă, apărut de nicăieri în faţa mulţimii prezente. Împrejurul Lui, în formă de cruce, plutesc patru Globuri mari de lumină, de culori diferite, din interiorul cărora se aud voci care vorbesc simultan. Fiinţa de Lumină, **HAUTI**, Conducătorul Lumilor, împreună cu cele patru Globuri „Înaripate", pare înconjurat de un fel de aură verzuie. O privire superficială ar putea jura că păşeşte pe un fel de apă verzuie.

La apariţia Marii Fiinţe de lumină, **HAUTI**, un Crainic, precum cei din Evul Mediu, începe să citească de pe un fel de suluri, pe care sunt înscrise poruncile şi pedepsele care se aplică îngerilor rebeli şi conducătorului lor.

În tot acest răstimp, ca un fundal sonor, se aude un sunet ca de corn, sunând continuu, iar în răstimpul citirii sulurilor de către Crainici, se aude sunetul cumulat a mii şi mii de trompete, care răsună simultan.

După judecata propriu-zisă şi după citirea sentinţei de către Crainici, are loc aplicarea pedepsei. Cel mai impresionant eveniment petrecut în acest moment de cumpănă al Istoriei spirituale a Lumilor se petrece atunci când i se smulg prizonierului înlănţuit pe postamentul hexagonal însemnele şi sigiliile puterii, care seamănă cu un fel de pietre preţioase strălucitoare prinse în veşmânt.

Purtătorul de Lumină, Lux, îşi pierde treptat însemnele puterii şi rangului. Ultimul act are loc atunci când **HAUTI**, Marea Fiinţă de Lumină, îi smulge prizonierului diadema strălucitoare din mijlocul frunţii şi o aruncă jos.

Despre diadema purtata cândva pe frunte de Purtătorul de Lumină şi despre piatra strălucitoare purtată pe frunte, piatră identificată cu un smarald uriaş, s-au păstrat numeroase legende şi mituri.

Este interesant de remarcat că, în aceeaşi film akashic „comandat", toate Puterile cosmice, cu excepţia celor patru Globuri de lumină, au o formă umanoidă, îngerii fideli, la fel ca şi îngerii rebeli, Arhanghelul rebel, Lux sau Lucifer, la fel ca şi **HAUTI**, Marele Domn al Lumilor, la fel ca şi Bătrânii, la fel ca şi conducătorii Armatei cerului, toţi au formă umanoidă şi pot fi percepuţi ca atare.

În lumile spirituale, toate Entităţile angelice şi Puterile cosmice posedă o formă umanoidă conturată precis, care nu se modifică de-a lungul timpului. Aceasta înseamnă că toate descrierile, începând din antichitate până în ziua de astăzi, trebuie să coincidă.

Aceasta înseamnă, de asemenea, că vechile mituri ale umanităţii, la fel ca şi cele expuse, de exemplu, de autorul Apocalipsei, nu sunt simple scorneli ale unor visători sau halucinaţii ale unei minţi bolnave, ci reprezintă imagini care pot fi percepute de orice om care posedă capacităţi spirituale „paranormale". Este vorba despre aceleaşi imagini akashice, diferă doar mijlocul specific prin care au fost redate în scris de-a lungul timpului. Într-un fel au fost redate în scris acum 2000 sau 3.000 de ani, în alt fel pot fi redate astăzi. Problema cea mai spinoasă este că aceste imagini akashice nu au, pur şi simplu, cum să fie redate în scris altcumva decât în modul descris anterior.

Evenimentele istoriei cosmosului spiritual au valoare imensă, iar efectele lor dramatice au reverberat de-a lungul istoriei umanităţii, până în zilele noastre. Datorită acestor efecte dramatice, într-un anumit moment al istoriei Terrei aurica, s-a încarnat în trup material *Fiul lui Dumnezeu,* **Iisus Hristos**.

Capitolul 8
IISUS HRISTOS, LUMINA LUMII

1. Shona: Iisus Hristos

→ *Cosmos creştin*

Deşi, de-a lungul existenţei sale până în acel moment, Eugen nu prea mergea la Biserică, nu era religios în sensul curent al acestui cuvânt – chiar respingea concepţiile pe care le auzise fragmentar de la preoţi –, de la un moment dat i-a devenit evident faptul că în Terra aurica lucrurile se petrec într-un mod asemănător cu cel revelat de scrierile sacre creştine.

Eugen a înţeles şi faptul că vechile scrieri ale creştinismului au înregistrat fidel principalele caracteristici ale cosmosului spiritual, atât ale nivelului ortoexistenţial, cât şi ale nivelului material. Astfel, se poate spune că, aşa cum se înfăţişează celei de a doua vederi, cosmosul spiritual are caracteristici ontologice creştine.

Scrierile sacre ale creştinismului sunt, înainte de toate, scrieri revelate prin intermediul **Duhului Sfânt**, iar acest lucru nu trebuie interpretat numai ca o banală figură de stil. Dacă scrierile sacre creştine sunt scrise sub inspiraţia **Duhului Sfânt**, este clar că nu pot fi citite decât tot sub inspiraţia **Duhului Sfânt**.

Astfel, numai cei ce se pot afla, la un anumit moment al existenţei lor, sub inspiraţia **Duhului Sfânt**, pot cunoaşte sensul ascuns al vechilor cărţi sacre ale creştinismului. La început, un om inspirat poate avea norocul să cunoască semnificaţia unui verset sau a unui pasaj, apoi a altui pasaj, iar dacă persistă în efortul său, poate afla adânca semnificaţie a unui capitol şi poate înţelege resorturile intime ale evenimentelor descrise în cărţile sacre.

Istoria tainică a umanităţii, întruparea Fiului lui **Dumnezeu** în lumea materială şi, mai ales, destinul Său după evenimentele tulburătoare de pe Golgota – Crucificarea, Moartea, Învierea, Înălţarea la cer şi deschiderea Împărăţiei cerurilor sunt evenimente cruciale ale Terrei aurica, asupra cărora nu te poţi apleca fără deschiderea şi respectul necesar. Orice analiză intelectualistă, reducţionistă, scientistă, paleoastronautică sau de orice alt fel este din start sortită eşecului.

Cei ce încearcă să interpreteze pasaje ale cărţilor sacre creştine – iar acest fapt poate fi extins şi la celelalte scrieri sacre ale umanităţii, apărute din antichitate până în ziua de astăzi – fără o pregătire prealabilă, care presupune înainte de toate acordarea rezonantică şi vibratorie cu energiile înalte ale **Duhului Sfânt**, comit o imprudenţă. Lucrul acesta se poate observa trecând chiar şi superficial în revistă elucubraţiile cu temă de interpretare scientistă „serioasă" apărute în ultima perioadă de timp, care nu fac altceva decât să siluească vechile texte ale cărţilor sacre pentru a le forţa să intre în tipare care nu li se potrivesc.

A devenit, se pare, un obicei, ca un autor să-şi „probeze" sau să-şi argumenteze propriile sale idei şi teorii prin versete, pasaje, evenimente din cărţile sacre ale creştinismului. Astfel, descoperi în literatura apărută în ultimul timp, pasaje preluate din Noul sau Vechiul Testament, la fel ca şi din celelalte scrieri sacre ale umanităţii, plusate acolo unde nu le este locul, pentru a argumenta ideile sau teoriile sfertosavante ale autorilor.

Continuând în acest fel, ideile creştine sau ale altor religii nu vor mai avea niciun fel de temei sacru, iar oamenii vor căpăta tendinţa de a le considera drept telenovele. De fapt, moda telenovelelor a proliferat nu numai în cazul subiectelor considerate uşoare, ci şi în cazul subiectelor mai serioase. Astfel, cărţile de popularizare ştiinţifică, religioasă sau culturală sunt prezentate tot ca un fel de telenovele.

În această carte, evităm să facem raportări la orice text sacru creştin, mărginindu-ne numai la redarea, cât mai coerent posibil şi, desigur, în limitele capacităţii noastre de înţelegere, a ceea ce se poate observa prin intermediul celei de-a doua vederi, în *lumea eterică,* a lui Eugen.

Repetarea mecanică, fără a fi urmată de o înţelegere profundă, a unor idei sau teorii dogmatice din cărţile sacre, a creat în epoca modernă respingerea sacrului şi uitarea adevăratei esenţe a *sufletului* omenesc, cât şi a lumii în ansamblul ei.

Faptul că cele afirmate de Biserica creştină coincid cu ceea ce se vede prin clarvedere poate risipi neîncrederea, existentă în ziua de astăzi, în preoţi şi în Biserică în general. Dar, se mai poate constata şi faptul că, din păcate, nevăzând ceea ce se petrece în planul eteric,

preoţii au tendinţa de a repeta mecanic actele sacramentale şi rituale, fără implicarea necesară. Cu toate acestea, toate actele săvârşită în lăcaşurile de cult au corespondent în planul eteric şi, mai ales, au efect. Cercetând prin clarvedere ceea ce se petrece în bisericile creştine la marile sărbători religioase, Eugen a fost uimit să constate că adevărurile religiei creştine nu sunt simple vorbe în vânt, ci adevăruri esenţiale. Dar, de departe, cel mat tulburător aspect este faptul că, în *lumea eterică,* poate fi observat însuşi **Iisus Hristos**, numit **SHONA** în limba akataka.

Într-un anumit moment al turului de informare i s-a vorbit lui Eugen despre **SHONA**, dar nu ştia încă cine este. Ulterior, Eugen l-a văzut personal pe **SHONA** în *lumea eterică* şi a aflat că este vorba dezve **Iisus Hristos**, care, de două mii de ani, continuă să se manifeste în acest plan al Terrei aurica.

În *lumea eterică,* **Iisus Hristos** este însoţit de un mare şi strălucitor alai de oameni. Aceşti oameni – spunea *Îngerul Gabriel* – *„nu-şi vor mai pierde niciodată sufletul şi trupul".*

Observând amănunţit ceea ce se petrece în *lumea eterică,* lucrul cel mai important pe care Eugen a înţeles că este necesar să fie transmis oamenilor este acela *că* **Iisus Hristos** *există, că este vizibil în Lumea eterică în corpul său de slavă* şi, mai ales, faptul, de o extraordinară importanţă, *că* **Iisus Hristos** *este Conducătorul Suprem al tuturor sufletelor omeneşti din Terra aurica,* atât decorporate, cât şi încorporate în trup de carne.

Mai mult decât atât, Eugen a remarcat faptul că **Iisus Hristos** *apare în lumea eterică, alături de fiecare om care se roagă.* Remarcând acest eveniment extrem de important, capital pentru om, Eugen a ajuns la concluzia *că nimeni nu este lăsat singur pe pământ,* singur omul este cel care se îndepărtează de adevărata Cale, iar rezultatul este suferinţa.

O altă idee importantă, pe care Eugen a aflat-o vizitând *Lumea eterică,* este aceea că **Iisus Hristos**, la fel ca şi Entităţile angelice din Ierarhia Fiilor luminii, despre care oamenii îşi imaginează că s-ar afla undeva departe, poate dincolo de nori sau de stele, sunt foarte aproape de noi, pe tot parcursul existenţei noastre.

Atât **Iisus Hristos**, *cât şi Entităţile diriguitoare cosmice din*

Ierarhia Fiilor Luminii sunt chiar lângă noi, lângă fiecare om în parte, iar rugăciunile noastre ajung cu multă uşurinţă până la el. Mai mult decât atât, toate entităţile ce formează Ierarhia Fiilor Luminii doresc să-i ajute pe oameni şi să le îndeplinească rugăciunile. În momentul în care un om se roagă, entităţi din Ierarhia Fiilor Luminii sunt efectiv prezente lângă om, pentru a-i asculta ruga.

Omul, din picate, s-a rupt de **Dumnezeu**, de **Iisus Hristos**, de Fiii Luminii şi de Ierarhie, tratând toate aceste probleme ca pe un basm, care însă nu mai poate sta în picioare în „era tehnologiei de vârf". Mai mult decât atât, unii dintre semenii noşti, făcând conştient sau inconştient, jocul taberelor adverse, consideră că **Iisus Hristos** este un extraterestru, care s-a ridicat la cer cu ajutorul unei nave extraterestre, sau că entităţi ale Ierarhiei Fiilor Luminii sunt, de asemenea, extratereştri care se deplasează cu aparate de zbor individuale.

Culmea ironiei, ceea ce pare să corespundă cu triumful celorlalte tabere, unii consideră că însuşi **Dumnezeu** este un extraterestru cu cască de cosmonaut, aflat într-o navă intergalactică undeva în apropierea stelei Sirius sau a nebuloasei Andromeda, care învârte butoane şi manete în faţa unui imens ecran de televizor, prin care vede tot ce mişcă în propriul său cosmos.

Experienţele din Terra aurica l-au determinat pe Eugen să înţeleagă faptul foarte simplu, că *credinţa* în sens creştin, urmată de *rugăciune,* este singura forţa din cosmos care-l menţine pe om în viaţă şi-l apropie pe om de **Dumnezeu**, de **Iisus Hristos** şi de Ierarhia Fiilor Luminii.

Rugăciunea, este *singurul mijloc prin care, datorită efectelor aurice importante pe care le produce, omul este alături şi vibrează energetic în rezonanţă cu* **Iisus Hristos** *şi cu structurile diriguitoare cosmice.*

De asemenea, experienţele concrete trăite în Terra aurica, pe diferitele paliere ortoexistenţiale ale cosmosului spiritual, mai ales în *Lumea eterică,* l-au determinat pe Eugen să înţeleagă faptul extrem de simplu, pe care, noi, oamenii prinşi în vârtejul evenimentelor cotidiene l-am cam uitat sau poate ne facem că l-am uitat: *că omul fără* **Dumnezeu** *nu poate face nimic, nu poate evolua, nu poate crea, nu*

poate înţelege, într-un cuvânt nu poate avea decât o existenţă larvară. Fără **Dumnezeu** *şi fără* **Iisus Hristos**, *omul este nimic.*

Observând ceea ce se petrece prin clarvedere, pentru Eugen a devenit evident faptul că, atunci când omul merge la biserică sau se roagă ia **Iisus Hristos**, instantaneu, **Iisus Hristos** este lângă om pentru a-i asculta doleanţele, iar Ierarhia Fiilor luminii se bucură că omul, în sfârşit, îşi aminteşte de ei şi le cere ajutorul. Datoria cosmic-spirituală a Fiilor Luminii este de a-l ajuta pe om, dar datorită faptului că omul nu le mai cere ajutorul, ei sunt obligaţi să aştepte.

În momentul în care omul nu mai cere ajutorul lui **Iisus Hristos** sau Fiilor Luminii, el cade în mrejele celorlalte entităţi din taberele adverse. Nici **Iisus Hristos**, nici Fiii Luminii nu-l pot ajuta pe om dacă acesta nu le cere, *în mod explicit, verbal, cu voce tare, ajutorul.*

Omul, la fel ca şi toate entităţile din cosmos, posedă *liberul arbitru.* Şi entităţile luciferice au avut liberul arbitru, căci dacă nu l-ar fi avut, n-ar fi avut posibilitatea să cadă. Nicio entitate din cosmos nu poate anula altei persoane liberul arbitru. Liberul arbitru este darul conferit de însuşi **Dumnezeu** tuturor creaturilor din Cosmosul Său şi nimeni nu are dreptul de a încălca sau anula acest dar.

Omul este singurul care, prin acţiunile sau gândurile sale, se situează de o parte sau alta a baricadei. Prin acţiunile care au la bază iubirea, omul se situează în tabăra lui **Iisus Hristos** şi a Fiilor Luminii, iar prin acţiunile care au la bază egoismul, mândria, orgoliul, dorinţa de posesiune, omul se situează de cealaltă tabără şi vibrează sincron cu ea.

Niciuna dintre Entităţile angelice nu poate împiedica un om să-şi exercite liberul său arbitru, dar consecinţele actelor şi gândurilor umane sunt grele şi cu repercusiuni grave în viitor. Dar, în orice moment al existenţei sale, omul poate schimba tabăra, poate fi primit înapoi şi sprijinit în demersurile sale. Această revenire la „patria mamă" nu se poate face însă decât prin exercitarea liberului arbitru de către fiecare om.

→ IISUS HRISTOS CEL VIU

Numele prin care este desemnat **IISUS HRISTOS**, *Fiul lui*

Dumnezeu, în lumea eterică este **SHONA**. Tradus într-o limbă omenească, **SHONA** are o semnificaţie semantică complexa.

Numele întreg al lui **Iisus Hristos** *în lumea eterică* este **ŞONA ŞANTIA ŞONA HAMATHAI**, iar traducerea literală în limba omenească este *„Primul nou alcătuit vreodată în desăvârşire".*

ŞANTIA era numele lui *Adam* înainte de cădere. După cădere, *Adam* s-a numit ŞAIA. Astfel, **Iisus Hristos** estre *Noul Adam,* cel care a devenit modelul tuturor oamenilor, *Alfa şi Omega.*

Iisus Hristos este numit în *lumea eterică Noua lumină* sau, după cum se spune uneori în limba eterică, *„Domnul sufletelor toate acum, cel cu toată Puterea şi Tăria în ceruri şi pe pământ acum".*

Uneori, **Iisus Hristos** este numit prin numele **IŞŞHONA**. **IŞŞ** este numele lui **DUMNEZEU***: „***Dumnezeu** este numai UNUL".*

„Altul (alt adevăr) *nu este, căci adevărul este UNUL",* spunea *Îngerul Gabriel.* Tradus din limba *lumii eterice* – akataka – în limba folosită de oameni, termenul *UNUL* nu se referă la cifra 1 ci la *Cel Preaînalt.* Sinonimul lui *UNUL* este cuvântul **IŞŞ** (este vorba despre trancrierea fonetică a termenilor din limba *lumii eterice)* – iar **IŞŞ** este unul din numele lui **Dumnezeu** în limba *lumii eterice* (alt nume fiind **HAUTI***).*

Cuvântul derivat **IŞŞHONA** poate fi tradus aproximativ prin formula *ADEVĂRUL SUPREM CARE LUMINA LA ÎNCEPUTURI,* iar **SHONA**, numele acordat în *lumea eterică* lui **IISUS HRISTOS**, poate fi tradus prin formula *„Noua Lumină ruptă din Lumina de la începuturi".*

De aceea, se spune că *Adevărul, acum,* este de-al cunoaşte pe **IŞŞ** – într-o altă denumire **HAUTI** – prin **ŞONA**, adică *Adevărul este să-l cunoşti pe* **Dumnezeu Tatăl** *prin* **Iisus Hristos**.

În *lumea eterică,* **SHONA** înseamnă, în sens derivat, *„strângere de mână".* Deşi în lumea oamenilor, strângerea de mână s-a desacralizat, în *lumea eterică,* strângerea de mână este în continuare sacrosanctă.

Pentru îngeri, **SHONA** înseamnă *„Lumină din Lumină"* sau, altcumva spus, *Lumina lui* **HAUTI** *manifestată în Fiul SĂU.*

Pentru spiritele naturii, **SHONA** înseamnă *„Cuvânt"* sau *„Voce".* Spiritele naturii îl numesc şi **DOMNUL SUFLETELOR**. **SHONA** mai înseamnă şi procesul tainic prin care Soarele fizic dăruieşte lumina sa

lumii şi dă viaţă la tot ce există.

Numele de **SHONA** se mai dă şi Energiei aurii care emană din chakra inimii Fiului lui **Dumnezeu**, lumină care este transferată, pe *principiul candelei,* tuturor oamenilor, mai precis *sufletelor* oamenilor de pe pământ.

Oamenii din Alaiul Fiului lui **Dumnezeu** sunt singurii care-l numesc pe **SHONA** în limbaj omenesc: **CRIST** *sau* **IISUS HRISTOS**. Uneori folosesc doar formula **FIUL LUI DUMNEZEU**.

Trupul în care se manifestă **Iisus Hristos** în *lumea eterică* este un element nou al Creaţiei. Perceput prin clarvedere, mai precis prin simţul vechimii, trupul lui **Iisus Hristos** *este mai nou* decât orice trup omenesc.

Trupul lui **Iisus Hristos** este o simbioză nou apărută în Cosmos, între corpul duh şi *suflet.* Alcătuirea trupului în care **Iisus Hristos** se manifestă în *lumea eterică* permite transcenderea tuturor „lumilor", adică a tuturor palierelor Terrei aurica, inclusiv a lumii materiale. După vechimea Trupului Său, **Iisus Hristos** nu pare să fi apărut în *lumea eterică* de mai mult de 1800 – 1900 ani.

În *lumea eterică* se afirmă că, imediat după Crucificarea şi Moartea pe Cruce, **Iisus Hristos** a rămas *de trei ori câte trei luni* în lumea infraeterică. Pentru a putea pătrunde în *lumea eterică,* **Iisus Hristos** trebuia să-şi formeze un trup adecvat, care să fie constituit ca o noutate absolută a creaţiei. Acest trup trebuia construit pe baza simbiozei dintre corpul duh şi *suflet.* Nivelul său rezonantic era foarte înalt, astfel încât nu putea rezona de la început, imediat după „înălţarea la cer", cu *lumea eterică* a Terrei aurica.

Pentru a realiza această alchimie aurică divină, **Iisus Hristos** a coborât în Iad. Astfel, primii oameni la care a ajuns Vestea cea mare au fost oamenii din Iad. Primind Vestea cea mare, cei din Iad au fost scoşi de acolo.

Spiritele naturii povestesc un fapt cutremurător: pentru a-şi forma trupul, **Iisus Hristos** a trebuit să stea în Iad *„de trei ori lungimea arătătorului",* adică trei zile. În cele trei zile cumplite – zile care au fost prelungite la dimensiunea unor Perioade cosmice – **Iisus Hristos** a suferit toate chinurile şi toate caznele cumplite ale tuturor *sufletelor* umane şi tuturor duhurilor, începând de la prima încarnare şi moarte a

unui om până la ultima încarnare şi moarte a unui om. Prin acest act unic al **Fiului lui Dumnezeu***,* toate *sufletele* umane şi toate duhurile – începând de la Adam – au fost *RĂSCUMPĂRATE* sau, cu alte cuvinte, s-a plătit un *PREŢ ANTICIPAT* pentru ele.

ASTFEL, PREŢUL MÂNTUIRII TUTUROR OAMENILOR A FOST PLĂTIT DE IISUS HRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU.

Prin acest proces cumplit de coborâre în adâncurile Iadului, **Fiul lui Dumnezeu** şi-a creat Trupul de slavă în *lumea eterică.* Mai mult decât atât, prin Sacrificiul Său, a fost creată o *nişă* la nivelul microcosmic al tuturor oamenilor, prin care omul a căpătat posibilitatea de a comunica cu *Împărăţia cerurilor.* Cu alte cuvinte, s-a realizat *joncţiunea omului cu Împărăţia Cerurilor.*

Această joncţiune s-a realizat prin modificarea structurii aurice umane. Aurei umane i s-au adăugat anumite elemente constitutive, cel mai important dintre ele fiind deschiderea virtuală a *chakrei inimii,* chakra din partea stângă, numită chakra iubirii. Nu este aşadar vorba despre chakra anahata care se află în mijlocul corpului, pe canalul Sushumna, ci despre chakra cvasinecunoscută astăzi în mediile cunoscătorilor aurei umane, situată exact în dreptul inimii fizice.

Prin iubire, omul va fi capabil să se conecteze la împărăţia cerurilor, iar din punct de vedere auric, acest proces se produce prin activarea chakrel inimii. Chakra inimii este în fond un canal de legătură ce uneşte microcosmosul şi macrocosmosul. Chakra inimii are aceeaşi culoare aurie care se poate remarca prin clarvedere în aura radiată de Trupul de lumina al lui **Iisus Hristos***.*

Iisus Hristos apare în *lumea eterică* sub înfăţişarea sa cunoscută mai ales din iconoclastica creştină. Chipul său este aproape identic cu cel descoperit pe giulgiul de la Torino.

Privit de la oarecare depărtare, **Iisus Hristos** apare în *lumea eterică* ca un bărbat înalt de aproximativ 1, 90 metri. Are părul castaniu închis, ondulat, destul de lung. Uneori îşi prinde părul bogat, uşor ondulat, în panglici ce par din lumină. Are nasul uşor acvilin, ochii mari şi foarte profunzi. Culoarea ochilor para uneori să se modifice: uneori are ochii căprui cu sclipiri verzui, alteori albaştri precum azurul cerului. Are buzele pline, iar o barbă mică îi acoperă obrajii.

Pe cap poartă uneori ceva ca un fel de coroană formată din 12

pietre preţioase ce strălucesc foarte tare, în culori diferite. Uneori, atunci când clarvăzătorul are posibilitatea să stea foarte aproape, se pot vedea pe mâini şi pe frunte urmele zgârieturilor şi împunsăturilor de la Crucificare. La mâini, urmele piroaielor cu care a fost răstignit sunt vizibile la încheieturile mâinilor şi nu în palme.

Hainele în care se înfăţişează în *lumea eterică* sunt diferite. Cea mai frumoasă dintre ele pare a fi o robă superbă, albă precum zăpada, cu fireturi din lumini galben-aurii. Peste brâu este încins cu o eşarfă. Uneori, eşarfa are culoarea violetă, alteori are culoare galben aurie. În picioare poartă sandale, precum cele de pe timpul romanilor, ce par de foc.

Din interiorul Trupului Său emană două luminozităţi distincte: de la brâu în jos emană o luminozitate de culoarea metalului topit sau a aramei, iar de la mijloc în sus emană o luminozitate de culoarea argintie curată, foarte clară. De departe, combinaţia celor două culori formează un amestec, care dă culoarea galben-auriu. În jurul Său, datorită radiaţiei extrem de puternice, se formează curcubeiee multicolore de lumini.

Iisus Hristos pare un Izvor de lumină, care radiază extrem de puternic. Lumina emanată de El, care ajunge până la mari distanţe în jur, este extrem de blândă, de suavă şi de lină. Este Lumina Iubirii. De departe, se vede ca un imens glob auriu, ce răspândeşte curcubeie multicolore, în culori irizate.

Privind atent, un clarvăzător poate remarca cum lumina emanată de **Iisus Hristos** luminează feţele şi chipurile oamenilor din alaiul Său. La unii oameni luminează ochii, la alţii luminează un mic fragment de faţă. Mulţi dintre oamenii din alaiul Său au porţiuni de aură – în special ochii şi faţa, unii chiar întregul cap – luminat de Lumina Sa.

Chiar şi unii oameni încarnaţi au o mică parte a chipului luminata de Lumina Sa. Unii au numai ochii luminaţi, alţii o porţiune a feţei, foarte rar în întreaga faţă. În general, preoţii creştini, la fel ca şi unii oameni care se roagă în mod constant, au drept semn auric distinctiv o radiaţie sau o umbră de radiaţie din Lumina Sa pe chip.

Această radiaţie aurică este numită **LUMINA SUFLETULUI**. Fără *Lumina sufletului,* chiar dacă pătrunde în *lumea eterică* şi chiar dacă

vede unele din entităţile prezente acolo, să spunem spiritele naturii, un clarvăzător nu-l poate vedea pe **Iisus Hristos**.

Iisus Hristos se poate manifesta şi în lumea subeterică, precum şi în lumea materială. Înţelepciunea populară românească aminteşte acest eveniment în acele basme care descriu cum **Dumnezeu** şi Sfântul Petru se preumblă uneori în lumea materială, pe la casele oamenilor, pentru „a le cerceta inimile".

În infraeteric, trupul lui **Iisus Hristos** emite o lumină difuză, destul de pală. În schimb, în lumea materială, unde se manifestă foarte des, mult mai des decât bănuim noi, oamenii, **Iisus Hristos** se înfăţişează la fel ca şi un om normal, astfel încât nu este recunoscut de nimeni.

În momentul în care se manifestă în lumea materială, structura trupului Fiului lui **Dumnezeu** permite ridicarea nivelului rezonantic al tuturor celor ce stau în jurul Său. Când apare în lumea materială, **Iisus Hristos** este însoţit de oameni din alaiul Său sau este singur. Un om poate să treacă pe lângă El fără să-l cunoască. Uneori, oamenii se uită la El, imaginea se imprimă pe retină, oamenii îl văd, dar nu conştientizează cine este. Se poate întâmpla să stea de vorbă cu unii oameni, chiar să fie invitat la masă – unii chiar l-au poftit în casele lor – fără ca oamenii să ştie cu cine au de-a face.

Dintre locurile în care apare în lumea materială, spitalele, azilele sau mănăstirile sunt locurile cele mai des vizitate. În spitale sau azile, acolo unde este suferinţa mai mare, **Iisus Hristos** apare şi dispare instantaneu fără a fi remarcat de nimeni.

Mulţi membri ai Alaiului Său se pot manifesta împreună cu El în lumea materială. Doar cei *sanctificaţi* pot coborî direct în lumea materială împreună cu **Iisus Hristos**. Există oameni din Alaiul Său care se pot manifesta numai în infraeteric. Aceşti oameni au fost numai *beatificaţi,* nu şi sanctificaţi. Acest fapt ette legat de Taina sfinţirii numelui, o taină adâncă, pe care, după cum este şi normal, Biserica creştină o ţine numai pentru sine.

Există, de asemenea, mulţi oameni încarnaţi în lumea materială, prin care se manifestă atât Sfinţii din alaiul Său, cât şi **Iisus Hristos** însuşi. Acei oameni posedă semne aurice distinctive: *cununi, peceţi* sau *sigle.* Unii dintre acei oameni, în special monahii din mănăstiri, capătă

cu timpul caracteristici fiziologice ale chipului Său. Unii oameni, pot căpăta timbrul vocal, privirea, mimica lui **Iisus Hristos** sau al unuia dintre Sfinţii din alaiul Său. Există şi oameni, foarte rari într-adevăr, care manifestă anumite caracteristici sufleteşti şi spirituale deosebite încât au devenit un canal de comunicare direct a lui **Iisus Hristos** în lumea materială.

Noi, oamenii ne plângem adesea de faptul că în lumea noastră nu sunt vizibile minuni şi că, în cazul în care există, nu pot fi cercetate „ştiinţific", pentru a fi cu adevărat convingătoare după normele pe care noi înşine le-am constituit. Adevărul este însă altul: noi trăim într-o lume cufundată în mister, în care minunile sunt la tot pasul, noi fiind cei incapabili să le conştientizăm aşa cum se cuvine.

Uitam mereu, poate nepermis de mult, câţi oameni scapă zilnic „miraculos" din accidentele îngrozitoare, câţi oameni se vindecă „miraculos" de boli incurabile, indiferent de eforturile medicilor, atribuindu-le „întâmplării". De asemenea, uităm mereu faptul că multe evenimente delicate – boli, accidente – la care am fost părtaşi de-a lungul vieţii, noastre şi am scăpat cu bine, au trecut neobservate şi considerate drept „normale", când în fond constituie minuni cu acte în regulă. Din păcate, noi, oamenii uităm mult prea uşor.

Pentru un clarvăzător care deja l-a văzut în *lumea eterică,* apariţia lui **Iisus Hristos** în lumea materială este ceva mai uşor de remarcat, dar nu chiar atât de facil precum s-ar crede la prima vedere. Chiar dacă nu este conectat la cea de-a doua vedere, clarvăzătorul, în virtutea experienţei dobândite, „simte" prezenţa Sa.

Astfel, există *două indicii importante* prin care poate fi percepută prezenţa Sa în lumea materială. Primul indiciu este susurul lin, ca un fel de izvoraş, ce se aude foarte clar în apropierea Sa. Al doilea indiciu foarte important este mirosul specific. Atât în *lumea eterică,* cât şi în lumea materială, mirosul specific al lui **Iisus Hristos** este cel de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor, înmuiată în vin. Atât sunetul, cât şi mirosul sunt extrem de puternice şi în lumea materială.

Din păcate, concepţia actuală despre **Iisus Hristos** nu a putut încă să conştientizeze marile procese interioare ale *sufletului* uman şi ale modului în care, umanitatea în ansamblul ei, se comportă afectiv şi

mental faţă de Persona Sa.

Actualmente, umanitatea, a căzut într-un fel de materialism „spiritualist" grosolan. Trebuie foarte clar reţinut faptul că nu ne referim la concepţia promovată de Bisericile creştine – oricum nu avem nici dreptul, nici pregătirea, nici intenţia de a analiza concepţia dogmatică a creştinismului, motiv pentru care în prezenta lucrare nu facem referiri la textele *Noului Testament* – ci numai la concepţia generală, laică, a timpurilor în care trăim.

După concepţia materialist „spiritualistă" actuală, **Iisus Hristos** este un personaj istoric care a trăit cândva în trup material – unii mai „raţionali" nu acceptă nici măcar acest lucru – acum 2000 de ani, în Palestina. Tradiţia laicizată s-a împăcat cu ideea că, anual, are loc „comemorarea" mai mult sau mai puţin rituală a unor evenimente istorice (Paştele, Crăciunul etc), iar majoritatea dintre noi acceptă fără crâcnire acest lucru, ba chiar cu bucurie, dacă ne gândim că înseamnă zile libere şi mese îmbelşugate.

Nu acesta este însă sentimentul definitoriu pe care omul îl are în momentul în care se prezintă în faţa lui **Iisus Hristos cel viu**, care se manifestă în *lumea eterică.* Senzaţiile încercate de un clarvăzător care-L vede pe **Iisus Hristos** în *lumea eterică* sunt multiple, foarte diferite de cele conştientizate de oameni în lumea materială.

Cel mai amplu simţământ care se manifestă extrem de pregnant, este acela de a-l considera pe **Iisus Hristos** *drept* **REGELE DIVIN al tuturor oamenilor**. Dacă ne este permisă o comparaţie, am putea spune că, în faţa Sa, oamenii se simt precum s-ar putea simţi un deget, să spunem degetul de la mână, în faţa trupului. Dacă un deget al mâinii ar căpăta subit conştiinţă şi ar vedea trupul, l-ar recunoaşte automat ca fiind REGELE absolut, de care depinde în toate privinţele.

Dacă am înmulţi acest sentiment uman cu o infinitate, am înţelege – deşi doar parţial – sentimentul omului clarvăzător în faţa lui – **Iisus Hristos**. Omul se trezeşte în faţa *Cuiva* care manifestă desăvârşit iubire infinită, bunătate nesfârşită şi multe altele sentimente de care oamenii nu sunt deloc conştienţi pentru că nu au la ce să le raporteze în lumea materială.

În faţa iubirii absolute, a bunătăţii absolute emanate de Prezenţa în *lumea eterică* a Fiului lui **Dumnezeu**, omul îşi înţelege, în

sfârşit, propria sa neputinţă, propria sa micime, propria sa limitare. În faţa Prezenţei Sale, acele concepţii caricaturale, după care omul este „coroana creaţiei" sau un „zeu în miniatură" care poate face ce-i place, se spulberă ca un fum. Omul simte, mai mult instinctiv, cât mai are de parcurs pentru a sta drept, faţă în faţă, cu Fiul lui **Dumnezeu**. Ce să mai vorbim despre acele fantezii scientizate care-l consideră pe Fiul lui **Dumnezeu** un… extraterestru.

Dar acest simţământ nu este decât o stare iniţială, un fel de impact exploziv dintre natura rezonantică a unui *suflet* de om şi *Alfa* şi *Omega* evoluţiei. Imediat după ce această stare se atenuează şi omul are tăria de a trece peste ea, apare o a doua stare: *omul cunoaşte ADEVĂRUL.*

Atunci are loc un proces extraordinar: Omul pare să se dedubleze sau să se scindeze în mai mulţi. Fiecare dintre elementele componente ale fiinţei umane, spiritul, corpul duh, *sufletul* şi conştiinţa „normală" a trupului material, elemente care în mod normal stau „cuminţi" în timpul unei existenţe încarnate – căci altfel omul ar intra în categoria schizofrenicilor incurabili, dacă ar fi să ne luăm după psihiatrie –, par a se trezi la viaţa şi încep să vorbească între ele.

Desigur, fiecare dintre aceste elemente componente are propria sa conştiinţă şi propriul mod de înţelegere, omul fiind mai mult decât sunt elementele componente luate separat. Astfel, omul are surpriza să-şi audă dintr-odată spiritul cum îi spune corpului duh*: „vezi, ţi-am spus eu"*! apoi corpul duh spune sufletului*: „vezi, ţi-am spus eu"!* În fine, *sufletul* spune acelaşi lucra conştiinţei trupului material.

Iar atunci, *ADEVĂRUL,* ştiut doar de spirit şi parţial de corpul duh, devine evident şi verificat: **DUMNEZEU TE IUBEŞTE MEREU ŞI DINTOTDEAUNA***.*

Imediat după înţelegerea *ADEVĂRULUI,* se întâmplă ceva cutremurător. Entităţile luciferice care – trebuie să o spunem – sunt în legătură cu omul încă de la naştere sub formă de „influenţe aurice", înţeleg şi ele, prin om, acelaşi lucru.

Toate noxele negative prinse în aura umană se cutremură şi la propriu şi la figurat. Prin om – iar acesta este de fapt rolul omului în ecuaţia cosmică – entităţile luciferice conştientizează *ADEVĂRUL* şi, implicit, rolul lui **Iisus Hristos***.*

Începând din acel moment, omul plânge. Nu plânge însă cu lacrimi, ci plânge tăcut, fără să verse o lacrimă. Este la fel ca atunci când ai o imensă durere în interior, ca şi cum ar fi murit cineva foarte apropiat. Această durere persistă, surdă, săptămâni şi luni. Plânsul aparţine atât omului, cât şi, foarte surprinzător, influenţelor luciferice. Plânsul interior nu este continuu, aşa ceva ar fi de nesuportat, ci cu intermitenţe, în pauzele plânsului, omul este cuprins de o imensă părere de rău: *ADEVĂRUL ERA AŞA DE APROAPE!*

Apoi, cu timpul, omul se linişteşte. Urmează o linişte, o pace foarte adâncă. Este *pacea sufletului uman, „odihna sufletului",* în care omul nu mai doreşte nimic, nu mai are pofte, nu mai are dorinţe.

Influenţele aurice luciferice încetează să se mai manifeste, iar omul devine lipsit de „ispite". Şi poate că nu este inoportun de a spune că această stare nu este nici *samādhi,* nici *nirvāṇa,* ci doar *Odihna sufletului.* Urmează căinţa, smerenia, iubirea către tot şi toate…

Un om nu poate sta prea mult în preajma lui **Iisus Hristos**. Poate sta, uneori, foarte aproape. Rezonanţa Trupului viu, manifestat în *lumea eterică,* al lui **Iisus Hristos** este mult prea mare pentru sistemul auric uman. Numai unii preoţi, monahi sau asceţi creştini ar putea realizează acest lucru.

Uimitor, pot sta în faţa Lui – desigur invizibil pentru ei – cei oprimaţi, necăjiţi, săraci, obosiţi sau epuizaţi muscular, cei înşelaţi, cei traşi pe sfoară la judecăţi, la plata salariilor sau cei batjocoriţi de semenii lor. Ei sunt singurii care pot suporta înalta rezonanţa **a lui Iisus Hristos cel viu** ce se manifestă de două mii de ani în *lumea eterică* a pământului.

→ *Alaiul: Cercurile Puterii*

În *lumea eterică,* în jurul lui **Iisus Hristos** stau nenumăraţi oameni din toate naţiile şi din toate epocile. Marea majoritate dintre ei au un trup asemănător, până la un punct şi păstrând proporţiile, cu cel al lui **Iisus Hristos**. Aceiaşi oameni formează Alaiul Său în *lumea eterică.* Alaiul lui **Iisus Hristos** este format din *trei Cercuri ale Puterii.*

Se ştie că, la moarte, trupul omului este părăsit de *corpul eteric,* de *corpul astral* şi de *suflet,* la fel cum este părăsit şi de corpul duh. La

câteva secunde după momentul efectiv al morţii, tot ce a acumulat *sufletul* care este păstrătorul experienţelor existenţei trupeşti, este aspirat de corpul duh al omului. Clarvăzătorul poaste vedea cum se rup firele de lumină – care nu sunt altceva decât energii modulate informaţional –, ce legau pe timpul vieţii elementele componente aurice ale fiinţei umane.

În momentul rupturii acestor corzi luminoase, toate informaţiile conţinute la nivelul corpului fizic, al *corpului eteric* şi al *sufletului* sunt absorbite instantaneu în corpul duh al omului, cel care le preia şi le metabolizează interior. *Corpul duh* al omului părăseşte atunci această lume şi pătrunde în „Lumea de dincolo", în Lumea astrală, în timp ce structurile ce ţin de personalitate, se disipă în mediu, mai mult sau mai puţin repede.

După acest moment, *Sufletul,* golit de energiile modulate informaţional ce constituiau experienţele din timpul vieţii pământeşti, rămâne ca o fantomă alburie din care rămân, ca trăsături, doar ochii. Această fantomă, care vorbeşte neinteligibil şi se manifestă haotic, reminiscenţă a personalităţii terestre, se disipează după un timp oarecare în mediul *lumii eterice.* Acest proces se petrece la toţi oamenii.

În cazul oamenilor din alaiul lui **Iisus Hristos**, în urma unei alchimii aurice complexe, *sufletul nu mai este golit de informaţiile acumulate în timpul vieţii terestre, ci este unit cu corpul duh, realizând o simbioză perfectă suflet-corp duh.* Din acest motiv, acel om păstrează şi în *lumea eterică* imaginea fizică pe care a avut-o în timpul existenţei materiale. Personalitatea sa rămâne de acum înainte unită cu Individualitatea perenă, data de caracteristicile corpului-duh.

Mai mult decât atât, *liantul de legătură* între aceste două elemente componente ale fiinţei umane, componenta muritoare şi cea nemuritoare, este *Fiinţa lui* **Iisus Hristos**. Cu alte cuvinte, acel corp manifestat în *lumea eterică* emite o luminozitate care poate fi regăsită în *Trupul cel viu al lui* **Iisus Hristos**.

Privite de la distanţă, trupurile eterice ale oamenilor din alaiul lui **Iisus Hristos**, par a avea înfăţişarea pe care acel om a avut-o în ultima existenţă trupească, vârstă la care a murit, precum şi hainele din acel timp.

În *Alaiul lui* **Iisus Hristos** întâlneşti nenumăraţi oameni din toate generaţiile şi rasele care au existat de la începuturi până în prezent. Altfel, întâlneşti oameni care au trăit în primele trei rase anterioare rasei actuale. Unii dintre ei au trăit înainte de Potop. Ei au fost scoşi din Iad, în momentele în care **Iisus Hristos***,* imediat după crucificare, a pătruns acolo.

Oamenii din prima rasă au părul lung, argintiu, siluete mai mult feminine. Se pare că acest tip de umanitate era androgină. Există, de asemenea, oameni din *cea de-a doua rasă,* contemporană lui Adam, care au o înfăţişare foarte apropiată de cea a îngerilor. Şi oamenii din această rasă sunt mai feminini în comportament, deşi sunt bărbaţi şi femei.

Oamenii din *cea de-a treia rasă* sunt mult mai asemănătoari cu rasa actuală. Oamenii rasei a treia sunt diferenţiaţi în bărbaţi şi femei, cu înfăşiţări şi comportamente clar definite. Alături de ei se află oamenii din *rasa actuală*, „Sfinţii".

În afara oamenilor din alaiul propriu-zis, există mulţi oameni care coboară mereu de pe nivelurile astrale ale Terrei aurica sau oameni care, la alegerea lor, rămân în *Lumea eterică* după moarte. Aceste persoane, în viitoarea încarnare în lumea materială, poartă *un semn auric* distinctiv, ca un fel de *cunună* care are aceeaşi radiaţie energetică-culoare, sunet, miros – ca şi *Trupul cel Viu al lui* **Iisus Hristos***.*

Alaiul lui **Iisus Hristos** are mai multe cercuri concentrice, numite *Cercuri ale Puterii.* În mijloc stă, desigur, însuşi **Iisus Hristos***,* iar *primul Cerc al Puterii* este format din entităţi umane din primele două rase, entităţi care au fost scoase din Iad, acum 2000 de ani, după Crucificare. Entităţile umane din primele două rase de oameni sunt foarte puternice ca nivel evolutiv şi pot manifesta caracteristici fiinţiale deosebite.

Al doilea cerc al puterii este format din oamenii rasei a treia, rasă pe care noi o considerăm a fi formată de locuitorii Celor trei regate. În fine *al treilea Cerc al Puterii* este format din oamenii rasei noastre. Al treilea Cerc al Puterii are drept nucleu principal pe cei ce L-au cunoscut pe **Iisus Hristos** în existenţa Sa terestră, în Palestina, acum 2000 de ani: *Apostolii Săi.* Acestora li s-au adăugat ceea ce noi,

astăzi, numim *Sfinţi, Mucenici, Martiri.*

Pe de altă parte, persoane contactate din anturajul Său vorbesc adesea despre *două mari comunităţi:* cea care există în *lumea eterică şi* care este formată din cele trei Cercuri ale Puterii, şi cea care se manifestă în lumea materială şi este formată din oameni încarnaţi.

Comunitatea care se manifestă în lumea terestră este formată din acei oameni care, prin botez şi prin comportament, au aderat prin liberul lor arbitru la valorile creştine şi implicit, *îl recunosc pe* **Iisus Hristos** *drept Fiu al lui Dumnezeu şi drept Conducător suprem al tuturor sufletelor umane.* Desigur, în fruntea comunităţii terestre este situată Biserica creştină, indiferent de rit şi, implicit, preoţii. Preoţii sunt, prin ungere, reprezentanţii lui **Iisus Hristos** în lumea oamenilor şi sunt cei mai îndrituiţi să vorbească şi să acţioneze în Numele Său.

În cele ce urmează vom reproduce câteva sfaturi şi informaţii foarte importante primite de Eugen de la două personalităţi ale Alaiului Său din *lumea eterică.* Numele lor de oameni sunt *Toma* şi *Eustachia* (transcrierea numelor este aproximativă).

„Priveşte", îi spunea cândva *Toma,* unul dintre oamenii ce fac parte din Alai, arătând spre globul imens de lumină ce se profila în depărtare în *lumea eterică.*

„Luminile pe care le vezi ca una în alta sunt Cercurile Puterii viitoarei lumi ce va să vie. În mijloc, fulgerul acela ce pulsează, este Domnul nostru, iar cele trei cercuri de lumină ce-l urmează sunt aleşii inimii Lui. Ei au trăit neştiuţi de nimeni, goi, flămânzi şi despuiaţi de bogăţiile lumeşti. Au fost suflete oropsite în tot pasul, certaţi şi batjocoriţi de semenii lor. Ei erau slabi, însă Domnul sufletelor era puternic în ei. Numele lor nu au fost cunoscute nici de cei ce, fără cinstire, i-au înmormântat. Ei nu sunt din actuala generaţie şi din veacul acesta. Acest Cerc al Puterii se măreşte mereu şi mereu, din generaţie în generaţie, până dincolo de generaţia ta. Şi toţi sunt de acelaşi soi.

Următorul Cerc al Puterii este cel format din Cei Sfinţi, pomeniţii voştri din datini (Sfinţii calendarului religios creştin ortodox sau catolic). *Ei coboară până la voi cu Domnul sufletelor şi lucrează din timp în timp. Acest cerc este din generaţia ta, dar nu din veacul acesta. Şi acest Cerc al Puterii va creşte dincolo de veacul viitor.*

Al treilea Cerc şi ultimul din însoţirea Domnului Luminii este de

zeci de ori îndoit celui ce a construit locuinţa Lui. Cu ei se vor sfârşi veacurile şi vor reîncepe veacurile şi generaţiile Sale".

Într-adevăr, aşa cum se pot observa în *lumea eterică,* curcubeiele par a fi generate unul din altul, iar globul acela imens de lumină pare a se deplasa mereu. Acolo unde merge *Domnul Lumii,* acolo se poate observa, foarte clar, globul de lumină strălucitoare şi curcubeiele concentrice.

„Lumina lor (strălucirea curcubeielor) *vine,* spune Toma, *de la* **SHONA** *(***Iisus Hristos***). La început nu era decât EL. După ce a coborât (*în lumea materială*) şi S-a suit* (la „ceruri"), *a ajuns unde vezi.*

*Încet, încet, lucrând cu iubire, a întemeiat Primul Cerc de Putere. Atunci a câştigat cheile morţii şi întâia bătăile împotriva adversarului (*numit Haal şi Than sau Shaithan în *lumea eterică). Atunci tot omul viu a primit darul fără de plată pe care tu îl numeşti „plase", iar preoţii tăi „har". Plasele sunt* **darul Lui** *pentru om".*

Plasele sunt ceea ce noi numim *„corpul haric al plaselor mesianice",* care apar la orice om care se roagă la **Iisus Hristos** sau la **Dumnezeu** sau care pronunţă *Numele Său* cu *voce tare* în orice limbă a pământului.

„Curând, continuă Toma, *Domnul tău a întocmit Cercul următor de Putere. Atunci a câştigat toate Preţurile şi a doua mare bătălie împotriva celor răi. Atunci când, părinţii părinţilor tăi trăiau, s-a întâmplat ca omul cu om, prin rostirea Numelui Său, să poată crea în lumea ta aceleaşi Cercuri de Putere ca şi cele pe care le vezi aici".*

Aici, Toma se referă la un mare mister al *lumii eterice.* Atunci când doi sau mai mulţi oameni se întâlnesc şi, împreună, se roagă, discută sau rostesc numele lui **Iisus Hristos**, se petrece un fenomen auric de o importanţă excepţională: *se formează plase mesianice comune, formându-se comunuiunea de suflet întru* **Iisus Hristos**.

Plasele mesianice comune se pot observa prin clarvedere la lăcaşurile de cult şi chiar la evanghelizările de pe stadioane, din amfiteatre sau din orice alt loc. Cu cât sunt mai mulţi oameni care iau parte la rugăciunea în comun, cu atât plasele mesianice sunt mai ample. Pe stadioane sau în cazul liturghiilor la care iau parte numeroşi credincioşi, plasele mesianice sunt gigantice. Ne putem imagina un glob imens, strălucitor, ce se formează înglobând un stadion imens sau

o catedrală în timpul unei sărbători religioase. Acest glob imens, strălucitor, are aceeaşi culoare, formă şi strălucire ca şi plasele mesianice ale unui singur om.

„Atunci când cele două Cercuri de Putere se vor întâlni, spune Toma, *nu va mai fi timp şi va fi la fel ca la început. Şi totul, din nevăzut va fi văzut, şi omul va plânge în faţa Veghetorului său, şi va fi mângâiat la pieptul Domnului său.*

Cele ce ţi-am spus nu sunt de la mine şi Cine mi le-a dat să ţi le arăt, le va împlini negreşit. Atunci Domnul nostru va fi în toate şi toate vor reveni în **Dumnezeu** *Cerurilor.*

Acum însă, Domnul tău luptă împotriva mândriei şi îngâmfării fiecărui om. Şi aici nu îl ajută decât Prinţul neamului tău, IŞŞHION (este vorba despre Arhanghelul Poporului Român) *şi cei din Adunarea cea mult-prea-iubită a Lui* (Biserica văzută şi nevăzută)".

→ **Sfânta născătoare de Dumnezeu**

Alături de **Iisus Hristos** şi de Entităţile angelice ale Ierarhiei Fiilor Flăcării, în *lumea eterică* îşi desfăşoară activitatea o înaltă entitate protectoare a omului: **Fecioara Maria**, denumită de Biserica ortodoxă creştină *Sfânta născătoare de* **Dumnezeu**.

Fecioara Maria este numită în limba *lumii eterice* IO AEO sau ANINA, în traducere *„Cea care mijloceşte pentru sufletele toate".* La fel ca şi **Iisus Hritos**, **Fecioara Maria** este însoţită de un mare alai de oameni.

Despre **Fecioara Maria**, *Îngerul Gabriel* spunea următoarele: *„nu are nicio putere de la sine, ca tot ce a fost în carne, ci* **HAUTI** *este puternic în ea. Doar aşa iubirea ei este mare".*

Privită prin clarvedere în *lumea eterică,* de înălţime medie, aproape 1, 70 metri, părul castaniu, ochii mari, căprui, cu sclipiri verzi, nas mic, gura mică şi roză, **Fecioara Maria** este o persoană fascinantă şi remarcabila. **Fecioara Maria** are o faţă foarte albă, o adâncitura mică în bărbie, iar atunci când râde face gropiţe în obraji. În momentele în care poartă părul liber, pletele castanii par drepte, iar în momentele în care poartă părul strâns în panglici, părul devine uşor ondulat. *Prezenţa Sa* emană mereu un miros suav de trandafiri.

De departe, veşmintele **Fecioarei Maria** par clarvăzătorului un fel de vapori coloraţi, diafani, din lumină argintie, alteori din lumină aurie sau din lumină roz amestecată cu lumină violetă. De la umeri în sus, aspectul **Fecioarei Maria** este foarte clar, mai clar decât la toţi oamenii care se manifestă în *lumea eterică.*

Ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul, unic în felul său, al asemănării frapante între aspectul **Fecioarei Maria** şi aspectul **Duhului Sfânt**. **Duhul Sfânt** se manifestă foarte rar în formă umanoidă – de exemplu în Sâmbăta morţilor –, iar atunci când se manifestă are un aspect feminin.

Aspectul fizionomic cel mai asemănător al **Fecioarei Maria** cu cel al manifestării **Duhului Sfânt** ca *Persoană* sunt ochii. Ochii **Fecioarei Maria** par a emana Lumina, în timp ce ochii altor oameni absorb lumina. Prin ochii **Fecioarei Maria** *„se oglindesc ochii Duhului mângâietor",* după cum se exprima foarte exact una dintre entităţile din *lumea eterică.*

Deşi este o *Persoană* foarte importantă a cosmosului spiritual care se manifestă în *lumea eterică,* **Fecioara Maria** este, pentru un clarvăzător care foloseşte simţul vechimii, foarte „nouă" şi „tânără". **Fecioara Maria** este o entitate umană, din rasa actuală, care s-a încarnat acum 2000 de ani în trup material, fiind aleasă de **Duhul Sfânt** ca mamă de trup a lui **Iisus Hristos**.

Fiind aleasă de **Duhul Sfânt** drept *„Născătoare de* **Dumnezeu***",* pentru un clarvăzător pare destul de evident faptul că **Duhul Sfânt** este atotprezent în manifestarea din *lumea eterică* a **Fecioarei Maria**.

După cum afirma unul din spiritele naturii de aer, *Hutil,* **Fecioarei Maria**, prin prezenţa **Duhului Sfânt**, îi sunt conferite puteri foarte mari. **Fecioara Maria** poate schimba jocurile karmice, poate modifica destine individuale, poate învia oameni din morţi clinice, poate modifica destinele unor comunităţi umane, chiar ale unor naţiuni. *„Ea poate întreba cerurile şi pământul, iar ele răspund negreşit la chemarea Ei",* mai spune spiritul naturii de aer, *Hutil.*

De aproximativ 2000 de ani, la puţin timp după moartea în lumea materială, **Fecioara Maria** a devenit *Stăpâna corpului astral al omul*ui său, mai corect spus, al noului *corp astral* al omului. La fel cum, după Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea lui **Iisus Hristos** s-a

produs modificarea aurei umane, şi după moartea în lumea materială a **Fecioarei Maria** – despre care tradiţia creştina spune destul de puţin – s-a produs modificarea structurii corpului astral al omului.

Fecioara Maria, *Mama de trup a Fiului lui* **Dumnezeu**, **Iisus Hristos**, *Sfânta Născătoare de* **Dumnezeu**, *reprezintă simbioza perfectă între om şi* **Duhul Sfânt**.

După moartea Sa trupească, în *lumea eterică,* **Fecioara Maria**, ca rezultat al acestei simbioze, a devenit *„Stăpâna şi înfiinţătoarea"* după cum spun entităţile din *lumea eterică* – a acestei noi structuri a corpului astral uman. Corpul astral uman actual este radical diferit de vechiul *corp astral* al umanităţii existente anterior.

Corpul astral al omului antecreştin devenise erodat de patimile şi pasiunile periculoase ale copilăriei umanităţii, pe care istoria satrapilor antici şi a „faptelor lor de arme", incredibile pentru mintea raţională de astăzi, le ilustrează destul de bine prin intermediul istoriografiei moderne.

Pentru a desemna noul *corp astral* uman, realizat prin simbioza Om-**Duhul Sfânt** manifestată de *Mama Fiului Lui* **Dumnezeu**, entităţile din *lumea eterică* folosesc expresia „THEII PHAITHEH", adică *„îmbogăţirea continuă".*

Corpul astral este baza structurii viitoare a omului. Din *corpul astral* – care este manifestarea directă a *corpului duh* în decursul unei existenţe terestre – sunt formate *corpul mental intelectiv, corpul mental superior* şi *corpul spiritual.*

Urmărind dezvoltarea civilizaţiei umane de la primele epoci creştine, nu putem să nu remarcăm cum corpul mental liniar s-a dezvoltat din ce în ce mai bine, cum umanitatea s-a centrat din ce în ce mai mult pe aspectul mental al cosmosului – materialismul este doar un revers al acestui fenomen – şi cum, prin intermediul *corpului mental intelectiv,* s-a format – şi încă se formează – *corpul mental superior* şi, mai ales *corpul spiritual.*

Corpul spiritual, el însuşi, este un *corp astral transformat,* iar structura lui aurică nu indică altceva decât proporţia în care omul a reuşit să-şi domolească pasiunile şi dorinţele şi să ţină sub control *corpul astral.* Astfel, de la luarea în stăpânire a corpului astral de către **Fecioara Maria**, acum aproape 2000 de ani, acesta a devenit

substratul unei îmbunătăţiri sau *„îmbogăţiri continue”.*

Prin clarvedere, *corpul astral* are înfăţişarea semiumanoidă a unui halou divers colorat ce învăluie întregul trup uman. *Corpul mental intelectiv* are înfăţişarea unui halou de culoare galbenă mai mult sau mai puţin strălucitoare ce învăluie *corpul astral. Corpul mental superior* are înfăţişarea unui halou ce depăşeşte cu câţiva centimetri *corpul mental intelectiv,* iar *corpul spiritual* se aseamănă cu un fel de efect de diamant, ce învăluie *corpul mental superior.*

Nu toţi oamenii au însă formate *corpul mental superior* şi *corpul spiritual.* De aceea, în prezent, puţini oameni au drept mijloc de investigare a lumii intuiţia şi inspiraţia. Fără activitatea **Fecioarei Maria** în *lumea eterică,* omul nu ar fi posedat un corp mental superior şi un *corp spiritual* bine structurat. Actualmente, aceste structuri aurice sunt încă în formare la majoritatea oamenilor.

Atunci când omul se roagă la **Fecioara Maria***, corpul astral* se îmbibă cu mirosul Ei specific: mirosul de trandafiri. Imediat după aceea, se percepe o prezenţă diafană, invizibilă chiar şi pentru un clarvăzător: un foşnet ca de mătăsuri foarte fine şi o voce extrem de dulce, inconfundabilă, care şopteşte ceva omului. Corpul astral al omului se impregnează apoi cu mii şi mii de sclipiri de energie trandafirie.

Referindu-se la această energie, unul dintre Veghetorii din *lumea eterică* spune textual următoarele: *„Energia aceasta este Energia* **Duhului Sfânt** *filtrată prin Fiinţa Fecioarei şi transmisă corpului astral al fiecărui om”.* Astfel, prin fuziunea **Duhului Sfânt** *filtrat de* **Fecioara Maria** cu energia specifică corpului astral al omului, se formează *corpul mental superior* şi *corpul spiritual.*

„Iată pentru ce a trebuit să se nască şi să moară Doamna ta în lumea oamenilor”, a spus unul dintre Veghetorii din *lumea eterică,* arătând cu degetul spre cele două corpuri aurice umane: *corpul mental superior* şi *corpul spiritual,* ultimul fiind un *corp astral* transformat.

Aceasta este şi explicaţia expresiei folosită astăzi: **„Sfântă Născătoare de Dumnezeu”**. Expresia în sine nu se referă numai la faptul că, acum 2000 de ani, **Fecioara Maria** l-a născut din **Duhul Sfânt**, pe **Iisus Hristos** în lumea oamenilor, ci şi la faptul că, permanent, **Fecioara Maria** – *stăpâna corpului astral – îl naşte prin*

intermediul **Duhului Sfânt** *pe* **Iisus Hristos** *în fiecare om.*

Fiul lui **Dumnezeu**, **Iisus Hristos** nu poate fi cu adevărat cunoscut decât de către cei ce şi-au dezvoltat corespunzător *corpul spiritual.* **Fecioara Maria**, *Sfânta Născătoare de Dumnezeu,* stăpâna corpului astral, îl naşte pe *Fiul lui* **Dumnezeu**, prin *corpul astral* transformat, în fiecare om.

Aflat întâmplător în apropierea persoanei **Fecioarei Maria** *în lumea eterică,* clarvăzătorul simte ceva ce, în lumea materială nu poate fi cunoscut în mod adecvat: *simte pe MAMA prin mama.* Iar acest fapt nu poate fi reprodus în cuvinte omeneşti. Doar limba *lumii eterice,* akataka, poate exprima în cuvinte puţine ceea ce mintea omenească doar intuieşte ca o umbră vagă. Iar cel ce poate exprima clar şi definit acest aspect este *Îngerul Gabriel*:

„Doamna ta, spune Îngerul Gabriel, *este mama ta cerească prin mama ta de trup, şi mama cerutul a toate prin toate mamele în trup. Energia roşie pe care tu o vezi sub formă de limbi de foc este din începuturi. Şi prin Doamna ta, s-a întâlnit parte femeiască şi parte bărbătească din începuturi".*

Şi *Îngerul Gabriel* a continuat: *„Şi iată care este taina părţii femeieşti şi bărbăteşti pentru veacurile viitoare. Ea este Mângâierea. Te uiţi încă la ea acum şi nu-i înţelegi tâlcul".*

Privite atent prin clarvedere eterică, femeile întâlnite întâmplător pe stradă dezleagă misterul: privirea pe care o mamă o aruncă copilului din leagăn este privirea **Fecioarei Maria**, care priveşte dincolo de veacuri şi de spaţii prin ochii de trup ai mamei. Privirea prin care o tânără femeie îşi priveşte prietenul este privirea **Fecioarei Maria**, care priveşte dincolo de veacuri şi de spaţii prin ochii de trup ai tinerei femei…

La fel ca şi **Iisus Hristos**, **Fecioara Maria** are un alai care o însoţeşte pretutindeni în *lumea eterică.* Privit de la distanţă, alaiul **Fecioarei Maria** pare un fel de abur trandafiriu, foarte clar. Claritatea cea mai mare apare în nucleul acestui abur. Miresme şi nuanţe de trandafiri de toate felurile şi de toate soiurile posibile par a izvorî din interiorul aburului luminos. În interiorul norului trandafiriu se aude permanent o voce foarte suavă, extrem de feminină, care rosteşte mereu şi mereu anumite cuvinte.

Privit din apropiere, clarvăzătorul îţi dă seama că, ceea ce a părut de la distanţă ca un fel de nor trandafiriu, este format din aurele mai multor entităţi umane care se manifestă în *lumea eterică.* În mijlocul acestor entităţi umane, ca un fel de pulsar, se poate remarca imediat strălucirea clară şi diafană a **Fecioarei Maria**.

Din toate părţile, aura **Fecioara Maria** este intersectată de fire subţiri de lumină roşie, ca nişte limbi de foc extrem de strălucitoare, ale **Duhului Sfânt**. Aura **Fecioarei Maria** se manifestă astfel ca un fel de transformator de înaltă putere: primeşte energiile roşii sub formă de limbi de foc ale **Duhului Sfânt**, le transformă şi te transmite instantaneu corpurilor astrale ale tuturor oamenilor care se roagă, de pe tot cuprinsul planetei.

În jurul **Fecioarei Maria** pot fi vizibile multe entităţi omeneşti care formează Alaiul Său. Alaiul **Fecioarei Maria** nu are Cercuri ale puterii. În Alai pot fi remarcate foarte multe prezenţe feminine, dar şi masculine, din toate cele patru rase umane.

Entităţile din prima rasa umană, rasa preadamică, sunt de o splendoare pe care mintea omului încarnat nu o poate cuprinde. Entităţile umane ale primei rase au cam 2 metri înălţime, sunt foarte suple, cu părui extrem de lung, argintiu sau alb. La chip sunt, bineînţeles, foarte tinere. Au feţe aproape perfecte ca frumuseţe, ovale, ochii mari, de culoare similară auriului, verdelui sau negrului din lumea materială. Majoritatea îşi prind părul foarte bogat în diademe sau panglici multicolore, strălucitoare. Ca haine, poartă un fel de halate foarte lungi – oricum o costumaţie asemănătoare halatelor de astăzi sau robelor ce se purtau în antichitate încinse cu un cordon ce pare de foc. În picioare poartă sandale ce par a fi făcute din gheaţă. Culoarea hainelor se modifică în timp de vorbesc.

Entităţile umane din cea de-a doua rasă, rasa adamică, care deşi sunt sexuale – bărbaţi şi femei – par foarte feminine, astfel că nu prea ştii cine este cu adevărat femeie şi cine este bărbat. Pe deasupra, Entităţile umane din cea de-a doua rasă seamănă foarte mult una cu cealaltă. Au o înălţime de aproximativ 2 metri, fiind îmbrăcate în veşminte ce par a fi alcătuite dintr-o apă clară, de culoare albastră.

Fascinante sunt şi *entităţile umane ale celei de-a treia rase,* care au trăit pe timpul celor trei Regate. Aceste entităţi sunt atât de

fermecătoare încât, văzându-le prin clarvedere, ai senzaţia că pluteşti în basm. Ele par ireale chiar şi pentru *lumea eterică.*

Distincţia dintre sexe este mai mult decât evidentă la toate entităţile rasei a treia: bărbaţii sunt „foarte" bărbaţi şi femeile „foarte" femei. Bărbaţii sunt solizi şi puternici, masculini, înalţi cam de 2 metri, au părul lung, prins în diademe strălucitoare, iar femeile sunt mai micuţe, foarte delicate, cam la 1, 80 metri, diafane şi vaporoase în mişcări şi atitudini. Oamenii rasei a treia sunt blonzi, bruneţi sau roşcaţi. Toţi sunt îmbrăcaţi în robe strălucitoare, din culori mereu schimbătoare.

Oamenii rasei a patra, rasa umană actuală, apărută după potop, sunt asemănători cu cei din ziua de astăzi. După hainele în care sunt îmbrăcaţi poţi ghici epocile în care au trăit ultima oară în lumea materială. Printre oamenii rasei actuale poţi descoperi toate rasele pământului: albi, negroizi, galbeni, ameroindieni, afroindieni, eschimoşi etc. Ei sunt cei mai comunicativi decât toţi ceilalţi. De oamenii din celelalte rase, un clarvăzător nu prea are posibilitatea să se „lipească" atât de uşor. Oamenii din rasa a patra, atunci când au timp, ajută cu sfaturi.

Atât în alaiul lui **Iisus Hristos**, cât şi în alaiul **Fecioarei Maria** sunt foarte mulţi oameni din rasa a patra. Ei reprezintă o categorie de oameni evoluaţi, majoritatea fiind cunoscuţi după nume din scrierile creştine. Unii au fost proroci, alţii ceea ce noi numim Sfinţi, Mucenici etc. Mulţi dintre ei nu sunt cunoscuţi, fiindcă au murit neştiuţi şi necunoscuţi în lumea oamenilor. Toţi au rămas după moartea trupească în *lumea eterică.*

Ei sunt destul de deschişi şi de comunicativi cu un clarvăzător. Povestesc lucruri pe care epoca actuală şi umanitatea din ziua de astăzi nu are cum să le cunoască prea bine. Fragmente din ceea ce povestesc ei pot fi regăsite în vechile scrieri creştine. Unii dintre ei povestesc cum au fost jupuiţi de vii pentru credinţa lor, alţii cum au fost aruncaţi animalelor sălbatice în circurile romane, alţii cum au fost ucişi cu multă sălbăticie sau cum au fost supuşi la grele cazne.

Undeva, în aceste alaiuri există şi Apostolii lui **Iisus Hristos** din Palestina, de acum 2000 de ani. Pentru un clarvăzător este greu de a ajunge până la ei. Toţi oamenii din cele două alaiuri au misiuni

importante cu privire la lumea materială, pe care le îndeplinesc în *lumea eterică.* Se întâmplă de multe ori să „coboare" până în lumea infraetherică, mai rar în lumea materială. Unii dintre ei îl însoţesc pe **Iisus Hristos** în lumea materială.

O categorie foarte importantă de oameni din rasa a patra care fac parte din cele două Alaiuri o reprezintă ceea ce în limbajul actual poartă numele de *Sfinţi,* Aceşti oameni au fost canonizaţi de Biserica creştină, fie de cea ortodoxă, fie de cea catolică.

La sărbătoarea Zilei lor din calendar, *Sfinţii* pot fi remarcaţi în biserici (în toate bisericile creştine), undeva în apropierea altarului, locul unde, din înalt, coboară *linia divină* a Bisericii, prin care circulă **Duhul Sfânt**. În zilele consacrate lor, din planul eteric, Sfinţii îi ajută pe oameni, mijlocind pentru ei.

Există o taină adâncă, *„Taina pomenirii Sfinţilor",* care urmează" *Tainei sfinţirii Numelui",* despre care clarvăzătorul în *lumea eterică* nu poate cunoaşte prea multe detalii.

Dar ceea ce se poate remarca în *lumea eterică* este faptul că, de ziua sa, fiecare Sfânt primeşte o *„haină nouă şi o cunună"* printr-un mic ceremonial, crescând *„în Putere şi Tărie, iar cercurile Puterii cresc şi ele",* după cum spune *Îngerul Gabriel.*

2. *Calea, Adevărul, Viaţa*

→ *Numele sfânt şi taina Zilei Judecăţii*

„Numele pe care le simţi şi nu le ştii – spune *Toma,* entitatea umană din alaiul lui **Iisus Hristos** din *lumea eterică* care a avut bunăvoinţa să vorbească cu Eugen –, *sunt cheile către puterile fiecărui suflet. La fel, culoarea, sunetul şi mirosul* (emanate) *din fiecare înger sau om.*

În ceruri nimeni nu este aşa de mare în Putere şi Tărie pentru a suporta un nume aşa de mare. Şi numele trebuie să fie aşa de tare în lumină şi tărie, pentru a putea ridica orice om, de la începuturi. Însă preţul sacrificiului este moartea, dar răsplata este Domnia.

SHONA *a plătit preţul sacrificiului şi a căpătat Puterea şi Domnia. El şi-a pus în tot omul Efigia Puterii Sale şi a stabilit pentru tot*

omul o nouă Cârmuire peste care Domnește. Și toate Lucrările prezente și viitoare se fac prin El.

O dată câștigate Puterea și Domnia prin cele două bătălii câștigate, Lui i s-a dat Cel mai puternic Nume în ceruri și pe pământ. Aici este însă o mare taină, mai spune Toma. *În ceruri toate sunt una, doar pe pământ se naște în fiecare clipă noul".*

O altă persoană din Alaiul lui *Itsus Hristos,* pe nume *Eustachia,* a continuat:

„Numele eteric al Domnului meu a devenit cel mai puternic în ceruri prin sunetul său. Prin creșterea tot mai mare a Cercurilor Puterii în lumea eterică, este suficientă pronunțarea Numelui Său în lumea materială, pentru a se forma Harul. Și așa, spune Domnul meu pentru toți oamenii: „Cereți și Vă voi dărui".

Aici *Eustachia* se referă la plasele mesianice ce se formează în cursul rugăciunii. Și *Eustachia* continuă:

„Când cele două Energii pe care le-ai văzut (este vorba despre Energia argintie emanată de *Tatăl* și Energia aurie emanată *de Fiul) se vor îmbina, cea dinăuntru și cea dinafară, Tatăl (***HAUTI***) îl va întâlni pe FIUL (***SHONA***) în om".*

Aici Eustachia se referă la un proces auric extrem de important, în care are loc deschiderea/activarea *chakrei inimii* – denumită SHAINIA în limba akataka a *lumii eterice* – proces ce permite *Tatălui* și *Fiului* să se întâlnească în inima omului. Aceasta este cheia prin intermediul căreia se pătrunde în *„Împărăția Cerurilor".*

„Tatăl se va întâlni cu Fiul în om, spune Eustachia. *Prin acțiunea* **Duhului Sfânt***, pe care-l vezi ca limbi de foc* – este vorba despre Energia roșie a **Duhului Sfânt** –, *care este din timpuri în lumea ta și care s-a împlinit ca Mângâietor lucrând deja în om, se va sfârși Timpul.*

*La timpul potrivit, El (***Duhul Sfânt***) va face posibilă reîntregirea în toată plinătatea lor a celor trei Energii în lumea ta, precum a fost la începuturi. Și astfel, datorită lui* **Iisus Hristos***, Cercurile Puterii din eteric se vor uni cu cele din material* (explicațiile sau comentariile din paranteză aparțin autorilor acestei cărți).

În limbajul poetic al *lumii eterice,* expresia *„toate energiile reunite"* au aceeași semnificație ca și nunele **IȘȘ**, **DUMNEZEU**. Este evident că *Eustachia* se referă în acest pasaj la *Ziua Judecății,* descrisă

foarte clar şi în *Apoacalipsa lui Ioan.*

„Şi iată ce vor face cele trei Lumini reunite: în Ziua aceea, Zi mare de speranţă şi de glorie, datorită luminii, sunetului şi mirosului, mult mult în Putere şi Tărie ale acestor trei Energii, se va naşte Iubirea dintru începuturi. Iubirea este Adunarea în plinătatea lor, a celor trei Energii.

În Ziua aceea, se va întâmpla că (cele trei Energii) *vor fi pe pământ, iar Preţul Jertfei pentru păcatul fiecărui om va înceta.*

Groaza va cuprinde pe mult prea mulţi. Însă pentru cei găsiţi sub Har va fi mare sărbătoare. Omul, pământul, natura şi toate suflările de pe el vor fi spălate precum un diamant prăfuit, căruia nu i se ghicea strălucirea. Şi ce este acum în lumea ta va trece cu vuiet mare şi cu mari vâlvătăi şi într-o firimitură de timp se va reînnoi ca la începuturi.

Şi timpul nu va mai fi. Şi se va râde de moarte. Şi generaţiile care vor fi atunci nu vor mai înţelege tâlcul nici al timpului, nici al morţii".

Salvarea – *mântuirea,* cum apare scris în Cărţile sacre ale creştinismului – a cât mai multe *suflete* omeneşti, precum şi a „locuinţei" terestre, a planetei materiale, nu se poate desfăşura decât dacă omul devine din ce în ce mai conştient şi învaţă să respecte regulile şi legile sublime.

Privit prin perspectiva aurică, perceptibil prin clarvedere, procesul întăririi omului în vederea mântuirii este foarte pragmatic şi nu reprezintă doar o simplă formulă de stil, aşa cum, uneori, în ignoranţa noastră, ne imaginăm cei mai mulţi dintre noi.

Prin respectarea regulilor sublime – care nu sunt altele decât preceptele de bază ale creştinismului, *„poruncile ce trebuie păzite",* cum se mai spune omul poate atinge un anumit *standard auric.* Acest standard este perceptibil pentru clarvăzător în culoarea, luminozitatea, sunetul şi mirosul aurei*. „Poruncile date spre păzire"* oricărui om reprezintă „binele auric".

Aura omului trebuie antrenată pentru a putea rezista, în acea *Zi a Judecăţii,* forţei celor trei mari Energii cosmice spirituale. Aura omului trebuie să se comporte la fel ca o clădire în cazul unui cutremur devastator. Dacă a fost întocmită pe baza unui plan bun şi a fost construită din materiale durabile, clădirea poate rezista. Aşa şi omul: dacă aura lui va suporta în *Ziua Judecăţii* atingerea energiilor divine reunite, atunci omul va fi un „ales"; dacă nu, nu.

Bătălia cea mare se dă în lumea materială, iar conducătorul acestei lupte este *„Domnul sufletelor toate”,* **Iisus Hristos***. Domnul sufletelor* doreşte *„salvarea a tot şi a toate”.* Există o luptă permanentă pentru unirea Cercurilor Puterii din lumea materială (Biserica şi credincioşii) cu Cercurile Puterii din *lumea eterică.*

Cel salvat este *sufletul* omului, care este conducătorul trupului material. Lupta cea mai mare se da cu „calităţile” luciferice: mândria şi orgoliul, dar şi cu toate celelalte tipuri nefaste de influenţe aurice. De asemenea, se dă lupta cu răul absolut, cel numit uneori Haal şi Than sau Shaithan, alteori Ahriman.

→ *Chakra iubirii*

Pentru a putea rezista la tot ceea ce urmează să se petreacă, aura umană trebuie să cunoască un proces de îmbunătăţire continuă. Acum 2000 de ani s-a modificat structura aurică umană, iar factorul care a modificat-o a fost activitatea terestră a lui **Iisus Hristos**. Înainte de *Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea Mântuitorului Iisus* **Hristos**, structura aurică a omului era diferită de cea actuală.

În vremurile dinaintea Erei creştine, omul putea, prin activarea voluntară şi foarte rapidă a chakrelor, datorită formelor de iniţiere care se practicau pe tot mapamondul, să capete atribute sau puteri de natură spirituală – *siddhisuri,* cum le numesc hinduşii –, cu alte cuvinte, să atingă Dumnezeirea. Dar, date fiind caracteristicile acelei perioade, majoritatea oamenilor atingeau Dumnezeirea fără să-l cunoască pe **Dumnezeu**. Omul devenise în acele vremuri o caricatură umană, dotată într-adevăr cu puteri mari, dar mândră, obraznică, crudă, perversă, într-un cuvânt „căzuta”. Vechea umanitate, coruptă şi decăzută, a pierit odată cu Potopul.

După Potop, au existat oameni care au încercat, prin tehnici care seamănă cu yoga actuală, să capete aceleaşi puteri ontologice şi atribute divine – *siddhisuri* – ca şi strămoşii ce trăiseră înainte de diluviu. În acele momente cruciale, s-a pus problema cu adevărat cutremurătoare, dacă omul mai poate exista în forma respectivă ori să fie măturat de pe scena evolutivă terestră.

Când umanitatea, în ansamblul ei, era în declin şi atinsese cea

mai periculoasă adâncime a arcului evolutiv descendent, s-a produs un eveniment epocal, cel mai important eveniment al istoriei evoluţiei umanităţii pe Terra – atât la nivelul terestru, cât şi la nivelul ortoexistenţial al Terrei aurica – iar acest eveniment a fost *încarnarea în trup fizic a* **Fiului lui Dumnezeu**, **Iisus Hristos**. Evenimentele existenţei încarnate ale **Fiului lui Dumnezeu**, **Iisus Hristos**, au constituit modalitatea cea mai eficientă, dar şi cea mai dramatică, prin care umanitatea a fost salvată.

Calea deschisă de **Iisus Hristos**, *Adevărul* pe care **Fiul lui Dumnezeu** l-a propovăduit oamenilor, *Viaţa* pe care a prefigurat-o, ca *Viaţă întru* **Hristos**, reprezintă temelia pe care, din acel moment, se va desfăşura existenta omului în Terra aurica, atât în palierul material, cât şi în cel eteric, astral şi spiritual.

După *Crucificarea, Moartea, Învierea şi Înălţarea Mântuitorului* –**Iisus Hristos**, istoria umanităţii în Terra aurica a luat o altă direcţie. Omul trebuie să descopere *iubirea* pentru a putea evolua şi pentru a putea căpăta *siddhisuri*, precum aveau acei oameni din vechime, puteri pe care vechea umanitate le-a folosit în scopuri distructive. Pentru a cuceri puterile şi caracteristicile pe care le avea umanitatea înainte de Potop, omul trebuie să descopere iubirea în propria sa fiinţă. Faţă de epoca în care erau viabile vechile tehnici yoga – trezirea forţată a lui Kundalini şi activarea accelerată a chakrelor situate pe canalul Sushumna –, în epoca actuală s-a produs activarea *chakrei inimii.*

Chakra inimii, situată în partea stângă, în dreptul inimii fizice, a început să funcţioneze abia după *Naşterea, Botezul, Crucificarea, Moartea şi înălţarea lui* **Iisus Hristos**. Caracteristica principală a acestei chakre este iubirea, iar culoarea ei este auriul, un auriu mai special, care nu este un galben mai rafinat, ci un auriu care seamănă oarecum cu flacăra unei lumânări. Acest auriu este culoarea aurei manifestată de *Fiul lui Dumnezeu* în *lumea eterică.* Datorită activităţii acestei chakre, omul este centrat, în relaţia sa cu cosmosul, pe elementul *Iubire. Iubirea* despre care este vorba aici nu se referă la iubirea carnala, ci este o Iubire care transcende aspectele particulare ale existentului: **Iubirea întru Hristos**.

Calea propovăduită şi inaugurata de **Hristos**, **Fiul lui Dumnezeu**, este calea tuturor spiritelor care se încarnează în actualul

ciclu evolutiv terestru. Atualul ciclu evolutiv terestru se va încheia la Ziua Judecăţii. **Iisus Hristos** a devenit astfel *Domnul evoluţiei omului pe pământ,* iar impulsul său decisiv a deschis pentru om noi perspective în vederea mântuirii. Gestul sacru făcut de **Iisus Hristos** *în* ioconografia creştină degetul inelar unit cu degetul mare – reprezintă luarea în stăpânire a sistemului auric uman şi activarea chakrei inimii ca element definitoriu al evoluţiei umane în Terra aurica. Pe toată perioada *rugăciunii* creştine se formează *plasele mesianice* ce învăluie omul ca o cupolă strălucitoare, iar în miezul fiinţei umane, în *chakra inimii,* apare o bobiţă aurie, care pare a atinge profunzimi inextricabile.

Calea lui **Iisus Hristos** este astfel *rugăciunea. Rugăciunea* permite activarea bobiţei luminoase ce apare în chakra inimii şi are drept consecinţă unirea tuturor planurilor cuantice în unul singur, formarea corpurilor mesianice *şi unirea dintre* **Dumnezeu Tatăl** *cu* **Fiul Său**, **Iisus Hristos**, *în om.*

Adevărul apare atunci când, în urma paşilor făcuţi, omul va înţelege faptul că în inima sa se unesc **Dumnezeu Tatăl** *şi* **Iisus Hristos**. Această înţelegere nu este însă una teoretică, ci una existenţială: omul, în urma învăţăturilor care îi sunt conferite pe parcursul străbaterii Căii, va trăi momentul efectiv în care, în inima lui – chakra iubirii – se vor uni **Dumnezeu Tatăl** *şi* **Iisus Hristos**.

Viaţa dobândită este viaţa eternă pe care omul o va căpăta în momentul în care va înţelege acest fapt de importanţă capitală. În momentul în care omul va înţelege, în mod existenţial, toate aspecte şi le va realiza în mod efectiv, va căpăta *Viaţa veşnică* şi nu se va mai reîncarna.

→ *Mântuirea*

Activitatea lui **Iisus Hristos** în *lumea eterică* este de maximă importanţă şi se desfăşoară cu a intensitate constantă. Omul este elementul central care trebuie salvat cât mai rapid.

Omul este apărat pe toată durata vieţii în lumea materială de rostirea numelui lui **Iisus Hristos**, care reprezintă pavăza împotriva tuturor forţelor ce caută, prin orice mijloace, să împiedice mântuirea omului. De asemenea, ritualurile şi ceremoniile Bisericii creştine, fie

catolică, fie ortodoxă sunt alte mijloace eficiente, instituţionalizate, prin care omul este protejat pe toată durata existenţei încarnate în trup material.

Toate ritualurile Biserii creştine sunt considerate Taine sfinte. Pentru exemplificare, putem să ridicăm puţin voalul misterului, pentru a înţelege cât mai clar posibil care este rolul lui **Iisus Hristos** în lume şi care este rostul ritualurilor întemeiate la începutul epocii creştine. Printre cele mai importante ritualuri care se fac omului în existenţa încarnată se numără botezul şi căsătoria religioasă.

Prin *Taina Botezului,* care se împlineşte la scurt timp după naşterea în lumea materială, se urmăreşte activarea pentru prima dată în noua existenţă a omului, a plaselor harice şi a corpului mesianic, precum şi eliminarea noxelor negative, reminiscenţe ale existenţei sau existenţelor anterioare. Taina Boierului se împlineşte în numele celor trei Energii reunite: **a Tatălui***,* **a Fiului** *şi a* **Sfântului Duh***.* La Botezul fiecărui om în parte, participă, în planul eteric, **Iisus Hristos***,* De asemenea, participă Entităţile diriguitoare cosmice, în frunte cu *Îngerul Gabriel.*

Prin invocarea **Numelui Tatălui***,* **Fiului** *şi* **Sfântului Duh***,* precum şi prin lucrarea lui **Iisus Hristos** şi a Entităţilor angelice diriguitoare ale cosmosului, prezente la ceremonia fiecărui om în parte, se elimină noxele negative provenite din încarnarea sau din încarnările anterioare. Prin Botez, karmele cele vechi sunt în bună măsură eliminate, iar omul se poate manifesta, de-a lungul prezentei vieţi, în plenitudinea caracteristicilor benefice dobândite în existenţele anterioare.

Orice întârziere a Botezului permite entităţilor întunecate să-şi facă jocurile. La nivel auric se dau mari bătălii între forţele cosmice aflate în cosmosul Spiritual. Pe de-o parte **Iisus Hristos** şi Ierarhia Fiilor Luminii şi pe de altă parte forţele răului conduse de Ahriman. Entităţile luciferice luptă şi ele pentru a-şi realiza programul evolutiv dorit de ele.

Entităţile răului sau entităţile luciferice se folosesc de orice prilej cu multă abilitate pentru a întârzia Botezul: prinderile aurice la nivelul părinţilor, „sfaturile" dezinteresate ale celor din jur, neştiinţa sau nepăsarea oamenilor etc.

Îngerul Gabriel afirma de multe ori că entităţile întunecate duc lupte grele şi *„caută din răsputeri ca numele* **Domnului** *să întârzie trei ori şapte zile de la naşterea copilului”.*

Taina căsătoriei este o altă taină importantă, cu implicaţii majore asupra vieţii omului. Sfânta Taină a căsătoriei face posibilă, prin **Iisus Hristos***,* o lucrare magnifică la nivelul aurei umane.

La căsătorie, în urma ritualului fizic realizat de preoţi şi a celui spiritual realizat de **Iisus Hristos***,* se formează o plasă mesianică unica pentru ambii parteneri.

Înainte de căsătorie, cei doi parteneri au niveluri rezonantice diferite: unul dintre ei are o natură rezonantică aurică mai slabă, celălalt una mai puternică. *Întotdeauna,* unul dintre parteneri are natura rezonantică aurică mai slabă, iar celălalt mai puternică. Prin căsătorie, cele două naturi rezonantice aurice se echilibrează şi vor fi echilibrate atâta timp cât niciunul dintre parteneri nu va călca pe alături în privinţa fidelităţii.

Tot prin Sfânta Taină a căsătoriei, karma anterioară a fiecăruia pare a se diminua, iar cei doi soţi pornesc într-o nouă aventură karmică, beneficiind de facilităţi deosebite pe care nu aveau cum să le posede fiecare în parte. Prin intermediul Tainei căsătoriei şi a păstrării echilibrului conjugal intact, partenerul cu antecedente karmice deosebite are nesperata şansă de a elimina o mare parte din karma acumulata de-a lungul existenţelor anterioare.

Totuşi, dacă unul dintre soţi devine infidel, tot jocul karmic se prăbuşeşte, iar acela este momentul în care totul se duce de râpă. Poate că este un exerciţiu util pentru cei ce au divorţat ori s-au despărţit temporar să-şi amintească momentul în care relaţiile cu soţul sau cu soţia s-au spulberat şi vor avea surpriza să constate că acel moment nu este prea departe de prima infidelitate conjugală, infidelitate considerată la acel moment neimportantă. De infidelitate, nu profită decât forţele răului ce ţin de Ahriman şi entităţile luciferice.

Poate că nu este inoportun să amintim că toate aceste procese tainice nu existau înainte de Naşterea lui **Iisus Hristos** în lumea materială, în trup de carne, de Crucificarea, Moartea pe cruce, Învierea, Înălţarea de acum 2000 de ani.

Până acum 2000 de ani, *legile karmice* funcţionau mecanic aşa

cum sunt descrise în vechile cărţi hinduse sau în vechile cărţi ebraice. De fapt, legea karmei, funcţionează fără cusur la nivelul întregului cosmos. Cum este şi firesc, legea karmei nu a fost anulată de nimeni, ea este viabilă şi va fi viabilă cât timp va exista lumea. Legea karmei este legea fundamentală a evoluţiei.

Cel care a modificat *procesul prin care se aplică această lege,* de două mii de ani, este **Iisus Hristos***.* Desigur, karma nu este eliminată, ci acţiunea ei este modificată şi diminuata prin activitatea lui **Iisus Hristos***.*

Iisus Hristos a preluat singur păcatele oamenilor şi a plătit *Preţul* pentru ele. Numai astfel, *mântuirea* a devenit posibilă pentru toţi oamenii. Dacă legea karmei ar fi funcţionat în modul mecanic descris în vechile cărţi hinduse, niciun om n-ar fi reuşit să se mântuiască şi toţi oamenii ar fi fost condamnaţi să renască la nesfârşit şi să comită aceleaşi erori existenţiale.

Dar, pe de altă parte, acest fapt nu înseamnă că omul este liber să facă ce-i place şi să greşească la nesfârşit. Ar fi cea mai mare eroare dacă cineva s-ar culca pe o ureche, socotind în sinea lui că **Iisus Hristos***,* oricum, plăteşte erorile comise de oameni

Omul are liberul arbitru, poate făptui ceea ce-i place şi poate acumula orice karmă doreşte: bună sau rea. Depinde însă de om pentru a manifesta deschiderea necesară cu scopul de a se autoîmbunătăţi progresiv, pătrunzând sub tutela protectoare a lui **Iisus Hristos***.* **Iisus Hristos***,* ca Domn al întregii suflări omeneşti încarnate sau decorporate din Terra aurica, prin Sacrifiul *Său,* prin Iubirea *Sa* faţă de oameni, oferă numai soluţia mântuirii: omul este liber să o urmeze sau nu.

Comportamentul just al fiecărui om – în ultimă instanţă comportamentul inteligent în timpul vieţii – este cheia care deschide poarta Împărăţiei cerurilor. Analizat îndeaproape din punct de vedere strict uman, trebuie să recunoaştem că nici nu se cere chiar atât de mult de la oameni. Se cere doar moderaţie, cumpătare, dreptate, iubire faţă de semeni. Iar pentru dobândirea acestor caracteristici umane nu este necesară niciun fel de şcoală înaltă, nu se cere niciun fel de diplomă de absolvire de la Oxford sau de la Cambridge.

Omul se încarnează în lumea materială pentru a evolua. Aceasta

înseamnă că el trebuie să existe şi să-şi câştige existenţa, iar pentru a-şi câştiga existenţa nu are nevoie de rabaturi de la morală. Omul poate trăi decent şi prin adoptarea unei *minima moralia.* Privite din această perspectivă, ceremonii precum botezul şi căsătoria religioasă, la fel ca şi multe alte ritualuri oficializate de Biserica creştină, reprezintă evenimente importante prin care omului îi este dat un ajutor preţios în periplul său în lumea materială.

→ *Principiul candelei: lumină din lumină*

Principiul candelei sau principiul transmiterii luminii reprezintă principiul de bază al întregului cosmos spiritual. Principiul candelei sau al transmiterii luminii se produce permanent, fără ştiinţa noastră, la toate nivelurile existenţei cotidiene, constituind motorul principal al evoluţiei umanităţii în epoca prezentă.

Dar, pentru a se produce efectele transmiterii luminii, este necesară rugăciunea. Prin *rugăciune* sau prin *rostirea cu voce tare a Numelui lui* **Iisus Hristos,** *omul îşi formează plasele mesianice ale corpului haric.*

Despre formarea plaselor mesianice, însuşi **Iisus Hristos,** în *lumea eterică,* afirma următoarele: *„Iată, am creat pentru fiii femeii cetăţuia lui de apărare, turnul de adăpost promis prin proroci".* Aceste cuvinte au fost comunicate de către Toma, unul din oamenii din alaiul Său. *Corpul haric al plaselor mesianice* reprezintă rodul unor mari bătălii duse de către **Iisus Hristos** *în* lumile subtile. Ele reprezintă darul Domnului *sufletelor* pentru întreaga suflare omenească.

Aşadar, elementul central al evoluţiei omului consta în formarea individuală, de către fiecare om, a *corpului haric al plaselor mesianice prin rugăciune. Corpul haric al plaselor mesianice* face din om o cetate inexpugnabilă, pe care niciun fel de influenţă aurică exterioară nu o poate penetra.

Elementul cel mai important cu privire la formarea plaselor mesianice, care învăluie omul ca un halou luminos, consta însă în faptul că se propagă pe principiului candelei. Dacă un singur om îşi formează plasele mesianice prin rugăciune şi, implicit, prin rostirea numelui lui Iisus Hristos, oamenii cu care acesta intră în

contact pot beneficia de formarea instantanee a plaselor mesianice prin rezonantă.

Acesta se datorează faptului că **–** după cum afirma *Toma* –**Iisus Hristos** *şi-a pus în toţi oamenii „Efigia Puterii Sale şi a stabilit o nouă Cârmuire peste care Domneşte. O dată câştigate Puterea şi Domnia, Lui i s-a dat Cel mai puternic Nume în ceruri şi pe pământ. De aceea, este suficient pronunţarea Numelui Său în lumea materială, pentru a se forma Harul".*

Pricipiul candelei sau al transmiterii luminii este astfel valabil la nivelul individual uman, dar rolul cel mai important poate fi regăsit la nivelul comunităţilor omeneşti. Astfel, principiul candelei este valabil la nivelul familiei, la nivelul locului de muncă, la nivelul micii comunităţi în care omul îşi duce existenţa – cartier, oraş –, dar este valabil şi *la nivelului poporului* din care omul face parte, precum şi – cu atât mai mult – *la nivelul întregii planete.*

La nivel individual, formarea corpului haric al plaselor mesianice, şi în consecinţă acţiunea Harului asupra oamenilor, devenit activ prin activitatea lui **Iisus Hristos cel Viu**, se traduce prin mai multe efecte benefice, care pot fi remarcate cu uşurinţă de Eugen.

În primul rând, acţiunea *rugăciunii şi* a *postului* înaintea sărbătorilor creştine, în special a Paştelui, permite purificare corpului dorinţelor fiecărui organ în parte. Fiecare organ trupesc posedă o aură astrală, un fel de corp al dorinţelor care, uneori, devine foarte încărcat de noxe negative. Purificare corpului dorinţelor fiecărui organ înseamnă în primul rând o sănătate bună a respectivelor organe şi, implicit, a întregului organism. Prin post, noxele astrale ale organelor trupeşti sunt diminuate pană la eliminare, astfel încât omul devine „curat".

În al doilea rând, formarea plaselor mesianice are un efect binefăcător asupra *corpului mental intelectiv* care se purifică, iar ispitele nu mai găsesc receptivitate. Paralel cu purificarea mentalului intelectiv, se produce creşterea *corpului spiritual,* care apare la unii oameni în jurul corpului gălbui al mentalului liniar, ca un fel de halou argintiu, foarte strălucitor, precum efectul de diamant care se vede în timpul unei eclipse de soare. *Corpul spiritual* este elementul prin care omul se conectează la întregul cosmos şi se simte una cu tot ce există.

În al treilea rând, la nivel individual, formarea plaselor mesianice are efect asupra tendinţelor karmice anterioare, care devin din ce în ce mai slabe. La un om care nu are formate plasele mesianice, tendinţele knrmice sunt explozive. În schimb, la omul care-şi formează plasele mesianice prin rugăciune, tendinţele karmice devin mai şterse, iar tendinţa lor de a se manifesta la nivelul destinului personal este mai restrânsă.

În al patrulea rând, plasele mesianice pot curăţa *„bolile de suflet"* ale omului. *Bolile de suflet* sunt acele tendinţe karmice acumulate şi accentuate în prezenta existenţă, care se traduc prin frustrările zilnice, prin mândrie, prin sentimentul atotstăpânitor în ziua de astăzi de a te considera un neînţeles al sorţii, de a fi în război cu totul şi cu toate, de a te simţi părăsit de oameni şi de **Dumnezeu**.

În fine, la nivel individual, formarea plaselor mesianice înseamnă posibilitatea influenţelor aurice luciferice, de care tot omul este prins încă de la naştere, de a conştientiza care a fost eroarea în care s-au blocat evolutiv şi de a se debarasa de aceasta.

Să ne imaginăm, de exemplu, că există o influenţă aurică a unei entităţi luciferice, a cărei caracteristică principală este agresivitatea şi violenţa. Din acele timpuri ale începutului, în care s-a produs Marca cădere, această entitate luciferică a rămas blocată pe sentimentul agresivităţii. Această influenţă aurică se manifestă la toţi oamenii. Unii oameni se abţin de la violenţă, dar alţii nu se pot abţine. Dacă un om reuşeşte să înţeleagă faptul că nu trebuie să folosească violenţa, atunci nu se ajută numai pe sine, ci ajută ca şi entitatea respectivă să-şi dea seama de acest fapt. Dar, omul nu poate fi la adăpost de impulsul violenţei decât în momentul în care plasele mesianice îşi exercită acţiunea benefică asupra aurei umane.

Să întorci şi celălalt obraz nu înseamnă numai înăbuşirea mâniei undeva în interior, acolo de unde erupe înapoi tocmai atunci când nu te aştepţi, ci absenţa totală a sentimentului de mânie interioară, care, pentru om, nu este posibilă decât prin formarea plaselor mesianice.

Tendinţa de a întoarce *şi* celălalt obraz este, deocamdată, un deziderat. Cândva, ea va trebui să devină perfect „naturală", şi să facă parte din natura omului, iar acest fapt se datorează acţiunii lui **Iisus Hristos** de acum 2000 de ani, când a introdus pentru prima oară acest

principiu în locul acelui concept karmic „dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi".

A întoarce şi celălalt obraz, a-ţi ierta aproapele, reprezintă astfel, nu numai un principiu moral pe care, cum spun unii dintre noi, „avem noi timp să-l experimentăm în viaţă", ci un *model auric,* pe care omul, singur, nu-l poate duce la îndeplinire oricât de mult ar dori. De aceea, este nevoie de activitatea lui **Iisus Hristos** în *lumea eterică* şi, implicit, de a „profita" în mod concret de darul plaselor mesianice.

Plasele mesianice au fost formate prin activitatea exemplara a lui **Iisus Hristos**. Nimic din ceea ce tradiţia creştină şi cărţile sacre ale creştinismului afirmă că a înfăptuit **Iisus Hristos**, nu a fost întâmplător sau „accidental". Actele *Sale* reprezintă, dincolo de toate, *modele arhetipale eterne, unice, irepetabile în lumea materială,* pe baza cărora s-au format ulterior structuri aurice complexe, care permit omului menţinerea în cursa evolutivă.

La nivelul familiei, principiul transmiterii luminii se face prin procesul echilibrării aurice între elementul – ca nivel evolutiv – mai slab şi elementul mai puternic. Unul dintre soţi este, invariabil, mai slab, astfel încât, acesta împrumută de la cel puternic calităţi şi caracteristici pentru a se putea ridica evolutiv.

Din păcate, astăzi, acest principiu este serios ameninţat datorită infidelităţii care există în cadrul cuplurilor. În momentul în care unul dintre parteneri devine infidel, chiar şi numai „în glumă", „să vadă cum este", fragilul echilibru este frânt, iar din acel moment cuplul are toate şansele să se destrame. Este nevoie de un efort foarte mare pentru ca lucrurile să se poată reînnoda.

Dacă unul dintre partenerii unei familii reuşeşte să-şi formeze plasele mesianice prin rugăciune, atunci celălalt partener de viaţă împrumută „lumina" de la acesta. La nivelul familiei, principiul transmiterii luminii funcţionează ireproşabil. Un circuit oscilant deschis care rezonează ca un diapazon – iar omul este un astfel de circuit oscilant deschis – îl determină şi pe cel din apropierea lui să vibreze sincron.

Referitor la acest subiect sunt demne de reţinut memorabilele cuvinte ale *Îngerului Gabriel* care spunea următoarele cuvinte lui Eugen: *„uită-te în lumea ta, văzătorule (şepraute şaman) şi spune-mi: se*

poate ca un vreasc care a luat foc să nu-l aprindă şi pe cel din apropierea lui?"

Iar acest aspect este perfect adevărat dacă ne gândim la un fapt banal. Privind un cuplu de proaspeţi căsătoriţi, nu poţi să nu observi cum gesturile, mimica şi chiar înfăţişările celor doi parteneri încep să se asemene. Din păcate, acest fapt se produce numai în prima parte a căsătoriei, în „luna de miere" şi puţin după aceea. Luna de miere nu este altceva decât efectul formării plaselor mesianice comune în decursul celebrării ceremoniei religioase a căsătoriei.

Ulterior, influenţele exterioare îi aduc pe cei doi parteneri „cu picioarele pe pământ", apropierea de starea de har din luna de miere se destramă încetul cu încetul, pentru a face loc frustrărilor şi neînţelegerilor cotidiene. Şi nu o dată, după ce flama iniţială se diminuează, partenerii se întreabă de ce nu s-au uitat mai bine pe cine au luat în căsătorie, uitând cu desăvârşire acea perfectă uniune de la începuturi.

Tot la nivelul familiei, lumina harică se propagă în cazul în care unul dintre membri îşi formează plasele mesianice. De la el, lumina harică se transmite la celălalt partener, apoi la ceilalţi membri ai familiei, la rude, cunoscuţi, prieteni etc.

Acelaşi lucru se produce şi nivelul unui loc de muncă, de exemplu la nivelul unei întreprinderi sau instituţii. Dacă există unul sau doi salariaţi care se roagă constant, deci care-şi formează în mod constant plasele mesianice, chiar dacă acei salariaţi nu reprezintă prea mult în organigrama acelei instituţii – poate fi chiar femeia de serviciu sau ultimul cărăuş de pe statul de plată –, prezenţa lor poate nivela fragilul echilibru auric general, prin transmiterea luminii şi formarea plaselor mesianice.

Pentru un observator atent, plecarea unui membru dintr-o instituţie oarecare – şi poate să nu fie cazul unei persoane competente care ocupă o funcţie de conducere, şi de regulă chiar aşa se întâmplă – poate lăsa un gol imens, care, în timp, în cazul în care nu se găseşte un înlocuitor, poate avea efecte asupra întregii activităţi.

Sper să nu fie prea mult pentru urechile gingaşe ale unor specialişti în marketing, să afle că, într-o instituţie oarecare, este nevoie de rugăciune, implicit de formarea corpului haric al plaselor

mesianice. Într-o instituţie sau în orice comunitate este nevoie de un stâlp de bază – indiferent ce funcţie ocupă –, al cărui rol este echilibrarea aurică prin intermediul plaselor mesianice.

Se poate observa foarte clar, dacă omul este atent, cum venirea unui nou angajat într-un colectiv poate face ca activitatea să meargă din ce în ce mai bine. Astfel, după cum afirmă *Îngerul Gabriel,* răspunsul nu trebuie căutat în competenţa managerului principal, *„ci în competenţa Altuia"* (al *Altuia* care se manifestă nevăzut; acesta este numai **Iisus Hristos** care se manifestă prin intermediul unui om cu „deschidere" aurică).

În acelaşi mod se petrec lucrurile la nivelul unui cartier, al unui oraş, al unei ţări, precum şi la nivelul planetei. Existenţa unor indivizi „competenţi", care îşi formează în mod constant plasele aurice ale corpului mesianic, este absolut necesară.

O radiografie aurică realizată de un clarvăzător eteric competent poate detecta cu precizie mersul lumii şi modul de funcţionare al societăţii omeneşti, după *principiul candelei.* El poate remarca, la nivelul unei instituţii – de exemplu unul din angajaţi –, la nivelul unui cartier – de exemplu vânzătorul de ziare din colţ care dârdâie iarna de frig şi pe lângă care toţi trec grăbiţi –, la nivelul unui oraş – de exemplu, impiegatul unei gări dintr-un orăşel de provincie –, şi exemplele ar continua la nesfârşit, cum mersul lumii este susţinut, prin intermediul unor indivizi aparent fără însemnătate, de transmiterea luminii prin intermediul plaselor mesianice.

La nivel terestru, cantitatea noxelor acumulate de activitatea haotică omenească devine insuportabilă pentru întregul ecosistem. Numai lucrarea harică, manifestată la nivelul plaselor harice umane, mai poate ţine în frâu lumea terestră atât de chinuită. Mirosurile, sunetele, luminile emanate de aura terestră indică foarte clar că Pământul se deteriorează. De aceea este nevoie, din loc în loc de indivizi, care să servească drept relee de transmisie, prin care lumina să se propage.

„Este de ajuns, afirmă în acest sens *Îngerul Gabriel, un singur om drept, pentru ca cei din jur să fie mântuiţi prin el, care este în Har"* (adică - posedă plasele mesianice ale corpului haric).

Dar, cel mai important eveniment, prin care omul poate face paşi

importanţi în desăvârşirea sa întru **Hristos** *este Paştele. De Paşte se realizează concret şi efectiv transmiterea luminii după principiul candelei.*

3. *Paştele creştin: celebrarea Luminii*

→ *Reîntoarcerea la întuneric şi Haos*

Cercetarea *lumii eterice* prin cea de-a doua vedere de către Eugen, mai ales în timpul marilor sărbători religioase ale creştinătăţii, dezvăluie unele dintre cele mai importante aspecte – suntem tentaţi să le definim ca fiind senzaţionale, senzaţionale în sensul adevărat al cuvântului şi nu în acel sens facil care este folosit în revistele de scandal din zilele noastre – ale modului în care este alcătuită lumea.

Despre ceea ce se petrece în *lumea etherică* în timpul liturghiei creştine săvârşite de preoţi, precum şi a celorlalte ritualuri importante ce se desfăşoară la botez, cununie, deces etc, vom vorbi pe larg pe parcursul lucrărilor viitoare. Înainte de toate acestea dorim să prezentăm cititorului, ca un fel de avanpremieră, ce se vede în *lumea etherică* la cea mai importantă sărbătoare creştină: Paştele.

Paştele nu este însă numai o sărbătoare creştină importantă, la care oamenii îşi reamintesc un fapt pe care oricum nu-l înţeleg sau nu-l mai înţeleg la adevărata sa valoare: **Învierea lui Iisus Hristos**. Paştele, departe de a fi numai un prilej de odihnă şi bucuria unui ospăţ în familie, este un eveniment cosmic universal, de o importanţă decisivă pentru întreaga umanitate.

Paştele este cel mai important eveniment care se petrece în Terra aurica, la care participă toate entităţile posibile: Îngeri din Ierarhia Fiilor Luminii, oameni decorporați, oameni încarnați, spirite ale naturii, îngeri rebeli, oameni rebeli, spirite ale naturii rebele. La această importantă ceremonie, care se desfăşoară simultan în planul material, în *lumea etherică* şi în întreaga Terra aurica, participă însuşi **Iisus Hristos Cel Viu în corpul său de glorie**.

Cu câteva zile bune înaintea ceremoniei propriu-zise a Paştelui, în *Lumea etherică* este o mare forfotă. Porţile 1 şi 2 se deschid şi se închid neîncetat, lăsând să treacă, într-un sens şi în celălalt,

nenumărate Entităţi angelice strălucitoare. Totul este scăldat în lumini multicolore. Culorile şi mirosurile specifice *lumii eterice* se amestecă cu cele ale Entităţilor care trec cu mare viteză prin Porţi. Între entităţile care vin şi pleacă neîncetat cu viteze ameţitoare şi *lumea eterică* se formează scânteieri multicolore. Fiecare categorie de entităţi are propriul său mod de manifestare şi de apariţie în *lumea eterică,* ca şi propriul spaţiu de aşteptare.

În *Săptămâna Mare,* săptămâna dinaintea nopţii Învierii, fiecare dintre categoriile de fiinţe prezente îşi ocupă strategic poziţiile. *Entităţile luciferice* sunt extrem de atente la activităţile omeneşti, mai ales la modul în care oamenii se roagă, se spovedesc sau desfăşoară diferite activităţi în biserici. Ele urmăresc activităţile omeneşti chiar şi în cele mai intime locuri.

Entităţile umane rebele tehnologizate desfăşoară o amplă activitate tehnologică de natură eterică, dublată de o intensă şi vizibilă desfăşurare de forţe. Aceste entităţi umane aranjează în anumite locuri, pe care le schimbă din timp în timp, pe baza unor calcule numai de ele ştiute, diferite echipamente tehnologice de forme geometrice variate, care pulsează ritmic în culori multicolore. Ele întind şi strâng neîncetat un fel de conductori prin care pulsează energia, probabil pentru a putea capta diferite energii cosmice sau telurice ce se manifestă în acele momente.

La rândul lor, *spiritele naturii,* locuitorii de drept ai *lumii eterice,* manifestă o nemulţumire vizibilă în legătură cu activitatea vizitatorilor mai mult sau mai puţin tehnologizaţi, care par să aducă perturbări ecosistemului eteric în ansamblul său.

Treptat, pe măsură ce se scurg zilele Săptămânii mari, întreaga lume eterică suferă o serioasă perturbare, luminozitatea începe să pălească, iar vegetaţia specifică acestei lumi începe să dea semne vizibile de „oboseală”.

Treptat, în *Vinerea Mare,* se aşterne o linişte apăsătoare, iar fiinţele ce-şi desfăşoară activitatea în acele momente, fie acelea oameni, mesageri cereşti, îngeri, entităţi luciferice sau entităţi umane tehnologizate, încep să perceapă un fel de sentiment difuz, extrem de pregnant, ca o alarmă care începe să bâzâie din ce în ce în ce mai strident, că se apropie un mare rău, un rău căruia nimeni nu ştie dacă-i

va supravieţui.

Peste toată suflarea din *lumea eterică* se aşterne un fel de linişte de dinaintea unei furtuni violente, de dinaintea unui ciclon devastator sau ca înaintea unui cutremur de mari proporţii. Este o atmosferă apăsătoare de parcă s-ar apropia sfârşitul lumii.

Şi, într-adevăr, pare că acel moment nu este prea departe, căci *la ora 17 în Vinerea Mare,* lumina din *lumea eterică* începe să pălească, până când se stinge definitiv. În *lumea eterică* există o lumină foarte plăcută, lăptoasă, care nu pare să emane dintr-un loc anume; oricum, nu există Soare care să lumineze ca în lumea terestră materială.

Când lumina se stinge, *lumea eterică,* de fapt solul *lumii eterice,* este zguduit de un *cutremur înfricoşător.* Îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii, entităţile luciferice, entităţile umane şi spiritele naturii încep să geamă înfricoşate şi să scoată strigăte de deznădejde pe măsură ce încep să-şi piardă strălucirea aurică.

Toate entităţile încep să-şi piardă puterile fiinţiale, îngerii, mesagerii cereşti, entităţile luciferice, care, în acele momente, se deplasau cu viteze ameţitoare prin aer, se prăbuşesc cu un zgomot sec prin vegetaţia *lumii eterice.*

După aproximativ un minut – din timpul terestru – de întunecare, de groază şi de pierdere totală a puterilor fiinţiale, totul începe, progresiv, să revină la normal. Lumina revine, totul devine luminos la fel ca înainte, iar puterile entităţilor, la fel ca şi strălucirea aurică, încep treptat să se reactiveze. Nimic nu poate însă şterge groaza adâncă săditâ în privirile tuturor entităţilor, fie acestea îngeri, entităţi luciferice sau oameni.

Chiar în acele momente de panică, de groază şi de întunecare, în lumea terestră, cei mai senzitivi oameni percep o teamă nelămurită care se ridică adânc din fiinţa lor, iar animalele manifestă o curioasă neliniște, multe dintre ele se agită aparent fără motiv sau chiar se manifestă cu furie, urlând, fiecare în felul şi pe limba ei.

În acele momente de întunecare, la oameni, chakra muladhara începe să strălucească şi să se activeze la maximum. Radiaţia muladharei capătă culoarea metalului topit, iar nimburile aurice ale acesteia capătă o culoare sângerie. *Corpul eteric* al fiecărui individ creşte în mărime şi în intensitate, ajungând de la aproximativ cinci

centimetri la 1,5 metri, emanând o forţă şi o putere extrem de mare.

În acele momente, amintirile ancestrale izbucnesc cu intensitate, fiecare om îşi redescoperă acea forţă teribilă care l-a determinat să depăşească etapa animalităţii şi să devină om. Fiecare individ redescoperă în sine forţa ancestrală care l-a determinat odinioară să lupte cu mamuţii ori cu triburile inamice pentru cucerirea unui teritoriu. În fiecare individ, prin muladhara, creşte forţa omului primitiv, forţă care, prin călirea progresivă în „cuptoarele" istoriei, a fost refulată undeva în străfundurile fiinţei.

Această forţă ancestrală, forţa brută a începuturilor, care pare să-şi aibă sălaşul în muladhara şi care a fost dată omului tocmai pentru a învinge teribilele piedici puse în faţa civilizării, forţă considerată uneori „demonică", se manifestă cu tărie în fiecare individ, ca şi cum timpurile s-ar comprima, iar omul ar retrăi într-un fel nelămurit perioada începutului umanităţii. În aceste momente există, subconştient, o senzaţie de aruncare în afară a unor amintiri foarte vechi, amintiri de mult ascunse în străfundurile cele mai tainice ale inconştientului colectiv sau individual, ca şi cum toate experienţele din încarnările trecute s-ar manifesta prin intermediul muladharei în aceste momente din existenţa prezentă.

Datorită acestei energii ce izbucneşte cu tărie, oamenii se manifestă diferit. Cei mai educaţi şi mai evoluaţi resimt un fel de oboseală imensă, dar şi o vechime incalculabilă, ca şi cum alaltăieri s-ar fi luptat cu mamuţii, ieri s-ar fi opus lui Genghis Khan şi aseară ar fi fost părtaşi la revoluţia franceză. În schimb, cei mai „tineri" simt un imbold nelămurit de a-şi arăta forţa, de-a arăta „ce tari sunt" şi, astfel, sunt luaţi de val şi comit acte imprudente sau extrem de violente, pe care, mai târziu, le regretă.

Statistic, luând în calcul rapoartele poliţiei, s-a constatat faptul că în perioada Paştelui au loc multe tulburări ale ordinii publice, fapte reprobabile, ajungându-se uneori chiar la vătămări corporale, acte brutale sau la crime. Multe dintre ele se datorează activării bruşte a energiei specifice chakrei muladhara, care determină creşterea nivelului adrenalinei şi unor accese extreme de nervozitate.

→ *Înfrângerea morţii*

După momentele de întunecare, în *lumea eterică* îşi fac apariţi*a Mângâietorii,* Entităţi angelice provenite din subplanurile lumii astrale, care umplu până la refuz curţile bisericilor sau locuinţele oamenilor.

Mângâietorii pot fi recunoscuţi în *lumea eterică* după îmbrăcămintea lor foarte simplă, de culoare violetă, fără niciun fel de zorzoane, după mirosul vag de smochine care le însoţeşte prezenţa, după strălucirea lor aurică, mereu în schimbare. Mângâietorii sunt entităţi mai mici în rang decât îngerii (şi Mângâietorii sunt îngeri sau, cu alte cuvinte, fac parte din Ierarhia entităţilor îngereşti, dar nu au atins încă „gradul" de înger), au o înălţime de aproape 2, 5 metri, sunt blonzi-cânepii, cu ochii verzi sau albaştri.

Toţi Mângâietorii poartă pe piept un semn distinctiv. Unii Mângâietori poartă semnul distinctiv în mijlocul pieptului, alţii în partea dreaptă, alţii în partea stângă. Şefii lor ierarhici poartă semne distinctive ceva mai complicate.

În *lumea eterică,* Mângâietorii au un nume format din două cuvinte. Primul cuvânt al numelui – ceea ce corespunde prenumelui în lumea oamenilor – poate fi cunoscut în *lumea eterică,* iar celălalt cuvânt – care formează numele – nu poate fi cunoscut decât în planul lor de reşedinţă, pe nivelul astral de unde provin. Mângâietorii au o voce extrem de caldă şi de plăcută, mai ales în momentele în care se roagă împreună cu oamenii şi, în special, când se roagă împreună cu copiii.

Simultan cu apariţia Mângâietorilor, apar *Pajii* – termen care desemnează o anumită categorie de spirite ale naturii sau alte entităţi de rang mai mic din Ierarhia Puterilor cosmice, care se ocupă cu „treburile administrative", necesare bunei funcţionări a lumii.

Pajii au grijă să instaleze din timp *„platformele"* pe care se vor desfăşura activităţile speciale ce au loc de Paşte. Ceea ce numim „platforme" sunt de fapt locurile din *lumea eterică* unde, în paralel cu lumea fizică, se vor desfăşura ritualurile prin care se celebrează Învierea.

Activitatea din *lumea eterică* este oarecum identică cu cea care se desfăşoară în lumea fizică, înaintea unui mare concert pe un stadion. La fel ca în cazul unui concert din lumea fizică, înainte de

sosirea actorilor principali care ţin spectacolul, apar lucrătorii care instalează scena, pun decorul, se ocupă de sonorizare sau de decor. Tot astfel, şi în *lumea eterică,* înainte de sosirea personalităţilor de vază care vor ţine marile ritualuri, pajii sau personalul administrativ aranjează decorul.

După ce pleacă pajii, apar anumite entităţi din *lumea eterică,* care ar putea primi numele de *Crainici.* Crainicii sunt, şi ei, entităţi mai mici pe scara fiinţelor angelice, subordonate Domnilor Karmei. Crainicii citesc un fel de suluri cu înscrisuri, precum făceau crainicii prin Evul Mediu.

După ce pleacă Crainicii, vin alţi Paji, care îndeplinesc tot soiul de ritualuri complexe. Ei „stropesc" locurile unde se vor celebra ritualurile şi aruncă din coşuleţele pe care le poartă în mâini un fel de petale multicolore din care se vor forma mici norişori luminoşi, parfumaţi şi foarte pufoşi.

Norişorii se formează din interacţiunea atmosferei *lumii eterice* cu acele petale colorate. Norişorii formează acele „platforme" care plutesc la 3 – 5 metri deasupra solului terestru. Pe norişori se instalează un fel de scaune împărăteşti, socluri sau tronuri de domnie, pe care, la momentul potrivit, se vor instala înaltele entităţi ce vor participa la ceremonia eterică. Acele socluri strălucitoare par a fi făcute dintr-un fel de material eteric asemănător diamantului.

Totul are o înfăţişare de basm, iar efortul nostru de a descrie astfel de lucruri aproape neverosimile pentru o minte omenească bazată pe proverbialul „bun simţ" şi pe logica formală, este destul de dificil.

Dar, ceea ce este cu adevărat senzaţional este faptul că *tot ce se petrece în lumea eterică în cadrul acestei sărbători este pictat pe pereţii Bisericilor creştine,* în care Sfinţii, îngerii şi celelalte personaje stau aşezate pe un fel de norişori care plutesc în aer.

Aceeaşi fapt înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât faptul că, cei ce au pictat bisericile creştine vedeau aceste lucruri, iar picturile de pe pereţii bisericilor creştine nu au niciun fel de simbolism ascuns, ci reflectă pur şi simplu ceea ce se petrece pe un alt nivel al realităţii, nivel invizibil oamenilor. De altfel, este ştiut că, în timpurile mai vechi, nu oricine putea picta pereţii bisericii şi că pictorii sau zugravii din

vechime nu era simpli meseriaşi profani, la fel ca în ziua de astăzi, ci erau iniţiaţi sau, în orice caz, aveau Harul.

Tot ce este descris în aceste rânduri, Eugen a văzut prin clarvedere, la nivelul *lumii eterice,* la o oarecare înălţime deasupra solului terestru, cam în dreptul turlelor fiecărei biserici din lumea materială. Ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul că aceste scene *se desfăşoară simultan la orice biserică creştină – fie catolică, fie ortodoxă.* Chiar dacă există o diferenţă de timp între celebrarea Paştelui în cadrul celor două Biserici, evenimentele văzute de către Eugen prin clarvedere sunt identice.

Două *socluri* sau tronuri de domnie magnifice, impunătoare, se detaşează din peisaj. Primul soclu seamănă cu un fel de jeleu uriaş, transparent, în mijlocul căruia străluceşte un glob luminos ce emană scântei şi emite un sunet continuu asemănător unui susur de izvor. Acest soclu sau scaun împărătesc se află la o înălţime de aproximativ 3 sau 4 metri de solul lumii terestre, pe un norişor-platformă. Acesta este soclul sau scaunul de domnie a lui **Iisus Hristos**.

La polul opus, situat cam la 20 de metri distanţă de primul soclu, se află cel de-al doilea soclu important. Dar, spre deosebire de primul, al doilea soclu este împodobit cu pietre preţioase, cu felurite nestemate strălucitoare şi cu o mulţime de steaguri colorate. Acest al doilea soclu nu este ocupat niciodată de nimeni. Deşi este mereu gol, pe el este aşezat un sceptru frumos lucrat, pe care se află o efigie: două aripi imense care se unesc deasupra unei pietre strălucitoare. Alături de sceptru se află o coroniţă ce pare din argint, în mijlocul căreia se află un spaţiu gol. Acel spaţiu gol creează senzaţia că acolo lipseşte ceva.

Lângă acest al doilea soclu se aşază, puţin înaintea miezului nopţii, un alai de paji şi de muzicanţi, ce cântă la diferite instrumente muzicale. Tot în jurul celui de-al doilea soclu, atunci când începe slujba, apar cinci femei de o frumuseţe perfectă. Deşi înfăţişarea lor este perfecţiunea întruchipată, aceste cinci femei par foarte vechi (această caracteristică se poate remarca prin simţul vechimii). Singura lor particularitate, care le deosebeşte de celelalte personaje ce participă la ritualuri, este că au caninii proeminenţi, oarecum asemănători cu cei pe care epoca noastră i-a imaginat pentru vampiri.

Cele cinci femei de-o frumuseţe perfectă stau pe un fel de covoraş de fructe şi flori multicolore şi beau delicat licori din cupe frumos împodobite. Majoritatea entităţilor prezente la ritual le privesc cu mirare. Au şi de ce, întrucât soclul gol este al conducătorului entităţilor luciferice, Lucifer, iar cele cinci femei sunt reprezentantele sale la aceeaşi ritual.

Entitatea luciferică denumită Iozeel afirma cândva că, înainte de Marea Despărţire, din cele cinci femei a apărut prima rasă de oameni, iar tradiţia arhaică afirmă că este vorba despre o rasă de oameni *„a căror inima a fost găsită plină de păcat”* După ce această rasă a fost nimicită, a fost creat un alt tip de umanitate.

Deşi în exteriorul Bisericii este mare freamăt şi un continuu du-te-vino, în interior totul se desfăşoară sobru şi calm. În planul eteric, din interiorul Bisericii se adună o mulţime de Entităţi umane foarte frumoase la chip, cu părul lung şi alb, care încearcă să-i ajute pe cei ce calcă pragul bisericii. În limba *lumii eterice,* aceste entităţi umane se numesc LAAMAHRI, adică, „Cei ce se contopesc”. Aceste Entităţi umane fac parte din Alaiul lui ŞONA HAMATHAI*, „Cel ce susţine viaţa”,* **IISUS HRISTOS***.*

Preoţii ce săvârşesc slujba sunt asistaţi de Entităţi angelice, care stau alături de ei pe toată durata slujbelor. Aceste Entităţi, foarte înalte, aparţin nivelului al nouălea al aurei terestre, Terra aurica. Acţiunile preotului în biserică se petrec simultan cu cele ale Entităţii angelice diriguitoare. În fapt, preotul nu face altceva decât să repete, cu un decalaj temporal de până la o secundă, activitatea rituală desfăşurată în *lumea etherică* de respectivele Entităţi angelice.

Entitatea angelică care oficiază slujba în *lumea etherică* se aşază deasupra şi puţin în spatele preotului, cu mâna stângă ţinută în sus, cu primul şi penultimul deget unite, iar mâna dreaptă pe creştetul capului preotului. În momentul în care Entitatea etherică vorbeşte, preotul citeşte liturghia din Evanghelie.

Din regiunile înalte ale cosmosului spiritual, prin intermediul Entităţii eterice se scurg în creştetul preotului felurite fulgere strălucitoare, de culoare roşie, ale **Duhului Sfânt**. În tot acest timp, preotul suferă o transformare extrem de importantă: aura din jurul capului devine mult mai mare şi mai intensă, foarte strălucitoare, iar

corpul lui astral se colorează în alb strălucitor şi începe să emane un parfum asemănător dulceţii de trandafiri.

Simultan, ca de nicăieri, se aude un sunet de clopoţei, un clinchet foarte plăcut, urmat de un vânticel rece, ca un curent sau ca o adiere proaspătă de primăvară. Date fiind energiile Duhului Sfânt manifestate şi activate, energii care în mod normal ar aduce o stare de jale şi de plâns celor prezenţi, clinchetul melodios are rolul de a însenina atmosfera şi de a domoli senzaţia extrem de puternică care învăluie credincioşii prezenţi.

Entităţile angelice care lucrează simultan cu preoţii din lumea materială şi care provin din palierul al nouălea al Terrei aurica sunt extrem de expresive: părul şi ochii lor par făcute din flăcări, iar buzele roz contrastează foarte puternic cu faţa impecabil de albă. Au o îmbrăcăminte vaporoasa de lumină care-şi schimbă mereu culoarea. Toate mişcările lor sunt extrem de line şi de vaporoase. În general, numele acestor entităţi sunt formate din două vocale IIIAAA, şi s-ar traduce în limba oamenilor prin expresia *„Prin cei ce se toarnă”.*

În stânga preotului stă o Entitate angelică extrem de puternică şi de elevată pe scara fiinţelor din cosmosul spiritual. Înaltă, sobră, emanând putere, această Entitate angelică face parte din *„Oastea cea mare”* condusa de cel ce, în limba *lumii eterice,* se numeşte MHAMUUTH, adică *„Cel asemănător* **Izvorului de Lumină***”* ***(„IZVORUL DE LUMINĂ”*** *este* **HAUTI**, **DUMNEZEU***),* iar în limba oamenilor se numeşte *MIHAIL.* Oamenii i-au atribuit calitatea de *Arhanghel.*

Entitatea angelică din *Oastea Îngerului Mihail,* care se află în stânga preotului ce citeşte slujba, are în jur de 3 metri înălţime, părul scurt, blond sau chiar negru, ochii duri şi reci, irisul şi cristalinul de culoare verde sau albastra. În mână poartă o armă teribilă, specifică tuturor entităţilor ce fac parte din Oastea lui Mihail. Această armă temută, care în *lumea eterică* se numeşte sehekinattii, este un fel de bară de lumină pe care circulă cu repeziciune un foc roşu. Această armă de lumină pe care circulă energie roşie condensată supără serios privirile unui clarvăzător.

În dreapta preotului se află o altă Entitate angelică, numită *KORII ACE,* adică *Mediator.* Această Entitate angelică are părul lung până la brâu, de culoare galben-auriu, fixat pe frunte cu o diademă ce

pare de foc. Cu ochii mari, albaştri, faţa prelungă, albă şi buzele roşii precum mărgeanul, are îmbrăcămintea de culoare albă, încinsă la mijloc cu un brâu aidoma diademei de pe frunte. Ea provine de pe nivelul al şaselea al Terrei aurice. Mediatorii au rolul de a media între lumea oamenilor şi lumea cerească.

În timp ce, în noaptea de Paşte, preotul citeşte pasaje din Evanghelie, Linia Divină a bisericii devine din ce în ce mai luminoasă, iar din altar ies mii şi mii de scântei colorate, mii de fulgere care coboară din înălţimi şi mii de voci, ce seamănă cu talazurile unei mări.

Puţin înainte de miezul nopţii, se deschid Porţile cerului şi apar Entităţile conducătoare ale Terrei aurica. Prin Poarta 1 pătrund mii şi mii de entităţi îngereşti, într-un alai strălucitor. Pot fi recunoscuţi *Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael* şi alte Entităţi angelice importante ale Terrei aurica.

Printre marile Entităţi angelice conducătoare ale Terrei aurica poate fi remarcat *Îngerul Rafael.* După tradiţia creştina*, Îngerul Rafael* poartă rangul de Arhanghel. În limba *lumii eterice*, Îngerului Rafael i se spune HAZIMUTH*. În lumea eterică, Îngerul Rafael* arată foarte blajin, are o statură gigantică, extrem de impunătoare, părul castaniu, lung şi foarte drept, ochii inocenţi, cânepiu-cafenii şi vorbirea foarte blânda şi învăluitoare. Toate celelalte entităţi eterice prezente vin, ca la un semnal, în întâmpinarea lui.

Aproape simultan, din *Poarta 1* se aude un sunet cu tonalitate joasă, prelungă, de corn, peste care se suprapune un alt sunet ascuţit de trompetă. Sunetele devin din ce în ce mai intense, sunetul de trompetă pare a se amplifica şi multiplica în mii de alte sunt ascuţite, în timp ce *lumea eterică* pare a se cutremura şi scrâşni din toate încheieturile. Parcă o mare herghelie de mamuţi gigantici se apropie înfricoşător.

Prin *Poarta 1* îşi face apariţia *Oştirea cea Mare* – aşa cum se numeşte în limba *lumii eterice – Oastea Îngerului Mihail:* mii şi mii de entităţi extrem de puternice, conduse de principalii Locotenenţi din Statul Major al *Îngerului Mihail, Arhanghelul Puterii.* Aceştia formează straturi concentrice, înaintând ca la o bătălie. Pare că întreaga forţă brută a universului se manifestă prin ei. În mijlocul lor, foarte semeţ, păşeşte însuşi *Îngerul Mihail.*

Simultan, prin *Poarta 2* apare o mare oaste de entităţi luciferice, cu ochii negri. Cele două armate plutesc una în faţa celeilalte, la mică distantă unele de altele, înfruntându-se din priviri. Par a fi gata să se repeadă unele asupra altora. Atmosfera pare a se încinge, toată suflarea prezentă stă cu *sufletul* la gură, aşteptând să vadă ce se va întâmpla.

În momentul în care atmosfera pare explozivă şi dintr-un moment în altul pare că va începe o teribilă confruntare între forţele aflate faţă în faţă, ca de nicăieri, apare **SHONAIISUS HRISTOS** însoţit de Alaiul Său, format numai din entităţi umane care au trăit cândva pe pământ.

Aura lui *IISUS HRISTOS* străluceşte în două culori distincte: de la brâu în jos străluceşte în culoarea metalului topit, iar de la brâu în sus străluceşte în albul cel mai pur care poate fi observat în *lumea eterică.* În jurul Lui strălucesc mii de curcubeie. În ciuda strălucirii orbitoare, privit mai de aproape, se poate distinge forma omenească: părul ondulat, castaniu închis, ochii căprui-verzui, nasul uşor acvilin, gura cu buzele pline.

IISUS-HRISTOS seamănă perfect la înfăţişare cu Izvorul de Lumina, **HAUTI**, **DUMNEZEU-TATĂL**. Formularea Crezului creştin, care pentru unii este numai metaforică, îşi găseşte suprema justificare: **IISUS HRISTOS este „DUMNEZEU ADEVĂRAT DIN DUMNEZEU ADEVĂRAT, LUMINĂ DIN LUMINĂ”**.

Alaiul lui **IISUS HRISTOS** este format dintr-o mare mulţime de oameni înveşmântaţi în robe albe ca zăpada, care poartă pe frunte o diademă de foc, din care ies o mulţime de scântei. Toţi însoţitorii lui **IISUS HRISTOS** au încris numele pe frunte, cu aceleaşi litere de foc, strălucitoare. Toţi ţin în mâini bile strălucitoare.

Imediat după **IISUS HRISTOS**, apare la ceremonie **Fecioara Maria**, denumită în *lumea eterică CORRRIII AEEOOO* sau *UTHI,* în traducere *„Cea care plânge pentru noi”.*

Fecioara Maria este o făptura diafană şi delicată, cu părul castaniu, ce-i curge în valuri, ochii căprui, blânzi şi umezi, ca la căprioare, faţa albă ce se împurpurează atunci când vorbeşte însufleţit sau când zâmbeşte. Din îmbrăcămintea ei radiază o luminozitate argintie, foarte strălucitoare şi pură. În jurul ei forfotesc o mulţime de

entităţi umane, care mijlocesc necontenit pentru oameni, în special pentru copii.

La un moment dat, prin *Poarta 1* pătrund mai multe sfere de culoare violetă, în fruntea cărora se află o Entitate angelică de formă umanoidă, numită THAIMHAAA*,* cel denumit în lumea noastră ÎNGERUL MORŢII*.*

Îngerul Morţii are o înfăţişare umană foarte plăcută: ochii căprui, foarte blânzi şi înţelegători, faţa albă, prelungă, foarte fin conturată. Este foarte înalt, în limba *lumii eterice* THAI înseamnă „sfârşit", sau mai corect spus *începutul dincolo de sfârşit,* iar MHAA înseamnă început. *Îngerul morţii* îi veghează pe toţi oamenii la Marea Trecere. Când apare în *lumea etherică, Îngerului Morţii* i se înmânează o suliţa lungă.

Alături de entităţile angelice, la ceremoniile de Paşte mai participă şi o serie de entităţi umane. Printre aceste entităţi omeneşti se numără şi o entitate care, în timpul slujbei de Paşte stă deasupra Patriarhului României, indiferent cine ar fi acesta. Este vorba despre cel denumit *Strălucitorul* în *lumea etherică, o* entitate umană, cu părul complet alb, cârlionţat, robust, lat în umeri, cam de 1, 80 metri, cu ochii albaştri, care este îmbrăcat într-un fel de haină lungă cu broderii de aur la manşete, guler şi la tivuri. El poartă în mână o flamură cu însemnele vechi ale Poporului Român. Această Entitate umană este *Conducătorul spiritual al Poporului Român, reprezentantul uman al Arhanghelului Poporului Român IŞŞHION,* cel care, de-a lungul istoriei, conduce din planurile invizibile destinele poporului.

Această entitate umană, participa la toate ceremoniile care se fac sub flamura steagului naţional: jurăminte militare, târnosiri de biserici, hirotonisiri de preoţi, depunerea jurământului de preşedintele sau de regele ţării, de membrii guvernului sau de alte oficialităţi care reprezintă poporul român. Este de la sine înţeles faptul că fiecare popor are propriul său conducător spiritual, reprezentant al Arhanghelului Poporului, care veghează şi conduce din planul eteric.

În tot acest răstimp, entităţile luciferice aruncă vorbe sfidătoare celor din Oastea Îngerului Mihail. Tensiunea este din ce în ce mai mare, şi pluteşte ca o ceaţa grea de jur-împrejur. Uneori, cei din Oastea Îngerului Mihail au tendinţa de a se retrage uşor înapoi, dar nu s-a

creat niciodată vreo breşa în rândurile lor.

→ *„LEHI LEHI TE HESAII”.*

Ritual, ceremonia Paştelui începe în *lumea eterică* la miezul nopţii, prin rostirea, de către *Îngerul Gabriel,* în akalaka, a următoarelor cuvinte: *„LEH LEH, SHOONAH ÎI SEE ŞAINIAAH”.*

Aceste cuvinte în akataka echivalează cu ceea ce, imediat, rostesc preoţii, în toate lăcaşurile de cult: **„HRISTOS A ÎNVIAT DIN MORŢI***”.*

Ca la un semnal, imediat după ce *Îngerul Gabriel* rosteşte aceste cuvinte, toţi îngerii prezenţi în *lumea eterică* rostesc aceleaşi cuvinte ca un cor imens. *Şi tot ce se vede şi nu se vede repetă ca un ecou. Şi tot ce există şi va exista află.*

Imediat, în lumea materială, toţi credincioşii repetă: **„HRISTOS A ÎNVIAT***” şi* **„ADEVĂRAT A ÎNVIAT***”.*

Primul care rosteşte chemarea de a lua lumină este, în *lumea eterică,* însuşi **IISUS HRISTOS**, care, cu vocea sa dulce ca mierea, rosteşte în akataka: **„LEHI LEHI TE HESAII***”,* adică *VINO, VINO ŞI IA-ŢI LUMINA”* (această chemare este la singular, adică se adresează fiecărui om în parte).

Iar preotul rosteşte automat în lumea materială: *„VENIŢI ŞI LUAŢI LUMINĂ”.*

Apoi, în *lumea eterică,* **IISUS HRISTOS** ridică spre cer trei degete de la mâna dreaptă, în timp ce coboară trei degete de la mâna stângă spre pământ, rostind în akataka:

„IOOH EEH, IOOH SHONA, TEH SAITI*”,* adică

„EU SUNT, EU, LUMINA LUMII” (sau EU SUNT, EU – **IISUS HRISTOS** –*, LUMINA LUMII).*

În momentul în care preotul rosteşte, pentru prima oară, imediat după miezul nopţii, **HRISTOS A ÎNVIAT**, din interiorul aurei lui **IISUS HRISTOS** izbucneşte o *LUMINĂ* blândă, dar foarte parfumată. Aceasta este *LUMINA IUBIRII.* Părul şi ochii lui **IISUS HRISTOS** devin ca de foc alb. Atunci, Lumina extraordinară emanată de aura Sa luminează ochii şi feţele celor din jurul său, din *lumea eterică.* Îngerii cresc în Putere şi Tărie, iar oamenilor din Alaiul Său le creşte

luminozitatea aurică a ochilor şi a feţei, strălucind feeric.

Lumina lui **IISUS HRISTOS** se propagă apoi, prin lucrarea **Duhului Sfânt**, prin intermediul plaselor mesianice, la toţi credincioşii, susţinând lumea prin *principiul candelei.*

Entităţile luciferice se acoperă instinctiv la ochi cu mâinile, iar oastea lor se retrage fulgerător, precum fluturii de foc. De jur-împrejur se face gol.

Imediat după acest moment apare impunător, într-o ţinută pe care am putea-o denumi *„de ceremonie”*, Cel denumit în limba *lumii eterice* HAELIIMUTH, în traducere *Cel ce stă în faţă, ÎNGERUL GABRIEL,* care se aşază alături de **IISUS HRISTOS**.

Concomitent, îşi fac apariţia câteva Entităţi angelice, care citesc mai multe suluri cu înscrisuri, precum în Evul Mediu crainicii anunţau în pieţe anunţurile importante. După ce Crainicii îşi strâng sulurile, are loc cel mai important eveniment care se petrece la ceremonia Paştelui. De altfel, ceea ce se petrece în aceste momente este cel mai important eveniment ce se produce în Terra aurica de două mii de ani.

Îngerul Morţii aşază sulița ce-i fusese înmânată la picioarele lui **IISUS HRISTOS**.

IISUS HRISTOS aşază piciorul drept peste suliță şi întinde mâinile lateral, îndoite de la cot, cu palmele în sus, ca şi cum ar forma o cruce. Degetele mari, mijlocii şi mici ale fiecărei mâini sunt unite într-un gest sacru, exact aşa cum se vede pictat pe pereţii bisericilor.

În acel moment solemn, în lumea oamenilor, preotul strigă de trei ori *HRISTOS A ÎNVIAT,* urmat de mulţime care strigă în cor *ADEVĂRAT A ÎNVIAT.*

ÎNGERUL GABRIEL ridică sulița şi, cu o mişcare hotărâtă, o rupe pe genunchi. Sulița este ruptă în trei bucăţi perfect egale.

Un om din alaiul ce-l însoţeşte pe **IISUS HRISTOS** iese din mulţime şi îngenunchează în faţa Sa. **IISUS HRISTOS** îl întreabă de mai multe ori ceva, iar omul răspunde. După un scurt dialog, omul se ridică ajutat de **IISUS HRISTOS** – de fapt **IISUS HRISTOS** îl ridică pe acel om –, îl sărută pe obrazul drept şi îi înmânează o diademă, o haină şi o bilă strălucitoare, identică cu cele pe care le poartă cei din Alaiul Său.

În acel moment, *ÎNGERUL GABRIEL ia cele trei bucăţi ale suliţei frânte şi le aruncă cu putere în jos: Pământul, de fapt solul lumii eterice,*

le „înghite”. În acel moment se aud ca răspuns mii de mugete fioroase ce formează împreună un sunet cumplit ce nu poate fi uitat prea uşor.

Aici este vorba despre un fenomen ce nu are corespondent în lumea materială, în care un obiect aruncat cu putere spre pământ, pătrunde în sol. După cum afirmă spiritele naturii, acolo, în adâncuri se află *o forţă cumplită ce apare uneori ca un şarpe uriaş, solzos, cu aripi.* De regulă, această forţă a adâncurilor, se manifestă numai în cazul practicilor de magie neagră, când este invocată şi dăruieşte celor ce l-au chemat puteri parapsihologice, plăceri carnale inimaginabile sau averi materiale imense.

Şarpele adâncurilor pare a fi cel denumit *Leviathan* în Vechiul Testament. Vechile mituri ale antichităţii i-au dat diferite denumiri: *Appophis, Tiphon, Illuyanaka* etc. Această forţă a adâncurilor, adevăratul rău ontologic a mai fost denumită uneori Shatan, adică Adversarul.

Cultura actuală opune, în sens maniheist, Forţa Luminii formală din **IISUS HRISTOS** şi din *Ierarhia Fiilor Flăcării,* forţei întunericului denumiţi adeseori Shatan. Cercetând prin clarvedere modul de a fi al cosmosului ortoexistenţial Eugen a constatat că există nu două, ci trei forţe principale. Este o eroare identificarea care se face în mod curent între Lux şi Shatan. Nu este vorba despre aceeaşi entitate cosmică. Astfel, în cosmos există nu două, ci trei forţe cosmice: **IISUS HRISTOS**, Lucifer şi Leviathan-Shaitan.

Adversarii lui **IISUS HRISTOS** şi ai Ierarhiei cosmice a Fiilor Luminii, pot fi împărţiţi în două categorii distincte: pe de-o parte Cel rău, Sha(i)tan, care s-a răzvrătit la prima cădere şi de cealaltă parte, Lux sau Lucifer, care s-a răzvrătit la cea de-a doua cădere.

Această forţă a adâncurilor – Cel rău –, este răpusă astfel prin aruncarea suliţei, de către *ARHANGHELUL GABRIEL*, prin *PUTEREA LUI* **IISUS HRISTOS** şi prin *LUCRAREA* **DUHULUI SFÂNT**. Suliţa pătrunde până în miezul de foc al pământului, acolo unde sălăşluieşte Cel rău.

La miezul nopţii, în momentul în care, urmat de mulţime, preotul rosteşte **HRISTOS A ÎNVIAT**, o mare mulţime de fulgere străbate cerul, pătrund în altar, iar de acolo se răspândesc în mulţimea de oameni, mai întâi în copii, apoi în oamenii adulţi. Aceste fulgere sunt *manifestările* **Duhului Sfânt**, care coboară prin Linia Divină a

Bisericii.

Toate aceste fulgere multicolore, ce creează o feerie de lumini, pătrund în creştetul capului tuturor celor prezenţi, aducând o mare mireasmă de parfumuri. Toate aurele oamenilor par a se aprinde instantaneu şi încep a lumina feeric, fiecare aură în culoarea ei specifică.

Fulgerele luminoase amplifică într-un mod incredibil aurele umane, iar Energia vitală de la baza coloanei vertebrale, ce se aseamănă cu o spumă roşie, se ridică de-a lungul canalului Sushumna până în creştetul capului, izvorând ca o fântână arteziană mirifică, împroşcând în jur stropi mari coloraţi.

Acest fenomen nu durează mult la toţi oamenii. La unii dintre oameni – mai ales la cei al căror *corp duh* are nivelul evolutiv până la nivelul galben 6 – 8 – această explozie mirifică de culori durează foarte puţin timp, după care totul se linişteşte. La alţii, al căror corp colorat este galben deschis, auriu sau albastru, explozia de lumini durează ceva mai mult timp.

→ *Stabilirea destinelor*

După aceste evenimente cosmice extrem de importante, centrul de greutate al ceremoniei Celebrării Luminii, se mută asupra oamenilor. Imediat după aceste momente, apar *Veghetorii,* Entităţi angelice subordonate *Îngerului Morţii,* responsabile cu starea aurică de sănătate a oamenilor. Fiecare om are doi Veghetori personali, începând de la naşterea în lumea materială şi până la moarte.

Veghetorii sunt subordonaţi în mod direct *Îngerului Morţii,* dar acest fapt nu înseamnă implicit că trebuie să raportăm activitatea lor actului morţii sau fenomenelor conexe. Dimpotrivă, *Veghetorii* se ocupă de viaţă, nu de moarte. Ei se îngrijesc de sistemul auric uman, reparând în mod permanent ceea ce strică omul, prin activitatea sa total nesănătoasă din timpul vieţii.

Veghetorii sunt prezenţi atât la naşterea unui om, cât şi la moartea sa, ajutând omul să se desprindă în mod optim, fără suferinţe, de trupul material. Pe toată durata existenţei omului, activitatea Veghetorilor este extrem de importantă, ei fiind, la propriu, cele mai

apropiate Entităţi angelice.

La Paşte, Veghetorii verifică starea aurică a oamenilor întrucât, datorită extraordinarei desfăşurări de forţe ortoexistenţiale, sistemul auric omenesc şi, în primul rând, chakrele, au tendinţa de a funcţiona la un nivel foarte înalt, cu care, în mod curent, omul nu este obişnuit, astfel încât pot să apară disfuncţii ale aurei. Ei acţionează direct asupra chakrelor, diminuând de cele mai multe ori funcţionarea în exces a unor chakre care se „supraîncălzesc".

Dar, datorită faptului că chakrele oamenilor se încălzesc şi încep să funcţioneze în exces, mulţi dintre cei prezenţi la slujba de Înviere au anumite percepţii, trăiri, sentimente sau chiar viziuni inexplicabile. Această stare de lucruri încetează imediat ce Veghetorii acţionează prin metodele lor specifice asupra principalelor chakre ale trupului. Cea mai vizată este chakra ajna, chakra prin care se pot percepe anumite viziuni.

Până în aceste momente, semnificaţia sau, cel puţin, una din semnificaţiile evenimentelor petrecute în planul eteric, reprodus la o altă scară în planul omenesc, prin citirea de către preoţi a slujbei religioase, vizase în primul rând regenerarea întregul sistem auric terestru, fiind în esenţă repetarea actelor arhetipale ale lui **IISUS HRISTOS** de acum aproape 2000 de ani din Palestina.

Prin actele dramatice de acum 2000 de ani, repetate în fiecare ceremonie a Paştelui, **IISUS HRISTOS** a învins moartea, iar destinul Său s-a unit cu destinul tuturor oamenilor de pe pământ, – prezenţi, trecuţi sau viitori – deschizându-se porţile iertării păcatelor, nemuririi şi vieţii veşnice, într-un cuvânt a Mântuirii individuale şi colective.

În a doua etapă a ceremoniei Paştelui, care începe cam la o jumătate de oră după miezul nopţii, se produc mai multe evenimente care privesc destinul personal al fiecărui om.

Prin *Porţile cerului* rămase deschise în tot acest răstimp, pătrund acum, în valuri succesive, diferite entităţi de toate categoriile, de la entităţile omeneşti – defuncte, care, o singură dată pe an pot coborî în planul eteric, până la înaltele Entităţi angelice diriguitoare ale sistemului auric terestru.

În timp ce, în planul eteric, undeva la o distanţă de până la cinci-şase metri înălţime de sol, Entităţile angelice ţin un fel de sfat,

alături de oameni, paralel cu activitatea Veghetorilor, îşi fac apariţia Entităţi eterice foarte pitoreşti, care în mod normal, dacă ar putea fi observate de oameni, ar stârni zâmbete. Este vorba despre apariţia unor personaje parcă rupte din basme: pitici, zâne, paji în costumaţii frumos împodobite, amuzante. Toate aceste entităţi sunt spirite ale naturii de diferite categorii.

Mai întâi sosesc o armată de pitici în ţinute de sărbătoare. Piticii, băieţei şi fetiţe, – spirite ale naturii de diferite categorii şi înfăţişări –, în costumaţii pitoreşti, cu urechi mari, asemănătoare iepuraşilor, care le ies peste pălării, aruncă din coşuleţe petale frumos colorate, strălucitoare. Alţi pitici apar, cărând într-un fel de lectici frumos împodobite, Făpturi extrem de gingaşe, cu înfăţişarea unor *Fetiţe.*

Aceste Făpturi gingaşe, cu înfăţişare de *Fetiţe* zglobii, cu nasul cârn, bucălate, cu rochiţe viu colorate, cu flori prinse în bucle şi în rochiţe, par a fi rupte din basmele pentru copii, – care s-ar bucura teribil dacă ar şti că există aievea –, „sunt manifestările unor Entităţi angelice provenite din planurile superioare. Pentru cititorii noştri este deja cunoscut faptul că sub aparenţa acestor Fetiţe gingaşe se manifestă Entităţi angelice foarte importante în Ierarhia Fiilor Luminii: *Puterile.*

Pentru Eugen, care vede dincolo de multitudinea de forme şi de aspecte pitoreşti, *Fetiţele-Puteri* au un aer extrem de matur, dar cel mai impresionant element este aspectul feţei lor, mai ales, coloritul ochilor.

Entităţile îngereşti au ochi asemănători oamenilor, cu iris normal. Entităţile luciferice, în schimb, au, fără excepţie, ochi lipsiţi de iris, de culoare neagră. Este ca şi cum, în locul ochilor, ar fi o pată de culoare neagră.

Există însă şi Entităţi îngereşti din Ierarhia Fiilor Luminii – mai ales cele foarte înalte – care nu au iris. Dar acestea nu au ochii de culoare neagră, ci au culori deschise, foarte frumoase. *Fetiţele-Puteri,* care sunt conducătoarele planurilor Terrei aurica, au ochii lipsiţi de iris, dar de culori diferite. Culorile ochilor lor, lipsiţi de iris, sunt culorile spectrului solar. Practic, *Fetiţele-Puteri* au rochiţele, părul şi ochii de aceeaşi culoare.

Culorile rochiţelor, părului şi, mai ales, ale ochilor *Fetiţelor-Puteri* exprimă în modul cel mai clar cu putinţă nivelul sau

palierul Terrei aurica de unde provin. Fiecare nivel al aurei terestre are o anumită culoare, ce corespunde unui anumit tip de *corp duh* uman.

Există o legătură strânsă între nivelul evolutiv individual al oamenilor, manifestat prin culoarea *corpului duh* şi culoarea ochilor, a părului şi a rochiţei *Fetiţelor – Puteri.* Astfel, un om din clasa a treia evolutivă – galben – este vizitat de o *Fetiţă-Putere,* ai cărei ochi şi a cărei vestimentaţie – rochiţa, păr etc – au culoarea galbenă.

Atunci când coboară din lectică, aceste făpturi drăgălaşe cu aspect de fetiţe zglobii, bucălate şi cârne, par să plutească, fără a atinge pământul. Pe un covor de flori aruncate de piticeii din jur, *Fetiţele-Puteri* ajung în preajma oamenilor prezenţi.

Uneori, între *Fetiţele-Puteri* şi oamenii lângă care se opresc există un fel de legături energetice speciale. Unii oameni par legaţi de *Fetiţele-Puteri* prin fire energetice care pornesc de la nivelul umărului, undeva din apropierea claviculei.

Ajunşi în preajma oamenilor, *Fetiţele* încep să „scaneze" diferite aspecte ale aurei. Aparent, nu are loc niciun fel de scanare: fetiţele se comportă atât de lin încât, la început, ai impresia că se produce o reîntâlnire, după un timp îndelungat, între două persoane ce ţin foarte mult una la cealaltă. De fapt, chiar aşa şi este. Oamenii sunt practic protejaţii Fetiţelor.

Pe măsură ce *Fetiţele-Puteri* scanează aura omului, chakrele se activează sau rămân stinse în funcţie de nivelul evolutiv şi de zelul cu care omul s-a dedicat muncii în vederea evoluţiei personale. În funcţie de rezultatul palpării aurei, fetiţele adoptă o atitudine sau alta. Unele dintre *Fetiţele-Puteri* se bucură într-un mod destul de copilăros, bătând din palme sau scoţând sunete ascuţite, la fel ca un copil care se bucură în momentul în care i se dăruieşte o păpuşică frumoasă, iar altele se întristează, bosumflându-se precum un copil căruia nu i se cumpără jucăria dorită.

Deşi evenimentele, ce se petrec cu o viteză mare, pot fi remarcate de orice clarvăzător care vede *lumea eterică,* înţelesurile şi semnificaţiile profunde pot fi numai deduse. Pare că, prin venirea *Fetiţelor-Puteri* are loc un eveniment extrem de important pentru *destinul personal* al oricărui om.

Omul nu este singur pe acest pământ. Omul, în răstimpul existenţei în lumea terestră, trebuie să evolueze, iar acest proces este atent supravegheat de mai multe tipuri de Entităţi angelice. Unele dintre aceste Entităţi angelice se pot manifesta în *lumea eterică,* altele nu.

Există, pe de-o parte *Entităţile veghetoare personale* ale unui om, iar pe de altă parte, există *Entităţile de mare anvergură cosmică,* care au grijă de mai mulţi oameni, să spunem un echivalent al diriginţilor-profesori dintr-o şcoală.

În categoria Entităţilor angelice personale, de-a lungul existenţei încarnate, intră atât *Îngerii Păzitori* – care nu se manifestă în *lumea eterică* –, cât şi *Veghetorii personali* care se manifestă în *lumea eterică.* Omul ai poate asculta sau nu, dar aceasta este deja o altă problema.

Pe toată perioada evoluţiei sale, atât în lumea materială, cât şi în Lumea de „dincolo", omul este sub directa îndrumare evolutivă a lui **IISUS HRISTOS** şi a *ÎNGERULUI GABRIEL,* Primul Veghetor al Terrei aurica. Pe de altă parte, omul se află şi sub „jurisdicţia" Conducătorului palierului Terrei aurica de pe care a venit la încarnare: *FETIŢELE-PUTERI.*

Fetiţele-Puteri sunt Conducătorii planurilor sau nivelurilor Terrei aurica de unde au venit oamenii la încarnare. Aici este vorba despre oameni, consideraţi din punctul de vedere al *corpului duh.* Cum fiecare nivel al cosmosului spiritual corespunde unei anumite culori din spectrul solar, înseamnă că în modul de manifestare în *lumea eterică* Conducătorii planurilor au determinaţii fiinţiale caracterizate prin anumite culori, ce se manifestă prin culoarea vestimentaţiei sau a ochilor.

Într-un fel, *Fetiţele-Puteri* pot fi comparate cu un fel de diriginţi la un liceu, care, în anumite momente, vizitează elevii repartizaţi la alte clase sau la alte ateliere de lucru.

Cam la o jumătate de oră după miezul nopţii în noaptea de Înviere, *Fetiţele-Puteri* scanează aura umană şi determină creşterea evolutivă produsă în intervalul scurs de la ultima sărbătoare de Paşte. Ele pot fi mulţumite sau nemulţumite de nivelul atins de „elevii" lor, iar în funcţie de aceasta, pot cere avantaje karmice pentru ei.

În momentul în care remarcă o creştere evolutivă a omului, *Fetiţele-Puteri* comunică cu Entităţile implicate în evoluţia omenirii aflate în trup material – **Iisus Hristos** *şi Arhanghelul Gabriel* – care, în acele momente, discută aspectele legate de starea prezentă a umanităţii.

Pentru Eugen nu este însă prea clar care sunt cu adevărat „lucrările" Entităţilor responsabile de evoluţia umanităţii. Se vorbeşte foarte repede în limba *lumii eterice,* astfel că nu poţi înţelege foarte multe lucruri cu privire la ceea ce se întâmplă în realitate. Pentru un privitor în *lumea eterică* este la fel ca şi pentru un privitor în lumea terestră, care vede de la distanţă o discuţie animată în mijlocul unei mulţimi de oameni: el caută să înţeleagă ce anume se întâmpla după gestică, mimică şi limbaj.

După ce *Fetiţele Puteri* scanează aura oamenilor, se produce un alt eveniment extrem de important pentru fiecare om în parte. Ca la un semnal, prin Poarta 1 apare un stol imens de Entităţi denumite *Vameşi* sau *Mesageri ai Domnilor Destinului.*

Fără să întrebe pe nimeni, ca şi cum totul ar fi stabilit, *Mesagerii Domnilor Destinului (ai karmei)* se răspândesc la toţi oamenii, fie că aceştia stau acasă şi dorm, fie că sunt în curtea sau în incinta vreunei biserici, fie că sunt la discotecă sau la chef. *Mesagerii Domnilor Destinului* sunt însoţiţi de *Scribi,* entităţi care pun, cu un fel de instrumente de scris, anumite semne pe frunţile oamenilor. De fapt, *Mesagerii Domnilor Destinului* au rolul de a traduce în lumea materială deciziile *Domnilor Karmei* cu privire la destinul fiecărui om, în funcţie de faptele sale din ultimul an.

Nu *Domnii Destinului* fac jocurile şi stabilesc karma fiecărui om, ci oamenii înşişi prin faptele lor. *Domnii Destinului* nu fac altceva decât să constate şi să includă destinul personal al fiecărui om în destinul mai vast al întregii comunităţi omeneşti. *Mesagerii Domnilor Destinului* transpun deciziile superioare la nivelul individual al fiecărui om în parte şi, în consecinţă, la nivelul, comunităţilor.

Acest eveniment se produce o singură dată pe an, în noaptea de Înviere, iar în acest moment important *se „stabileşte" destinul omului* pentru anul ce începe. Faptul că, în epoca modernă, Anul Nou se celebrează la sfârşitul lunii decembrie, iar Paştele patru-cinci luni mai

târziu nu trebuie să încurce pe nimeni. Toate popoarele antice celebrau sărbătoarea Anului Nou la începutul primăverii, când, după cum stă scris în marile cărţi sacre, Zeii stabilesc destinul fiecărui om în parte.

Acest fapt, cunoscut de vechii autografi ai antichităţii, se întâmplă şi în ziua de astăzi, dar nu la Anul Nou, care nu mai corespunde, dată fiind modificarea adusă în epoca modernă, cu adevăratul început al Anului sacru, liturgic, care corespunde ritmurilor naturii şi evenimentelor ce se desfăşoară la nivelul întregii Terra aurica. Din acest motiv, începutul adevărat al unui An, corespunde cu sărbătoarea Paştelui, momentul sacru în care se stabileşte ceea ce se va întâmpla în viitoarele 365 de zile, atât pentru fiecare om în parte, cât şi pentru umanitate în general, în conformitate cu faptele şi cu comportamentul anterior al oamenilor.

Aici se cuvine totuşi un mic comentariu. Unii oameni au impresia că totul în cosmos, inclusiv fenomenul karmei, este bătut în cuie, ceea ce este destul de departe de adevăr. Evoluţia omului în decursul unei încarnări nu este predestinată strict, existând o mulţime de evenimente determinate de voinţa omenească, care produc multe schimbări importante.

Există, de asemenea, o mulţime de toleranţe şi de variabile, care pot fi depăşite sau modificate într-un sens sau în altul. Omul este singurul element din acest cosmos care, dotat cu voinţă, poate alege singur calea pe care o doreşte. El poate evolua sau stagna în funcţie de alegerea sa şi de puterea pe care o are de a determina evenimentele.

Desigur, libertatea umană şi liberul arbitru pot determina aceste aspecte până la o anumită limită, orice schimbare fiind totuşi destul de previzibilă. Pentru un om care a atins o anumită limită evolutivă se poate interveni pentru a fi propulsat pe un alt nivel, care poate însemna concret noi evenimente ale vieţii şi noi învăţăminte.

Uneori, *Fetiţa-Putere* obţine de la cei ce diriguiesc evoluţia umană din lumea materială o mică derogare, astfel încât, omul respectiv, în ciuda unor deficienţe minore, poate pătrunde într-o nouă etapă evolutiv-existenţială, ceea ce poate însemna propulsarea acelui om într-un alt circuit sau joc karmic.

Probabil că astfel de evenimente se produc curent, ele

neîmpiedicând în niciun fel mersul de ceasornic al cosmosului. Aceasta reprezintă o *variabilă,* care, de regulă, este reglată pe parcurs.

Toate *variabilele* luate în calcul în noaptea de Paşte sunt structurate pe baza unor *constante* ale existenţei omeneşti. Aceste *constante* de bază ale existenţei încarnate pot modifica destinul fiecărui om în parte. Dar, pentru a înţelege cum se produce *variabilitatea* destinului uman pe baza acestor *constante,* trebuie să facem un scurt ocol în ceea ce priveşte aura umană.

La nivelul *corpului duh,* există *trei pete karmice,* care reprezintă „bagajul" existenţelor anterioare ale omului. O parte din conţinutul acestor pete karmice este transferat, în momentul naşterii unui om, la nivelul nou formatului *suflet. Sufletul* este, astfel, reflectarea pentru o singură existenţă a *corpului duh* al omului.

Astfel, începând de la naştere, pe mantaua *sufletului,* Eugen poate observa trei pete karmice întunecate situate cam în dreptul pieptului. *Sufletul* omului, privit prin clarvedere, seamănă întrucâtva cu uniforma unui general rus, participant la toate războaiele secolului XX: plin de „decoraţii" karmice, ce reprezintă bagajul existenţelor anterioare.

Aceste „decoraţii" karmice, vizibile prin clarvedere ca un fel de puncte de diferite culori, majoritatea cu tente întunecate, sunt *patternurile karmice* care generează evenimentele prin care trece omul în prezenta încarnare. La aceste „decoraţii" mai vechi, prin însăşi faptul că există, se adaugă neîncetat „decoraţii" karmice noi, rezultate din actele pe care le face omul în viaţa de zi cu zi.

Astfel, omul se încarcă cu karma de la an la an, în funcţie de faptele sale. Şi cum omul încalcă destul de des legile subtile cosmice, karma se tot acumulează. În ritmul în care se consumă actualmente evenimentele lumii, umanitatea în ansamblu, la fel ca şi fiecare individ în parte, are toate premisele ca, la un moment dat, să fie strivită de cantitatea mare de karma negativă acumulată.

În orient, filosofii hinduşi din antichitate care au aprofundat legile karmei, au constatat că „reminiscenţele" karmice, denumite de ei *saṃskāras,* au tendinţa de a se acumula într-o eternă devenire fără sfârşit şi fără posibilitatea de a mai fi reduse sau măcar stopate. În viziunea lor, „eliberarea" din circuitul nesfârşit al transmigraţiei nu

este posibil decât unei mici elite: cea care se dedică trup şi *suflet* tehnicilor yoga şi reuşesc să-şi anuleze karmele printr-o „ardere la alb", urmând ca, în final, să atingă *samādhi, nirvāṇa, sunnyata* sau ceva echivalent unei *enstaze* în care totul se „stinge".

De două mii de ani, lucrurile s-au mai schimbat, astfel încât, prin modificarea structurii aurice umane în sensul activării chakrei inimii şi prin apariţia corpului haric al plaselor mesianice, produse de activitatea lui **IISUS HRISTOS** în *lumea eterică,* este posibilă, *pentru toţi oamenii,* posibilitate*a Mântuirii.* Prin plătirea *Preţului* de către **IISUS HRISTOS**, s-a reuşit ca omul să aibă acces, pe o *Cale* directă, l*a Mântuire.*

Prin Prezenţa şi activitatea lui **IISUS HRISTOS** în *lumea eterică,* precum şi prin existenţa unor *constante* considerate banale în lumea materială – *credinţa, rugăciunea, postul şi spovedania* – karma omului este în bună măsură „arsă".

În mod concret, evenimentele se desfăşoară în felul următor: în cadrul „fixării destinului", în noaptea de Paşte, conţinutul petelor karmice de le nivelul *sufletului* au tendinţa de a se „vărsa" în conţinutul petelor karmice situate la nivelul *corpului duh.* Acesta este un proces care se petrece constant la toţi oamenii. Astfel, în funcţie de karma acumulată, *Mesagerii Domnilor Destinului* aplică pe fruntea omului, în a doua jumătate a nopţii de Înviere, destinul potenţial pentru viitorul an, până la Paştele viitor, ca rezultantă a destinului trecut. Nu ei fixează karma viitoare, ci numai omul. Ei doar consfinţesc destinul ce stă să vină.

Prin intermediul *constantelor* amintite anterior, *credinţa, rugăciunea, postul şi spovedania,* omul elimină o bună parte a noxelor karmice negative din petele karmice şi se simte uşurat. Pentru clarvăzător este evident că, în decursul celei de-a doua părţi a ceremoniei Paştelui creştin, cei care ţin post, se roagă şi se spovedesc, au foarte mult de câştigat. Prin intermediul *postului,* corpul dorinţelor fiecărui organ în parte şi, deci corpul dorinţelor întregului organism uman, se eliberează de noxe – pe care unii le numesc ispite. Cu alte cuvinte, are loc o purificare. *Prin spovedanie,* omul se eliberează de tensiunile karmice care-i ţineau fiinţa blocată. În fine, *rugăciunea* îl pune pe om sub cupola protectoare a plaselor mesianice.

Astfel, noxele karmice reflectate la nivelul *sufletului* nu se mai varsă în corpul duh al omului, ci sunt eliminate. În cazul în care noxele karmice sunt transferate de *suflet* direct *corpului duh* şi, în consecinţă, metabolizate şi procesate, ele vor reveni cândva înapoi, în prezenta existenţă sau în cea viitoare, sub formă de destin, deci de evenimente karmice. Cel care a făcut posibil această lucrare karmică şi a deschis poarta Mântuirii, este **Iisus Hristos** *care a plătit Preţul pentru toţi oamenii.*

Prin intermediul ceremoniei Paştelui, *principiul candelei sau al transmiterii luminii* îşi găseşte expresia sa cea mai concretă. „**Veniţi de luaţi lumină**" este expresia cea mai adâncă pe care o poate îmbrăca, în lumea materială, acest principiu cosmic.

Dar, dacă se poate observa cu ochii fizici cum se transmite lumina de la om la om prin intermediul lumânării, dacă se poate resimţi în mod concret acea emoţie de la miezul nopţii, când toate luminile se sting, pentru ca imediat după aceea, undeva în noapte, să lumineze prima flacără a unei lumânări, omul nu poate vedea cum o altfel de lumină, Lumina harică, emanată din *Trupul cel Viu de Lumină al lui* **IISUS HRISTOS** este transmisă corpului haric care se formează la nivelul unui lăcaş de cult şi care, apoi, este preluată de fiecare om în parte şi transmisa mai departe şi la cei ce, din comoditate sau din neştiinţă, nu catadicsesc să pătrundă pe poarta unei biserici creştine în noaptea de Paşte. Este astfel suficient ca o singură persoană dintr-o familie sau dintr-un sat să vină la biserică şi să ia Lumina şi s-o transmită mai departe la toţi credincioşii, pentru ca pe baza principiului candelei, toţi oamenii să beneficieze de **Lumina lui Hristos**. Este nevoie de un singur om cu Har, pentru ca şi alţii să fie mântuiţi prin el.

În momentul în care *Scribii* scriu pe frunte destinul omului pentru anul ce stă să vină, sărbătoarea Paştelui se încheie. Ulterior, oamenii se perindă prin faţa altarului şi se împărtăşesc: „**Beţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu**", spune **Iisus Hristos** în Evanghelie, iar acesta este temeiul unui mare mister al cosmosului spiritual, care se săvârşeşte neîncetat de 2000 de ani.

Capitolul 9

FORŢĂ CONTRA FORŢĂ

Toate spiritele naturii care există în *Lumea eterică* s-au născut cu mult timp înainte să fi apărut Pământul, ca planetă materială. Şi, cum ele sunt legate de globul terestru şi de tot ce îndeamnă natura, înţelepciunea şi cunoaşterea lor este foarte mare.

Pe de altă parte, înţelepciunea şi cunoaşterea spiritelor naturii este mult mai apropiată de înţelegerea omenească decât este, să spunem, cea a unui Veghetor, înger sau Arhanghel, iar cel care poate vizita prin clarvedere *Lumea eterică* şi este acceptat de ele poate afla multe lucruri care, altfel, ar rămâne necunoscute. De altfel, spiritele naturii sunt teribil de încântate atunci când pot oferi unui om încarnat informaţii cu privire la trecutul îndepărtat al Pământului (ca glob material) şi al Terrei aurica.

Departe de a fi acele făpturi ciudate şi jucăuşe, considerate „inferioare", care se ocupă numai cu mersul naturii şi care au sub jurisdicţie tot ceea ce ţine de pământul material, cu cele cinci elemente de bază ale sale – pământul, apa, aerul focul şi eterul –, aşa cum cred unii cercetători moderni, spiritele naturii sunt adevăraţi prieteni ai oamenilor, care pot furniza multe informaţii valoroase celui care le poate vedea.

Este foarte adevărat că spiritele naturii fac parte din altă spiră evolutivă decât cea umană, dar asta nu împiedică colabor a plăcută şi utilă între spiritele naturii şi oameni. De fapt, în trecut existau foarte mulţi oameni care puteau contacta spiritele naturii, dar cu timpul, datoriţii răutăţii şi egoismului oamenilor, acestea au preferat să-şi vadă de treburile lor şi au acceptat dialogul necesar doar atunci când au fost sigure că au în faţa un „fiu al femeii" pe care se puteau baza.

Unul dintre spiritele naturii contactat de Eugen în *Lumea eterică* este *Hutil,* un puternic spirit al naturii de aer – care a furnizat multe informaţii foarte utile cu privire la om şi la lumea în care ne desfăşurăm existenţa.

Sigur, pentru mintea raţională a unui pământean civilizat, perfect educat în spiritul vremurilor sale, astfel de informaţii sunt simple poveşti de adormit copiii, la fel cum sunt şi informaţiile despre aură, chakre sau despre evenimentele petrecute în cosmosul spiritual,

în Terra aurica, dar nu acestor pământeni le este adresat acest capitol, ci numai acelora care n-au uitat încă faptul că au fost cândva copii şi că se jucau cu anumiţi prieteni de joacă, invizibili părinţilor.

Cu mult timp înainte de formarea Pământului material, spune *Hutil,* care are un grad înalt în Ierarhia spiritelor naturii de aer, o fiinţă angelică de grad înalt, pe nume Şideral, s-a opus lui **Dumnezeu** – **HAUTI** – datorită faptului că, anterior acestui moment, **HAUTI** crease o fiinţă exemplară, inedita în nomenclatura lumilor spirituale: omul.

Nu este însă vorba despre omul fizic, ci despre omul eteric al primei rase, care la un anumit moment a primit chiar de la Domnul Lumilor, ceea ce nici fiinţele angelice nu aveau: *sufletul.* Omul eteric a primit *sufletul,* spune *Hutil,* direct de la **HAUTI**, printr-un fel de sărut.

Este poate inutil să amintim acum că formularea lui *Hutil* se aseamănă cu cea folosită în *Vechiul Testament,* care ne asigură că **Domnul Dumnezeu** a dat omului *„suflare de viaţă”,* ceea ce unii au tradus, deloc incorect, prin *„suflet de viaţă”.*

Posedând *„suflet de viaţă”,* omul a devenit ceva nou în creaţia lui **HAUTI**. Astfel, omul primei rase era alcătuit din spirit, *corp duh, (*elemente posedate de Fiinţele angelice), din *suflet* şi din corp vital-eteric.

Omul avea astfel câte ceva de la toate Entităţile existente în Cosmosul spiritual: spiritul, care este de la **HAUTI**, corpul duh de la Fiinţele angelice cosmice, corpul vital-eteric de la spiritele naturii. Elementul *suflet* este ceva specific omului.

Posedând practic puteri ontologice ce cuprindeau întregul spectru al Fiinţelor angelice cosmice, omul, „noutate” absolută a creaţiei lui **HAUTI**, putea uşor atinge perfecţiunea. Dar acest lucru nu a fost prea plăcut sau în interesul Entităţii angelice care s-a opus creaţiei omului. De aceea, creaţia omului, spune *Hutil,* a generat *„prima sfadă în ceruri”.*

Undeva sus, deasupra stelelor, *„dincolo de locaşul Luminii, adică lamiază Noapte”,* cum spune *Hulil,* s-a ţinut *„tain de împăciuire”* între principalele Entităţi angelice. De-o parte Fiinţa angelică nemulţumită de creaţia omului, Şideral, iar de cealaltă parte, Fiinţa angelică *Savonal,* care a luat apărarea omului şi a încercat să explice motivele creaţiei lui **HAUTI**.

Însuşi **HAUTI** a luat parte la aceeaşi *„tain de împăciuire”* (expresia ai aparţine lui Hutil) şi a făcut apel la înţelegere. Şideral şi-a exprimat pe faţă nemulţumirea faţă de creaţia omului – mai ales la adresa puterilor potenţiale cu care a fost dotat omul –, şi a făcut cunoscut tuturor ruptura de **HAUTI** şi de celelalte Fiinţe angelice conduse de Savonal.

Şideral s-a proclamat pe sine *Tarş-Hauti,* adică *„un alt Hauti”*, ceea ce a însemnat independenţa totală, creând un fel de „stat în stat”. În fond, Şideral s-a proclamat pe sine Dumnezeu.

Auzind aceasta, Îngerul *Savonal* a rostit următoarele cuvinte memorabile, care sună astfel în limba *lumii eterice,* akataka: *„Slah-dimehnemah Şideral”*, care traduse ar suna astfel: *„Libertatea ta te va pierde pe tine, Şideral!”.* Apoi a adăugat: *„Noii Limah Işş Muthall”*, adică *„Puterea cu care te încrezi tu nu este a noastră, ci vine de la Işş”.* **IŞŞ** *este* un alt nume acordat lui **HAUTI***:* în timp ce **HAUTI** este **Dumnezeu** *manifestat,* adică „în afară de sine”, **IŞŞ** este *Dumnezeu nemanifestat* sau „în sine”.

Ceea ce dorea *Îngerul Savonal* să spună este că puterea de manifestare în lumea creata nu aparţine fiecărei Fiinţe angelice în parte, ca rezultantă a capacităţilor dobândite, ci aparţine numai lui **IŞŞ**, **Dumnezeu nemanifestat***,* care se manifestă ca **HAUTI***.*

Sfada a durat câteva „timpuri”, adică epoci sau ere cosmice şi s-a încheiat cum nu se poate mai prost: Şideral, supărat, încrezător în sine, s-a proclamat pe sine „Tarş-Hauti”, s-a rupt de celelalte Entităţi angelice fidele lui **HAUTI***,* şi a luat cu sine „mii de mii de mii de zeci” de Entităţi angelice.

Atunci, mai spune *Hutil* – spiritul naturii de aer care a povestit aceste evenimente pe care le ştie orice locuitor al *Lumii eterice,* aşa cum ştim noi tabla înmulţirii – **HAUTI** a grăit către cei rămaşi fideli, Entităţile angelice din Ierarhia Fiilor Flăcării: *„Lah-Laa! HBELL Şideral Talli-Tall”,* adică, printr-o traducere aproximativă din akataka: *„Iată, iubitul Meu Fiu luminos s-a rătăcit”.*

Rupându-se de **HAUTI**, Şideral şi-a pierdut poziţia ierarhică în Ierarhia Fiilor Luminii, căci el era unul dintre cei mai importanţi şi iubiţi îngeri. Prin căderea lui Şideral, au apărut în cosmos anumite caracteristici care nu existau anterior şi care nu au fost create de

nimeni. Ele au apărut datorită ruperii echilibrului perfect creat dintru începuturi de către **HAUTI**.

Aceste caracteristici sunt: dușmănia și pizma, care au generat orgoliul și trufia, care la rândul lor au generat libertatea prost înțeleasă care a dus la apariția *democrației haotice* – baza tuturor inegalităților, a concurenței acerbe, a luptei pentru putere, a urii, a răzbunării, a bolii și, în cele din urmă, a tentativei de omor și a crimei.

Hutil spune că aceste noi atribute și caracteristici au fost create de Fiii Flăcării care s-au rupt, „Cei rupți" – denumiți Dree în limba *lumii eterice* –, în frunte cu Șideral. În schimb, „Cei drepți" – denumiți *Eminem* în akataka – „au rămas în pacea lui **HAUTI**".

„Cei desprinși au ridicat mâna împotriva fraților lor și cerurile au prins a se mișca cu vuiet", mai spune *Hutil.* Iar atunci Șideral a devenit „Potrivnicul" sau „Adversarul", iar *Savonal* a devenit „Apărătorul".

Traducând din limba akataka, limba care se folosește în *lumea eterică.* Șideral înseamnă „Cel care se împotrivește", sau „Cel care atacă neamurile Fiilor Flăcării". *Savonal* este, în schimb, Apărătorul prin excelență, sau *„Cel care apără neamurile Fiilor Flăcării".* Lui *Savonal* i se mai spune și *Mhamuth,* adică *„Puterea care vine de la Izvorul de Putere",* **HAUTI**. Este evident că, în limbajul folosit astăzi, Șideral nu este altul decât Lucifer sau Lux, iar *Savonal-Mhamuth* este *Mihail, Îngerul Puterii.*

Creștinii au fost cei care l-au denumit pe Șideral Lucifer sau Lux, adică „Purtătorul de Lumină", iar versetul acela celebru din *Vechiul Testament, „Quomodo cecidisti de caelo Lucifer qui mane oriebaris?" – Cum ai căzut din cer tu, strălucitorule Fiu al dimineții"* – reflectă cum nu se poate mai bine acest eveniment memorabil care a modificat destinul cosmosului în ansamblul său.

În momentul în care a avut loc prima confruntare între Fiii Flăcării rămași fideli lui **HAUTI**, conduși de *Mihail, Arhanghelul Puterii,* și Fiii Flăcării care s-au dat de partea lui Șideral-Lucifer – care au devenit „Cei rupți", al căror număr, după cum ne asigură Hutil, este foarte mare, „mii de mii de mii de zeci" –, s-a născut *războiul din ceruri.*

Așadar, înainte de facerea lumii fizice, înainte de creația omului în plan material, s-a produs o mare schismă în sânul Fiilor Flăcării, diriguitorii evoluției cosmice, iar în urma acestei schisme

„primordiale" a apărut războiul dintre Fiii flăcării şi cei care s-au desprins, devenind Adversarii. Din acele timpuri imemoriale, cosmosul spiritual este zguduit de acest război cumplit, dus între cele două categorii angelice – Cei drepţi şi Cei rupţi –, iar lupta continuă şi astăzi. Este drept că, cu mult timp înainte, se mai produsese o ruptură, când doi dintre cei douăzeci şi unu de îngeri puri s-au revoltat şi au devenit „Cel rău".

Tot atunci, s-a produs o altă „fractură" importantă în rândul Entităţilor diriguitoare cosmice. Alături de cei ce l-au urmat pe Şideral, şi care făceau parte din categoria Fiilor Flăcării, s-au situat o parte din spiritele naturii. La fel ca şi cei din categoria Fiilor Flăcării, spiritele naturii care l-au urmat pe Şideral au devenit „rebele" sau „căzute". În limba *lumii eterice* ele sunt numite Lore, cuvânt care ar echivala cu cuvântul „demoni" sau „draci" folosit în limba oamenilor.

Nu stă în intenţia noastră, cel puţin în această lucrare, de a raporta cele afirmate anterior la vechile mituri ale umanităţii sau la cele afirmate în scrierile sacre ale creştinismului şi, prin urmare, nici nu ne vom grăbi să ilustrăm fiecare pasaj cu citate din scrierile sacre, aşa cum se practică în ziua de astăzi. Nu avem nevoie, pentru a întări cele descrise, de citate celebre sau de raportări gratuite la marile scrieri ale umanităţii. Am putea găsi, desigur, multe pasaje care să întărească cele afirmate până în acest moment al expunerii noastre.

Vom face totuşi o singură excepţie. În Iezechiel, 28; 12 – 17, este scris un reproş adresat celui izgonit din cer: *„Fost-ai un desăvârşit inel de pecetluit de o negrăită frumuseţe. Şi erai în grădină lui* **Dumnezeu***, în Eden. Veşmintele tale erau înstelate cu pietre preţioase. Şi erai Heruvimul miruit să ocroteşti şi te aşezasem în muntele dumnezeilor, şi umblai printre pietrele scânteietoare.*

Dar din pricina întinsului tău negoţ, fiindcă lăuntrul tău se umplu de silnicie şi ai păcătuit, te-am izgonit din muntele dumnezeilor şi te-am alungat, Heruvim acoperitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare".

Lux a fost izgonit din mijlocul pietrelor scânteietoare, pentru că inima Sa, mai spune profetul Iezechiel „se *trufi din pricina frumuseţii sale, şi ţi-ai lepădat înţelepciunea ta în schimbul frumuseţii tale! De aceea te-am aruncat pe pământ"* stă scris în pasajul citat din Vechiul Testament.

Aceste pasaje din Vechiul Testament – care par multora simple basme de adormit copii –, reflectă aceleaşi evenimente descrise de *Hutil,* spiritul naturii de aer, care a binevoit să stea de vorbă cu Eugen în planul eteric. Alţi înţelepţi ai antichităţii, vechii esenieni, vorbeau în scrierile lor despre războiul perpetuu, pornit în timpuri imemoriale, între ceea ce ei denumeau Fiii Luminii şi Fiii întunericului.

Exemplele pot continua, căci toate scrierile sapienţiale arhaice au reflectat aceste evenimente fundamentale ale cosmosului, iar cititorul atent poate descoperi exemplificări doar parcurgând vechile mituri ale antichităţii, la fel ca şi scrierile sacre ale creştinismului, dar privindu-le cu alţi ochi decât până acum. Şi poate că, aflând cele afirmate în *lumea eterică* de Entităţile diriguitoare ale cosmosului, cititorii se pot apleca cu o altă deschidere către scrierile sacre ale creştinismului, la fel cum, spre raportare, se pot apleca şi asupra scrierilor sacre apărute anterior creştinismului. Numai astfel cititorii îşi pot forma o idee clară, lipsită de prejudecăţi, cu privire la istoria cosmosului şi a omului ca specie cosmică.

Această lucrare, prin însăşi esenţa ei, la fel ca şi lucrările care, sperăm, vor urma, nu doresc în niciun fel să se suprapună vechilor scrieri sapienţiale sau scrierilor sacre creştine, nici să ducă omul spre concepţii străine de esenţa creştinismului, iar autorii acestei cărţi nu doresc să devină „profeţi mincinoşi", ci doar să aducă mărturie despre anumite evenimente şi stări de fapt care pot fi percepute prin clarvedere în *Lumea eterică.*

Iar dacă aceste evenimente sau stări de fapt concordă, cel puţin în linii mari, cu cele din vechile scrieri ale antichităţii sau cu cele din scrierile sacre ale creştinismului, înseamnă că, cele afirmate în această lucrare sunt adevărate. Adevărul are multe faţete şi poate fi spus în multe feluri. Adevărul poate fi spus şi folosind concepte teologice, dar poate fi spus într-un mod complet „desacralizat", adaptat epocii moderne şi modului de înţelegere specific omului actual.

Autorii acestei cărţi nu sunt nici „aleşi", nici nu se consideră deasupra cuiva, nici „maeştri" spirituali, nici nu vor să întemeieze o sectă sau ceva asemănător, ci doar să fie transmiţătorii unor realităţi percepute într-o lume paralelă lumii fizice, lume pe care, datorită aplecării excesive spre cele materiale, oamenii, din păcate, au uitat-o.

Fiind simpli transmiţători, autorii acestei cărţi, vrând-nevrând, şi-au asumat şi rolul de „transformatori”. Pentru a putea reda într-un limbaj comprehensibil cele aflate într-un alt palier al cosmosului, în *lumea eterică,* autorii acestei cărţi sunt obligaţi, prin forţa împrejurărilor, să „transforme” acele informaţii – şi, uneori, fraze sau cuvinte dintr-o limbă folosită acolo, limba akataka – într-un limbaj accesibil.

Poate că nu întotdeauna autorii au reuşit să redea descrierile cele mai convenabile sau să traducă frazele şi cuvintele limbii respective într-un limbaj omenesc acceptabil, astfel încât cititorul să fie corect informat. Suntem convinşi că cititorii vor înţelege limitările noastre şi vor căuta să pătrundă mai mult spiritul celor afirmate şi mai puţin litera lor.

Nutrind speranţa că, în viitor, vor fi din ce în ce mai mulţi oameni care vor reuşi să perceapă prin clarvedere *lumea eterică şi* să verifice dacă ceea ce afirmăm în această lucrare este sau nu adevărat – iar acolo unde am greşit sau ne-am înşelat să ne îndrepte –, vom da din nou cuvântul lui *Hutil,* spiritul naturii de aer, care ne va povestit mai departe ceea ce ştie cu privire la istoria timpurilor trecute.

După prima confruntare a Celor rupţi cu Cei drepţi în „ceruri”, adică în palierele superioare ale cosmosului spiritual, a avut loc „căderea” omului eteric. „Cei rupţi” au calculat dinainte şi apoi au contribuit decisiv la căderea omului eteric, adică la „infestarea” omului care exista pe atunci numai în *lumea eterică,* cu elementele caracteristice pe care ei le-au adus în cosmos – pizma, trufia, invidia, răzbunarea, războiul –, provocând astfel al doilea dezechilibru major al cosmosului spiritual. De fapt, „Cei rupţi” – entităţile luciferice – n-au dorit decât ca, în cazul în care vor fi distruşi de forţele lui *Mihail, Arhanghelul Puterii,* să tragă după sine şi pe cei pe care-i considerau cauza distrugerii lor.

La un moment dat, s-a pus problema situaţiei omului în Cosmosul spiritual, aşa cum s-a pus şi problema entităţilor luciferice rebele. **HAUTI**, care este iubirea infinită, a luat decizia de a crea lumea materială, pământul material, pentru a da o şansă de îndreptare. **HAUTI** a creat trupul fizic uman, iar apoi i-a insuflat *sufletul,* sau mai corect spus *„sufletul de viaţă”,* printr-un *„sărut”…*

În final, **HAUTI** a legat omul eteric de trupul material prin intermediul *sufletului* de viaţă, iar primul om a fost numit *Şantia,* adică *Adam.* Episodul biblic cu tentaţia Evei, în care şarpele nu este altul decât Lucifer, este pe deplin ilustrativ. *Dar, în momentul în care a corupt omul eteric, iar omul s-a încarnat în lumea materială, entităţile luciferice au căzut în propria lor capcană.*

Atunci când a fost creat omul material, entităţile luciferice au pierdut şi ultima lor posibilitate de a se reîntoarce la unitatea pierdută. *Omul, sedus prin şarpele-Lucifer, a căzut în materie, pierzând starea eterică originară, dar în acest punct al evoluţiei cosmice, entităţile luciferice, la fel ca şi spiritele naturii decăzute – Lore – au trebuit să-l urmeze pe om în lumea materială, pe pământul fizic*

În acest fel, spune *Hutil, „toată stricăciunea lui Şideral din ceruri a fost adusă pe pământ", pământul devenind astfel o zonă de carantină cosmică.*

Astfel, **HAUTI** a curăţat cerurile de elementele rebele, dar în acelaşi timp îi învaţă pe Dree şi pe Lore să suporte relele pe care le-au comis. **HAUTI** îi învaţă pe Dree şi pe Lore să înveţe lecţiile la care au rămas repetente: Iubirea şi suferinţa.

La fiecare naştere a unui om, printr-un fenomen pe care-l denumim *„conexiune aurică"* sau *„prindere aurică",* entităţile luciferice sunt legate de oameni prin intermediul aurei umane. Fiecare om, de la începuturi şi până în ziua de astăzi, este prins auric pe timpul vieţii de o entitate luciferică, în funcţie de nivelul său evolutiv.

De fapt, aura omului în ansamblu, cât şi fiecare strat auric în parte, reprezintă „trupul" unei entităţi luciferice sau unui spirit rebel al naturii, care evoluează odată cu omul, care simte – în funcţie de spectrul său perceptiv – ceea ce simte omul, urăşte împreună cu omul, iubeşte împreună cu omul, suferă ceea ce suferă omul. La moarte, entităţile luciferice, la fel ca şi spiritele naturii rebele, se desprind de om, acesta continuându-şi traiectul lui de spirit liber în lumile de dincolo, în Terra aurica.

Dar, şi acesta este un lucru extrem de important, în decursul existenţei încarnate, fiind prins de entităţile rebele, omul este „virusat" de caracteristicile pe care aceste entităţi le-au adus în lume şi, pentru a putea pătrunde în palierele superioare ale Terrei aurica, trebuie să se

deviruseze.

În cosmosul spiritual, adică în lumea astrală şi spirituală a Terrei aurica, nu există răul şi cei care-l manifestă, adică entităţile luciferice, nu pot pătrunde acolo. Acolo nu există pizma, trufia şi celelalte nenorociri pe care „cutia Pandorei" deschisă de Lucifer, le-a adus în lume. Iar această devirusare impusă omului imediat după moarte, înainte de a pătrunde în palierele astrale şi spirituale ale Terrei aurica (apărută în condiţiile în care entităţile rebele nu au acces acolo, cum nu au acces nici caracteristicile aduse de ele), devine absolut necesara.

Cei care au făptuit acte în dezacord cu legile cosmice divine, sunt astfel obligaţi să parcurgă un stadiu de „devirusare" în anumite „clinici" – denumite *„Vămi", „Purgatorii"* etc – care sunt situate chiar la interfaţa lumii astrale, adică înainte de *Porţile* care fac posibilă pătrunderea în lumea de dincolo.

La temelia cosmosului se află *legea acumulării de moralitate,* moralitate care este reflectată perfect în corpul duh, trupul omului în lumea astrală. Iar cei „pătaţi" sau „murdari", nu pot pătrunde în palierele lor proprii din lumea astrală decât în momentul în care trec printr-o cură de înlăturare a influenţelor luciferice din timpul vieţii. Când se sfârşeşte această perioadă, oamenii pot pătrunde pe palierul sau subpalierul Terrei aurica cu care vibrează în funcţie de ceea ce noi numim *legea ordonării după culoarea specifică.*

Culoarea *corpului duh* devirusat de orice influenţă luciferică intră în rezonanţă cu palierul corespondent al Terrei aurica şi poate pătrunde acolo. Şi ce este, în definitiv, culoarea *corpului duh,* dacă nu *vectorul principal al energiei morale rezultat din actele vieţii terestre,* care se poate „măsura" vibratoriu prin intermediul unei anumite culori, care este, se ştie, o stare vibratorie a energiei, cu o anumită lungime de undă şi frecvenţă?

Prin intermediul prinderilor aurice pe care sunt obligate să le suporte în timpul unei existenţe încarnate a unui om, spiritele luciferice nu învaţă altceva decât ceea ce ele însele au adus în cosmos: pizma, invidia, mânia, ura, libertatea haotică, răzbunarea, concurenţa acerbă, crima sau războiul. Ele au parte pe propria lor „piele" – e drept că, în primul rând, prin intermediul pielii omului – de „binefacerile" pe

care le-au introdus în Terra aurica şi în cosmosul spiritual.

Prin înseşi avatarurile lor aurice provocate de prinderile aurice cu oamenii, entităţile luciferice iau la cunoştinţă de ceea ce au realizat prin revolta împotriva lui **HAUTI** şi devin *conştiente* de acest fapt. Pe măsură ce oamenii recurg la *Iubire, Iertare şi Rugăciune,* entităţile luciferice înţeleg prin intermediul lor ceea ce au provocat în cosmos.

Ajutat şi de Entităţile angelice, omul se înalţă încet, iar prin efortul lui susţinut, din încarnare în încarnare, ridică prin sine şi entităţile luciferice care, la începutul timpului, s-au opus planului lui **HAUTI**, plan care nu prevedea decât perfecţiunea şi beatitudinea veşnică, atât pentru om, cât şi pentru membrii Ierarhiilor angelice, pentru spiritele naturii şi pentru celelalte creaţii ale Sale.

Hulil afirmă că Terra materica, lumea materială, care nu este decât o mică parte din Terra aurica, este alcătuită din miliarde şi miliarde de particule infinitezimale din spiritul lui Şideral, formate chiar în momentul „căderii" sale. La un moment dat, însuşi Şideral va trebui să se nască în lumea materială, pentru a cunoaşte ce este iubirea şi suferinţa.

Vina omului a fost neascultarea poruncilor divine, dar pe om l-a salvat însuşi **IŞŞ** – **IŞŞ** este numele lui **HAUTI**, considerat „în sine", dincolo de aspectul manifestat al lumii –, care s-a manifestat în lumea materială sub numele **IŞŞHONA** sau **SHONA**, adică **IISUS HRISTOS**. **IŞŞ** se manifestă ca **IŞŞONA**, fără a înceta să fie **HAUTI**.

IISUS HRISTOS sau **SHONA** este însuşi **IŞŞ** manifestat în trup uman în lumea materială, apoi în trup eteric în *lumea eterică,* iar actul său unic, produs la începutul erei creştine, este actul cosmic prin care întreaga umanitate poate fi mântuită *fără nicio plată,* prin intermediul *Harului* – emanaţia **Sfântului Duh** –, cel care construieşte la nivel uman plasele mesianice şi corpul haric.

De asemenea, salvarea entităţilor luciferice şi a tuturor entităţilor rebele se face *fără plată,* prin intermediul *omului,* care prin prinderile aurice, le conduce, din încarnare în încarnare, pe *Drumul de slavă,* spre *reunificarea întru* **HAUTI**.

Aici şi-a încheiat *Hutil* povestea, nu înainte de a spune textual următoarele: *„Când omul creşte* (în culoare) *în corpul duh, cresc şi Cei căzuţi, în înţelepciunea iubirii neţărmurite care izvorăşte din* **HAUTI**. *Şi*

atunci se întâmplă ceva minunat", a mai spus *Hutil.*

Omul care stă în faţa sa, Eugen, îl priveşte uimit: *Ce anume se întâmplă?*

Nu înţelegi? răspunde *Hutil* printr-o altă întrebare, mirat la rândul său de naivitatea omului: *„Fiii rătăcitori se întorc acasă",* spune el, foarte emoţionat, în timp ce întreaga lui făptură diafană pare cuprinsă de valurile iubirii.

Hutil are ochii mari, fără iris şi par a fi făcuţi din lumină şi gura mică. Când este fericit, făptura lui mignonă, de copil, se ridică de la sol strălucind în zeci de culori, ca un evantai strălucitor. Părul drept, alb ca zăpada, îi alunecă diafan în jos, peste strălucirile multicolore, care-l îmbracă ca un veşmânt. *Hutil* apare şi dispare atât de repede, încât lasă în urma lui o dâră luminoasă, în culorile curcubeului, cu milioane de irizări, parfumată, urmată de un uşor zbârnâit. Când salută, îşi duce mâna la nas.

Eugen nu se lasă şi, în momentul în care Hutil reapare, la fel de brusc precum plecase, îl întreabă din nou *„Şi când se vor termina aceste încurcături?",* întreabă el.

Hutil zâmbeşte, la fel de liniştit ca la început, răspunzând în felul său caracteristic: *„Când ultimul va înţelege".*

Eugen întreabă din nou: „Ce trebuie să înţeleagă?"

La întrebarea lui Eugen, fără a-şi ascunde adânca mirare că omul din faţa lui încă nu înţelege, *Hutil* răspunde:

„Atunci, în zilele acelea, toate atributele născute de Şideral se vor topi în iubirea care va începe să emane din el. Atunci se va numi iarăşi Şideral şi va fi din nou Fiul luminos şi preaiubit, căci, iată, rătăcirea lui nu va mai fi".

„Atunci, lumea materială, aşa cum o vezi tu, va trece cu trosnituri mari, căci nu îşi va mai avea rostul. Şi omul se va întoarce înapoi la momentul primei lui căderi, şi nimeni nu va mai dori să-l piardă. Am zis", spune *Hutil,* ridicându-şi mâinile spre „cerul" *lumii eterice,* ca şi cum l-ar fi luat drept martor.

Apoi Eugen l-a întrebat pe *Hutil* în ce punct evolutiv se află astăzi umanitatea care trăieşte în Terra aurica. Răspunsul lui *Hutil,* la fel de enigmatic şi de poetic ca şi celelalte, rostit în limba akataka, în care se folosesc cuvinte vechi, pline de semnificaţie, cu o puternică

încărcătură semantică, este ilustrativ şi trebui să dea de gândit tuturor celor care, în lumea materială, caută răspunsuri.

„Întunericul naşte Lumina, dar întunericul nu are lumină şi Lumina străluceşte în el, dar dincolo de primii zori, în el este pusă prima Iubire (în el a fost pusă Iubirea dintru începuturi)*”*.

„Omul nu era pe atunci, cum este acum, ci doar privea din somn, ocrotit de penele noastre. Iată că apariţia lui în Lumină a adus pizmă şi ură. Dar voi (oamenii) *aţi depăşit acest moment şi* (aţi început să-l *vă rugaţi pentru realipire la El* (la **Dumnezeu**: **HAUTI***) şi prin voi o fac Lore şi Dree* (entităţile luciferice rebele şi spiritele rebele ale naturii).

„Adică (voi, oamenii) *sunteţi la început de sfârşit. Totuşi, sufletele voastre au devenit mai încăpăţânate decât ei toţi* (la un loc) *şi Inima voastră este mai neagră decât a lor”.*

„Iată de ce ei nu mai au răbdare cu voi şi aduc zi şi noapte plângeri şi învinuiri contra voastră, riscând să işte un război contra omului dus din ceruri. Acum toţi vrem să fie ca la început”.

Cum adică? întrebă Eugen nedumerit. Este evident că, şi Cei rupţi, şi entităţile umane tehnologizate, şi spiritele naturii rebele spun acelaşi lucru.

„Înţelege, răspunse Hutil, la început era doar Iubirea, (dar) prin voi a apărut invidia şi ura şi tot prin voi a apărut rugăciunea de alipire care duce la topirea urii în iubire. Numai că totul a rămas aici şi nu se mai termină din pricina voastră”.

Dar de ce din pricina noastră? întreabă din nou Eugen. Atunci *Hutil* l-a privit mai bine pe Eugen, probabil nefiind convins după cum spune cu umor Eugen, dacă are în faţă un om mândru şi încăpăţânat ori un prost incurabil.

„Pentru că nu vă rugaţi”, a fost răspunsul prompt al lui *Hutil,* înainte de a se alipi unui grup de Entităţi angelice care stăteau puţin mai departe. Când *Hutil* s-a alăturat acelor Entităţi angelice, acestea au întors capul şi l-au privit pe omul aflat în lumea lor, Lumea care „coboară”, ceea ce noi numim Lumea eterică sau Terra aeterica, şi atunci, spune Eugen, *„am văzut pentru prima oară o imensă tristeţe strălucind în ochii lor”.*

Acele Fiinţe angelice erau fiinţe de lumină pură, născute din iubire – erau Copiii puri ai Luminii – care nu-l (mai) pot înţelege pe

fratele lor mai mic, omul.

Iar privirile lor au continuat să-l tortureze pe Eugen şi în viaţa materială, mai ales atunci când vede cerşetorii (chiar şi pe cei de „profesie") cerşind alături de magazinele feeric luminate, pline cu de toate. Ochii cerşetorilor care privesc galantarele pline de mâncăruri sau ochii copiilor care-şi doresc dulciuri sau jucării, iar părinţii lor încearcă să le explice că nu au bani îndeajuns, au aceleaşi luciri şi expresii ca cele ale Entităţilor angelice – fie rămase fidele lui **HAUTI**, fie „rebele" – care ne privesc de dincolo de planurile cuantice şi de dincolo de lumea materială.

La începuturi, cosmosul era doar *IUBIRE.* Ulterior, prin „căderea" lui Şideral a apărut ura, ca element care nu figura în „programul" iniţial al creaţiei lumilor. Prin intervenţia lui Şideral, s-a produs căderea omului şi încarnarea în lumea materială. Apoi a apărut moartea, ca fenomen fizic.

Dar pentru a preîntâmpina o stare de fapt care continuă să agraveze continuu statutul ontologic al tuturor fiinţelor de pe cuprinsul cosmosului, a apărut *rugăciunea,* care nu înseamnă altceva decât reîntoarcerea şi reconectarea la *Iubirea* dintru începuturi.

Iar IUBIREA este **HAUTI-DUMNEZEU***, ÎNCEPUTUL ŞI SFÂRŞITUL A TOT ŞI A TOATE…*